

ДЖЕЙМС РОЛИНС, РЕБЕКА КАНТРЕЛ НЕВИННА КРЪВ

Част 2 от „Орденът на сангвинистите“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2014

chitanka.info

Джеймс:
На Каролин Маккрей за нейното вдъхновение, подкрепа
и безкрайно приятелство.
Ребека:
На моя съпруг, на сина ми и на котарака Туинки.

Ето, Бог прие твоята жертва от ръцете
на свещеник, сиреч от служител на заблудата.
Евангелие от Юда,
5:15

15 юли 1099

Йерусалим

Писъците на умиращите се издигаха към небето. Белите като кост пръсти на Бернар стискаха разпятието на врата му. Докосването до осветеното сребро изгаряше задебелялата му от меча длан, дамгосваше прокълнатата му плът. Той не обърна внимание на миризмата на изгорената кожа и стисна още по-силно. Приемаше болката.

Защото тя имаше цел — да служи на Бог.

Около него пехотинци и рицари нахлуваха в Йерусалим като вълна от кръв. През последните месеци кръстоносците си проправяха с бой път през враждебните земи. Девет от всеки десет мъже бяха паднали преди да стигнат Светия град — повалени в сражения, от безмилостната пустиня, от ужасни болести. Оцелелите плакаха открито, когато видяха за първи път Йерусалим. Но цялата пролята кръв не бе напразно, тъй като градът щеше да бъде върнат отново на християните — сурова победа, белязана от смъртта на хиляди неверници.

Бернар прошепна кратка молитва за падналите.

Нямаше време за повече.

Прикрит зад теглена от коне каруца, той вдигна грубата си качулка и скри в сянката ѝ бялата си коса и бледото си лице. Дръпна

поводите на жребеца си и погали топлия му врат: долавяше грохота на сърцето му колкото с върховете на пръстите, толкова и с ушите си. Ужасът сгорецвяваше кръвта на коня и струеше от потните му хълбоци.

Въпреки това животното пристъпи напред и затегли дървената каруца по окървавените камъни на улицата. В каруцата имаше една-единствена желязна клетка, голяма колкото да побере човек. Дебела кожа я покриваше напълно и скриваше онова, което бе вътре. Бернар обаче знаеше какво е то. Конят също знаеше. Ушите му помръднаха тревожно и той тръсна рошавата си грива.

Подредени в плътна фаланга, братята на Бернар, другарите му от Ордена на сангвинистите, си проправяха с бой път напред. Всички ценяха тази мисия повече от собственото си съществуване. Сражаваха се с ожесточение и решимост, непосилни за човек. Един — държеше два меча — скочи високо във въздуха, разкривайки нечовешката си природа колкото със свистящата стомана, толкова и с проблясъка на остриите си зъби. Навремето всички те бяха нечестиви зверове като онзи в клетката, лишени от души и изоставени, докато Христос не им бе предложил отново път към спасението. Всеки се бе зарекъл да не утолява занапред жаждата си с човешка кръв, а само с осветената кръв на Христос — благодат, която им позволяваше да вървят наполовина в сенките, наполовина в светлината, балансирайки по тънкия ръб между Божията милост и проклятието.

Заклети вече на Църквата, всички те служеха на Бог като воители и свещеници.

Именно тези задължения бяха довели Бернар и останалите пред портите на Йерусалим.

Дървената каруца продължаваше да напредва през писъците и клането. Бернар мислено подтикваше колелата да се въртят по-бързо, а ужасът го стягаше в хватката си.

„Трябва да побързаме...“

В същото време го измъчваше и друга потребност. Вървеше напред, а кръвта се стичаше на струйки по стените около него, събираше се на реки по камъните под краката му. Привкусът на желязо и сол изпълваше главата му, забулваше въздуха като мъгла, запалваше дълбоко вкоренения глад. Той облиза пресъхналите си устни, сякаш се опитваше да вкуси онова, което му бе забранено.

Не беше единственият, който страдаше.

Звярът зави в тъмната си клетка, опиянен от миризмата на кръвопролитие. Воят сякаш бе зов към все още скритото в Бернар чудовище — затворено не в желязо, а с клетва и благословия. Въпреки това, в отговор на този писък на дивия глад, зъбите на Бернар се издължиха и изостриха, а жаждата му за кръв се изостри още повече.

Щом чуха писъците, братята му продължиха напред с подновена сила, сякаш бягаха от някогашната си същност.

Това обаче не можеше да се каже и за коня.

Щом звярът зави, жребецът замръзна.

Както и трябваше.

Бернар бе уловил звяра преди десет месеца в изоставена конюшня край Авиньон във Франция. Прокълнатите създания се срещаха под много имена през вековете. Някога човешки същества, сега те бяха напаст, която се спотайваше в тъмни места и оцеляваше чрез кръвта на хора и животни.

След като затвори звяра в клетката, Бернар я уви в пластове дебела кожа, за да не може вътре да проникне и най-тънък лъч. Покривалото пазеше звяра от изгарящата светлина на деня, но тази защита си имаше цена. Бернар държеше създанието из гладняло, като му даваше кръв само колкото да оцелее, но не и да задоволи жаждата си.

И днес този глад щеше да послужи на Бог.

Целта им бе мъчително близка и Бернар опита отново да подкара коня. Погали го по потната муцуна, но животното не можеше да се успокои. Опъна ремъците първо на една страна, после на друга, мъчеше се да се освободи.

Около него сангвинистите се вихреха в познатия танц на битката. Писъците на умиращите отекваха от бездушния камък. Звярът в клетката заблъска кожените стени като барабан и зарева от жажда да се включи в касапницата, да вкуси кръвта.

Конят изцвили и вдигна уплашено глава.

Междувременно от съседните улици бълваше дим. Миризмата на изгорена вълна и плът щипеше ноздрите. Кръстоносците бяха започнали да опожаряват части от града. Бернар се боеше, че може да унищожат единствената част от Йерусалим, до която трябваше да стигне — частта, където би могло да бъде открито святото оръжие.

Разбрал, че от коня вече няма полза, Бернар извади меча си и с няколко умели удара преряза кожените ремъци. Освободеният жребец не се нуждаеше от подканяне: скочи напред, отхвърли настрани един сангвинист и полетя през касапницата.

„На добър час“ — пожела му Бернар.

Застана зад каруцата — знаеше, че никой от братята му не може да бъде откъснат от битката. Трябваше сам да извърви последните стъпки.

Също като Христос с тежкия кръст.

Прибра меча в ножницата и опря рамо в каруцата.

Трябваше да я избути през останалото разстояние. В един друг живот, когато сърцето му все още биеше, той бе силен и жизнен мъж. Сега имаше сила, надхвърляща силата на всеки смъртен.

Пое треперливо дъх; острата миризма на кръв се превръщаше във влажна пара във въздуха. Желанието спусна червена пелена върху периферното му зрение. Искеше да пие от всеки мъж, жена и дете в града. Жаждата го изпълваше почти до пръсване.

Вместо това стисна изгарящия кръст и се остави на святата болка да го укроти.

Бавно пристъпи напред и колелата на каруцата се завъртяха веднъж, после още веднъж. Всяко завъртане го приближаваше до целта.

Но и с всяка крачка гризачият го страх се засилваше.

„Дали не съм закъснял?“

Когато най-сетне видя целта си, слънцето вече се спускаше към хоризонта. Бернар трепереше от изтощение, дори неговата нечовешка сила бе почти напълно изчерпана.

В края на улицата, зад мястото, където свирепото се сражаваха последните бранители на града, в безразличното синьо небе се издигаше оловният купол на джамия. Тъмни петна кръв грозяха бялата ѝ фасада. Дори от това разстояние Бернар чуваше уплашеното туптене на сърцата на мъже, жени и деца, скрити зад дебелите стени на джамията.

Напрягаше сили и буташе каруцата, като в същото време слушаше молитвите им за милост към техния бог. Нямахте да намерят милост от звяра в каруцата.

Нито пък от него.

Безсмисленият им живот не означаваше почти нищо в сравнение с наградата, която търсеше той — оръжие, обещаващо да унищожи цялото зло на света.

Увлечен от тази надежда, той не успя да реагира навреме и предното колело пропадна в дълбока цепнатина между камъните и се заклеши. Каруцата се разтресе и спря.

Сякаш усетили преимуществото си, неверниците пробиха защитната фаланга около каруцата. Слаб жилав мъж с рошава черна брада се втурна към Бернар, размахал проблясващ извит ятаган, твърдо решен да защити джамията си, семейството си и собствения си живот.

Бернар го съсече с мълниеносно замахване на меча си.

Горещата кръв блисна върху свещеническото расо. Макар да бе забранено, освен при изключителни обстоятелства или нужда, той докосна кръвта и поднесе пръсти към устните си. Облиза алената течност. Кръвта щеше да му даде сила да продължи напред. Щеше да изкупва греха си по-късно, сто години, ако потрѣбва.

Огънят трѣгна от езика и потече през него, вля нова сила в крайниците му и стесни полезрението му до точка. Той опря рамо в каруцата и с един мощен тласък я освободи и отново я забута напред.

Устните му се размърдаха в молитва — молитва силата му да се запази, молитва за опрощаване на греха му.

Забута устремно каруцата, докато братята му разчистваха пътя.

Вратите на джамията се появиха точно отпред, последните защитници умираха на прага. Бернар заряза каруцата, измина последните крачки до сградата и скрита залостената врата със сила, каквато обикновен човек не можеше да събере.

Изпълнени с ужас писъци отекнаха сред украсените стени. Сърцата туптяха в общ ритъм от страх — твърде много и твърде бързо, за да ги различи поотделно. Смесваха се в един звук, подобен на рева на морето. Уплашени очи блестяха към него от мрака под купола.

Той стоеше на прага, за да го виждат осветен отзад от пламъците на града им. Трѣбваше да познаят свещеническото му расо и сребърния кръст, да разберат, че християните са ги покорили.

И най-важното — да са наясно, че не могат да избягат.

Другарите му сангвинисти го настигнаха и застанаха рамо до рамо зад него при входа на джамията. Никой нямаше да избяга.

Миризмата на страх изпълни просторното помещение от покрития с плочки под до огромния купол над главите им.

С един скок Бернар се върна при каруцата. Свали клетката и я помъкна по стълбите към входа; желязното дъно скърцаше оглушително и оставяше дълги черни черти по каменните стъпала. Стената от сангвинисти се разтвори пред него и се затвори отново.

Бернар постави клетката върху полираните мраморни плочи. С един удар на меч си разби резето. Отстъпи назад и отвори ръждивата врата. Скърцането заглуши туптенето на сърцата и дишането.

Създанието пристъпи напред, свободно за първи път от месеци. Дълги ръце заопипваха въздуха, сякаш търсеха познатите решетки.

Бернар почти не можеше да повярва, че това нещо някога е било човек — кожата му бе бледа като на мъртвец, златистата коса беше пораснала дълга и се спускаше сплътена по гърба му, крайниците му бяха тънки като на паяк.

При вида на звяра обзетата от ужас тълпа се дръпна. От множеството лъхна миризма на кръв и страх.

Бернар вдигна меча и зачака създанието да се обърне към него. То не биваше да избяга по улиците. Работата му бе тук. Трябваше да донесе зло и богохулство на това свято място. Трябваше да унищожи всяка останала святост. Едва тогава мястото можеше да бъде осветено отново за бога на Бернар.

Сякаш чул мислите му, звярът вдигна сбръчканото си лице към него. Очите му бяха мътнобели. Създанието дълго се бе крило от слънцето и бе старо, когато го беше заловил.

В помещението изскимтя бебе.

Звяр като този не можеше да устои на изкушението.

Той се извъртя и се хвърли към плячката си, мятайки кльощави ръце и крака.

Бернар свали меча си — вече не му трябваше, за да държи чудовището под контрол. Обещанието за кръв и болка щеше да го задържи между тези стени.

Бернар заповяда на краката си да се раздвижат и да последват сеещия смърт звяр. Щом се озова под купола, писъците и молитвите станаха оглушителни. Той извърна очи от разкъсаната плът, от телата, които прекрачваше. Отказваше да реагира на тежката миризма на кръв, увиснала във въздуха.

Въпреки това чудовището в него, наскоро събудено с няколко капки алена течност, не можеше да бъде игнорирано напълно. То копнееше да се присъедини към другия звяр, да се храни, да се потопи изцяло в простата нужда.

Да се засити, наистина да се засити за първи път от години.

Бернар закричи по-бързо, уплашен, че ще изгуби контрол, че ще бъде погълнат от желанието — докато не стигна до стълбите в дъното на помещението.

Там тишината го спря.

Зад него всички сърца бяха престанали да туптят. Остана като закован, неспособен да помръдне, а чувството за вина отекуваше в него като камбанен звън.

В следващия миг под купола се разнесе невъобразим писък — сангвинистите убиваха звяра, който бе изпълнил целта си.

„Господи, прости ми...“

Освободен от тишината, Бернар затича надолу по стъпалата и през виещите се коридори дълбоко под джамията. Спускаше се все по-дълбоко в недрата на града. Плътната воня на касапницата го преследваше като призрак в сенките.

Най-сетне долови нова миризма.

„Вода.“

Клекна, вмъкна се в тесен тунел и видя танцуващи пламъци някъде напред. Тунелът свърши в подземно помещение, достатъчно високо, за да стои прав.

Изправи се. На едната стена бе закрепена тръстикова факла, хвърляща трептяща светлина върху черната вода. Многогодишни сажди покриваха високия таван.

Бернар пристъпи напред, а иззад един камък се надигна някаква жена. Лъскавата ѝ абаносова коса се спускаше на разпилени кичури до раменете на простата ѝ бяла риза, тъмнокафявата ѝ кожа блестеше, гладка и съвършена. Метална пластина, дълга колкото дланта ѝ, висеше на тънка златна верижка около стройната ѝ шия и почиваше между добре оформените гърди, напирани под ленената дреха.

Бернар отдавна беше свещеник, но тялото му реагира на красотата ѝ. С огромно усилие на волята той заповяда на погледа си да се спре върху лицето ѝ. Будните ѝ очи го гледаха преценяващо.

— Коя си ти? — попита той. Не чуваше туптенето на сърцето ѝ, но в същото време знаеше, че тя не е като звяра в клетката, нито дори като него. Дори от това разстояние долавяше топлината на тялото ѝ. — Ти ли си Господарката на кладенеца?

Това бе името, което бе намерил написано върху древен папирус, наред с карта на онова, което се намираше под земята.

Жената сякаш не чу въпроса му, а каза спокойно:

— Не си готов за това, което търсиш. — Говореше на латински, но древен латински.

— Търся единствено знание — възрази той.

— Знание? — Думата прозвуча скръбно като погребална песен. — Тук ще намериш единствено разочарование.

Въпреки това жената явно беше доловила решимостта му. Отстъпи настрана и го подкани с тъмната си ръка да приближи водата. Пръстите ѝ бяха дълги и изящни. Над лакътя си носеше тънка златна гривна.

Той пристъпи покрай нея и рамото му леко докосна нейното. Топлият въздух около нея бе наситен със сладкия аромат на цъфнал лотос.

— Свали си дрехите — нареди тя. — Трябва да влезеш във водата гол, както си излязъл от нея.

Бернар спря на ръба и се засуети с расото, бореше се със срамните мисли, появили се в ума му.

Тя не се извърна.

— Донесъл си много смърт на това свято място, свещенико на кръста.

— То ще бъде пречистено — каза той, все едно се мъчеше да я умиловати. — И посветено на единствения Бог.

— Само на *един* ли? — В дълбоките ѝ очи се появи тъга. — Толкова ли си сигурен?

— Да.

Тя сви рамене и тънката ѝ риза се изхлузи от раменете ѝ и се свлече с шепот на каменния под. Светлината на факлата разкри така съвършено тяло, че Бернар забрави всичките си обети и я зяпна открито. Погледът му се задържа върху заоблените ѝ напращели гърди, върху корема, върху дългите извивки на мускулестите ѝ бедра.

Тя се обърна и се гмурна в тъмната вода почти без да вдигне вълни.

Останал сам, Бернар забързано разкопча колана си, събу окървавените си ботуши и свали расото. Останал гол, скочи след нея. Ледената вода отми кръвта от кожата му, сякаш отново го кръщаваше и връщаше невинността му.

Издиша въздуха от дробовете си — нямаше нужда от него като сангвинист. Потъна бързо и заплува след нея. Дълбоко под него голите ѝ крайници проблеснаха за миг, след което тя се стрелна настрани с бързината на риба и изчезна.

Бернар зарита още по-надълбоко, но тя не се виждаше никаква. Той докосна кръста си и се замоли за напътствие. Дали да я търси, или да продължи мисията си?

Отговорът бе прост.

Обърна се и заплува напред през лъкатушещи коридори — следваше запаметената карта от онзи древен папирус към скритата дълбоко под Йерусалим тайна.

Движеше се с максималната скорост, която смееше да развие в пълния мрак през сложната плетеница от проходи. Всеки смъртен отдавна щеше да е мъртъв, преди да стигне дотук. Ръката му опипваше скалата и броеше проходите. На два пъти стигна до задънен край и трябваше да се връща. Пропъждаше напирателната паника, като си казваше, че не си е спомнил правилно картата, и се увещаваеше, че мястото, което търси, наистина съществува.

Отчаянието му стигна върха си, когато някаква фигура или по-скоро усещане за присъствие се понесе покрай него в ледената вода и продължи в посоката, от която беше дошъл. Сепнат, Бернар посегна към мечата си и със закъснение се сети, че го е оставил с дрехите.

Посегна към нея, но знаеше, че тя е изчезнала.

Обърна се и заплува с подновена енергия в обратната посока. Потисна надигащия се ужас, че ще плува вечно в мрака и никога няма да намери онова, което търси.

Накрая се озова в голяма зала, чиито стени се губеха от двете му страни.

Макар да не виждаше нищо, знаеше, че е намерил мястото. Водата тук бе по-топла от светостта, която щипеше кожата му. Бернар заплува настрани, протегна треперещи ръце и опипа стената.

Усети под дланите си украса, изваяна в скалата.

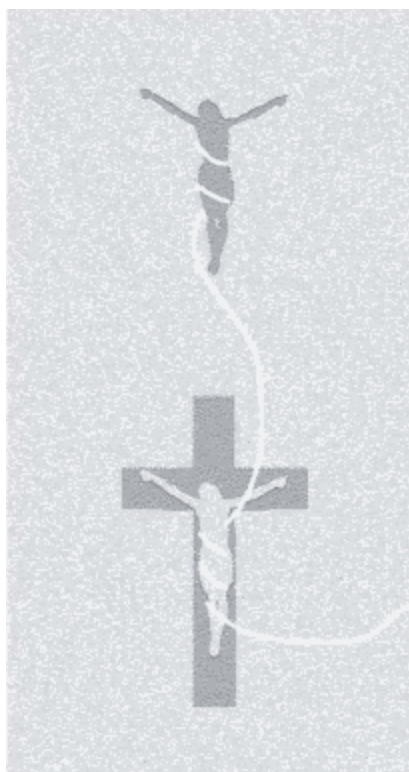
„Най-сетне...“

Прокара по камъка върховете на пръстите си, опипа изображенията.

Изображения, които можеха да го спасят.

Изображения, които можеха да го отведат до святото оръжие.

Усети под пръстите си формата на кръст, напипа разпъната на него фигура — и над него същия човек, с обърнато нагоре лице и вдигнати към небето ръце. Между телата имаше линия, свързваща издигащата се душа и прикованото тяло долу.

Докато следваше линията, върховете на пръстите му сякаш пламнаха, предупреждавайки го, че тя е направена от чисто сребро. От кръста огнената следа минаваше покрай извитата стена на залата до съседното изображение. Там той откри изображение на група мъже с мечове, дошли да арестуват Христос. Ръката на Спасителя докосваше единия от тях по главата отстрани.

Бернар се сети какво представлява изображението.

„Изцелението на Малх.“

Това бе *последното* чудо, извършено от Христос преди възкресението му.

Заплува покрай стената и проследи сребърната линия през множеството чудеса, извършени от Христос на този свят — умножаването на рибата, възкресяването на мъртвеца, изцелението на прокажените. Рисуваше изображенията в ума си, сякаш ги виждаше. Мъчеше се да съдържи надеждата и въодушевлението си.

Накрая стигна до изображението на сватбата в Кана, когато Христос превърнал водата във вино. Това бе *първото* записано чудо на Спасителя.

Сребърната следа обаче продължаваше и нататък, горейки в мрака.

Но накъде? Нима щеше да разкрие непознати чудеса?

Бернар продължи да следва линията — докато не напипа широка ивица ронещ се камък. Трескаво плъзна длани по стената на все по-големи и по-големи дъги. Парчета изкривено сребро, вградено в камъка, изгаряха кожата му. Болката го накара да дойде на себе си, принуди го да се изправи срещу най-големия си страх.

Тази част от изображението беше унищожена.

Бернар разпери ръце по стената, мъчеше се да напипа още останки от украсата. Според останките от древния папирус това описание на чудесата на Христос трябваше да разкрива скривалището на най-свещеното оръжие — оръжие, способно да унищожи и най-силната прокълнатата душа с докосването си.

Бернар замря неподвижно във водата, осъзнал истината.

Че тайната е унищожена.

И той знаеше от кого.

Думите й отекнаха в главата му.

„Знание? Тук ще намериш единствено разочарование.“

Тя го беше преценила като недостоеен и бе дошла право тук, за да заличи свещеното изображение преди да го е видял. Сълзите на Бернар се смесиха със студената вода — не заради изгубеното, а от осъзнаването на една още по-сурова истина.

„Провалих се.

Цялата смърт през този ден е била напразна.“

ПЪРВА ЧАСТ

*Съгреших, че предадох невинна кръв.
А те му рекоха: що ни е грижа?*

Матей 27:41^[1]

1.

18 декември, 09:58

Пало Алто, Калифорния

Напиращата паника я държеше напрегната. Щом влезе в аудиторията на кампуса на Станфорд, д-р Ерин Грейнджър се огледа, за да се увери, че е сама. Дори приклепна и погледна под празните седалки, за да види дали някой не се е скрил там. Едната ѝ ръка не се откъсваше от пистолета — „Глок 19“ — в кобура на глезена ѝ.

Беше прекрасна зимна утрин, слънцето бе увиснало в свежото, изпъстрено с облаци синьо небе. През високите прозорци струеше ярка светлина и Ерин нямаше причини да се страхува от мрачните създания, населяващи кошмарите ѝ.

Въпреки това след всичко, което я бе сполетяло, тя знаеше, че хората са също толкова способни на зло, колкото и чудовищата.

Изправи се, отиде до катедрата и въздъхна с облекчение. Знаеше, че страховете ѝ са нелогични, но това не я спираше да проверява дали залата е безопасна преди студентите да нахълтат в нея. Колкото и досадни да бяха, тя бе готова да се бие до смърт, за да предпази всеки от тях.

Никога вече нямаше да изостави студент.

Пръстите ѝ се вкопчиха в протритата кожена чанта в ръката ѝ. Тя им заповяда да се разтворят и остави чантата върху катедрата. Погледът ѝ продължаваше да броди из аудиторията, докато вадеше бележките си за лекцията. Обикновено запомняше наизуст лекциите си, но бе поела този курс от своя колега, която бе излязла в отпуск по майчинство. Темата беше интересна и ѝ позволяваше да откъсне мислите си от събитията, които бяха преобърнали живота ѝ и започваха със загубата на двамата ѝ специализанти в Израел преди два месеца.

Хайнрих и Ейми.

Немският студент беше умрял от раните си по време на земетресение. Смъртта на Ейми настъпи по-късно — тя бе убита,

защото Ерин неволно бе пратила забранена информация на студентката си — информация, довела до смъртта на младата жена.

Разтърка длани, сякаш се опитваше да избърше онази кръв, онази отговорност. Изведнъж изпита чувството, че в аудиторията сякаш е станало по-студено. Навън температурата едва ли надхвърляше десет градуса, а и вътре не беше много по-топло. Въпреки това треперенето, докато подреждаше бележките си, нямаше нищо общо с лошото отопление на помещението.

След завръщането си в Станфорд би трябвало да се радва, че отново е у дома, в познатата обстановка и ежедневната рутина на семестъра, който постепенно вървеше към коледната ваканция.

Тя обаче не се радваше.

Защото нищо не беше същото.

Докато се изправяше и приготвяше бележките си за сутрешната лекция, студентите започнаха да пристигат по един и по двама. Неколцина слязоха по стъпалата да седнат отпред, но повечето останаха на последните, най-високи редове.

— Професор Грейнджър?

Ерин погледна наляво и видя да я приближава млад мъж с пет сребърни халки във веждата. Студентът спря пред нея с решително изражение. На рамото му висеше фотоапарат с дълъг обектив.

— Да? — Ерин не си направи труда да скрие раздразнението в гласа си.

Студентът сложи на катедрата сгънато листче и го плъзна към нея.

Другите студенти зад него се правеха на безразлични, но определено бяха лоши актьори. Ерин усещаше, че я наблюдават, и се чудеше как да постъпи. Не беше нужно да разгъва листчето — ясно беше, че на него е написан телефонният номер на младежа.

— Аз съм от „Станфорд Дейли“ — каза той, като попипваше една от халките на веждата си. — Какво ще кажете за едно бързо интервю за университетския вестник?

Тя бутна листчето обратно към него.

— Не, благодаря.

Беше отказала всички покани за интервюта след завръщането си от Рим. Не можеше да наруши мълчанието си сега, особено като се имаше предвид, че всичко, което ѝ бе позволено да казва, е лъжа.

За да се потули истината за трагичните събития, довели до смъртта на двамата ѝ студенти, бяха скалпили история, че е останала три дни в израелската пустиня, погребана сред отломките след земетресението в Масада. Била открита жива заедно със сержант Джордан Стоун и единствения ѝ оцелял специализант Нейт Хайсмит.

Ерин разбираше необходимостта от измислицата, за да се обясни времето, през което бе работила за Ватикана — измислица, допълнително поддържана от избраните малцина от правителството, които също знаеха истината. Широката публика не бе готова за истории за чудовища в нощта и за мрачните опори, крепящи света като цяло.

Въпреки това, независимо дали бе необходимо, или не, тя нямаше намерение да разкроява допълнително тези лъжи.

Студентът с халките на веждата продължи да упорства.

— Ще ви дам да прегледате материала, преди да го пусна. Ако нещо не ви се понрави, ще работим върху него, докато не ви хареса.

— Уважавам трудолюбието и усърдието ви, но това не променя отговора ми. — Тя посочи наполовина пълната аудитория. — Моля, върнете се на мястото си.

Младежът се поколеба и понечи да заговори отново.

Ерин се изправи в цял ръст и го фиксира с най-строгия си поглед. Беше висока само метър и петдесет и пет и с русата си коса, вързана на небрежна опашка, не представляваше особено застрашителна фигура.

Всичко обаче се свеждаше до нагласата.

Каквото и да видя в очите ѝ, студентът побърза да се върне при колегите си и бързо седна на мястото си. Даже наведе глава.

След като въпросът беше решен, тя подреди бележките си и се обърна към слушателите.

— Благодаря, че дойдохте на последната сесия от История 104 — разбулване на божествеността от библейската история. Днес ще разгледаме често срещаните заблуди относно един религиозен празник, който между другото приближава — *Коледа*.

Мелодичният звън на зареждащи се лаптопи беше сменил познатото навремето шумолене на хартия, докато студентите се приготвяха да си водят бележки.

— Какво празнуваме на двацет и пети декември? — Погледът ѝ се плъзна по студентите — някои с пиърсинг, неколцина с татуировки

и един-двама, които май страдаха от махмурлук. — Двайсет и пет декември? Някой сеща ли се? Раздават се подаръци.

Едно момиче с пуловер с бродиран ангел на гърдите вдигна ръка.

— Раждането на Христос.

— Точно така. Но кога всъщност е бил роден Христос?

Никой не се осмели да отговори.

Тя се усмихна, забрави за страховете си и се върна в ролята на преподавател.

— Много хитро от ваша страна, че избегнахте капана. — Коментарът ѝ бе посрещнат със спорадичен смях. — Датата на раждането на Христос всъщност е предмет на спор. Според Климент Александрийски...

Ерин продължи лекцията си. Преди година щеше да каже, че днес няма жив човек, който да знае истинската дата на раждането на Христос. Вече не би могла да го направи, тъй като по време на приключенията си в Израел, Русия и Рим беше срещнала някого, който знаеше, който е бил жив, когато се е родил Христос. И тогава бе осъзнала до каква степен общоприетата история е *погрешна* — или скрита от невежество, или от нарочни заблуди, целящи да скрият помрачни истини.

За археолог като нея, търсещ историята под пясък и камъни, подобно откровение бе обезпокояващо и я оставяше без почва под краката. След завръщането си в комфортния академичен свят тя откри, че вече не може да изнесе и най-простата лекция, без внимателно да я обмисли. Беше станало почти невъзможно да казва на студентите си истината, макар и не цялата. Чувстваше всяка лекция като лъжа.

„Как мога да продължа в този дух и да лъжа онези, които би трябвало да уча на истина?“

Но какъв избор имаше? След като се беше отворила за момент, разкривайки скритата природа на света, вратата се беше затворила също толкова бързо.

„Не затворила. Беше затръшната в лицето ми.“

Откъсната от истините зад вратата, тя бе оставена навън, оставена да се чуди кое е истина и кое лъжа.

Накрая лекцията приключи. Ерин бързо избърса дъската, сякаш се мъчеше да заличи изписаните по нея лъжи и полуистини. Най-сетне всичко беше приключило. Тя се поздрави с изнасянето на последната

лекция за годината. Оставаше ѝ само да оцени последните задачи, след което беше свободна да се изправи пред предизвикателството на коледната ваканция.

В представите ѝ свободните дни се свързваха със сините очи и сурово изсеченото лице, пълните устни, които така лесно се усмихваха, гладкото чело под късата руса коса. Щеше да е хубаво да се срещне отново със сержант Джордан Стоун. Бяха минали няколко седмици, откакто го бе виждала, макар че често разговаряха по телефона. Не беше сигурна накъде води връзката им в дългосрочен план, но определено искаше да научи.

Разбира се, това означаваше да избере идеалния коледен подарък, за да изрази чувствата си. Тази мисъл я накара да се усмихне.

Докато триеше последния ред от дъската, готова да освободи студентите, някакъв облак закри слънцето и залата потъна в сянка. Гъбата замръзна върху дъската. За момент Ерин остана замаяна, после изпита чувството, че пропада в...

Пълен мрак.

Каменни стени притискаха раменете ѝ. Помъчи се да седне. Главата ѝ се удари в камъка и тя падна. Чу се плясък. Заопипва трескаво в непрогледния мрак.

Навсякъде около нея имаше камък — отгоре, отзад, от всички страни. Не груб камък като онзи, който би напипала, ако се е озовала погребана под планина. А гладък. Полиран като стъкло.

Върху горната част на ковчега имаше изработена от сребро украса. Металът изгори пръстите ѝ.

Тя глътна и виното напълни устата ѝ. Достатъчно, за да я удави.

Вино?

В дъното на залата се затръшна врата и я върна в реалния свят. Ерин зяпна гъбата. Пръстите ѝ се бяха вкопчили в нея с такава сила, че кокалчетата ѝ бяха побелели.

„Колко време съм стояла така? Пред всички.“

Предположи, че не повече от няколко секунди. През последните няколко седмици бе получавала и други подобни пристъпи, но никога пред други хора. Обясняваше си ги като посттравматичен стрес и се надяваше, че сами ще отшумят, но този сега беше най-ярък от всички.

Пое дълбоко дъх и се обърна. Студентите не изглеждаха разтревожени, така че пристъпът явно не бе продължил дълго. Трябваше да вземе мерки, преди да се е случило нещо по-лошо.

Погледна към вратата, която се беше затръшна.

В дъното на залата стоеше позната фигура. Щом забеляза, че тя гледа към него, Нейт Хайсмит вдигна голям плик и ѝ помахаше. Усмихна се извинително и тръгна през аудиторията с каубойските си ботуши и с леко накуцване, което напомняше за мъченията, на които бе подложен миналата есен.

Тя стисна устни. Трябваше да го предпази по-добре. Както и Хайнрих. И най-вече Ейми. Ако не беше изложила на опасност младата жена, днес тя още щеше да е жива. Родителите на Ейми нямаше да посрещнат Коледа без дъщеря си. От самото начало не бяха искали Ейми да става археолог. Накрая именно Ерин ги убеди да я пуснат да замине на разкопките в Израел. Като ръководител на екипа тя ги беше уверила, че дъщеря им ще е в безопасност.

А се оказа, че ужасно греши.

Размърда крак, за да усети успокояващия допир на оръжието до глезена си. Никога повече нямаше да позволи да я изненадат. Нямаше да допусне още невинни да умират, докато е на стража.

Прочисти гърлото си и се обърна към студентите.

— С това приключихме. Свободни сте. Приятна зимна ваканция.

Докато залата се опразваше, Ерин с усилие на волята погледна през прозореца към яркото небе, за да прогони мрака, в който се беше озовала само преди секунди.

Нейт най-сетне стигна до нея.

— Професоре. — Гласът му звучеше тревожно. — Имам съобщение за вас.

— Какво съобщение?

— Всъщност са две. Първото е от израелското правителство. Най-накрая са пуснали данните ни от разкопките в Цезарей.

— Страхотно. — Опита се да го каже с ентусиазъм, но не ѝ се получи. Ако не друго, Ейми и Хайнрих щяха да получат признание за последния си труд, епитафия за краткия си живот. — А второто?

— От кардинал Бернар.

Ерин се изненада. От седмици се мъчеше да се свърже с кардинала, стоящ начело на Ордена на сангвинистите в Рим. Дори

обмисляше да отлети за Италия и да претърси апартаментите му във Ватикана.

— Крайно време беше да отвърне на позвъняванията ми — каза сухо тя.

— Иска да му звъннете веднага — каза Нейт. — Останах с впечатление, че случаят е спешен.

Ерин въздъхна раздразнено. Бернар я беше игнорирал цели два месеца, а сега искаше нещо от нея. Тя имаше хиляди въпроси към него — тревоги и мисли, които се бяха натрупали през последните седмици от връщането ѝ от Рим. Погледна към дъската и наполовина изтрития ред. Имаше въпроси и относно виденията си.

Дали тези епизоди бяха характерни за посттравматичен стрес? Дали преживяваше времето, прекарано в капана под Масада?

„Но ако е така, защо усещам вкуса на вино?“

Тя тръсна глава, за да я проясни, и посочи ръката му.

— Какво има в плика?

— Адресиран е до вас. — Той ѝ го подаде.

Пликът беше твърде тежък, за да съдържа само писмо. Ерин погледна обратния адрес.

„Израел.“

Ръцете ѝ леко трепереха, докато отваряше плика.

Нейт забеляза как ръката ѝ трепери и я погледна загрижено. Ерин знаеше, че той разговаря с психолог за собствения си посттравматичен стрес. Двамата бяха ранени, оцелели с тайни, за които не можеха да говорят открито.

Ерин тръсна плика и извади изписан на машина лист и някакъв предмет с размерите и формата на яйце на пъдпъдък. Сърцето ѝ се сви, когато го разпозна.

Дори Нейт тихо изпъшка и отстъпи крачка назад.

Тя бе лишена от този лукс. Прочете бързо приложената страница. Беше от израелските сили за сигурност. Според тях приложеният артефакт вече нямал отношение към приключеното разследване на случая и се надявали, че тя ще го предаде на собственика му.

Ерин задържа в длан полираното парче кехлибар, сякаш беше най-скъпоценното нещо на света. На мътната флуоресцентна светлина то приличаше просто на лъскав кафяв камък, но бе по-топло на допир. Светлината се отразяваше от повърхността му, а в самия му център

висеше неподвижно черно перце, запазено през хилядолетията — момент от времето, замразен завинаги в кехлибара.

— Талисманът за късмет на Ейми — промълви Нейт и преглътна с мъка. Беше присъствал, когато Ейми бе убита. Извърна очи от малкото кехлибарено яйце.

Ерин съчувствено го докосна по лакътя. Яйцето всъщност бе нещо повече от талисман за късмет. Веднъж Ейми бе обяснила на Ерин, че е намерила кехлибара на плажа като малка и останала поразена от уловеното вътре перце, питала се откъде ли е дошло, представляла си крилото, от което може да е паднало. Кехлибарът беше завладял въображението ѝ със същата сила като перото. И именно тази находка бе запалила у Ейми желанието да се занимава с археология.

Ерин се загледа в парчето кехлибар в ръката си: знаеше, че този малък предмет беше довел Ейми не само до специалността ѝ, но и до нейната смърт.

Пръстите ѝ се свиха около гладката повърхност и стиснаха решително.

„Няма да се повтори никога“ — обеща си тя.

[1] Тук и нататък всички цитати от Библията са според синодалното издание на БПЦ от 1998 г., освен ако изрично не е споменато друго. — Б.пр. ↑

2.

18 декември, 11:22

Арлингтън, Вирджиния

Докато маршируваше в парадната си униформа, сержант Джордан Стоун се чувстваше като мошеник. Днес щеше да погребее последния член на някогашния си екип — младия ефрейтор Сандерсън. Тялото на Сандерсън така и не беше открито, подобно на телата на другите му другари.

След два месеца ровене в купищата камъни, останали от някогашната Масада, военните най-сетне се предадоха. Празният ковчег на Сандерсън притискаше силно хълбока на Джордан, докато той маршируваше в крак с другите носачи.

Декемврийска буря беше покрила Националното гробище Арлингтън с бял сняг, който скриваше изсъхналата трева и подчертаваше голите клони на дърветата. Снегът се трупаеше върху извитите горни части на мраморните надгробни плочи, които бяха неизброими. Всеки гроб бе номериран, повечето имаха имена и всички тези войници бяха положени тук с почести.

Сред тях беше и жена му Керън, убита по време на акция преди повече от година. От нея не беше останало много за погребване, само личният ѝ идентификационен знак. Ковчегът ѝ бе празен като този на Сандерсън. Понякога Джордан не можеше да повярва, че я няма, че никога вече няма да ѝ поднесе цветя и няма да получи дълга и бавна целувка в отговор. Единствените цветя, които щеше да ѝ носи, бяха за гроба ѝ. Беше оставил червените рози там преди да дойде на погребението на Сандерсън.

Представи си луничавото лице на ефрейтора. Младият Сандерсън служеше всеотдайно и гледаше сериозно на работата си. И вместо благодарност бе получил самотна смърт на върха на планина в Израел. Джордан стисна студената дръжка на ковчега. Искаше му се мисията да беше приключила другояче.

Още няколко стъпки между голите дървета и Джордан и спътниците му донесоха ковчега до студения параклис. Чувстваше се

повече у дома между тези прости бели стени, отколкото в пищните църкви на Европа. Сандерсън също щеше да се чувства по-удобно тук.

Майката и сестрата на Сандерсън ги чакаха вътре. Бяха с почти еднакви черни рокли и официални обувки въпреки снега и студа. И двете бяха светли като Сандерсън, с луничави лица дори през зимата. Носовите и очите им бяха зачервени.

Сандерсън им липсваше.

На Джордан му се искаше да не беше станало така.

До тях в стойка мирно беше застанал командирът му, капитан Стенли. Капитанът беше от лявата страна на Джордан на всички погребения, устните му се свиваха на тънка линия всеки път, когато ковчезите се спускаха в земята. И отнасяха със себе си все добри войници.

Той бе уставен командир и понесе доклада на Джордан, без да трепне. В отговор Джордан направи всичко по силите си да се придържа към скалъпената от Ватикана лъжа — планината се срутила при земетресението и всички загинали. Той и Ерин били в една част, която оцеляла, и били спасени три дни по-късно от спасителна група на Ватикана.

Просто обяснение.

И невярно. За съжаление, той беше лош лъжец и командирът му подозираше, че не е разкрил всичко за случилото се в Масада и след спасяването му.

Джордан вече беше свален от активна служба и му бяха назначени консултации с психотерапевт. Някой го наблюдаваше непрекъснато и следеше дали няма да се срине. А той най-много искаше просто да се върне отново на терен и да си върши работата. Като член на Съвместната експедиционна съдебномедицинска част в Афганистан беше проучвал сцени на военни престъпления. Беше добър в работата си и искаше да я върши отново.

Беше готов на всичко, стига да го държи зает и да продължи нататък.

А вместо това стоеше мирно до поредния ковчег, а студът от мраморния под се просмукваше в стъпалата му. Сестрата на Сандерсън трепереше до него. Прииска му се да я наметне с униформената си куртка.

Слушаше по-скоро сериозния тон, отколкото думите на капелана. Свещеникът разполагаше само с двацет минути за церемонията. В Арлингтън имаше множество погребения всеки ден и графикът беше стриктен.

Не след дълго Джордан се озова извън параклиса, до гроба. Беше участвал в този марш толкова пъти, че краката му сами изминаваха пътя. Ковчегът на Сандерсън лежеше на поръсената със сняг кафява пръст до зейналата в земята дупка.

Задуха студен вятър и завъртя снежинките по земята на филизи, подобно на перестите облаци, така характерни в пустинята, в която бе умрял Сандерсън. Джордан изтърпя останалата част от церемонията, изслуша тройния залп и сигнала за отбой на тръбача и продължи да стои мирно, докато капеланът връчваше сгънатото знаме на майката на Сандерсън.

Беше преживявал същата тази сцена в памет на всеки от изгубените си другари.

Но това не му помагаше да я понася по-леко.

Накрая стисна ръката на майката на Сандерсън. Беше студена и крехка и той се уплаши да не я счупи.

— Много съжалявам за загубата ви. Ефрейтор Сандерсън беше чудесен войник и добър човек.

— Той ви харесваше. — Тя се усмихна тъжно. — Казваше, че сте умен и смел.

Джордан раздвижи мускулите на измръзналото си лице, за да имитира усмивка.

— За мен е чест да го чуя, госпожо. Той самият бе умен и смел.

Тя примигна, за да махне сълзите, и се извърна. Джордан понечи да тръгне след нея, макар да не знаеше какво повече да каже, но преди да успее, капеланът постави ръка на рамото му.

— Мисля, че трябва да обсъдим нещо, сержант.

Джордан се обърна и се вгледа в младия свещеник.

Той беше с парадна униформа като неговата, с тази разлика, че на реверите му бяха пришити кръстове. Едва сега Джордан забеляза, че кожата му е прекалено бяла дори за зимата, че кафявата му коса е малко по-дълга от необходимото и че стойката му не е съвсем военна. Капеланът се взираше в него с немигащи зелени очи.

Джордан настръхна.

Леденият допир на ръката на капелана се усещаше и през ръкавицата. Не беше като ръка, останала открита твърде дълго в студен ден. А като ръка, която не е била топла от години.

Джордан вече беше срещал мнозина от тази порода. Пред него стоеше неумрял хищник, подобно на вампир създание, наричано стригой. Но този беше сангвинист, щом издържаше светлината на деня — стригой, дал обет да престане да пие човешка кръв, да служи на Римокатолическата църква и да се храни единствено с кръвта на Христос — или по-точно, с вино, превърнато с освещаване в Неговата кръв.

Тази клетва правеше създанието по-безопасно.

Но не много.

— Не мисля, че е останало нещо за обсъждане — отвърна Джордан.

Напрегна се, готов да се бие при нужда. Беше виждал сангвинисти в бой. Не се съмняваше, че капеланът може да го направи на пух и прах, но това не означаваше, че ще се предаде лесно.

Капитан Стенли застана между тях и прочисти гърлото си.

— Съгласувано е на най-високо ниво, сержант Стоун.

— Колко точно високо, сър?

— Той ще ви обясни всичко — отвърна капитанът и кимна към капелана. — Вървете с него.

— А ако откажа? — Джордан затаи дъх с надежда, че ще чуе добър отговор.

— Това е заповед, сержант. — Капитанът го изгледа твърдо. — Дадена отгоре.

Джордан потисна стона си.

— Слушам, сър.

Тъглчето на устните на капитана едва забележимо се повдигна, което при него беше еквивалент на гръмогласен смях.

— Надявам се, сержант.

Джордан отдаде чест, като се питаше дали не го прави за последен път, и тръгна след капелана към паркираната наблизко черна лимузина. Сангвинистите явно отново нахълтваха в живота му, готови да разритат с безсмъртните си крака жалките остатъци от кариерата му.

Капеланът му отвори вратата и Джордан се качи. Купето миришеше на кожа, бренди и скъпи пури. Доста неочаквана

комбинация за кола на свещеник.

Джордан се премести в другия край на седалката. Стъклената преграда беше вдигната и можеше да различи единствено дебелия врат на шофьора, малко къса руса коса и униформена фуражка.

Капеланът придърпа панталоните си, за да не ги смачка, преди да се качи. После хлопна вратата — и Джордан вече нямаше възможност за бягство.

— Моля, включете отоплението за нашия гост — каза свещеникът на шофьора. После разкопча униформената си куртка и се облегна назад.

— Командирът каза, че ще обясните всичко. — Джордан скръсти ръце на гърдите си. — Слушам ви.

— Доста трудна за изпълнение задача. — Младият капелан наля бренди. Поднесе чашата към носа си и вдиша. После въздъхна и предложи чашата на Джордан. — Чудесна реколта.

— Тогава го изпийте вие.

Капеланът разклати чашата, като гледаше движението на кафявата течност.

— Мисля, че знаете, че не мога, колкото и да ми се иска.

— Имате предвид обяснението ли? — подхвърли Джордан.

Капеланът вдигна ръка и колата плавно потегли.

— Извинете за цялата потайност с плащове и кинжали. Или може би по-точно ще бъде с *рози и кръстове*?

Усмихна се тъжно и отново помириса брендито.

Джордан се намръщи на маниерите му. Този тип определено не беше така скован и официален като останалите сангвинисти, с които се бе срещал.

Капеланът свали бялата си ръкавица и протегна ръка.

— Казвам се Кристиан.

Джордан не отвърна на жеста.

Капеланът осъзна, че няма да получи отговор, вдигна ръка и прокара пръсти през гъстата си коса.

— Да, оценявам иронията. Сангвинист на име *Кристиан*. Все едно майка ми го е планирала.

Джордан не беше сигурен какво да мисли за този сангвинист.

— Мисля, че почти се срещнахме в абатство Етал — каза капеланът. — Но Рун избра Надя и Емануел да попълнят триото в

Германия.

Джордан си представи тъмните черти на Надя и още по-тъмните намерения на Емануел.

Кристиан поклати глава.

— Е, едва ли може да се нарече изненада.

— И защо?

Капеланът повдигна вежда.

— Май не съм се отдал на достатъчно дълбоко разкажание според стандартите на отец Рун Корза.

Джордан се помъчи да скрие усмивката си.

— Мисля, че разбирам причината.

Кристиан остави брендите на подноса и се наведе напред. Зелените му очи бяха сериозни.

— Всъщност отец Корза е причината да съм тук.

— Той ли ви прати?

Някак си Джордан не можеше да си представи това. Съмняваше се, че Рун би искал да има още вземане-даване с него. Бяха се разделили по живо, по здраво.

— Не точно. — Кристиан опря кокалести лакти на коленете си. — Кардинал Бернар се опитва да запази всичко потулено, но Рун изчезна без никаква вест.

„Защо ли не се учудвам... Този тип не беше от най-общителните.“

— Съвързвал ли се е с вас, след като напуснахте Рим през октомври? — попита Кристиан.

— Защо да го прави?

Капеланът наклони глава настрани.

— Защо не?

— Защото го мразя. — Джордан не виждаше причини да лъже. — И той го знае.

— Рун е труден за харесване — призна Кристиан, — но какво ви е направил, че да го мразите?

— Като изключим това, че едва не уби Ерин ли?

Кристиан се намръщи загрижено.

— Мислех си, че е спасил живота й... както и вашия.

Джордан стисна зъби. Спомни си Ерин, лежаща безжизнена на пода, със съвсем бяла кожа, с подгизнала от кръв коса.

— Рун я ухапа — обясни Джордан. — Изпи ѝ кръвта и я остави да умира в тунелите под Рим. Ако двамата с брат Леополд не бяхме попаднали на нея навреме, щеше да е мъртва.

— Отец Корза се е хранил от Ерин? — Кристиан рязко се дръпна назад. На лицето му бе изписана изненада. Той се вгледа изпитателно в Джордан за няколко секунди, без да каже нито дума; явно разкриването на този грях му беше подействало като гръм от ясно небе. — Сигурен ли сте? Може би...

— И двамата го признаха. Ерин и Рун. — Джордан скръсти ръце. — Не лъжа.

Кристиан вдигна примирително ръце.

— Извинете. Не се съмнявам в думите ви. Просто е... необичайно.

— Не и за Рун. — Джордан отпусна ръце на коленете си. — Правил е прегрешения и преди.

— Само веднъж. И онова с Елизабет Батори беше преди столетия. — Кристиан взе чашата бренди и се вгледа в нея. — Значи казвате, че брат Леополд е знаел за всичко това?

— И още как.

Явно Леополд беше покрил Рун. Джордан изпита разочарование, но не и изненада. Сангвинистите се държаха един за друг.

— Хранил се е от нея... — Кристиан се взираше в чашата, сякаш можеше да намери отговор в брендите. — Това означава, че е пълен с кръвта ѝ.

Джордан потръпна, смутен от тази мисъл.

— Това променя всичко. Трябва да идем при нея. Още сега. — Кристиан се наведе напред и почука по преградата, за да привлече вниманието на шофьора. — Закарайте ни на летището! Незабавно!

Шофьорът моментално настъпи газта. Дъното на колата задра в асфалта, когато тя прехвърли малкото възвишение и излезе от гробището.

Кристиан погледна Джордан и каза:

— Ще се разделим на летището. Можете да стигнете оттам до дома си, нали?

— Бих могъл — съгласи се той. — Но щом Ерин е въввлечена във всичко това, идвам с вас.

Кристиан пое дълбоко дъх. Извади телефон от джоба си и набра номер.

— Сигурен съм, че кардинал Бернар ви е изнесъл цяла лекция за това, че животът и душата ви ще бъдат изложени на опасност, ако се забъркате в наши дела.

— Така е.

— Тогава нека спестим време и да приемем, че съм я изнесъл отново. — Кристиан вдигна телефона до ухото си. — Защото трябва да ангажирам чартърен полет до Калифорния.

— Значи не възразявате да дойда с вас?

— Вие обичате Ерин и искате да я защитите. Кой съм аз, че да ви се изпречвам на пътя?

За мъртъв тип Кристиан се очертаваше доста свестен.

Въпреки това, докато лимузината се носеше през покрития със сняг град, безпокойството на Джордан ставаше все по-силно.

Ерин беше в опасност.

Отново.

И най-вероятно заради действията на Рун Корза.

„Май щеше да е по-добре кучият син да си беше останал изгубен.“

3.

18 декември, 18:06

Ватиканът

Кардинал Бернар подреждаше вестниците на полираното си бюро, сякаш организирането им в стегнати редици можеше да промени думите в тях. Ужасяващи заглавия крещяха от страниците:

Сериен убиец вилнее из Рим
Млади жени стават жертва на ужасни убийства
Полицията е зашеметена от бруталността

Светлината на свещите се отразяваше от инкрустирания със скъпоценни камъни глобус до бюрото. Кардиналът бавно завъртя сферата: копнееше да е навсякъде, само не и тук. Погледна старите си книги, свитъците, меча си от времето на кръстоносните походи на стената — неща, които бе събрал през вековете, посветени на служба на Църквата.

„Служих дълго, но дали службата ми бе добра?“

Миризмата на вестникарско мастило пак насочи вниманието му към страниците. Подробностите го смутиха още повече. Всяка жена била с прерязано гърло и кръвта ѝ била източена. Всички били красиви и млади, с черни коси и сини очи. Били от най-различен произход и положение, но всички намерили смъртта си в най-старите квартали на Рим, в най-тъмните часове преди изгрева.

Общо двайсет, ако се вярваше на вестниците.

Но Бернар беше успял да скрие много повече детайли. Броят на жертвите бе такъв, че се падаше по една на ден от края на октомври.

Нямаше как да не забележи времето.

Краят на октомври.

Убийствата бяха започнали малко след битката в криптите под базиликата „Св. Петър“ — битка за Кървавото евангелие. Сангвинистите бяха излезли победители срещу Белиал — съюз между

хора и стригои, воден от неизвестен лидер, който продължаваше да тормози ордена му.

Малко след битката отец Рун Корза беше изчезнал.

Къде беше той? Какво беше направил?

Бернар се помъчи да избяга от тази мисъл.

Погледна купчината вестници. Може би някой стригой се беше измъкнал от битката и ловуваше по улиците на Рим, като издебваше тези момичета? В тунелите бе имало толкова много зверове. Един от тях би могъл да се изплъзне от мрежата им.

Част от него се молеше това да е истина.

Не смееше да си помисли за алтернативата. И този страх го караше да чака нерешително, докато невинни момичета продължаваха да умират.

На вратата се почука.

— Кардинале?

Той позна гласа и мудните удари на сърцето, които вървяха с него.

— Влезте, отец Амвросий.

Човекът свещеник отвори дървената врата с едната си ръка. Другата му бе свита в подобие на юмрук.

— Съжалявам, че ви безпокоя.

От тона му изобщо не личеше да съжалява. Всъщност в гласа му се долавяше едва прикрито злорадство. Макар че Амвросий явно обичаше кардинала и му служеше прилежно, у него си оставаше нещо дребнаво, което намираше перверзно задоволство у нещастieto на другите.

Бернар потисна въздишката си.

— Да?

Амвросий влезе. Пълното му тяло бе наклонено напред като на надушила следа хрътка. Той огледа осветената от свещи стая, може би за да се увери, че Бернар е сам. Амвросий страшно обичаше тайните си. Но пък може би именно това бе причината да обича и Бернар. След толкова много векове във вените му имаше толкова много тайни, колкото и черна кръв.

След като се увери, че са сами, помощникът сведе почтително глава.

— Хората ни намериха това на мястото на последното убийство.

Пристъпи към бюрото и протегна ръка. Бавно разтвори пръсти.

Беше нож. Извитото острие приличаше на нокът на тигър. Острата кука имаше дупка в единия край, през която боецът можеше да прокара пръст и за нула време да нанесе хиляда смъртоносни рани. Това бе древно оръжие, известно като карамбит, и корените му можеха да се проследят векове назад. А ако се съдеше по патината, точно този нож също беше стар — но това не го правеше музеен експонат. Ясно си личеше, че е издраскан в битки и е бил използван по предназначение.

Бернар взе оръжието от ръката на Амвросий. Паренето по пръстите потвърди най-лошите му страхове. Острието бе покрито със сребро — оръжие на сангвинист.

Представи си лицата на убитите момичета, разрязаните им от ухо до ухо гърла.

Сви пръсти около изгарящото сребро.

В целия орден имаше само един сангвинист, който носеше такова оръжие — онзи, който бе изчезнал с началото на убийствата.

Рун Корза.

4.

18 декември, 16:32

Окръг Санта Клара, Калифорния

Яхнала любимия си кон, Ерин препускаше през поляните, станали златистокафяви през сухата калифорнийска зима. В отговор на съвсем лекото изместване на тежестта ѝ черният кон удължи крачка.

„Браво на теб, Блекджек.“

Държеше го в конюшните до Пало Алто. Яздеше го при всяка възможност — знаеше, че се нуждае от движение, но най-вече заради чистата радост да се носи из равнините на гърба на мускулестото животно. Блекджек не беше язден от няколко дни и направо прашчеше от енергия.

Тя погледна през рамо. Нейт препускаше малко зад нея на сивата Гънсмоук. Роден и израснал в Тексас, той също бе опитен ездач и сега изпробваше способностите на кобилата.

Ерин просто беше оставила Блекджек да изразходва енергията си и се опитваше да се съсредоточи върху вятъра на лицето си, върху опияняващата миризма на конска пот, върху непосредствената връзка с животното. Обичаше да язди от малка. Ездата ѝ помагаше да мисли. Днес се запита за виденията си, мъчеше се да реши какво да прави с тях. Знаеше, че не са просто прояви на посттравматичен стрес. Означаваха нещо повече.

Пред нея слънцето почти докосваше стелещите се до хоризонта хълмове.

— Скоро трябва да се връщаме! — извика Нейт. — Слънцето ще залезе след половин час!

Тя долови безпокойство в гласа му. В Рим Нейт беше останал в мрака в продължение на дни, измъчван в сенките. Всяка нощ вероятно таеше някакъв ужас за него.

Даде си сметка, че не бе трябвало да му позволява да идва с нея. Но следобеда, след като не успя да се свърже с кардинал Бернар по телефона, бе излязла от кабинета си да се освободи донякъде от

тревогата си. Нейт я беше попитал къде отива и тя с цялата си глупост му разреши да ѝ прави компания.

Беше ѝ трудно да му отказва. След трагичните събития в Израел и Рим той продължаваше да се терзае дори повече от нея, макар рядко да говореше за това. Ерин се опитваше да го подкрепя, да му помага да носи натрапените му спомени. Това бе най-малкото, което можеше да направи.

Преди отношенията им бяха леки и безгрижни, стига тя да се преструваше, че не забелязва, че той си пада по нея. След като се беше влюбила в Джордан обаче, Нейт започна да се държи дистанцирано и професионално. Но дали това беше заради наранени чувства, от гняв или поради нещо друго?

Уви, след тази вечер може би нямаше да има значение.

Въздъхна. Може би все пак беше добре, че Нейт беше дошъл да язди с нея. Моментът предлагаше идеална възможност да поговорят.

С леко подръпване на юздите тя накара Блекджек да забави ход. Нейт се изравни с нея на Гънсмоук. Ухили ѝ се, с което откъсна парченце от сърцето ѝ. Но той трябваше да знае. По-добре да му каже сега, преди коледната ваканция, за да му даде време да свикне.

Пое дълбоко дъх.

— Нейт, искам да поговорим за нещо.

Нейт побутна сламената си шапка назад и я изгледа косо. Конете им вървяха един до друг.

— За какво?

— Сутринта разговарях с декана. Предложих му други кандидати за преподаватели, към които би могъл да прояви интерес.

Нейт повдигна вежди.

— Нещо съм сбъркал ли? Не беше леко, след като се върнахме, но...

— Работата ти винаги е била отлична. Не става въпрос за теб.

— Оставам с чувството, че би могло да е, като се има предвид, че съм замесен и тъй нататък.

Ерин продължи да гледа между меките черни уши на коня.

— След случилото се в Израел... Не съм сигурна, че съм най-добрият избор за теб.

Той посегна към юздите на Блекджек и спря двата коня.

— Какво искате да кажете?

Ерин се обърна към него. Изглеждаше разтревожен и ядосан едновременно.

— Виж, Нейт. В университета не изгарят от щастие, че изгубих двама специализанти.

— Едва ли вината е ваша.

Тя продължи:

— Деканът смята, че може би ще е най-добре да си взема една година отпуска, за да си почина.

— В такъв случай ще изчакам. Няма проблем.

— Не разбираш. — Искаше й се да плесне с юздите и да избяга от разговора, но остави тежката истина да я задържи на място. — Нейт, мисля, че това е първата стъпка на университета към освобождаването ми.

Ченето му увисна.

Тя заговори бързо, за да си каже всичко.

— Не е нужно дисертацията ти да е свързана с професор, който ще бъде изхвърлен. Нейт, ти си чудесен учен и съм сигурна, че можем да ти намерим добър научен ръководител. Някой, който може да ти отваря врати, които аз вече не мога да ти отворя.

— Но...

— Оценявам лоялността ти — каза тя. — Но тя е погрешна.

— Как ли пък не! — избухна той.

— Нейт, ако останеш, това няма да ми помогне. Каквото и да очаква кариерата ми, то ще се случи.

— Но аз ви избрах за научен ръководител, защото сте най-добра в областта си. — Гневът изтече от него и го остави отпуснат в седлото. — *Най-добрата*. И това не се е променило. Кой знае? Може нещата и да отшумят с времето.

В интерес на истината Ерин не вярваше, че ще стане, и дълбоко в себе си дори не беше сигурна, че го иска. В началото на кариерата й академичният свят й бе предложил убежище на здравия разум след суровото религиозно възпитание, но онова усещане вече го нямаше. Спомни си трудностите, с които се бе сблъскала през последния семестър. Не можеше да продължи да преподава лъжи.

И не можеше да не е напълно искрена с Нейт точно сега.

— Дори нещата да отшумят, междувременно ще си изгубил ценна възможност. Няма да позволя това да се случи.

Нейт изглеждаше готов да спори, да протестира. Може би доловила напрежението му, кобилата тръсна глава и запристъпва нервно.

— Не прави нещата по-трудни, отколкото са — завърши тя.

Нейт потърка горната си устна. Не можеше да я погледне. Накрая поклати глава, обърна Гънсмоук и препусна в галоп обратно към конюшните, без да каже нито дума.

Блекджек изцвили след тях, но тя го задържа — Нейт имаше нужда да остане за известно време сам. Ерин му даде добра преднина, преди да позволи на Блекджек да потегли обратно.

Слънцето най-сетне се скри зад хълма, но все още бе достатъчно светло, за да не се опасява, че Блекджек ще стъпи в някоя къртичина. Ерин се размърда в седлото и усети талисмана на Ейми в джоба на панталона си. Беше забравила, че го е сложила там — все още не беше сигурна какво да прави с него. Мислеше да го върне на родителите на Ейми, но как щеше да им се отрази това? Парчето кехлибар винаги щеше да им напомня, че дъщеря им е избрала професия, която в крайна сметка я е убила и е източила кръвта ѝ в чуждоземни пясъци.

Не можеше да им го причини — но пък и не искаше да задържи талисмана, този тежък символ на ролята ѝ в смъртта на Ейми.

Насочи мислите си пак към Нейт. В Рим беше спасила живота му, а сега щеше да направи всичко възможно да спаси кариерата му, независимо колко щеше да го ядоса. Надяваше се, че той ще я разбере правилно. Така или иначе по-късно щеше да му прати имейл със списък имена. Всички бяха стабилни археолози и препоръките ѝ щяха да си кажат думата.

Нейт щеше да се оправи.

И колкото по-далеч от нея, толкова по-добре.

Примирена и взела решение, тя потупа Блекджек по врата.

— А сега е време за малко овес и хубаво разчесване. Какво ще кажеш?

Ухото на Блекджек трепна и той внезапно се напегна под нея.

Ерин инстинктивно стегна колене.

Блекджек изпръхтя, отскочи настрани и присви уши.

Нещо го беше подплашило.

Ерин бързо се огледа. Отдясно имаше горичка от вечнозелени дъбове, потънала в сенки. От клоните на дърветата висеше сребрист

имел. Какво ли можеше да се крие там? Всичко.

Рязък пукот на клон откъм дърветата отекна в спокойната вечер.

Ерин извади пистолета, свали предпазителя и се взря в горичката. Беше твърде тъмно и не се виждаше нищо. С бумтящо в ушите ѝ сърце тя хвърли поглед към конюшната в далечината.

Нейт сигурно вече беше там.

Блекджек внезапно се изправи на задните си крака, като едва не я хвърли от седлото, после препусна към конюшната. Тя се наведе над врата му. Не се опита да го спре или да го накара да намали скоростта.

Усети вкуса на кръв — беше си прехапала езика.

Изведнъж миризма на вино изпълни ноздрите ѝ.

„Не, не, не...“

Бореше се с поредния пристъп, усещаше, че предстои друга атака. Паниката стегна пръстите ѝ около юздите. Ако изгубеше контрол, щеше да падне...

И тогава я връхлетя още по-лош ужас.

Басово ръмжене се разнесе в нощта. Гърлен звук, надигащ се не от нормално гърло, а от нещо страховито... и съвсем близо.

5.

19 декември, 02:02

Криптите под Ватикана

Рун рязко се надигна. Главата му се удари в гладкия камък. Ударът отвори рана на слепоочието му и го отхвърли обратно. Той падна с плясък в попарващото вино. Беше се събудил за пореден път в каменния саркофаг, с тяло, наполовина потопено във вино — вино, което бе благословено и осветено в Христова кръв.

Прокълнатата му плът гореше в тази святост, плуваше в море от червена болка. Част от него искаше да се бори срещу болката, но друга част знаеше, че си я е заслужил. Беше съгрешил преди векове и сега беше намерил истинско изкупление за греха си.

Но колко време беше минало?

Часове, дни, години?

Болката не отслабваше. Бе съгрешил много, така че и наказанието трябваше да е голямо. После можеше да си почине. Тялото му *жадуваше* за почивка — за край на болката, край на греха.

Въпреки това, докато съзнанието постепенно го напускаше, той се съпротивляваше, усещаше, че не бива да се предава. Имаше дълг.

„Но какъв?“

Насили се да задържи очите си отворени, да посрещне мрака, в който дори неговото нощно зрение беше безсилно. Агонията продължаваше да измъчва обезсиленото му тяло, но той я прогони с вяра.

Посегна към тежкия сребърен кръст, който носеше винаги на гърдите си — и напипа само мокър плат. Спомни си. Някой беше откраднал разпятието му, броеницата, всички доказателства за вярата му. Но той не се нуждаеше от тях, за да достигне рая. Прошепна още една молитва в тишината и се замисли за участи си.

„Къде съм? Кога...“

Усещаше тежестта на годините зад себе си, повече, отколкото може да си представи човек.

Цели животи в грях и служба.

Спомените го връхлитаха, докато лежеше в изгарящото море. Ту прииждаха, ту се оттегляха от него.

... конска каруца, заседнала в калта. Той пъхаше кора под колелата, докато сестра му се смееше, а дългите ѝ плитки се мятаха от една страна на друга.

... надгробен камък с име на жена върху него. Името на същата смееща се сестра. Но този път той носеше одежди на свещеник.

... берат лавандула в полето и разговарят за дворцови интриги. Бледи бели ръце поставят лилавите стръкове в плетена кошница.

... влакове, автомобили, самолети. Човек пътува все по-бързо и по-бързо по повърхността на земята, а в същото време вижда все по-малко и по-малко.

... жена със знатна коса и кехлибарени очи. Очи, които виждаха онова, което неговите не можеха.

Отскубна се от смазващите спомени.

Само този момент имаше значение.

Само това място.

Трябваше да се държи за болката, за тялото си. Затърси пипнешком около себе си, ръцете му се потапяха в студената течност, която изгаряше като вряла. Той беше рицар на Христа от онази лунна вечер, когато бе посетил гроба на сестра си. И докато Христовата кръв го бе поддържала през дългите столетия оттогава, същото осветено вино го изгаряше винаги, светостта му воюваше със злото, спотаено дълбоко в него.

Пое дълбоко дъх и усети миризмата на камък и на собствената си кръв. Прокара длани по полираните повърхности около себе си. Погали мрамора, гладък и хлъзгав като стъкло. По тавана на затвора си напипа следи от инкрустирано сребро. Металът изгори върховете на пръстите му.

Въпреки това той притисна длани в мотива и започна да бута каменния похлупак на саркофага. Смътно чувстваше, че вече го е правил много пъти — и подобно на предишните опити, сега отново претърпя неуспех. Не можеше да отмести тази тежест.

Останал без сили, се отпусна във виното.

Загреба с шепи и вдигна изгарящата горчива течност към устните си. Кръвта на Христос щеше да му даде сила, но същевременно щеше да го накара да преживее отново най-лошите си

грехове. Събра сили за изкуплението, което трябваше да последва, и пи. Докато в гърлото му бушуваше пожар, долепи длани една до друга.

С кой грях щеше да го измъчва виното този път?

Докато се унасяше, осъзна, че изкуплението разкрива грях отпреди стотици години.

Слугите на замъка Чахтице се бяха събрали пред стоманената врата на стаята без прозорци в кулата. Вътре беше затворена някогашната им господарка, обвинена за смъртта на стотици момичета. Като член на унгарската аристокрация графинята не можеше да бъде екзекутирана, а само изолирана от света заради престъпленията си, така че кръвожадността ѝ да бъде затворена зад тухли и стомана.

Рун беше дошъл с една-единствена цел — да освободи света от това създание, да изкупи вината си за ролята си в превръщането ѝ от жена с възвишен дух и умения в целебните изкуства в звяр, опустошаващ околните земи и лишаващ малки момичета от живота им.

Сега стоеше пред графинята, заключен в стаята с нея. Беше купил мълчанието на слугите със злато и обещания за свобода. Те искаха тя да се махне от замъка не по-малко от него.

Освен това знаеха какво представлява тя и трепереха уплашени зад вратата.

Рун беше дошъл и с подарък за графинята — нещо, което беше поискала, за да му сътрудничи. За да я умилостиви, бе намерил младо момиче, което скоро щеше да умре от треска в едно сиропиталище наблизо, и го бе довел при чудовището.

И сега стоеше и слушаше как сърцето на момичето прескача и бие все по-бавно. Не направи нищо, за да я спаси. Не можеше. Трябваше да чака. Ненавиждаше се, но не помръдна.

Накрая слабото сърце удари за последен път.

„Ти ще си последната ѝ жертва“ — обеща той.

Самата тя на крачка от смъртта след дългото гладуване в затвора, графинята вдигна глава от гърлото на момичето. Кървави перли капеха от бялата ѝ брадичка. Сребристите ѝ очи гледаха унесено и заситено — изражение, което Рун вече бе виждал. Не искаше да мисли за това. Замоли се тя да е достатъчно разсеяна, за

да му позволи да сложи края, и самият той да е достатъчно силен, за да го направи.

Нямаше да се провали пак.

Наведе се и отмести тънките ѝ крайници от мъртвото момиче. Нежно вдигна на ръце студено то тяло на графинята и я отнесе по-далеч от изцапаното легло.

Графинята долепи буза до неговата и устните ѝ се озоваха до ухото му.

— Хубаво е отново да съм в прегръдката ти — прошепна тя и той ѝ повярва. Сребристите ѝ очи блеснаха. — Ще нарушиш ли още веднъж обета си?

Дари го с бавна, ленива усмивка. Беше хипнотизиращо красива. Той отвърна също с усмивка, пленен за момент от магията ѝ.

Спомни си любовта си към нея, как в пристъп на високомерие беше повярвал, че е способен да наруши клетвата си на сангвинист, че може да легне с нея като всеки нормален мъж. Но в мига на похот, долепен до нея, проникнал в нея, бе изгубил контрол и бе позволил на демона в него да скъса оковите си. Зъбите му разкъсаха мекото ѝ гърло и той пи жадно, докато изворът почти не пресъхна и жената под него не бе на прага на смъртта. За да я спаси, той я превърна в чудовище, хранеше я със собствената си кръв, за да я задържи при себе си, и се молеше тя да положи същите клетви като него и да влезе в Ордена на сангвинистите.

Тя не го направи.

Шумолене от другата страна на вратата го върна в настоящето, при мъртвото момиче на леглото и към многото други, споветени от същата участ.

Изрита вратата и слугите отключиха. Той бутна вратата с рамо, докато те бягаха надолу по тъмните стъпала на кулата.

Той погледна оставения на покрития с рогозка под мраморен саркофаг. Вече го бе напълнил с осветено вино.

Щом видя какво я очаква, тя вдигна глава, замаяна от кръвожадност.

— Рун?

— Ще те спаси — каза той. — Теб и душата ти.

— Не искам душата ми да бъде спасявана — каза тя и пръстите ѝ се вкопчиха в него.

Преди тя да успее да направи нещо, той я потопи във виното. Тя изпищя, когато осветената течност докосна кожата ѝ. Той стисна зъби. Знаеше колко я боли, искаше му се дори в този момент да я спаси от агонията и да я поеме върху себе си.

Тя се мятеше, но в това състояние не можеше да устои на силата му. Виното се плискаше през ръба. Той я притисна към каменното дъно, без да обръща внимание на изгарящото вино. Радваше се, че не може да вижда лицето ѝ, погълнато от червената течност.

Продължи да я натиска — докато най-сетне тя не се отпусна.

Щеше да спи, докато той не намери начин да поправи онова, което бе сторил, да върне към живот мъртвото ѝ сърце.

Със сълзи на очи нагласи тежкия каменен похлупак и го закрепи със сребърните закопчалки. След това положи студените си длани върху мрамора и се замоли за душата ѝ.

И за своята душа.

Бавно дойде на себе си. Вече си спомняше как се е озовал тук, затворен в същия саркофаг, който беше използвал като капан за графинята преди векове. Спомни си как се връща при саркофага си, където бе погребан в зазидана крипта дълбоко под Ватикана, скрил тайната си от очите на всички.

Беше дошъл тук, следвайки думите на пророчество.

Явно графинята все още имаше роля в този свят.

След битката за Кървавото евангелие бе продължил сам към мястото, където бе погребал най-големия си грях. Бе разбил тухлите, бе свалил печатите на саркофага и я бе извадил от тази вана със старо вино. Спомни си как сребристите ѝ очи се отвориха за първи път от векове и се възряха в неговите. В този кратък момент си позволи да свали гарда си, да се върне към онези отдавна отминали лета, към времето, когато бе посмял да повярва, че може да бъде нещо повече от онова, което беше, че нещо като него може да обича, без да носи със себе си унищожение.

В този момент на слабост не беше забелязал парчето тухла в ръката ѝ. Реагира твърде бавно, когато тя замахна с омраза, трупана от векове — или пък просто знаеше, че си го заслужава.

После се събуди тук и сега най-сетне знаеше истината.

„Осъдила ме е на същия затвор.“

Макар част от него да осъзнаваше, че заслужава тази участ, той знаеше, че трябва да се измъкне.

Ако не за друго, то защото отново бе пуснал на воля чудовището в нищо неподозиращия свят.

Въпреки това си я представи такава, каквато я познаваше някога — пълна с живот, окъпана в слънчева светлина. Винаги я беше наричал Елизабета, но историята вече ѝ беше дала друго, по-мрачно прозвище.

Елизабет Батори — *Кървавата графиня*.

02:22

Рим, Италия

Апартаментът на Елизабета беше луксозен, както подобаваше на благородното ѝ потекло. Тежки завеси от червено кадифе скриваха високите засводени прозорци. Дъбовият паркет под студените ѝ крака блестеше в меко златисто и излъчваше топлина. Тя се настани в кресло, тапицирано с превъзходно обработена кожа; под миризмата на химикали се долавяше успокояващ аромат на отдавна мъртво животно.

На махагоновата масичка пред нея трептеше свещ, която скоро щеше да угасне. Тя приближи нова свещ към умиращия пламък и след като фитилът се запали, я притисна към мекия восък на старата. Загледа се в пламъчето — предпочиташе го пред рязкото сияние на модерния Рим.

Настанила се бе в тези покои, след като беше убила предишните обитатели. Вече бе претърсила чекмеджета, пълни с непознати предмети, като се опитваше да проумее този странен век, сякаш се мъчеше да възстанови изчезнала цивилизация, проучвайки артефактите ѝ.

Но сведенията за епохата не идваха единствено от чекмеджетата.

Трепкащата светлина на свещта танцуваше по неравномерните купчини, събрани от джобовете и телата на жертвите ѝ. Тя насочи вниманието си към една купчина, върху която лежеше сребърен кръст. Посегна към него, като внимаваше да не докосне изгарящия метал и благословията, която носеше той.

Погали среброто само с върха на показалеца си. Допирът я изгори, но не ѝ пукаше — някой друг страдаше много повече заради загубата си.

Усмихна се, когато болката събуди спомена.

Силни ръце я вдигнаха от пълния с вино саркофаг, изтръгнаха я от съня ѝ, събудиха я. Подобно на застрашен звяр, тя бе останала отпусната — знаеше, че потайността е най-голямото ѝ предимство.

Когато отвори очи, позна благодетеля си колкото по бялата якичка, толкова и по тъмните му очи и суровото лице.

Отец Рун Корза.

Същият, който я бе измамил и я бе затворил в този ковчег.

Но преди колко време?

Докато той я държеше, ръката ѝ се отпусна и напипа нещо като камък.

Тя му се усмихна. Той отвърна на усмивката ѝ. В очите му се четеше любов.

Със свръхестествена скорост тя стовари камъка в слепоочието му. Другата ѝ ръка се плъзна в ръкава му, където той винаги държеше сребърния си нож. Успя да го хване навреме. Още един удар — и той падна.

Тя бързо се претърколи отгоре му, зъбите ѝ търсеха студената плът на бялото му гърло. Щом проби кожата му, съдбата му беше в ръцете ѝ. Нужно бе сериозно усилие да спре да пие, преди да го е убила, търпение да махне половината вино от саркофага, преди да го затвори вътре. Но трябваше да го направи. Напълно потопен във виното, той щеше просто да спи, докато не го спасят, както бе станало с нея.

Вместо това тя остави само малко вино. Така той скоро щеше да се събуди сам в гробницата си и бавно щеше да умира от глад, както бе станало с нея, докато бе затворена в кулата на замъка си.

Отдръпна пръст от откраднатия кръст и си позволи момент на студено задоволство. Раздвижи ръка и пръстите ѝ минаха по очукана обувка върху друга купчина.

Малката кожена обувка бележеше първата ѝ жертва в тази нова епоха.

Наслади се на момента.

Докато бягаше от мрачните катакомби, без да има никаква представа къде и кога се намира, грубите камъни раздираха тънките кожени подметки на обувките ѝ и режеше стъпалата. Тя не обръщаше внимание. Имаше само един шанс за спасение.

Не знаеше накъде да бяга, но разпозна усещането за свещена земя под краката си. То отпусна мускулите и забави крачките ѝ. Въпреки това тя се чувстваше по-силна от всеки друг път. Прекараното във виното време ѝ бе дало сила; можеше само да предполага колко точно.

Изведнъж туптенето на сърце спря безогледното ѝ бягство през тъмните тунели.

Човек.

Сърцето туптеше равномерно и спокойно. Все още не бе доловило присъствието ѝ. Примаяла от глад, тя опря гръб на стената на тунела. Облиза устни и усети горчивия вкус на кръвта на сангвиниста. Жадуваше да опита нещо по-сладко, по-топло.

Трептящ пламък на свещ разпръсна мрака. Чуха се стъпки, които приближаваха.

И тогава някой извика:

— Рун?

Тя се притисна към студения камък. Някой търсеше свещеника.

Запромъква се напред и забеляза тъмна фигура да се появява иззад ъгъла и да се насочва към нея. В протегнатата си напред ръка носеше свещ в свещник. Светлината разкриваше кафяво монашеско расо.

Монахът не я видя и продължи напред, без да подозира за опасността.

Щом се доближи достатъчно, тя скочи напред, прикова топлото му тяло към земята и преди мъжът да успее дори да изпъшка, зъбите ѝ намериха сочното му гърло. Кръвта се понесе по нея на вълни, вливаше ѝ още повече сили. Тя се наслаждаваше на блаженството, както бе правила всеки път от първата си жертва. Искеше ѝ се да се смее наред това ликуване.

А Рун искаше да я накара да замени тази сила с изгарящо вино, с живот на служба на неговата Църква.

Никога.

След като приключи, тя пусна човешката обвивка; любопитните ѝ пръсти се задържаха върху тъканта на расото. Не приличаше на лен. Долавяше се нещо хлъзгаво като коприна, но не съвсем.

По тялото ѝ мина тръпка на безпокойство.

Свещта беше угаснала, когато мъжът падна, но фитилът продължаваше да тлее. Тя го духна, за да го разпали, и след малко той стана оранжев, после пламна.

Тя претърси изстиващото тяло на слабата светлина и отново се отврати от хлъзгавото усещане на плата. Напила сребърен кръст и отдръпна ръка от изгарящия му допир.

Посегна към краката му и свали едната обувка. И тук имаше нещо странно. Вдигна обувката към светлината. Горната част беше от кожа, издраскана и най-обикновена, но подметката бе от някакво дебело гъбесто вещество. Никога не бе виждала нещо подобно. Щипна я с пръсти. Тя поддаде, а след това възстанови формата си, като сунгер.

Тя се замисли. Подобно странно вещество не съществуваше, когато Рун я бе подмамил в ковчега с вино, а сега явно бе нещо обичайно, за да бъде носено от обикновен монах.

Усети пропастта, разделяща я от миналото ѝ, и внезапно ѝ се прииска да закреши. Знаеше, че не е спала просто дни, седмици и дори месеци.

А години, десетилетия, може би векове.

Прие бруталната истина — и разбра и една друга.

Трябваше да е много предпазлива в този непознат нов свят.

И го направи. Продължи от обувката и вдигна от масата бяла топка с червена звезда на нея. На допир беше като човешка кожа, но по-гладка. Отвращаваше я, но тя се насили да я задържи, да я подхвърли във въздуха и да я улови.

Когато излизаше от катакомбите, беше ужасно уплашена.

Но скоро другите започнаха да се страхуват от нея.

Промъкваше се през тунелите. Очакваше да срещне още монаси, но не се натъкна на никого, докато следваше шепота на далечни сърца някъде далеч горе.

Накрая стигна до дебела дървена врата, която разби с лекота — и излезе на чист въздух. Той погали тялото ѝ, изсуши виното по роклята ѝ и донесе познатите миризми на човешки същества, парфюми, камък, река. Но също и миризми, които не познаваше — парливи, каквито сигурно се срещаха само в лабораториите на алхимиците. Вонята я прогони обратно към вратата и едва не я накара да потърси отново убежище в тъмните тунели.

Този чужд, непознат свят я ужасяваше.

Но една графиня никога не трепери, никога не показва страх.

Изправи гръб и пристъпи напред като дама, съвсем спокойно, като се оглеждаше и слушваше и за най-малката опасност.

Докато се отдалечаваше от вратата, веднага разпозна колоните от двете страни, масивния купол отляво, дори обелиска на площада пред нея. Египетската игла беше издигната тук през същата година, в която се бе родила дъщеря ѝ Ана.

Изпита известно облекчение, когато видя всичко това. Знаеше къде се намира.

На площада „Свети Петър“.

От иронията на това я досмеша.

Рун я беше скрил под Светия град.

Тръгна покрай колоната.

В центъра на площада бяха издигнати Яслите Иисусови в естествени размери, ярко осветени от рязък, неестествен пламък. Светлината беше почти болезнена и тя извърна очи.

Все пак това ѝ подсказа месеца, ако не и годината на събуждането ѝ.

Декември, в навечерието на Коледа.

Някаква двойка мина покрай нея.

Тя се скри зад една мраморна колона. Жената носеше бричове, все едно е мъж. Късата ѝ коса едва достигаше до раменете ѝ. Мъжът я държеше за ръка и двамата разговаряха.

Никога не беше виждала толкова висока жена.

Скрита зад колоната, тя загледа другите хора, които се разхождаха из площада. Всички носеха ярки дрехи и дебели палта, които изглеждаха много фино изработени. По съседната улица се движеха странни карети, които осветяваха пътя си с неестествени лъчи светлина, и не ги теглеха животни.

Облегна се на колоната и се разтрепери. Този нов свят я зашеметяваше. Заповяда си да се стегне. Трябваше да се абстрахира от всичко това, да намери една проста задача... и да я изпълни.

Вонеше на вино. Докосна мократа си дреха. Нямаше да ѝ свърши работа. Погледна отново към площада и жените в техните странни облекла. За да се измъкне оттук, трябваше да е вълчица в овча кожа — ако познаеха какво е всъщност, смъртта ѝ бе неминуема.

Колкото и векове да бяха минали, това не се бе променило.

Заби нокти в дланите си. Не искаше да напуска познатото. Чувстваше, че каквото и да има отвъд този площад, то ще ѝ е още по-чуждо от това, което вижда.

Но трябваше да продължи.

Една графиня никога не бяга от дълга си.

А нейният дълг бе да оцелее.

Усещаше, че разполага с часове до зазоряване. Спотай се в сенките на колонадата, неподвижна като статуя, заслушана в хаотичното туптене на човешки сърца, в думите, изречени на различни езици, в честия смях.

Тези хора бяха толкова различни от мъжете и жените от нейното време.

По-високи, по-шумни, по-силни, охранени.

Жените я смайваха най-много. Носеха мъжско облекло — панталони и ризи. Вървяха спокойно, без да показват страх. Говореха рязко на мъжете, без те да ги скастрият, и се държеха така, сякаш са им равни — не по пресметнатия начин, по който трябваше да се държи тя в своето време, а с лекота и непринуденост, сякаш това бе нещо съвсем обичайно.

Тази епоха изглеждаше обещаваща.

Някаква млада майка приближи непредпазливо с малкото си дете. Жената бе с ярко вълнено палто и носеше ботуши за езда, макар че миризмата им подсказваше, че никога не са били в близост до кон.

Беше дребна за жена от това време — почти с ръста на Елизабета.

Детето изпусна бяла топка с червена звезда и тя се търкулна в сенките и спря на половин педя от окъсаните обувки на Елизабета. Топката миришеше като подметката на обувката на монаха. Детето не тръгна след играчката си, сякаш бе усетило звяра, който се спотайваше в сенките.

Майка му заговори на някакъв странно звучащ италиански и посочи гората от колони. Малкото момиче обаче поклати глава.

Елизабета прокара език по острите си зъби, като мислено подканваше майката да тръгне след играчката. Можеше да ѝ отнеме

живота, да отмъкне премяната ѝ и да изчезне преди осиротялото дете да извика за помощ.

Наслаждаваше се от сенките на ужасения ритъм на детското сърце, докато гласът на майката ставаше все по-нетърпелив.

Елизабета зачака подходящия момент в това странно време.

После се хвърли напред.

Остави топката на масата и въздъхна — губеше интерес към трофеите си.

Отиде при огромните гардероби в спалнята, пълни с коприна, кадифе и кожи, откраднати от жертвите ѝ през изминалите седмици. Всяка нощ се кипреше пред свършени огледала и избираше нови дрехи. Някои от одеждите ѝ бяха почти познати, а други ѝ бяха странни и чужди като дрехите на менестрел.

За тази нощ избра меки сини панталони, копринена риза, отговаряща на сребристите ѝ очи, и тънки кожени ботуши. Прокара гребен през гъстата си черна коса. Беше я подрязала до раменете, имитирайки стила на жената, която беше убила под един мост.

Колко различно изглеждаше сега. Какво ли щяха да кажат Ана, Каталина и Павел, ако можеха да я видят? Собствените ѝ деца не биха я разпознали.

„Аз съм графиня Елизабета Екшед“ — напомни си тя.

Присви очи.

„Не.“

— Елизабет... — прошепна на отражението си. Напомни си, че времето е друго и трябва да се подчинява на стила му, ако иска да оцелее. Затова трябваше да приеме това по-модерно име, да го носи по същия начин, по който носеше прическата и дрехите си. Щеше да стане Елизабет. Беше играла много роли, откакто я бяха сгодили за Ференц на единайсетгодишна възраст — импулсивно момиче, самотна съпруга, владееща много езици, умела лечителка, всеотдайна майка — повече роли, отколкото можеше да преброи. Тази беше просто поредната.

Завъртя се, за да прецени новата си самоличност в огледалото. С къса коса и панталони приличаше на мъж. Но не беше мъж и вече не завиждаше на мъжете за силата и властта им.

Имаше си свои собствени.

Отиде до вратата на балкона и дръпна меките завеси. Загледа се в ярките изкуствени светлини на новия Рим. Странността на всичко около нея все още я ужасяваше, но я бе опознала достатъчно, за да се храни, да почива и да се учи.

Черпеше сила от една черта на града, от ритъма, който бе оцелял непроменен през вековете. Затвори очи и се заслуша в хилядите сърца, туптящи като хиляди часовници, които ѝ казваха, че в крайна сметка смяната на времето не означава почти нищо.

Знаеше кое време е, кое време винаги ще бъде за хищник като нея.

Отвори вратата на балкона към нощта.

Време беше за лов.

6.

18 декември, 17:34

Окръг Санта Клара, Калифорния

Здрачът се спускаше над хълмовете и поляните.

Ерин препускаше в галоп към конюшната. Без да е нужно да го подбуждат, Блекджек влетя в двора.

Ерин държеше с едната си ръка юздите, а с другата пистолета. Щом конят спря в пращия двор, тя се извърна в седлото и насочи оръжието към притъмнелите хълмове.

Докато препускаше насам, не бе успяла да зърне създаването, уплашило коня ѝ, но го беше чула. Пукотът на счупени клони и шумоленето на храсти ги бяха прогонили от хълмовете. Не можеше да се отърси от чувството, че потайният ловец си играе с тях, чака да се стъмни напълно, преди да нападне.

Нямаше намерение да му дава тази възможност. Подкара Блекджек покрай стария си ланд роувър, и видя друг автомобил, черен „Линкълн“, паркиран от другата страна. Приблужи го и забеляза на вратата познат символ — два кръстосани ключа и тройна корона.

Папският печат.

Страхът ѝ изведнъж се засили още повече.

„Какво търсят тук от Ватикана?“

Огледа се, но не видя никого и подкара Блекджек към конюшната. Щом стигна до плъзгащата се врата, дръпна юздите, скочи на земята и без да пуска пистолета, поведе коня към вратата.

Преди пръстите ѝ да я докоснат, тя се отвори сама. Нечия ръка се стрелна напред, сграбчи нейната като в менгеме и я издърпа през прага. Сепната, Ерин изпусна юздите на Блекджек.

Нападателят ѝ я придърпа в мрака на конюшната и вратата се затръшна зад нея — конят остана отвън. Ерин рязко се завъртя и изрита. Ботушът ѝ улучи нещо меко.

— Ох. По-леко, Ерин.

Тя моментално позна гласа.

— Джордан? Какво правиш тук?

Ръцете я пуснаха.

Светна фенерче и бялото сияние освети лицето на Джордан. Зад рамото на сержанта тя забеляза Нейт — беше пребледнял и опулен.

Джордан разтърка корема си и ѝ пусна една от кривите си усмивки, която незабавно я освободи от напрежението ѝ. Беше с униформени панталони и бяла риза с разкопчана яка и навити ръкави.

Тя го прегърна. Беше топъл и естествен; ужасно ѝ хареса колко лесно е отново да се озове в обятията му.

— Не мога да повярвам, че си ти — прошепна тя в гърдите му.

— В плът... макар и малко пострадал след този твой ритник.

Тя се отдръпна и го погледна. Еднодневна четина покриваше като сянка четвъртитата му брадичка, сините му очи ѝ се усмихваха, а косата му бе пораснала. Тя прокара пръсти през гъстите пшениченоруси кичури и го придърпа да го целуне.

Ужасно ѝ се искаше да удължи момента, да остане в обятията му, може би да го замъкне горе на сеновала, но тревогата я накара да се отдръпне.

— Блекджек — каза тя. — Конят ми. Трябва да го приберем. Отвън има нещо...

Обърна се към вратата и в същия миг се разнесе цвилене, което раздра нощта и бързо секна. Преди някой да успее да помръдне, нещо тежко се блъсна в стената. Тримата избягаха навътре, към другите коне. Ерин погледна към вратата.

„Не, моля те, не...“

Представи си Блекджек с доверчивите очи и мекия нос, начина, по който танцуваше, когато бе радостен, тихото пръхтене, с което я посрещаше всеки път, когато влизаше при него.

Джордан извади черен, зловещ на вид картечен пистолет „Хеклер & Кох“ MP7.

Ерин вдигна малкия си „Глок 19“ и каза:

— Трябва ми нещо по-голямо.

Джордан връчи фенерчето на Нейт и посегна към колана си. Извади своя „Колт 1911“ и ѝ го подаде — същия пистолет, който ѝ бе давал и преди. Тя сви пръсти около дръжката му и се почувства в по-голяма безопасност.

Обърна се да даде глока на Нейт, да му предложи някаква защита — и в този миг се появи някакъв непознат, който излезе от по-плътните

сенки зад специализанта. Беше с парадна тъмносиня униформа с два златни кръста, пришити на реверите.

„Капелан?“

— Съжалявам, че трябва да прекъсна радостното ви събиране — каза непознатият. — Време е обаче да се махаме оттук. Потърсих за други изходи, но предната врата си остава най-разумното решение.

— Това е Кристиан — представи го Джордан. — Приятел на Рун, ако разбираш какво имам предвид.

Иначе казано, *сангвинист*.

Гласът на Нейт трепереше.

— Колата на професора е паркирана на петдесетина метра оттук. Можем ли да стигнем до нея?

Вместо отговор се разнесе пронизителен вой.

Конете в яслите забиха с копита, заблъскаха вратите и зацвилиха уплашено. Дори те разбираха, че единствената надежда е бягството.

— Какво ни чака отвън? — попита Джордан, насочил оръжие към вратата.

— Ако се съди по миризмата и воя, най-вероятно пума — отвърна Кристиан. — Макар и опетнена.

„Опетнена?“

По гърба на Ерин пробягаха студени тръпки.

— Имате предвид бласфемари.

Капеланът кимна.

Бласфемари бяха зверове, покварени от кръвта на стригои, отровени и превърнати в чудовищни извращения на естествения си вид, с толкова здрави кожи, че сангвинистите си правеха брони от тях.

Нейт бързо пое дъх. Ерин го докосна и усети, че той трепери. Не го винеше. Един вълк бласфемари едва не го беше убил.

Трябваше да разкара Нейт оттук.

Внезапно отляво се чу трясък. Нейт насочи фенерчето към звука. Четири извити нокътя бяха пробили стената от дебели дъски от секвоя. В паниката си Нейт стреля с глока по тях.

Ноктите изчезнаха, последвани от животински вой, в който се долавяше гняв.

— Май я вбеси — отбеляза Джордан.

— Съжалявам — каза Нейт.

— Няма проблем. Ако не беше стрелял ти, щях да го направя аз.

Котката се хвърли отново към стената и разтресе дъските, сякаш се мъчеше да нахълта вътре.

— Време е да тръгваме — каза Кристиан и посочи вратата. — Ще изляза пръв и ще се опитам да ѝ отвлека вниманието. Бройте до десет и ме последвайте. Тичайте право към джипа на Ерин и потегляйте.

— Ами вие? — попита Джордан.

— Ако изкарам късмет, ще ме вземете. Ако не, оставете ме.

Кристиан взе разстоянието за миг, преди някой да успее да възрази. Хвана дръжката и плъзна вратата настрана. Пред него се ширеше пуст равен двор. Очуканият „Ланд Роувър“ и лъскавият „Линкълн“ бяха паркирани в другия край. Двете коли изглеждаха много по-далеч, отколкото преди малко, когато Ерин беше дошла с Блекджек.

Кристиан излезе в нощта, осветен от лампата над вратата. Проблесна сребро, когато извади оръжието си, след което капеланът изчезна някъде вляво.

Джордан вдигна оръжието си, като броеше наум.

Ерин си спомни за Блекджек, забърза покрай шестте ясли и започна да вдига резетата и да отваря вратите. Нямахше да остави конете затворени тук да умрат като Блекджек. Те заслужаваха шанс да избягат.

Уплашените животни се втурнаха покрай Джордан и Нейт. Гънсмоук беше последна. Нейт прокара пръсти по потните хълбоци на кобилата, докато тя минаваше покрай него, сякаш копнееше да я последва.

Конете изскочиха през вратата и препуснаха в нощта.

— Десет — каза Джордан и махна към изхода.

Тримата се втурнаха напред през вдигнатия от конете прах. Джордан тичаше отляво, насочил оръжието си в посоката, в която беше изчезнал Кристиан.

Ерин хукна с Нейт към джипа, но някакво движение привлече вниманието ѝ назад. Кристиан излетя иззад ъгъла на конюшната, обърна се и приклепна.

А след него изскочи чудовищен звяр.

При вида му Ерин зяпна.

Нейт се спъна и падна.

Пумата пристъпи бавно напред, като мятеше опашка. Беше дълга над два и петдесет, над сто и двацет килограма мускули, нокти и зъби. Ушите ѝ потрепваха, улавяйки всеки звук. Червено-златистите ѝ очи светеха в мрака. Но най-поразителната ѝ черта бе призрачно сивата козина, подобна на мъгла от плът.

— Давай — подкани я Джордан, когато видя, че Ерин спира да помогне на Нейт. — Прикривам го.

„А теб кой те прикрива?“

Тя остана с тях, вдигнала колта.

Звярът изръмжа към Кристиан — лъснаха дълги зъби — и се хвърли напред. Това обаче беше лъжлива маневра. Пумата заобиколи капелана сангвинист и се понесе право към тях.

Джордан вече беше изправил Нейт, но двамата нямаха шанс да се махнат от пътя на звяра. Застанала твърдо пред тях, Ерин дръпна спусъка. Куршумът улучи животното в челото, но то само тръсна глава, без да спира.

Ерин продължи да стреля.

Нямаше да побегне, преди Нейт да е в безопасност.

Дърпаше спусъка отново и отново, докато затворът не остана в задно положение. Патроните бяха свършили.

Звярът се оттласна със задните си лапи и скочи.

Ватиканът

Мускулите на Рун се вцепениха от ужас.

„Тя е в опасност...“

Представи си русите кичури и кехлибарените очи. Ароматът на лавандула изпълни ноздрите му. Болката не му позволяваше да си спомни името ѝ, бяха останали само нуждата и желанието.

„Трябва да стигна до нея...“

Със сковано от паника тяло той се преобърна по корем в изгарящото вино. Бореше се с агонията, мъчеше се да мисли, да задържи една-единствена мисъл в главата си.

Не можеше да я остави да умре.

Надигна се на четири крака и подпря каменния похлупак с гръб. Събра цялата си вяра, сила и страх и натисна тежката мраморна плоча.

Камъкът задра по камък и похлупакът се отмести. Само на един пръст, но и това беше нещо.

Рун стисна зъби и бутна отново, като напрягаше мускули. Расото му се разкъса. Инкрустираното в мрамора сребро жигоса голия му гръб. Усети миризмата на изгоряла кожа, усети течащата кръв.

Въпреки това продължи да напряга и последната фибра от мускули, кожа и воля.

Цялото му същество се превърна в едно-единствено мъчително желание.

Да я спаси.

Окръг Санта Клара, Калифорния

Джордан се хвърли към Ерин и подсече краката ѝ.

Докато тя рухваше по гръб на земята, котката бласфемари прелетя над двамата. Задната ѝ лапа почти забърса главата на Джордан. Пумата се завъртя и изсъска яростно.

Все още на земята, Джордан се претърколи през рамо, насочи картечния си пистолет и стреля на автоматичен. Откосът улучи обръщащата се пума. Разлетя се козина, пръсна кръв, но не много.

Джордан изстреля всичките четирийсет патрона в пълнителя за по-малко от три секунди.

И успя само да вбеси пумата още повече.

Тя се беше обърнала към тях, присвита, забила дълбоко нокти в твърдата пръст. Изръмжа и изсъска като парен двигател.

Джордан обърна празното си оръжие, готов да го използва като сопа, подобно на някакъв пещерен човек.

В този миг някаква фигура в синьо се стовари върху врата на звяра. Проблесна сребърен нож и разсече едното ухо. Бликна тъмна кръв. Котката изсъска и извъртя глава, за да се добере до Кристиан.

Сангвинистът обаче беше бърз и отскочи надалече.

— Към джипа! — извика Кристиан и приклепна, когато едната задна лапа се стрелна към него и разсече въздуха с острите си като бръснач нокти.

Джордан издърпа Ерин на крака и спринтира към ланд роувъра.

Нейт вече беше стигнал колата и отваряше двете врати, след което скочи на задната седалка.

„Браво на теб!“

Джордан тичаше до Ерин. Щом стигнаха джипа, се метна зад волана в мига, когато тя се хвърли на задната седалка до Нейт. Двете врати се затръшнаха едновременно.

Ерин се наведе над облегалката и тикна ключовете в шепата му.

Джордан се ухили налудничаво. Бяха се оказали добър екип — и сега трябваше да се погрижи екипът да остане жив. Завъртя ключа, даде газ и потегли назад, като поднесе настрани.

Докато обръщаше, фаровете осветиха пумата. Призрачно сивата ѝ козина сияеше на светлината. Котката се обърна към колата като буреносен облак и присви червено-златистите си очи срещу яркия блясък.

Кристиан стоеше на няколко крачки зад нея.

Пумата изръмжа и се хвърли към джипа, привлечена от звука и движението.

„Типична котка...“

Джордан даде на задна, като се опитваше да държи фаровете насочени към очите на котката.

Кристиан хукна към черната си кола.

Котката вече връхлиташе и Джордан се уплаши — не можеше да ѝ избяга. Сякаш за да го докаже, пумата скочи и се стовари върху капака. Нокти разкъсаха метала. Тежка лапа блъсна предното стъкло и по него плъзнаха пукнатини.

Още един такъв удар и пумата щеше да се вмъкне при него.

В същия миг настоятелно зарева клаксон.

От неочаквания шум пумата скочи от капака като уплашено коте. Присви се и се обърна да посрещне новото предизвикателство.

Джордан зърна Кристиан. Сангвинистът се беше свил на задната седалка на колата си. Наведе се над облегалката с протегната към волана ръка и отново започна да натиска клаксона.

Всички прозорци на колата бяха спуснати.

„Какво правиш?!“

Котката се хвърли към шума.

Джордан наби спирачки и превключи на първа. Понесе се към пумата, гонейки опашката ѝ. Знаеше, че няма да стигне колата преди звяра, но възнамеряваше да стигне навреме, за да помогне на Кристиан.

Пумата се блъсна отстрани в колата, като я повдигна на повече от педя и огъна ламарината. Кристиан отлетя настрани. Ревът на клаксона моментално секна, сменен от ръмженето и съскането на чудовищната котка.

Пумата забеляза жертвата си вътре и напъха глава и рамене през прозореца, за да се добере до свещеника.

Джордан натисна газта до дупка с намерението да блъсне звяра отзад, ако се наложи.

„Разкарай се оттам, приятел!“

Котката се загърчи и зарита със задни лапи, мъчеше се да провере цялото си тяло през прозореца. Беше тясно, но звярът беше твърдо решен.

В същото време Кристиан се измъкна от отсрещния прозорец.

— Завий! — извика Ерин.

Джордан зави и наби спирачки до задната броня на линкълна.

Кристиан залитна настрани от колата и насочи дистанционното. Натисна го — и всички прозорци се вдигнаха, след което колата избибипка два пъти.

При тази проява на дързост Джордан едва сподави смеха си.

Кристиан беше заключил пумата в колата си.

Звярът се зъбеше и яростно се мятеше вътре, от което колата се клатеше.

Джордан спря до Кристиан и подметна:

— Да те качим на стоп?

Кристиан отвори предната врата и седна до него.

— Карай. И колкото се може по-бързо. Не знам колко време ще издържи капанът ми.

Джордан го разбираше напълно. Натисна газта до дупка, изкара джипа от двора и полетя по черния път към магистралата. Трябваше да се отдалечат колкото се може повече от разярената котка.

Кристиан извади от джоба си телефон и излая някакви заповеди на латински.

— Какво казва? — попита Джордан.

— Вика подкрепления — отвърна Ерин. — Казва да пратят екип да се погрижи за пумата.

Кристиан приключи разговора и погледна назад към конюшната.

— Дано звярът да няма достатъчно място вътре, за да замахне и да разбие стъклото.

— Но защо изобщо е тук? — попита Ерин. — Защо ме преследваше?

Джордан хвърли поглед към Кристиан.

— Моите извинения — отвърна Кристиан. — Мисля, че някой е разбрал, че двамата с Джордан търсим помощта ви. Възможно е вестта да е стигнала до неподходящи уши. Както знаете, орденът подозира, че сред нас има скрити предатели от Белиал. Боя се, че може да не съм бил достатъчно предпазлив.

„Белиал...“

Ерин си представи онези стригои и хора, обединени от мистериозния си лидер. Дори стегнатите редици на Ордена на сангвинистите не бяха непристъпни за тази група.

— Може да не сте вие — каза Ерин и се пресегна да стисне рамото му. — Кардинал Бернар също ми се обади днес. Може да е проявил непредпазливост. Но така или иначе, да оставим въпроса, докато не намерим сигурно място за Нейт.

— Аз нямам ли думата? — сърдито попита Нейт.

— Не — отвърна Кристиан. — Заповедите ми са съвсем ясни и точни. Трябва да заведе Ерин и Джордан в Рим. Това е.

Джордан се запита дали капеланът говори истината, или просто се опитва да успокои Ерин.

— Защо в Рим? — попита тя.

Кристиан се обърна към нея.

— Май покрай цялата суматоха забравих да обясня. Отец Рун Корза изчезна. Малко след онази кървава битка в Рим.

Джордан погледна в огледалото и забеляза тревогата в очите на Ерин, начина, по който ръката ѝ посегна към шията. Още имаше белези на мястото, където Рун я беше ухапал, беше се хранил от нея. Но ако се съдеше по разтревоженото ѝ изражение, тя несъмнено държеше много на свещеника сангвинист.

— Какво общо има това с мен? — попита Ерин.

Кристиан ѝ се усмихна.

— Защото вие, доктор Грейнджър, сте единствената, която може да го намери.

На Джордан не му пукаше, че Рун Корза е изчезнал. Ако зависеше от него, спокойно можеше да си остане изгубен. Имаше само една загадка, която искаше да разреши.

„Кой е изпратил проклетата котка?“

7.

19 декември, 04:34

Рим, Италия

Лидерът на Белиал се наведе над масата. Държеше стари часовникарски пинцети. Нагласи лупата на едното си око и с изящни точни движения внимателно нави малка пружина в сърцето на механизма с размера на нокът.

Усмихна се доволно и затвори двете половини на устройството. Получи се нещо като метална статуетка на насекомо, с шест съчленени крака и глава без очи. От главата стърчеше остро като игла хоботче и две леко извити месингови антени.

Той взе с пинцетите предно крило на нощна пеперуда от подложката от бяла коприна и го вдигна към светлината на халогенната лампа. Люспиците блестяха в сребристозелено и почти не скриваха деликатната мрежа на вътрешната структура на кило, образуваща прекрасната шарка на *Actias luna*, лунната пеперуда, една от най-големите нощни пеперуди на света с размах на крилете десет сантиметра.

С търпение и точни движения нагласи крехкото крило в миниатюрните щипки по изработеното от месинг и сребро телце на механичното създание. Повтори операцията с другото предно крило и двете задни. Механизмът в телцето се състоеше от стотици предавки, колела и пружини, които чакаха да вдъхнат нов живот в прекрасните органични криле.

След като приключи, огледа всеки детайл. Обичаше прецизността на творенията си, начина, по който всяко зъбчато колело се закрепваше за друго, как се включваше в общия дизайн. Години наред беше правил часовници, тъй като имаше нужда да вижда как времето се отмерва от устройство, понеже не можеше да бъде измерено от собственото му тяло. След това беше насочил интереса си към създаването на тези малки автомати, наполовина машини и наполовина живи същества, подчинени завинаги на волята му.

Обикновено намираше покой в тази сложна работа, която приятно съсредоточаваше вниманието му. Но тази нощ съвършеното спокойствие му убягваше. Дори тихият ромон на фонтана не можеше да го успокои. Вековният му план, сложен и деликатен като механизмите, които изработваше, беше изложен на риск.

Докато правеше някаква малка корекция на последното си творение, край на пинцетите потрепна, деликатното предно крило се скъса и зелените люспи се пръснаха по бялата коприна. Той измърмори ругатня, която не бе чувана от времето на древния Рим, и хвърли пинцетите на стъклената повърхност на масата.

Пое дълбоко дъх и отново потърси покоя.

Покоят обаче му се изплъзна.

Сякаш по даден знак телефонът на бюрото иззвъня.

Той разтърка слепоочия с дългите си пръсти, сякаш се опитваше да вкара в главата си спокойствие отвън.

— Si, Ренате?

— Отец Леополд е в долното лоби, господине — разнесе се по високоговорителя отегченият глас на прекрасната му рецепционистка. Беше я спасил от живота на сексуална робиня по улиците на Турция и тя му се отплащаше с вярна, макар и безразлична служба. През всичките години, откакто я познаваше, нито веднъж не бе проявила изненада. Черта, която той уважаваше.

— Да се качи.

Изправи се, протегна се и отиде при прозорците зад бюрото си. Компанията му — корпорация „Аргентум“ — притежаваше най-високия небостъргач в Рим и офисът му заемаше най-горния етаж. През стените от бронирано стъкло се откриваше великолепен изглед към Вечния град. Подът беше покрит с полиран пурпурночервен мрамор, имперски порфир, който бе толкова рядък, че можеше да се намери само на едно място в света — планина в Египет, наричана от римляните Mons Porphyrites. Материалът беше открит по времето на Христос и се бе превърнал в мрамор на царе, императори и богове.

Преди петдесет години той бе проектирал и изградил тази кула с един световноизвестен архитект. Човекът вече бе мъртъв, разбира се. А той си беше останал непроменен.

Загледа се в отражението си. Докато беше нормален човек, лицето му бе покрито с белези от шарката, която бе прекарал като дете,

но те бяха изчезнали през безбройните години. Сега не можеше да си спомни къде точно се бяха намирали. Виждаше единствено безупречно чиста кожа, малки бръчки около сребристосивите очи, които никога не ставаха по-дълбоки, строго лице и гъста сива коса.

Изпълниха го горчиви мисли. Това лице бе наричано с много имена през вековете, бе носило много самоличности. Но след две хилядолетия той се бе върнал към името, което му бе дала майка му.

Юда Искарот.

Макар името да бе станало синоним на предателството, той бе изминал пълния кръг от отрицанието до приемането на истината, особено след като откри пътя към собственото си спасение. Преди векове най-сетне бе открил *защо* Христос го беше прокълнал с безсмъртие.

За да може да направи онова, което трябваше да бъде направено през идващите дни.

Нагърбен с отговорността си, той опря чело в хладното стъкло. Навремето бе имал един директор, който така се страхуваше да не падне, че изобщо не се осмеляваше да се доближи до прозорците.

Юда не изпитваше подобен страх. Неведнъж беше претърпявал падания, които би трябвало да му струват живота.

Загледа се през стъклото към града под себе си, към блестящите улици, известни с упадъка си още преди времето на Христос. Рим винаги сияеше в нощта, макар че нажеженото до бяло електричество отдавна бе сменило топлите жълти пламъци на факлите и свещите.

Ако планът му проработеше, всички тези светлини най-сетне щяха да угаснат.

Светлината и огънят бяха неща, които модерните хора смятаха, че им принадлежат, но човекът беше осветил света и с волята си, при това много отдавна. Понякога в полза на прогреса, понякога — на баналността.

Застанал до прозореца, той си спомни блестящите балове, на които беше присъствал през вековете, как всички участници вярваха, че са достигнали върха на великолепието. Със своята външност и богатство той никога не страдаше от липса на внимание, в това число и женско, но компаньонките му често искаха повече, отколкото можеше да им даде.

Беше виждал как твърде много любими остаряват и умират, а с тях угасваше и надеждата за вечна любов.

Накрая се оказваше, че не си е струвало.

С изключение на един път.

Беше отишъл на бал в средновековна Венеция, където една жена бе пленила безсмъртното му сърце и му бе показала, че любовта си струва всяка цена. Той продължи да гледа надолу към разноцветните светлини на града, докато те не се сляха и не го понесоха в спомена.

Юда спря на вратата на салона и цветовете се завъртяха пред него. Алено, наситено златно, тъмнолилаво като морето вечер, черно, което поглъщаше светлината, блестящи перли на голи рамене. Никъде другаде жените не се обличаха така ярко и не показваха толкова много кожа, колкото във Венеция.

Салонът изглеждаше почти по същия начин, по който беше изглеждал преди сто години. Единствените промени бяха трите нови картини, окачени на бляскавите стени. На тях бяха изобразени строги или весели членове на тази венецианска фамилия, облечени в изисканите одежди на своето време. Всички те отдавна бяха покойници. От дясната му страна имаше портрет на Джузепе, мъртъв от трийсет години, с лице, което щеше да си остане завинаги на четирийсет благодарение на боите и таланта на отдавна умрелия художник. Кафявите очи, винаги готови да се засмеят, издаваха характера му въпреки строго навъсеното чело и внушителната поза. Юда го беше познавал добре — или поне толкова добре, колкото може да се опознае човек за десет години.

Това беше времето, което си позволяваше да прекара в един и същи град. След това хората можеха да започнат да се чудят защо не остарява. Човек, който не се съсухря и не умира, биваше наричан вещер, ако не и нещо още по-лошо. Затова той пътуваше от север на юг, от изток на запад, правеше обиколки, които се разширяваха с разширяването на границите на цивилизацията. В някои градове се преструваше на затворен тип, в други на художник, в трети на безделник. Сменяше ролите като наметала. И износваше всяка.

Обутите му в елегантни ботуши от черна кожа крака тръгнаха със заучена лекота по дървения под. Познаваше всяка скърцаща дъска, всяка почти незабележима неравност. Маскиран слуга се появи с поднос с пълни с вино чаши. Юда взе една и си спомни

великолепната изба на някогашния си домакин. Отпи и остави ароматите да погаят езика му — за щастие, избата на Джузепе не беше западнала след смъртта му. Изпи чашата и си взе втора.

Пръстите на другата му ръка, скрита зад гърба му, стискаха здраво тесен черен предмет.

Целта на идването му тук бе по-важна от този бал.

Беше дошъл да скърби.

Мина между маскираните танцуващи и стигна до прозореца. Дългият нос на маската му беше извит като клюн на гарван. Миризмата на добре обработената кожа изпълваше ноздрите му. Някаква жена се завъртя покрай него и тежкия ѝ парфюм се задържа във въздуха много след като тя и партньорът ѝ се отдалечиха.

Юда знаеше тези танци, както и безброй други. По-късно, след още вино, щеше да се присъедини към тях. Щеше да си избере някоя млада куртизанка, може би мавърка, ако успееше да намери. Искаше да направи всичко по силите си да се изгуби в познатите стъпки.

Преди петдесет години, при последното си минаване през Венеция, беше срещнал най-омагьосващата жена, на която се бе натъквал през дългия си живот. Беше мавърка — тъмнокожа, с блестящи тъмнокафяви очи и черни коси, които се спускаха по голите ѝ рамене и стигаха до тесния ѝ кръст. Беше облечена в изумрудена рокля, обшита със злато, стегната в кръста според тогавашната мода, а на гърдите си имаше парче ярко сребро, висящо на тънка златна верижка около шията ѝ — необичаен накит, подобен на парче счупено огледало. Около нея се носеше аромат на цъфнал лотос; не се беше наслаждавал на това благоухание от последното си пътуване на изток.

Двамата със загадъчната жена бяха танцуват часове, без да помислят за друг партньор. Тя говореше с акцент, който той не можеше да определи. Бързо обаче забрави това и слушаше единствено думите ѝ. Тя знаеше повече неща от всеки друг, когото бе срещал — история, философия и тайните на човешкото сърце. Крехкото ѝ тяло излъчваше спокойствие и мъдрост и той пожела нейния покой. Може би чрез нея можеше да намери начин да си върне простите радости на смъртните.

След танците, застанали до същия този прозорец, тя повдигна маската си, за да види лицето ѝ, и той направи същото. Остана да я гледа — мълчалив и дълбоко интимен момент, какъвто не бе споделял с никоя друга. После тя му подаде маската си, извини се и изчезна в тълпата.

Едва тогава той осъзна, че не знае името ѝ.

Тя така и не се върна. Повече от година той я издирваше из Венеция и плати нелепи суми за невярна информация. Била внучка на дожа. Робиня от Ориента. Еврейско момиче, измъкнало се за една нощ от гетото. Нищо подобно.

С разбито сърце напусна града на маските и се помъчи да я забрави в обятията на стотици други жени — някои тъмни като мавърки, други бели като сняг. Слушаше хиляди истории от тях, помагаше на някои и зарязваше други. Никоя не успя да докосне сърцето му и той ги изоставяше много преди да се наложи да се сблъска със старостта и смъртта им.

А сега се бе върнал във Венеция, за да я прогони от мислите си, петдесет години след като бяха танцували в този салон. Знаеше, че тя вече най-вероятно е мъртва или се е превърнала в съсухрена сляпа старица, отдавна забравила вълшебната им нощ. Оставаше му само да се освободи от спомена и от старата ѝ кожсена маска.

Завъртя маската в ръцете си. Черна и лъскава, с широка кожсена ивица, която минаваше през очите, с малко бляскаво камъче в крайчеца на всяко око. Дързък дизайн, чиято простота беше в ярък контраст с пищните маски, носени от жените през онези години.

Но тя нямаше нужда от повече украшения.

Беше се върнал в бляскавата зала да хвърли тъмната маска в канала и да пропъди призрака ѝ в библиотеката на миналото си. Стиснал старата кожа, той погледна през отворения прозорец. Долу един гондолиер караше тясната си лодка през тъмната вода. Вълните искряха като от сребро на лунната светлина.

От двете страни на канала хората бързаха по каменните плочи или по мостовете. Хора, тръгнали по тайни задачи. Или хора, занимаващи се с обичайните си дела. Не знаеше, а и не му пукаше. Подобно на всичко друго, гледката го уморяваше. За момент беше повярвал, че ще намери връзка с техния свят, докато тя не си беше тръгнала.

Не му се искаше да се раздели с маската. Прокара показалец по нея. Маската беше останала в сандъка му години наред, увита в най-фина коприна. Отначало можеше да долови аромата на цъфнал лотос, но той отдавна бе изчезнал. Поднесе маската към носа си и я помириша: очакваше да усети миризмата на стара кожа и на кедровото дърво на сандъка.

Но вместо това отново долови аромата на лотос.

Завъртя глава, макар че се страхуваше да погледне — толкова бавно, че движението не би подплашило дори птичка. Сърцето му туптеше в ушите му толкова силно, че почти очакваше всички да се обърнат към него.

Тя стоеше пред него — без маска, абсолютно непроменена, със същата ведра усмивка, с която се усмихваше и преди половин век. Маската се изплъзна от пръстите му и падна на пода. Дъхът му секна. Танцуващите се въртяха около тях, но той не помръдна.

Не можеше да бъде.

Възможно ли бе да е дъщеря на онази жена?

Отхвърли тази възможност.

„Не и при такава прилика.“

Споходи го по-мрачна мисъл. Знаеше за безбожните зверове, споделящи неговия поход през вековете, неумиращи като него, но изпълнени с кръвожадност и безумие.

Пропъди и тази възможност от мислите си.

Никога нямаше да забрави топлината на тялото ѝ през кадифената рокля, докато танцуваха.

Значи бе тя? Дали беше прокълната като него? Дали беше безсмъртна?

Хиляди въпроси затанцуваха в главата му, за да бъдат най-сетне изместени от онзи, който наистина бе от значение — онзи, който не беше успял да зададе преди петдесет години.

— Как се казваш? — прошепна той, уплашен да не разбие мига на парчета като онова, което носеше тя на тънката си шия.

— Тази вечер съм Ана. — Изрече думите със същия онзи чудат акцент.

— Но това не е истинското ти име. Ще ми кажеш ли истинското?

— Ако го направиш и ти.

Блестящите ѝ кафяви очи не се откъсваха от него. Гледаше го не флиртуващо, а по-скоро преценяващо. Той бавно кимна в знак на съгласие и се замоли тя да го сметне за достоен.

— Арела — тихо каза тя.

Той повтори името ѝ, повтори внимателно всеки звук.

— Арела.

Тя се усмихна. Сигурно не беше чувала името си, изричано от друг, много години. Погледна го настоятелно в очите: настояваше да спази обещанието си и да плати цената за научаването на истинското ѝ име.

И той го изрече, за първи път от хиляда години.

— Юда.

— Прокълнатият син на Симон Искарот — довърши тя. Не изглеждаше изненадана. На лицето ѝ играеше лека усмивка.

Протегна ръка към него.

— Искаш ли да потанцуваме?

С разкриването на тайните започна връзката им.

Но тези тайни криеха други, по-дълбоки и по-мрачни.

Тайни без край, отговарящи на вечния им живот.

Голямата врата зад него се отвори и отражението ѝ в прозореца го върна от някогашна Венеция в съвременния Рим. Юда потупа с пръсти по студеното бронирано стъкло и се запита как ли биха реагирали средновековните венециански стъклари, ако можеха да го видят.

Отражението на Ренате се появи на прага. Беше с тъмен делови костюм и кафява копринена риза. Въпреки че вече беше на средна възраст, той все още я намираше за привлекателна. Внезапно си даде сметка, че причината е в приликата ѝ с Арела. Рецепционистката му имаше същата кафява кожа и черни очи и бе също толкова спокойна.

„Как не съм го забелязал досега?“

Русият монах влезе в стаята след нея. Лицето му беше много по-младо, отколкото можеше да се очаква за годините му. Сангвинистът нервно намести малките си очила. Кръглото му лице бе разтревожено и изглеждаше необичайно за толкова млад мъж — и издаваше скритите зад гладката кожа десетилетия.

Ренате излезе и затвори безшумно вратата.

Юда махна на мъжа да се приближи.

— Влез, брат Леополд.

Монахът облиза устни, приглади гънките на кафявото си расо, мина покрай фонтана и спря пред бюрото. Прояви благоразумието да не седне, без да го канят.

— Както наредихте, взех първия влак от Германия, Дамнатус.

Леополд сведе глава, докато използваше древната титла, бележеща миналото на Юда. Латинската дума се превеждаше най-общо като „порицан“, „окаян“ и „прокълнат“. Докато други можеха да приемат подобна титла като оскърбление, Юда я носеше с гордост.

Христос му я беше дал.

Юда премести един стол зад бюрото, върна се при работното си място и седна. Остави монаха да чака и отново се зае с проекта си. Със сръчни и отработени движения откачи скъсаното крило и го пусна на пода. Отвори чекмеджето с образци и извади друга пеперуда. Отдели предното крило, замести с него повреденото и възстанови безупречното съвършенство на творбата си.

А сега трябваше да поправи нещо друго, което се беше случило.

— Имам нова задача за теб, брат Леополд.

Монахът стоеше мълчаливо пред него — с онази неподвижност, на която бяха способни единствено сангвинистите.

— Да?

— Доколкото разбирам, твоят орден е сигурен, че отец Корза е предсказаният Рицар на Христа и че онзи американски войник, Джордан Стоун, е Воинът на Човека. Остават обаче съмнения относно *третата* фигура, спомената в пророчеството на Кървавото евангелие. Жената на Познанието. Да разбирам ли, че тя *не е* професор Ерин Грейнджър, както смятахте първоначално при търсенето на изгубеното евангелие на Христос?

Леополд сведе глава.

— Чух подобни съмнения и смятам, че може да са основателни.

— В такъв случай трябва да намерим *истинската* Жена на Познанието.

— Ще бъде направено.

Юда извади от друго чекмедже сребърен бръснач и поряза върха на пръста си. Задържа го над пеперудата, която бе конструирал от метал и криле на насекомо. Една-единствена бляскава капка падна

върху гърба на творението, просмука се през дупчиците в телцето и изчезна.

Монахът отстъпи крачка назад.

— Страхуваш се от кръвта ми.

Всички стригои се страхуваха.

Още преди векове Юда беше научил, че дори само една капка от кръвта му е смъртоносна за всяко от тези прокълнати създания, дори за малкото от тях, които бяха обърнати да служат на Църквата като сангвинисти.

— Кръвта има огромна сила, нали, брат Леополд?

— Така е. — Погледът на монаха се стрелкаше насам-натам. Несъмнено бе смутен, че е толкова близо до нещо, способно да сложи край на безсмъртния му живот.

Юда му завиждаше за страха. Прокълнат от Христос с безсмъртие, самият той би жертвал какво ли не, за да получи възможността да умре.

— Тогава *защо* не ми каза, че сега триото е свързано с кръв?

Внимателно подпъхна ръка под творението си. То потръпна и оживя на дланта му, задвижвано от собствената му кръв. Разнесе се бръмчене на миниатюрни зъбни колела, което едва се чуваше от ромона на фонтана. Крилете се вдигнаха, събраха се на гърба, после се разпериха.

Монахът трепереше.

— Обикновена пеперуда, но какво прекрасно създание на нощта — рече Юда.

Автоматът размаха криле и се издигна от дланта му. Направи бавен кръг над бюрото; крилете му улавяха всяка прашинка светлина и я отразяваха.

Леополд го следеше с поглед. Личеше си, че му се иска да побегне, но не смее.

Юда вдигна ръка и пеперудата кацна на протегнатия му пръст. Металните ѝ крака докосваха кожата му леко като паяжина.

— Толкова деликатна, а същевременно с огромна сила.

Погледът на монаха беше прикован към ярките криле. Гласът му трепереше.

— Съжалявам. Не мислех, че има значение, че Рун се е хранил от археоложката. Аз... помислих си, че тя не е Жената на Познанието.

— Да, кръвта ѝ тече във вените на Рун Корза и благодарение на твоето неразумно кръвопреливане кръвта на сержант Стоун тече в нейните вени. Тази ситуация не ти ли се видя странна? Може би дори показателна?

Подчинявайки се на волята му, пеперудата отново се издигна от пръста му и полетя из кабинета. Танцуваше през въздушните течения точно както Юда бе танцувал навремето в балните салони.

Обзетият от ужас монах преглътна.

— Може би — каза Юда. — Може пък археоложката *наистина* да се окаже Жената на Познанието.

— Съжалявам...

Пеперудата се спусна и кацна на лявото рамо на монаха; мъничките ѝ крачета се вкопчиха в грубата тъкан на расото.

— Опитях се да я убия тази нощ. — Юда се заигра с малките механизми на бюрото си. — С котка бласфемари. Мислиш ли, че една обикновена жена би могла да се изплъзне от подобен звяр?

— Не зная.

— И аз.

Само при един знак пеперудата можеше да забие остроото си хоботче в монаха, да освободи капката кръв и да го убие моментално.

— А тя оцеля — каза Юда. — И се събра отново с Воина, но все още не и с Рицаря. Знаеш ли защо не са се събрали с отец Рун Корза?

— Не. — Монахът сведе поглед към броеницата си. Ако умреше сега, в грях вместо в свещена битка, душата му щеше да бъде прокълната вовеки. Сигурно си мислеше за това.

Юда го остави да мисли още малко, след което обясни:

— Защото Рун Корза е изчезнал.

— Изчезнал ли? — За първи път монахът изглеждаше истински изненадан.

— Няколко дни след като се храни от нея, Корза е изчезнал от погледа на Църквата. Както и всички други. — Крилете на пеперудата потрепнаха от раздвижения въздух. — Сега по улиците на Рим се търкалят тела, сякаш някакво чудовище дръзко ловува из Светия град. Не е стригой под мой или техен контрол. Те се страхуват, че може би скъпоценният им Рун Корза се е върнал към дивото си състояние.

Брат Леополд го погледна в очите.

— Какво да направя? Да го убия ли?

— Не би могъл. Не, скъпи ми братко, тази задача е за друг. Твоята е да наблюдаваш и да докладваш. И никога повече не ми спестявай подробности. — Юда вдигна ръка, пеперудата отлетя от рамото на монаха и се върна в разтворената длан на създателя си. — Разочароваш ли ме, ще разочароваш Христос.

Брат Леополд се вторачи в него. В погледа му се четеше облекчение и ликуване.

— Никога вече няма да трепна дори за миг.

8.

18 декември, 19:45

Сан Франциско, Калифорния

„Поне ресторантът е празен.“

Ерин въздъхна с облекчение, когато седна с Кристиан и Джордан в малкото позанемарено заведение в Хейт-Ашбъри. Бяха оставили Нейт при апартамента му в кампуса в Станфорд, след което потърсиха анонимността на Сан Франциско и стигнаха по обиколни пътища до този ресторант.

Тя взе менюто — не че беше гладна, просто искаше да намери някаква работа на ръцете си. Отново усещаше глока си в кобура на глезена. Носеше колта на Джордан в дълбокия джоб на зимното си яке. Благодарение на тежестта на двете оръжия се чувстваше доста по-сигурна.

Огледа черно-белите рисунки на черепи и цветя по стените. Единственият намек за приближаващата Коледа бяха парцаливите коледни звезди, украсяващи всяка маса.

Джордан хвана дясната ѝ ръка с лявата си. Изглеждаше добре дори на рязката неприятна светлина на лампите. По едната му буза имаше кал. Ерин взе салфетката си и я избърса. Пръстите ѝ се задържаха върху кожата му.

Той ѝ се усмихна многозначително.

Седящият срещу тях Кристиан се прокашля.

Джордан го погледна и без да пуска ръката ѝ, каза:

— Бива я тая дупка. Да не би да си киснал тук през шейсетте?

Ерин се опита да скрие усмивката си зад менюто и видя, че предлаганата храна е изцяло вегетарианска.

„На Джордан страшно ще му хареса.“

— Тук наистина беше много по-приятно през шейсетте — отвърна Кристиан, разкривайки мъничко от собственото си минало ѝ от някогашния си живот в града. — По онова време направо не можеше да се диша от дима от трева и пачули. Но онова, което не се е променило, е презрението на заведението към властите. Готов съм да

заложа живота си, че тук няма никакви охранителни камери или електронни проследяващи устройства. Колкото по-малко любопитни очи и уши, толкова по-добре.

Ерин оцени по достойнство параноята на сангвиниста, особено след нападението.

— Наистина ли се тревожите, че в орденa ви има къртица? — попита Джордан.

— Някой е знаел, че Ерин ще е сама в онова ранчо. Така че засега е най-добре да сме предпазливи. Поне докато стигнем в Рим.

— Прав сте — каза Ерин. — Какво имахте предвид обаче с онова, че само аз мога да открия Рун?

По пътя към ресторанта Кристиан беше отказал да говори. Дори сега първо се огледа, а после се наведе напред и каза:

— Чух от сержант Стоун, че Рун се е хранил от вас по време на битката под „Свети Петър“. Вярно ли е?

Ерин пусна ръката на Джордан и се загледа в салфетката в скута си, за да не може той да види изражението ѝ, когато си помисли за близостта, която бе споделила с Рун. Спомни си как остриите зъби потъват в плътта ѝ, спомни си болката и блаженството и как устните му изгаряха кожата ѝ, как езикът му разширяваше раните, за да пие до насита.

— Да — промълви тя. — Но се налагаше. Само така можеше да настигне вълка и Батори Дарабонт. Без действията ни Кървавото евангелие щеше да бъде изгубено.

Джордан понечи да я прегърне, но тя се отдръпна. Той я погледна изненадано. Тя не искаше да го наранява, но точно в момента не можеше да понесе някой да я докосва.

— Не осъждам действията на Рун — каза Кристиан. — Положението е било необичайно. Не е нужно да ми обяснявате. Искam да разбера какво се случи с вас след това.

— Какво искате да кажете?

— Имате ли видения? Усещания, които не можете да обясните?

Тя затвори очи. Заля я облекчение. Значи пристъпите ѝ може би имаха обяснение.

„В крайна сметка не полудявам.“

Кристиан несъмнено бе забелязал реакцията ѝ.

— Имали сте видения. Слава богу.

— Някой все пак ще ми обясни ли за какво става дума? — попита Джордан.

Ерин си помисли, че бе трябвало да му каже за пристъпите. Но не искаше да мисли за тях, още по-малко да споделя.

Кристиан обясни и на двамата:

— Когато стригой се храни от някого и жертвата остане жива, което се случва доста рядко, кръвта образува връзка между двамата. И връзката продължава, докато стригоят не се нахрани отново и не заличи връзката с новата кръв.

На Джордан като че ли му призля.

В този момент се появи млад сервитьор с руси растафариански плитки, бележник в ръка и молив зад ухото. Поръчаха си кафе и му махнаха да се разкара.

Ерин го изчака да се отдалечи и каза:

— Но онова, което изживявам, е безсмислено. Тъмнина. Пълен мрак. Изпитвам клаустрофобичното чувство, че съм в капан. Сякаш съм затворена в някакъв саркофаг или ковчег.

— Като в Масада ли? — попита Джордан.

Тя хвана ръката му и с благодарност усети топлината на дланта му. Жестът ѝ донякъде бе извинение, че преди малко го бе отблъснала.

— Точно това си помислих и аз. Че е пристъп на паника. Реших, че виденията са спомени за онзи момент, когато бяхме затворени в онази древна крипта. Но някои неща във виденията ми ми се сториха странни. Затворът ми беше студен, а имах чувството, че лежа в киселина. Тя се просмукваше през дрехите и изгаряше кожата ми. И най-странното е, че всичко миришеше на вино.

— Вино ли? — изненада се Кристиан и се поизправи.

Тя кимна.

— Ако по време на виденията се свързвате с Рун, може да е осветено вино, което изгаря. — Кристиан я фиксира със зелените си очи. — Имате ли представа къде може да се намира този затвор? Чувахте ли нещо?

Тя бавно поклати глава. Опитва се да се сети за повече подробности, но не успя.

— Съжалявам.

Помнеше единствено болката. Усещаше, че онова, което изпитва, е нищо в сравнение с болката, преживявана от Рун. От колко време

беше затворен там? Кристиан беше казал, че Рун е изчезнал малко след битката. А тя бе преди два месеца. Тази мисъл не ѝ даваше покой.

Друга мисъл я накара да потръпне.

— Кристиан, с всяко видение се чувствам по-слаба, с понатежали крайници. Последния път едва успях да повдигна ръце.

Изражението на Кристиан потвърди най-лошите ѝ страхове.

Това най-вероятно означаваше, че Рун умира.

Кристиан се пресегна и докосна ръката ѝ в опит да я успокои.

— Най-добрият план е да стигнем до Рим. Кардинал Бернар знае повече от мен за този вид връзка. Била е по-често срещана в ранните години на Църквата.

Чартърният им самолет трябваше да излети след два часа.

— И ако намерим Рун, какво ще правим? — попита Ерин.

Страхуваше се, че ще я зарежат отново, ще я разкарат, както бяха направили миналия път.

— След това ще започнем да търсим Първия ангел — каза Кристиан.

„Първият ангел.“

Знаеше много добре пророчеството, свързано с митичната фигура. Спомни си думите от първата страница на Кървавото евангелие; думи, написани от самия Христос, предсказание за предстояща война — и как тя може да бъде предотвратена.

„Предстои голяма война на Небето. За да победят силите на доброто, от това евангелие, написано със собствената ми кръв, трябва да се изкове оръжие. Тримата от пророчеството трябва да занесат книгата при Първия ангел за неговата благословия. Само така те могат да осигурят спасението на света.“

— Вече няма време за чакане — настоятелно рече Кристиан. — Особено след като някой е предприел действия срещу вас, Ерин. Явно знаят колко сте ценна.

— Ценна? — Каза го с горчиво подигравателен тон.

— Според пророчеството тримата трябва да занесат книгата при Първия ангел. Рицарят на Христа, Воинът на Човека и Жената на Познанието. Вие и Джордан сте последните двама. Рун е първият.

— Но нали стана ясно, че аз не съм Жената на Познанието. — Ерин се постара да запази гласа си спокоен, докато изричаше следващите думи. — Сигурна съм, че я убих.

Джордан стисна ръката ѝ. Ерин беше застреляла Батори Дарабонт в тунелите под Рим. Не само че беше отнела живота ѝ, но фамилията Батори отдавна бе смятала, че е истинският род, от който ще се появи Жената на Познанието. Куршумът на Ерин бе сложил край на този род с убийството на последния му жив представител.

— Дарабонт наистина е мъртва, а заедно с нея умря и прокълнатият ѝ род. — Кристиан въздъхна и сви рамене. — И се получава, че вие сте най-доброто, с което разполагаме, доктор Ерин Грейнджър. Какъв е смисълът да умуваме със закъснение?

Кафето най-сетне пристигна.

След като сервитьорът се махна, Джордан отпи глътка, намръщи се, понеже се опари, и кимна към Кристиан.

— Съгласен съм с него. Да идем да намерим оня ангелски пич.

Сякаш щеше да е така лесно.

Никой нямаше ни най-малка представа кой е Първият ангел.

9.

19 декември, 06:32

Северен Ледовит океан

Чак зъбите го боляха от студ. Томи Болар не беше подозирал, че е възможно. Стоеше на релинга в мрака на ранното утро и суровият вятър пареше бузите му. Белият лед се простираше до хоризонта. Зад кораба дирята от разбит син лед и черна вода бележеше пътя на ледоразбивача през замръзналата пустош.

Взираше се отчаяно напред. Нямаше представа къде е.

Нито пък какво е.

Знаеше само, че вече не е онова четиринайсетгодишно момче, което бе гледало как родителите му умират в ръцете му сред руините на Масада, станали жертви на отровен газ, който уби тях и излекува него. Погледна оголената част от ръката си между дебелиите ръкавици от еленова кожа и ръкавите на якето от високотехнологична материя. Преди на бледата му китка имаше кафяво петно меланома, което издаваше смъртоносната му болест — а сега беше изчезнало, заедно с рака му. Дори косата, окапала от химиотерапията, беше започнала да расте отново.

Той беше излекуван.

„Или прокълнат. Зависи как го погледнеш.“

Искаше му се да беше умрял на онази планина с родителите си. А вместо това беше отвлечен от израелска военна болница, откраднат от безликите доктори, които се опитваха да разберат чудото на оцеляването му. Похитителите му настояваха, че има нещо много повече от това, че е *оцелял* от трагедията в Масада, че се е *излекувал* от рака си.

Те твърдяха, че той не може да умре.

И най-лошото бе, че беше започнал да им вярва.

По бузата му се търкулна сълза и остави пареща диря по измръзналата му кожа.

Той я избърса с опакото на ръкавицата си и изръмжа. Беше гневен, безсилен, искаше му се да закреши към безкрайната шир — не

за *помощ*, а да го пуснат, за да види отново майка си и баща си.

Преди два месеца някой го бе упоил и той се събуди тук, на този гигантски ледоразбивач наскрѣд замръзналия океан. Корабът беше прясно боядисан, предимно черен, каютите бяха наредени отгоре като червени блокчета от „Лего“. Дотук бе наброил около стотина души екипаж, като запаметяваше лица и научаваше установения на кораба ред.

Засага бягството беше невъзможно. Но пък знанието е сила.

Това бе една от причините да прекарва толкова време в корабната библиотека и да прелиства малкото книги на английски, като се опитваше да научи колкото се може повече.

Всички други въпроси попадаха в глухи уши. Членовете на екипажа говореха на руски и никой от тях не говореше с него. Само двама души на ледоразбивача общуваха с Томи — а те го ужасяваха, макар да правеше всичко възможно да не го показва.

Сякаш призован от мислите му, Альоша се появи до него на релинга. Носеше две рапири и му подаде едната. Руското момче изглеждаше на възрастта на Томи, но външният вид заблуждаваше. Альоша бе много по-стар, с десетилетия по-стар. Сякаш за да докаже, че не е човек, той носеше сиви бархетни панталони и безупречно изгладена бяла риза с разкопчана яка, която разкриваше бледото му гърло на пронизващия вятър. Истински човек щеше да замръзне до смърт в такова облекло.

Томи взе рапирата. Знаеше, че ако докосне голата ръка на Альоша, тя ще е студена като леда по релинга.

Альоша беше неумиращо създание на име стригой.

Безсмъртен като Томи, но същевременно и много различен от него.

Малко след отвличането Альоша бе притиснал ръката на Томи към студените си гърди, за да го накара да се увери, че сърцето му не бие. Беше му показал как може по желание да показва и прибира кучешките си зъби във венците. Но най-голямата разлика между двамата бе, че Альоша се хранеше с човешка кръв.

Томи беше съвсем различен от него.

Той все още ядеше обикновена храна, сърцето му туптеше, зъбите му си бяха същите.

„Тогава какво съм аз?“

Като че ли дори похитителят му, господарят на Альоша, не знаеше. Или най-малкото не споделяше какво знае.

Альоша го цапна по главата с дръжката на рапирата си, за да привлече вниманието му.

— Слушай ме какво ти казвам. Трябва да се упражняваме.

Томи го последва на импровизираната пътека за фехтовка на палубата и зае позиция.

— Не! — сгълча го противникът му. — Разтвори краката! И дръж рапирата *вдигната*, за да се защитаващ.

Альоша, който явно бе отегчен от гигантския кораб, го учеше как да се държи като руски благородник. Освен на фехтовка го учеше и на много термини за коне, езда и кавалерийски формирования.

Томи разбираше манията му. Беше научил истинското име на Альоша — Алексей Николаевич Романов. В библиотеката беше намерил материали по история на Русия и бе открил още неща за това „момче“. Преди сто години Альоша бил син на цар Николай II, тоест княз на Руската империя. Като дете страдал от хемофилия и според книгата само един човек можел да го спаси от болезнените вътрешни кръвоизливи — същият, който накрая щял да стане негов господар и да го превърне в чудовище.

Представи си господаря на Альоша с неговата гъста брада и тъмно лице, скрит някъде другаде на кораба, подобно на черен паяк в паяжината си. В началото на двадесети век бил известен като Лудия монах от Русия. Истинското му име било Григорий Ефимович Распутин. Историческите материали описваха как монахът се сприятелил с Романови и се превърнал в безценен съветник на царя. На други места обаче се загатваше за сексуалните изстъпления и политическите интриги на Распутин, които в крайна сметка накарали група благородници да извършат покушение срещу него.

Монахът бил отровен, застрелян в главата, пребит със сопа и хвърлен в замръзнала река — и се подал на повърхността все още жив и плюещ вода. Според книгите накрая се удавил, но Томи вече знаеше каква е истината.

Не беше толкова лесно да се убие чудовище.

Подобно на Альоша, Распутин беше стригой.

С бързината на кобра Альоша пристъпи напред, направи лъжливо движение надясно и отскочи наляво с такава скорост, че Томи

почти не го видя. Върхът на рапирата му се опря в средата на гърдите на Томи, острието продупчи дебелото яке и прониза кожата му. Оръжията не бяха тренировъчни със затъпени върхове. Томи знаеше, че Альоша би могъл да пониже и сърцето му, стига да иска.

Не че това щеше да го убие.

Щеше да го боли, най-вероятно да го остави безсилен за ден-два, но накрая щеше да оздравее, тъй като бе проклет с вечен живот на Масада.

Альоша се усмихна, отстъпи назад и триумфално махна с рапирата. Беше висок горе-долу колкото Томи, с кльоцави ръце и крака. Но бе много по-силен и по-бърз.

Проклятието на Томи не му осигуряваше подобни предимства.

Въпреки това той направи всичко по силите си да парира следващите няколко атаки. Дватама танцуваха напред-назад по пътеката. Томи бързо се измори, изтощен от студа.

Силен трясък привлече вниманието му към релинга. Палубата се наклони, носът на кораба леко се повдигна и после се спусна върху дебелите плочи лед. Гигантските двигатели тласнаха кораба напред, продължавайки бавното му пътуване през Арктика.

Томи гледаше как огромните парчета лед се трошат и носят покрай корпуса и се запита какво ли ще стане, ако скочи.

„Дали ще умра?“

Страхът му попречи да пробва. Макар да не можеше да умре, щеше да страда. По-добре беше да изчака по-удобен момент.

Альоша го плесна по бузата с рапирата.

Ужилването му напомни, че животът е болка.

— Спри! — заповеднически извика Альоша. — Отваряй си очите, приятелю!

„Приятелю...“

Томи понечи да се присмее пренебрежително на това определение, но се отказа. Знаеше, че в известен смисъл „младият“ княз е самотен и се наслаждава на компанията на друго момче, пък била тя и против неговото желание.

Въпреки това Томи не се заблуждаваше.

Альоша не беше момче.

Затова отново вдигна рапирата. Засега това бе единствената му възможност. Щеше да чака, да научи каквото може и да се поддържа

във форма.

Докато не успее да избяга.

10.

19 декември, 07:13

Рим, Италия

Ловецът се бе превърнал в жертва. Елизабет усещаше как глутницата я следва по тъмните тесни улички и става все по-голяма. Засега преследвачите ѝ се държаха на разстояние, може би чакаха да си осигурят по-голямо числено превъзходство. Не бяха човешки псета, разбойници или крадци, търсещи лесна жертва в лицето на самотна жена в часовете преди зазоряване. Бяха стригои, също като нея.

Дали не беше навлязла в ловните им територии? Дали не бе нарушила по някакъв начин етикета с начина, по който се хранеше? Тази епоха таеше много капани за нея.

Погледна на изток. Зимното слънце скоро щеше да изгрее. Страхът се размърда в нея. Искеше да се върне в убежището си, да избяга от изгарящия ден, но не смееше да отведе глутницата до дома си.

Затова под заплахата от новия ден продължи по стария неравен калдъръм на една тясна улица, почти опряла рамо до студената мазилка на стената.

Часовете преди изгрева бяха станали любимите ѝ в този модерен град. Толкова рано повечето ръмжащи автомобили мълчаха и дъхът им не тровеше въздуха. Тя внимателно изучаваше мъжете и жените в нощта и бе открила, че в много отношения нещата не се различават особено от нейния век. Лесно разпознаваше проститутки, комарджии, крадци.

Разбираше нощта — и си бе въобразявала, че тя е само нейна.

До тази сутрин.

В периферното ѝ зрение се размърдаха сенки. Знаеше, че са повече от дузина, но не можеше да каже колко повече. Без туптящи сърца или дъх не можеше да е сигурна, докато не се нахвърлеха върху нея.

А това щеше да стане скоро.

Зверовете заобикаляха, стеснявайки кръга.

Изглежда, смятаха, че не ги е усетила. Тя ги остави да си го мислят. Заблудата можеше да я спаси, както често бе правила в миналото. Примамваше ги напред, за да избере сама бойното поле.

Целта ѝ не беше далеч. Уплашена, че може да атакуват преди да стигне там, тя ускори крачка, но само малко, защото не искаше да разберат, че е усетила присъствието им.

Трябваше ѝ открито пространство. В тези тесни улички глутницата лесно можеше да я победи.

Вървеше към Пиаца дела Ротонда. Площадът беше най-близкото открито място в района. Сивата светлина на приближаващото слънце изсветляваше сенките на заобления купол на Пантеона. Отвореното око на окулума на върха очакваше новия ден, сякаш в тъмното.

Не като нея. Не като тях.

Някога Пантеонът бил дом на много богове, но днес беше католическа църква, посветена само на *един*. Тя остана настрана от това убежище. Светлата земя вътре щеше да я отслаби, а след като се беше преродила с тази нова сила, тя не искаше да я изоставя.

Вместо това остана на открития площад отпред.

От едната страна имаше редица празни сергии, които чакаха светлината на деня да ги превърне в оживен коледен пазар. Празничните златни светлини бяха изключени, големите бели платнени чадъри, покрити със скреж, пазеха празните маси. Околните ресторанти бяха тъмни и със спуснати капаци, клиентите им отдавна бяха в леглата си.

Зад нея сенките по краищата на площада се раздвижиха.

Тя знаеше, че времето изтича, така че забърза към фонтана в центъра на площада. Постава длани върху сивия камък. Наблизо от устата на изваяна риба бликаше вода и падаше в басейна. В центъра се издигаше висок обелиск. Червеният му гранит бил изсечен под безмилостното египетско слънце, за да бъде домъкнат тук от завоевателите. Изсечените по страните му йероглифи стигаха чак до върха му с форма на пирамида — луни, птици, седящ човек. Езикът беше стар брътвеж, толкова безсмислен за нея, колкото и модерният свят. Но образите, създадени от отдавна мъртвите каменоделци, можеха и да я спасят тази нощ.

Погледът ѝ се вдигна до самия връх, на който Църквата беше поставила кръст, за да демонстрира победата си над древните богове.

Зад нея се чу скърцане на кожа, търкане на плат върху плат, мек шепот на кичур от обърната глава.

Глутницата нападаше.

Преди някой от тях да успее да я достигне, тя прескочи басейна и се закатери по обелиска като котка. Силните ѝ пръсти намираха опора в древните изображения — палма, луна, перо, ястреб. Продължи да се катери, но със стесняването на обелиска ставаше все по-трудно. Страхът я накара да се добере до самия връх.

Там събра сили за изгарящата болка и сграбчи кръста. Бързо хвърли поглед надолу.

Сенките пълзяха по обелиска като мравки, осквернявайки всеки квадратен сантиметър от гранита. Дрехите им бяха дрипи, крайниците — измършавели, косите — сплъстени и мръсни. Едно създание падна във фонтана и вдигна пръски, но други незабавно заеха освободеното място.

Тя се извърна, погледна към най-близката къща до площада, събра силата си около себе си като наметало.

И скочи.

07:18

Дълбоко под базиликата „Св. Петър“ Рун пълзеше на четири крака по тъмен тунел, навел глава толкова ниско, че понякога носът му докосваше каменния под.

Прошепна благодарствена молитва.

Ерин беше в безопасност.

Неотложността, която го беше изтръгнала от мъчителния затвор, беше избледняла. Сега само силата на волята го караше да повдига окървавена ръка, да провлачва разранен крак. Стъпка по стъпка напредваше в прохода, търсейки светлина.

Спря да си почине и облегна рамо на каменната стена. Докосна гърлото си и си спомни раната, която вече беше зараснала. Елизабета беше изпила много от кръвта му. Нарочно го беше оставила безпомощен, но жив.

„За да страдам.“

Агонията се беше превърнала в новото ѝ изкуство. Представи си лицата на малките момичета, които бяха умрели по време на

експериментите ѝ. Това мрачно превъплъщение на неговата ярка Елизабета се беше научило да извайва болката така, както скулпторът вае мрамор. Ужасната им смърт оставаше да лежи на неговата съвест.

Смъртта на колко още трябваше да добави, след като тя бе свободна по улиците на Рим?

Докато беше в саркофага, бе доловил шепот от удоволствието ѝ, от блаженството, което изпитва, докато се храни. Беше му източила кръвта и я бе поела в себе си, с което бе създавала връзка помежду им.

Рун знаеше, че я е създавала нарочно.

Искаше да го мъкне със себе си, докато ловува, да го принуди да е свидетел на покварата и убийствата ѝ. За щастие, докато се хранеше и добавяше нова кръв към старата, тази връзка отслабваше и позволяваше само най-силните ѝ емоции да достигат до него.

Може би точно поради мислите за нея усети как полезрението му се стеснява, изпълнено с панически ужас — не негов, а на някой друг. Връзката бе слаба и той можеше да ѝ устои, но подобно усилие щеше да изцеди напълно малкото му останали сили.

Затова се остави да бъде отнесен.

За да запази силата си — и с една друга цел.

„Къде си, Елизабета?“

Възнамеряваше да използва отмиращата връзка, за да я намери, да спре тази вакханалия, след като отново намери светлината. И затова доброволно потъна в споделения мрак.

Вълна от черни зверове се надигаше към него. Бели зъби проблясваха в мрака — гладни, готови да разкъсват. Той скочи и полетя във въздуха.

Небето на изток изсветляваше с обещание за нов ден.

Трябваше да се скрие, преди той да настъпи, да се предпази от изгарящото слънце.

Теракотени керемиди се счупиха под ботушите и ръцете му. Парчета се посипаха през ръба и се пръснаха по сивите камъни на площада долу.

Затича уверено по покрива. Зад него един от ловците опита да скочи, не успя и падна на земята с противен тъп звук.

Други също опитаха.

Мнозина паднаха, но някои успяха.

Беше стигнал другия край на покрива — и скочи на следващия. Хладният нощен въздух погали бузите му. Ако забравеше преследвачите си, можеше да се наслади на красотата, докато тича по покривите на Рим.

Но не можеше да ги забрави и затова продължи напред.

Все на запад.

Целта му се издигаше високо в изсветляващото небе.

Рун се върна в кожата си и отново се надигна на четири крака, но това не беше достатъчно. Събра последните си капки сила и се изправи. Подпря се с ръка на стената и се затътри напред.

Трябваше да предупреди другите.

Елизабета водеше глутница стригои право към Ватикана.

07:32

Бягаше по покривите на запад, далеч от изгряващото слънце и гонена от освирепялата глутница. Изненадващото катерене по обелиска ѝ беше осигурило няколко безценни секунди преднина.

Ако я настигна, с нея бе свършено.

Скачаше от покрив на покрив, като чупеше керемиди и огъваше улици. Никога не беше тичала така нито като човек, нито като свръхестествено същество. Сякаш прекараните в саркофага векове я бяха направили по-силна и по-бърза.

Изпълни я радостно въодушевление, което прогони страха.

Разпери ръце настрани като криле, наслаждаваше се на вятъра. Ако оживееше, щеше да го прави всяка нощ. Усещаше, че е по-стара от преследвачите си, а и по-бърза — едва ли можеше да ги държи вечно на разстояние, но може би достатъчно, за да стигне целта си.

Хвърли се на следващия покрив и ято подплашени гълъби излетя около нея. Перата я наобиколиха като облак и я заслепиха. Тя се разсея за миг и кракът ѝ се заклеци в някаква цепнатина между керемидите. Трябваше да спре и да събуе обувката си, като разкъса кожата.

Бърз поглед назад ѝ показва, че предимството ѝ се е стопило.

Глутницата я настигаше, вече беше по петите ѝ.

Побягна напред, но болката прониза глезена ѝ. Кракът ѝ не можеше да поеме теглото ѝ. Тя наруга слабостта си, като повече

скачаше, отколкото тичаше, оттласкваше се със здравия си крак и падаше върху наранения, наказвайки го за предателството му.

На изток небето беше станало сиво като перата на гълъбите.

Ако преследващите стригои не се доберяха до нея, щеше да го направи слънцето.

Хвърли се напред. Нямаше да легне и да се остави на милостта на преследвачите си. Подобни зверове не бяха достойни да сложат край на живота ѝ.

Съсредоточи се върху целта си.

Само няколко улици я отделяха от стените на Ватикана.

Сангвинистите никога нямаше да позволят глутница стригои да влезе в свещения им град. Щяха да ги посекаят като бурени. Тя тичаше към същата смърт с една-единствена надежда в мъртвото си сърце.

Знаеше тайната къде е скрит Рун.

Но дали това щеше да е достатъчно, за да махнат мечовете си от шията ѝ?

Това не знаеше.

11.

Ватиканът

— Помощ? — извика глас от другата страна на вратата.

Усетил страха и настоятелността, кардинал Бернар скочи от креслото си и прекоси покоите си за миг, без да си прави труда да скрива природата си от отец Амвросий. Макар че знаеше какво представлява кардиналът, помощникът му залитна назад и го изгледа смаяно.

Бернар не му обърна внимание и рязко отвори вратата, като едва не я изкърти от пантите.

На прага видя младоликия немски монах брат Леополд, който наскоро беше пристигнал от абатството Етал. С него беше и дребният новак Марио. Двамата носеха някакъв свещеник, чиято глава бе увиснала безжизнено.

— Намерих го да излиза от долните тунели — каза Марио.

От тялото се носеше киселата миризма на старо вино: изпълни стаята, докато Леополд и Марио внасяха свещеника. Жълти като восък китки стърчаха от мокрото расо, кожата беше опъната върху костите.

Свещеникът бе гладувал дълго и беше страдал много.

Бернар повдигна брадичката му. Видя лице, което му беше познато като собственото му — високите скули, рязко очертаната линия на волевата брадичка, високото гладко чело.

— Рун?

Емоциите го заляха на вълни — *ярост* към онзи, който беше причинил това на приятеля му, *страх*, че може да е твърде късно да го спасят, и страшно силно *облекчение*. Както от завръщането на Рун, така и поради явното доказателство, че не е убил и изпил кръвта на всички онези момичета в Рим, щом беше в това състояние.

Значи не всичко беше изгубено.

Измъчените тъмни очи се отвориха.

— Рун? — настоятелно повтори Бернар. — Кой ти причини това? Напуканите устни на Рун се размърдаха едва-едва.

— Тя идва. Приближава Светия град.

— Коя?

— Води ги към нас — прошепна Рун. — Много стригои. Идват насам.

Изгуби съзнание.

Леополд го подхвана през гърба и коленете и го вдигна като дете. Рун увисна безжизнено. Бернар не можеше да направи нищо за него в това му състояние. Щеше да е нужно повече от вино, за да може Рун да дойде на себе си.

— Отнеси го на канапетото — нареди той. — И го остави при мен.

Младият учен се подчини и остави Рун на малкото канапе.

Бернар се обърна към Марио, който го беше зяпнал с широко отворените си сини очи. Беше новопостъпил и не бе виждал нищо подобно.

— Иди с брат Леополд и отец Амвросий. Вдигнете тревога и бързайте към входа на града.

Веднага щом тримата излязоха, Бернар отвори малкия хладилник под бюрото си. Беше зареден с напитки за човешките му гости, но не те му трябваха в момента. Той бръкна зад бутилките към простата стъкленица, затворена с коркова тапа. Всеки ден я пълнеше. Беше забранено да държи подобно изкушение до себе си, но Бернар вярваше в старите порядки, когато нуждата надделяваше над греха.

Отнесе бутилката при Рун и я отвори. Лъхна опияняваща миризма, която накара дори Рун да се размърда.

„Добре.“

Бернар наклони главата му назад, отвори устата и изля кръвта в гърлото му.

Рун потръпна от блаженство, изгубен в аления поток, рукнал в черните му вени. Искаше да се разбунтува, когато позна греха на езика си. Но се появиха размазани спомени — устните му върху кадифено гърло, разделяща се под острите му зъби мека плът. Кръвта и сънищата отнесоха болката. Той изстена от наслада, понесъл се по вълните на екстаза, който пулсираше през всяка фибра на съществото му.

Тялото му, лишено толкова дълго от това удоволствие, не искаше да се откъсне от него.

Но моментът отшумя и остави след себе си пустота, кладенец, изпълнен с мрачно жадуване. Рун се помъчи да поеме дъх и да заговори, но преди да успее, мракът се спусна отгоре му. Докато го

поглъщаше, Рун се молеше пълното му с грях тяло да издържи предстоящото изкупление.

Мина през билковата градина на манастира, тръгнал за предобедната молитва. Задържа се за момент, за да може слънцето да стопли лицето му. Прокара длан по лилавите стръкове лавандула покрай чакълената пътека и събуди деликатния им аромат. Поднесе покритите си с прашец пръсти към лицето си и вдиша дълбоко.

Усмихна се, когато ароматът му напомни за дома.

В семейната хижа сестра му често го гълчеше, че се мотае в градината, и се смееше, когато той се опитваше да се извини. Страшно много обичаше да го дразни, но винаги го караше да се усмихва. Може би щеше да иде да я види тази неделя със заоблечения ѝ корем, напрацял от първото ѝ дете.

Тлъста жълта пчела изпъзля по лилаво цветче, втора кацна на същия стрък. Той се огъна под тежестта им и се залюля, но пчелите не обърнаха внимание. Работеха усърдно, сигурни в мястото си в Божия замисъл.

Първата се отдели от цвета и полетя над лавандулите.

Рун знаеше накъде се е насочила и я последва по лъкатушещата пътека.

Стигна покритата с лишеи стена в дъното на градината. Пчелата изчезна в кръгла дупка в един от златистожълтите конични кошери, наредени покрай стената.

Самият той бе направил кошера миналото лято. Много му беше харесала простата задача да вплита слама във възетата, да увива възетата на спирали и да създава коничните кошери. Намираще покой в тези неща и беше добър в тях.

Брат Томас беше отбелязал същото: „Пъргавите ти пръсти са създадени за такава работа“.

Затвори очи и вдиша богатия аромат на мед. Мелодичното бръмчене на пчелите го обгърна. Имаше други неща, които трябваше да свърши, но се задържа дълго тук, наслаждавайки се на усещането.

Когато дойде на себе си, се усмихна. Беше забравил този момент. Прост отрязък от един друг живот преди векове, преди да бъде превърнат в стригой и да изгуби душата си.

Отново долови сладкия аромат на меда и лекия дъх на лавандула. Спомни си топлината на слънцето по кожата си, когато светлината още

не вървеше заедно с болка. Но най-вече си спомни за засмяната си сестра.

Копнееше за онзи прост живот — само за да осъзнае, че той никога няма да се върне.

И с това осъзнаване дойде друго.

Рязко отвори очи, усети вкуса на кръв на езика си и се обърна към Бернар.

— Това, което направи... е грях.

Кардиналът го потупа по ръката.

— *Мой* грях, не твой. С готовност поемам този товар, за да бъдеш до мен в предстоящата битка.

Рун остана да лежи неподвижно. Бореше се с думите на Бернар, искаше да им повярва, но знаеше, че постъпката е грешна. Откри нови сили в мускулите и костите си и седна. Повечето му рани се бяха затворили. Пое дълбоко дъх, за да успокои бурята в главата си.

Бернар разтвори длан и му показва познато закривено острие от сребро.

Карамбитът на Рун.

— Ако си се възстановил достатъчно, можеш да участваш в битката — каза Бернар. — Да отмъстиш на онези, които се отнесоха така брутално с теб. Спомена за някаква жена.

Рун взе оръжието, като избягваше пронизващия поглед на кардинала. Беше прекалено засрамен, за да произнесе дори името й. Докосна острия ръб на ножа.

Елизабета му го беше откраднала.

Как го беше намерил Бернар?

Резкият звън на камбана прекъсна момента.

Въпросите трябваше да почакат.

Бернар прекоси помещението като алена светкавица и свали от стената стария си меч. Рун се изправи и се изненада колко леко е тялото му след пиенето на кръв. Имаше чувството, че може да полети. Стисна собственото си оръжие.

Кимна на Бернар, за да му покаже, че е в достатъчно добра форма да се бие, и двамата изтичаха навън. Понесоха се по блестящите облицовани с дърво зали на папските апартаменти и през бронзовите врати, водещи към площада.

За да избегнат вниманието на хората на площада, поеха под колонадата на Бернини. Огромните тоскански колони, по четири в дълбочина, щяха да скрият неестествено бързите им движения. Бернар се присъедини към отряда сангвинисти, които чакаха кардинала в сенките, и всички заедно се втурнаха през колонадата към входа на Светия град.

Щом стигнаха високата до кръста ограда, разделяща Ватикана от самия Рим, Рун огледа най-близките покриви. Спомни си споделеното с Елизабета видение как скача от покрив на покрив.

Яростният клаксон на автомобил го накара да погледне към калдъръмената улица.

На петдесет метра от тях дребна жена тичаше с накуцване по средата на Виа дела Консилиационе. Макар че косата ѝ бе по-къса, Рун я позна веднага — беше Елизабета. Някаква бяла кола рязко зави, за да не я блъсне.

Тя не ѝ обърна внимание, твърдо решена да стигне до площад „Св. Петър“.

Зад нея подскачаха стригои. Поне десетима.

Рун копнееше да изскочи от колонадата и да се хвърли към Елизабета, но Бернар сложи ръка на рамото му.

— Стой тук — каза кардиналът, сякаш прочел мислите му. — По улицата и в къщите има хора. Ще видят битката и ще разберат. Трябва да защитаваме хилядолетна тайна. Остави битката да дойде при нас.

Докато гледаше Елизабета, Рун видя болката в стиснатите ѝ устни, видя и уплашените ѝ погледи назад. Спомни си същата паника, когато гледаше през очите ѝ.

Тя не *водеше* глутницата — а бягаше от нея.

Въпреки всичко, което бе направила на него и на невинните хора от града, у него се събуди инстинктивен порив да я защити. Пръстите на Бернар се стегнаха на рамото му — вероятно кардиналът го бе усетил как се навежда напред, готов да се хвърли на помощ.

Елизабета най-сетне стигна края на улицата. Другите стригои почти я бяха настигнали. Без да забавя крачка, тя прескочи ниската ограда, бележеща границата на Ватикана, приклепна и се извъртя към озъбената глутница.

Изсмя им се, показвайки дългите си кучешки зъби.

— Елате, ако смееете.

Глутницата спря пред оградата. Неколцина предпазливо пристъпиха напред, но се дръпнаха, усетили обезсилващото ги въздействие на святата земя. Искаха да се доберат до Елизабета, но дали щяха да посмеят да влязат във Ватикана?

Святата земя не беше единственото, от което да се страхуват.

Сангвинистите чакаха около Рун и Бернар, неподвижни като статуи сред колоните. Ако стригойте влезеха в града, щяха да бъдат завлечени в сенките на тази гора от камък и избити.

Елизабета се отдалечи от оградата, но отпусна прекалено много тежестта си върху наранения си крак. Глезенът ѝ най-накрая поддаде и тя рухна на земята.

Проявата на слабост бе твърде много за глутницата, за да я понесе. Преследвачите се устремиха напред подобно на лъвове, хвърлящи се върху ранена газела.

Рун се изтръгна от хватката на Бернар и изскочи на открито. Полетя към Елизабета почти като стригой, воден единствено от инстинктите си. Стигна до нея точно когато водачът на глутницата, огромен, с възлести мускули и синьо-черни татуировки, прескочи оградата и спря от другата страна на графинята, оголил зъби.

Още стригои последваха примера му и се прехвърлиха през оградата.

Рун сграбчи Елизабета за ръката и заотстъпва към колонадата, като почти я влачеше; надяваше се да прилъже глутницата да го последва в каменната гора.

Водачът излая заповед и някакъв прекалено ревностен звяр се втурна напред.

Рун се засили, метна Елизабета като парцалена кукла към колонадата и замахна с карамбита. Сребърното острие разсече въздуха — и продължи през плътта. Озверелият младок падна назад, сграбчил прерязаното си гърло, от което изригнаха кървави пръски.

Други стригои се втурнаха напред и Рун отстъпи към Бернар и останалите сангвинисти под колонадата.

Между колоните се завърза кратка схватка. Или по-скоро касапница, тъй като глутницата беше попаднала в засада, а и бе отслабена на святата земя. Неколцина се откъснаха, прескочиха оградата и се пръснаха по улиците, бягайки от битката и от слънцето.

На Рун се падна грамадният водач. На голите му гърди беше татуирана картина на Йеронимус Бош, изобразяваща адски пейзаж със смърт и наказание. Тя оживя, когато мускулите заиграха и водачът вдигна тежкото си оръжие.

В сравнение с дългия стоманен меч карамбитът на Рун изглеждаше нищожен.

Очите на стригоя проблеснаха презрително, сякаш разбираше превъзходството си. Той скочи към Рун и замахна надолу с намерението да го разсече на две.

Но святата земя забавяше атаката му и даде време на Рун да се вмъкне в гарда на противника си. Той обърна куката на карамбита нагоре, разсече корема, като раздра гротескната картина на две, след което отблъсна тялото назад.

Изкорменият водач падна в края на колоните и едната му ръка се оказа на светлина — *слънчева светлина*. Крайникът избухна в пламъци. Друг сангвинист се притече на помощ на Рун и двамата издърпаха тялото в сенките и угасиха огъня преди да е привлякъл нежелано внимание.

Няколко души погледнаха към сенките, но повечето останаха в неведение за бързия и смъртоносен сблъсък в колонадата. Докато се визираше към слънчевата светлина на площада, Рун изпита внезапен страх.

„Елизабета...“

Обърна се и видя Бернар, изправен над свитото ѝ тяло. Тя несъмнено чувстваше пламъка на новия ден, изгарящото му докосване. Засега единственото безопасно място за нея беше в сенките на колоните. Една стъпка извън тях означаваше смърт.

Бернар я сграбчи за рамото, сякаш бе готов да я изхвърли на площада, където да посрещне присъдата на новия ден. Сангвинистите се бяха скупчили около него, вонящи на вино и тамян. Никой нямаше да попречи на кардинала, ако решише да я посече. Тя бе довела стригои в най-свещения град в Европа.

Бернар зарови пръсти в късата ѝ коса, рязко дръпна главата ѝ назад и опря острието на меча си в мекото ѝ бяло гърло.

— Не! — извика Рун и се втурна напред, разблъсквайки останалите.

Но не викът му спря меча на кардинала.

07:52

На лицето на Бернар се изписа шок — и пълно изумление.

Той се взираше в жената, сякаш бе някакъв призрак.

„Не може да е тя!“

Сигурно беше някаква игра на светлини и сенки. Може би умът му угаждаше на някаква фантазия или просто тази жена бе стригой, поразително приличащ на нея. Въпреки това той разпозна сребристите очи, катраненочерната ѝ коса, дори възмутеното надменно изражение, когато острието докосна шията ѝ, сякаш го предизвикваше да ѝ отнеме живота.

„Графиня Елизабет Батори Екшед.“

Но тя бе загинала преди векове. Бернар я бе виждал затворена в замъка ѝ. Дори я беше посетил веднъж и я бе съжалил — образованата благородница, станала жертва на долните страсти на Рун.

Бернар обаче имаше също толкова вина за това престъпление. Преди векове той бе насочил жената по този жесток път, когато запозна графинята с Рун, когато се опита да наложи волята си върху божественото пророчество. След това Бернар бе умолявал той да отнеме живота ѝ, да спести на Рун това деяние, тъй като знаеше колко много я обича той и колко много е паднал заради нея. Но папата бе решил, че като част от изкуплението си Рун трябва да сложи край на неестествения ѝ живот и да посече чудовището, създадено от самия него.

Бернар бе разтревожен, когато Рун се върна от Унгария. Рун твърдеше, че делото е свършено, че графинята си е отишла от този свят. Бернар прие, че тя е мъртва, а не прибрана като някаква кукла в чекмедже. По онова време като допълнително наказание Рун се беше подложил на глад в продължение на години, бе умъртвявал плътта си десетилетия, откъсвайки се от света на смъртните.

Но явно не я беше убил.

„Какво си сторил, синко? Какъв грях си извършил отново в името на любовта?“

Ужасът му избледня, за да бъде изместен от друго прозрение, този път изпълнено с надежда.

Рун я беше пощадил, а това означаваше, че родът Батори не е мъртъв, както бе смятал в отчаянието си Бернар през последните месеци. Той се замисли върху последствията от това.

„Възможно ли е това да е знак от Бог?

Дали Рун не е изпълнил Неговата воля да запази графинята за тази нова задача?“

За първи път, откакто Кървавото евангелие бе известило посланието си и бе хвърлило съмнение върху ролята на д-р Ерин Грейнджър като Жената на Познанието, Бернар се изпълни с надежда.

Графиня Батори може би щеше да ги спаси.

Бернар се взираше в почуда в прекрасното ѝ лице, все още неспособен да повярва на това чудо, на този внезапен щастлив поврат. Стисна по-силно косата ѝ, отказвайки да загърби тази надежда.

Не биваше да ѝ се позволява да избяга.

Рун застана до него. Олюляваше се, явно отново на края на силите си. Краткият сблъсък беше успял да изтощи бързо огъня, запален от кръвта в него.

И все пак...

— Задръжете го — нареди Бернар на останалите. Опасяваше се от онова, което може да направи Рун. Не знаеше какво става в сърцето на приятеля му. Дали щеше да я убие, да я спаси, или да се опита да избяга с нея в срам?

„Не зная.“

Знаеше със сигурност едно — трябваше да защити тази ужасна жена с всички сили.

Нуждаеше се от нея.

Светът се нуждаеше от нея.

Графинята явно прочете тази увереност в очите му. Съвършените ѝ устни се извиха в усмивка, коварна и зла едновременно.

„Бог да ни е на помощ, ако греша.“

ВТОРА ЧАСТ

Понеже те проляха кръв на светии и пророци, и Ти им даде кръв да пият: заслужават това.

Откровение 16:6

12.

19 декември, 10:11

Рим, Италия

Ерин се беше настанила до Джордан на задната седалка на червения фиат. Кристиан седеше отпред до шофьора, беше подал глава през отворения прозорец и говореше с швейцарския гвардеец с тъмносиня униформа и фуражка. Младият мъж носеше автомат и охраняваше портата „Св. Ана“, един от страничните входи на Ватикана.

Обикновено гвардейците не носеха открито оръжието си.

„Защо е тази засилена охрана?“

Гвардеецът кимна, отстъпи и им махна да продължат.

Кристиан прошепна нещо на шофьора и влязоха в Светия град, минавайки през зелениясалата желязна арка. Щом потеглиха, Кристиан отново вдигна телефона си — държеше го на ухото си, откакто самолетът им беше кацнал на летище „Чампино“ в Рим. Шофьорът ги чакаше в невзрачния фиат и само няколко минути по-късно стигнаха до портите на Ватикана.

Докато колата минаваше покрай Ватиканската банка и пощата и направи кръг зад грамадната базилика „Св. Петър“, Джордан държеше ръката на Ерин и гледаше през прозореца.

Ерин се взираше в старите сгради и си мислеше за тайните, скрити зад ярките им фасади. Като археолог тя разкриваше истината пласт по пласт, но откритието, че съществуват стригои и сангвинисти, я бе научило, че историята има и още по-дълбоки пластове.

Един въпрос обаче я тормозеше най-много.

Джордан го зададе вместо нея.

— Къде ни води Кристиан?

Тя също изгаряше от любопитство. Мислеше си, че ще продължат направо към папските апартаменти, за да се срещнат с кардинал Бернар, но вместо това колата продължи в територията зад базиликата.

Ерин се наведе напред и прекъсна телефонния разговор на Кристиан. Беше ѝ писнало да е любезна и бе раздразнена от всички потайности, свързани с идването им тук.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Почти стигнахме.

— Къде? — не отстъпи тя.

Кристиан посочи с телефона си.

Ерин се наведе, за да разгледа приближаващата се сграда от бял италиански мрамор с червени керемиди. Релсите зад нея разкриваха предназначението ѝ.

Това бе Стационе Ватикано, единствената железопътна гара на ватиканските железници. Бе построена по времето на папа Пий XI в началото на 30-те години на двайсети век. Днес се използваше предимно за внос на стоки, макар че последните няколко папи от време на време предприемаха церемониални пътувания от нея със специален папски влак.

Ерин виждаше същия този влак спрял на релсите.

Три тъмнозелени вагона бяха закачени зад старомоден черен локомотив, от чийто комин излизаше пушек. При други обстоятелства гледката щеше силно да я развълнува, но точно сега я тревожеше едно-единствено нещо — съдбата на Рун. По време на пътуването им насам не бе получавала видения и се безпокоеше какво означава това за Рун.

Фиатът спря до перона. Кристиан отвори вратата си, даде знак на Джордан и Ерин да го последват и без да сваля телефона от ухото си, се качи на перона. Беше сменил парадната униформа със свещеническа риза и черни джинси. Тези дрехи му отиваха повече.

Щом стигнаха влака, той свали телефона и с дяволита усмивка посочи средния вагон.

— Всички на борда!

Ерин погледна към купола на базиликата.

— Не разбирам. Нима вече си тръгваме? Ами Рун?

Стройният сангвинист сви рамене.

— Точно сега зная толкова, колкото и вие. Кардиналът нареди да ви доведе тук и да ви кача на влака. Потегляме веднага.

Джордан постави топлатата си длан на кръста ѝ и попита:

— Да не си очаквала от Бернар нещо друго? Потърси в речника „необходима информация“ и ще откриеш ухилената му физиономия.

Просто си обича тайните.

„А тайните убиват.“

Ерин докосна малкото кехлибарено топче в джоба си и си представи колебливата усмивка на Ейми под пустинното слънце.

— Засега нищо не ни пречи да направим това, което иска кардиналт — каза Джордан. — Винаги можем да се върнем, ако не ни хареса онова, което има да ни каже.

Тя кимна. Винаги можеше да се разчита на Джордан, че ще посочи най-практичния подход. Целуна го по наболата четина и още веднъж по меките устни.

Кристиан пристъпи към вратата и я отвори.

— За да избегне нежелателно внимание, Ватиканът излезе с обяснение, че влакът се мести за ремонт в едно депо извън Рим. Но колкото по-бързо потеглим, толкова ще съм по-щастлив.

Нямаха особен избор, така че Ерин се качи по металните стъпала, следвана от Джордан, и влезе в разкошния вагон-трапезария. Златистите кадифени завеси на прозорците бяха вдигнати и вагонът буквално блестеше на утринното слънце — от масленожълтия таван до прекрасните дъбови мебели. Миришеше на старо дърво и полирац препарат с лимон.

Джордан подсвирна.

— Папата определено знае как да пътува. Единственото, което би подобрило картината, е кана димящо кафе на някоя маса.

— Напълно подкрепям — каза Ерин.

— Сядайте — каза Кристиан, като мина покрай тях и махна към подредената маса. — Ще се погрижа да изпълня желанията ви.

Докато той вървеше към предния вагон, Ерин си намери едно слънчево местенце и седна, наслаждавайки се на топлината след бързането през студения град. Погали с пръст бялата ленена покривка. Масата беше сложена за четирима, със сребърни прибори и фин порцелан, украсен с папския печат.

Джордан приглади парадната си униформа и седна до нея. Тя видя твърдия проблясък в очите му, докато се взираше през прозореца. Той непрекъснато беше нащрек за всяка опасност, макар да се опитваше да не го показва.

— Надявам се храната тук да е по-добра, отколкото в онова хипарско свърталище, където ни замъкна Кристиан в Сан Франциско

— изсумтя Джордан. — Вегетарианска храна? Стига бе! Аз съм от онези, които си падат по месото и картофите. И конкретно в моя случай клоня повече към месната част на уравнението.

— Това е Италия. Нещо ми казва, че може и да изкараш късмет с храната.

— Определено ще изкарате! — обади се глас зад тях: идваше от вратата към първия вагон.

Стреснатият Джордан едва не скочи от мястото си, но дори той позна лекия немски акцент.

— Брат Леополд! — възкликна Ерин, зарадвана да види монаха и подноса с кафе в ръцете му.

Не беше виждала германския монах от деня, в който беше спасил живота ѝ. Изглеждаше по същия начин — очила с телени рамки, проста кафява дреха и момчешка усмивка.

— Закуската ще бъде сервирана всеки момент — продължи Леополд. — Но Кристиан спомена, че се нуждаете първо от доза кофеин след дългото пътуване.

— Ако под „доза“ се разбира цяла кана кафе, познал е. — Джордан се усмихна. — Радвам се да те видя, Леополд.

— И аз вас.

Монахът наля в порцелановите чаши горещо ароматно кафе. Влакът бавно потегли и започна да ускорява.

Кристиан дойде, седна срещу Ерин и се загледа многозначително в димящата чаша в ръцете ѝ.

Запозната с практиката, тя му я подаде. Той я приближи до носа си, затвори очи и вдиша дълбоко виещата се пара. На лицето му се изписа блаженство.

— Благодаря — каза и ѝ върна чашата.

Като млад сангвинист той не беше много откъснат от простите човешки удоволствия като кафето. Това ѝ харесваше.

— Някакви новини? — попита го Джордан. — Например къде отиваме?

— Казаха ми, че щом излезем от Рим, ще научим повече. Междувременно предлагам да се насладим на затишието.

— Като „затишие преди буря“ ли? — попита Ерин.

Кристиан се засмя.

— Най-вероятно.

Джордан като че ли остана задоволен от отговора. По пътя насам двамата с Кристиан се бяха харесали, което бе доста необичайно, като се имаше предвид отвращението и недоверието на Джордан към сангвинистите, след като Рун я беше ухапал.

Влакът се насочи към стоманена порта в стената около Светия град. Крилата бяха покрити с нитове и гвоздеи с големи глави, сякаш пазеха някакъв средновековен замък.

Чу се рязко изсвирване и металните плоскости тежко се плъзнаха в стената.

Портата бележеше границата между Ватикана и Рим.

След като мина под арката, влакът набра скорост и продължи през Рим. Движеше се през града като обикновен влак, но само с три вагона — кухнята отпред, трапезарията в средата и трети отзад. Отвън последният вагон приличаше на другите два, но завесите му бяха спуснати и бе отделен от останалите с яка метална врата.

Ерин погледна вратата и се опита да потисне страха, който стягаше стомаха ѝ.

„Какво има отзад?“

— А — възкликна брат Леополд в същия момент. — Както обещах: закуската.

От кухнята се появи нова фигура, позната като Леополд, но не така добре дошла.

Отец Амвросий, помощникът на кардинал Бернар, излезе от първия вагон с поднос с омлети, кифлички, масло и конфитюр. Кръглото му лице изглеждаше почервено от обичайното, мокро от пот или може би от парата в кухнята. Не изглеждаше щастлив в ролята си на сервитьор.

— Добро утро, отец Амвросий — каза Ерин. — Много се радвам да ви видя отново.

Направи всичко по силите си думите ѝ да прозвучат искрено.

Амвросий дори не си направи труда да се преструва, а каза само:

— Доктор Грейнджър, сержант Стоун. — И им кимна едва-едва.

Остави храната и се върна във вагона-кухня.

Явно не проявяваше интерес към разговора.

Ерин се запита дали присъствието му означава, че кардинал Бернар също е във влака. Хвърли отново поглед към стоманената врата, водеща към третия вагон.

Джордан буквално се нахвърли върху омлета, сякаш можеше да не види храна дни наред — което, като се имаше предвид преживяното миналия път със сангвинистите, можеше да се окаже самата истина.

Ерин намаза конфитюр върху една кифличка.

През цялото време Кристиан ги гледаше завистливо.

Докато опразнят чиниите, влакът вече беше излязъл от Рим и като че ли се движеше на юг от града.

Ръката на Джордан отново намери нейната под масата. Тя погали дланта му с пръсти и хареса начина, по който той се усмихна. Макар че мисълта за сериозна връзка я плашеше, тя бе готова да рискува с него.

Помежду им обаче оставаше известна неловкост. Колкото и да се съпротивляваше, мислите ѝ често се връщаха към момента, когато Рун я беше ухапал. Никой смъртен мъж не я беше карал да изпита нещо подобно. Но актът не бе означавал нищо, той бе просто необходимост. Тя се запита дали пронизващото до кости блаженство не е трик, прилаган от стригоите върху жертвите им, за да ги направят слаби и безпомощни.

Пръстите ѝ неволно докоснаха белезите на шията ѝ.

Искаше да попита някого за това. Но кого? Определено не и Джордан. Помисли дали да не се обърне към Кристиан, да попита какво е изпитал той, когато е бил ухапан за първи път. В заведението в Сан Франциско той като че ли бе усетил желанието ѝ, но тя бе изпитала смущение при мисълта да обсъжда подобно еротично изживяване с мъж, особено свещеник.

Въпреки това колебанието ѝ не се дължеше единствено на смущението.

Тя знаеше, че част от нея не иска да научава истината.

Ами ако чувството за връзка, което бе изпитала, не бе просто механизъм да укротиш жертвата? Ами ако беше нещо друго?

10:47

Рун се събуди, изпълнен с ужас и паника. Размаха ръце настрани и нагоре в очакване да напипа каменни стени навсякъде около себе си.

Спомените се върнаха.

Беше свободен!

Заслушан в тракането на колелата по релсите, той си спомни битката в Светия град. Беше получил няколко незначителни рани, но най-лошото бе, че сблъсъкът бе изцедил последните му капки сила. Кардинал Бернар бе настоял да почива, докато чакат пристигането на Ерин и Джордан.

Чуваше туптенето на човешки сърца, подобно на тимпани, познати за ушите му като любима песен. Прокара длани по тялото си. Беше облечен в сухо расо, вонята на старо вино бе изчезнала. Надигна се. Усещаше всеки свой прешлен.

— Полека, синко — каза Бернар от мрака на вагона. — Още не си се възстановил напълно.

Рун се огледа и видя, че е в широкото легло в папския вагон-спалня. Освен леглото имаше и малко бюро и две тапицирани с коприна кресла, както и канапе.

Забеляза позната фигура, която стоеше зад Бернар до леглото. Жена с кожена броня и сребърен плетен колан. Черната ѝ коса беше прибрана назад, чертите на тъмното ѝ лице бяха строги.

— Надя? — изграчи той.

Кога беше пристигнала?

— Добре дошъл сред живите — каза тя с лукава усмивка. — Доколкото определението „жив“ се отнася за един сангвинист.

Рун докосна челото си.

— Колко време...?

И тогава видя последния човек във вагона.

Беше се излегнала на канапето, единият ѝ крак беше опънат и имаше шина. Спомни си, че куцаше, докато тичаше по калдъръмената улица към Светия град.

— Helló, az én szeretett — каза Елизабета на унгарски. Всяка сричка беше толкова позната, сякаш я бе чул едва вчера, а не преди стотици години.

„Здравей, любими мой.“

В думите ѝ нямаше топлина, а само презрение.

Тя премина на италиански, макар и отново на стар диалект.

— Надявам се, че не си намерил краткия си престой в затвора ми за прекалено тежък. Но пък, от друга страна, ти отне живота ми, унищожи душата ми, а после ми открадна четиристотин години. —

Сребърните ѝ очи горяха от мрака към него. — Така че не бих казала, че си бил наказан достатъчно.

Всяка дума го пробуждаше с истината си. Беше ѝ направил всичко това, на жената, която някога бе обичал — и която още обичаше, или по-скоро обичаше спомена за някогашната Елизабета. Посегна към кръста на гърдите си, напипа нов и се замоли за прошка за тези грехове.

— Христос утеши ли те през тези няколкостотин години? — попита тя. — Не изглеждаш по-щастлив, отколкото беше в замъка ми преди векове.

— Мой дълг е да Му служа, както винаги.

Едното ъгълче на устните ѝ се повдигна в полуусмивка.

— Даваш ми политическия отговор, отец Корза. А не си ли бяхме обещали навремето да си казваме истината? Не ми ли дължиш поне толкова?

Дължеше ѝ много повече.

Надя изгледа Елизабета с неприкрита ярост.

— Не забравяй, че тя те остави да страдаш и умреш в онзи ковчег. Не забравяй и всички жени, които е убила по улиците на Рим.

— Това е в природата ѝ — каза той.

„И аз я направих такава.“

Беше я покварил, беше я превърнал от лечителка в убийца. Всичките ѝ престъпления тежаха на неговата съвест — както минали, така и настоящи.

— Ние можем да контролираме природата си — възрази Надя и докосна изящния сребърен кръст на гърдите си. — Аз контролирам своята всеки ден. Ти също. Тя е напълно способна да прави същото, но е избрала да не го прави.

— Никога няма да се променя — заяви Елизабета. — Трябваше просто да ме убиеш в замъка ми.

— Така ми бе наредено — каза ѝ той. — Това, че те скрих, беше проява на милост.

— Не вярвам на милостта ти.

Тя се размърда и вдигна ръце да махне кичур коса от челото си, след което отново ги отпусна в скута си. Рун видя белезниците.

— Достатъчно. — Бернар даде знак на Надя.

Тя пристъпи до канапето и издърпа доста грубо Елизабета да стане. Държеше я здраво. Нямаше да я подцени, както бе направил той, когато я извади от виното.

Графинята само се усмихна, вдигна белезниците си към Рун и каза:

— Окована като животно. Ето какво ми донесе любовта ти.

10:55

Леополд започна от единия край на вагона-трапезария и продължи до другия. Правеше онова, което му бе наредено — спускаше завесите плътно, за да не може нито един слънчев лъч да проникне вътре.

Вагонът потъна в мрак, единственото осветление се осигуряваше от слабите електрически лампи на тавана. Той спря при вратата към последния вагон.

Двете човешки сърца забиха по-силно. Той надуши безпокойството, което се надигаше от тях като пара. Испита съжаление към тях.

— Какво става? — попита Ерин. Тя не беше глупачка. Ако се съдеше по начина, по който погледна стоманената врата и закритите прозорци, ясно личеше, че е усетила, че във вагона ще се появи нещо опасно.

— В пълна безопасност сте — увери я Леополд.

— Как ли пък не — каза Джордан, пресегна се покрай Ерин към завесата и рязко я дръпна. Слънчевите лъчи нахлуха вътре и я окъпах.

Леополд се взираше в Ерин наред кръга от светлина и се мъчеше да реши дали да се върне и да спусне отново завесата. Видя изражението на Джордан и реши да не го прави. Вместо това почука по дебелията стоманена врата, за да предупреди онези в съседния вагон, че всичко е готово.

Кристиан стана, сякаш се подготвяше за битка, и застана между Ерин и вратата, наполовина в сянката и наполовина в светлината.

Вратата се отвори и кардинал Бернар влезе пръв, облечен в алените си одежди. Погледът му се премести от Ерин към Джордан.

— Първо ми позволете да се извиня за цялата тази потайност, но след всичко случило се както тук, така и в Калифорния, реших, че е по-

разумно да сме предпазливи.

Двамата не изглеждаха особено удовлетворени от обяснението и явно бяха изпълнени с подозрение, но любезно премълчаха.

Неловката сцена бе прекъсната, когато вратата на кухнята се отвори и се появи отец Амвросий — избърса ръце в една кърпа и влезе без покана. Явно беше чул гласа на Бернар и бе дошъл да предложи помощта си на кардинала — както и да чуе за какво ще говорят.

Бернар тръгна напред. Хвана ръката на Ерин с две ръце, после повтори същото с Джордан.

— И двамата изглеждате добре.

— Както и вие. — Ерин се опита да се усмихне, но Леополд ясно видя изписаната на лицето ѝ тревога. — Разбра ли се къде е Рун?

Във въпроса се долавяше надежда. Наистина я беше грижа за Рун.

Леополд се помъчи да потисне надигащото се в него чувство за вина. Харесваше двамата човеци, радваше се на тяхната жизненост и интелигентност, но за хиляден път си напомни, че предателството му служи на по-висша цел. Това обаче не правеше предателските му постъпки по-лесни.

— Ще обясня всичко, когато му дойде времето — обеща Бернар и погледна помощника си зад тях. — Това е всичко, отец Амвросий.

Помощникът въздъхна раздразнено и се оттегли в кухнята, но Леополд не се съмняваше, че лукавият свещеник ще лепне ухо на вратата и ще се опита да не пропусне нито дума. Не беше от онези, които биха се примирили да ги оставят на тъмно.

„Но пък същото се отнася и за мен.“

Спомни си обещанието си към Дамнатус, почувства отново докосването на ужасната пеперуда по рамото си, трепкането на крилете ѝ върху врата си.

„Не бива да го разочаровам.“

13.

19 декември, 11:04

Южно от Рим, Италия

След като отец Амвросий се махна, кардинал Бернар даде знак на някого в сенките зад отворената стоманена врата.

Ерин се напрегна и пръстите ѝ се стегнаха около ръката на Джордан. Изведнъж се почувства много щастлива, че бе дръпнал завесите, но все пак въпреки струящата слънчева светлина я побиваха ледени тръпки.

От мрака се появи облечен в черно свещеник. Беше мършав като скелет и придържаше с кльощава бледа ръка края на качулката си, за да се предпази от яркото слънце. Движеше се несигурно, но в движенията му имаше известна грация и нещо познато.

Накрая той отпусна ръка и разкри лицето си. Дълги черни кичури висяха над тъмните хлътнали очи. Кожата му бе опъната по широките му скули, а устните изглеждаха тънки, без капчица кръв.

Тя си спомни как е целувала тези устни, когато бяха по-пълни.

— Рун...

Шокът я накара да се изправи. Той изглеждаше така, сякаш се е състарил с години.

Джордан също се изправи и остана плътно до нея.

Рун им махна да седнат. Изкуцука напред с помощта на Бернар и тежко се отпусна на свободното място до Кристиан. Ерин забеляза, че гледа да се пази от ярката светлина. Въпреки че сангвинистите понасяха слънчевите лъчи, те ги правеха по-слаби, а си личеше, че Рун няма почти никакви сили.

Познатите очи я погледнаха от другата страна на масата. Тя прочете в тях изтощение, както и известно съжаление.

— От кардинал Бернар разбрах, че сме споделяли кръвна връзка помежду си — тихо каза Рун. — Извинявам се за страданията, които сигурно съм ти причинил.

— Всичко е наред, Рун — отвърна тя. — Добре съм. Но ти...

Бледите му устни се извиха в призрачен опит за усмивка.

— Чувствал съм се и по-жизнен, отколкото съм сега, но с Христовата помощ скоро ще си върна силите.

Джордан хвана ръката ѝ над масата, ясно давайки израз на претенциите си. Изглежда свирепо Рун, без да показва никакво съчувствие. После се обърна към Бернар, който стоеше до масата.

— Кардинале, щом сте знаели от седмици, че Рун е изчезнал, защо чакахте толкова дълго, преди да се свържете с нас? Можехте да се обадите преди да е стигнал до това жалко състояние.

Кардиналът сплете облечените си в ръкавици пръсти.

— Допреди няколко часа не знаех за мрачното деяние, извършено срещу доктор Грейнджър в тунелите под „Свети Петър“. Не бих могъл да знам за някаква връзка между него и Ерин. Но действията на Рун осигуриха надежда за света.

Рун сведе покрушено поглед към масата.

„Какви ги говори кардиналът?“

Бернар вдигна ръце, обхващайки с жест вагона.

— След като всички от предсказаното трио сте тук, можем да започнем търсенето на Първия ангел.

Джордан погледна събралите се около масата.

— Иначе казано, бандата отново се събира. Рицарят на Христа, Воинът на Човека и Жената на Познанието.

При споменаването на последния от триото той стисна пръстите на Ерин.

Тя освободи ръката си и им напомни:

— Не непременно.

Мислено чу изстрела, видя как Батори Дарабонт пада в тунела. „Аз убих последния представител на рода Батори.“

Рун я погледна и отрони:

— Тримата постигнахме много.

Джордан като че ли беше съгласен с това, защото каза:

— Адски си прав.

Може и да бяха прави, но „адската“ част я тревожеше.

11:15

Влакът намали скорост, смени линията и продължи на юг.

Джордан погледна през прозореца. Мъчеше се да познае къде отиват. Бернар още не им беше казал. Кардиналът отново беше изчезнал в задния вагон и ги бе оставил да сдъвчат собствените си мисли.

Хапката беше голяма.

Дрънчене на метал привлече вниманието на Джордан към тъмния вход. Бернар се появи отново, следван от две жени.

Първата беше висока, тъмнокоса и тъмноока сангвинистка и Джордан моментално я позна. Надя. Зяпна кожената ѝ броня и плетения сребърен колан на кръста ѝ. Коланът всъщност беше бич — оръжие, с което тя боравеше изключително умело. На кръста си носеше и дълъг меч.

Фразата „облечена да убива“ изплува неканена в ума му.

Вниманието на Надя не се откъсваше от втората жена.

Кое то не беше добър знак.

Непознатата беше по-ниска от Ерин, с къса къдрава черна коса. Беше по джинси, а десният ѝ ботуш беше скъсан и на крака ѝ се виждаше шина, очевидно заради скорошно нараняване. Върху дрехите си беше наметнала старомодно тежко наметало, което сякаш я притискаше надолу. Малките ѝ ръце бяха прибрани скромно пред нея и на Джордан му трябваше малко време, за да види белезниците.

Облечената в ръкавица ръка на Надя държеше здрава верига, прикрепена към белезниците.

Нямаха никакво намерение да рискуват с тази жена.

„Защо тази жена е толкова опасна?“

Когато пленницата изкуцука по-близо, Джордан видя лицето ѝ и стисна зъби, за да не ахне от изненада.

Сребристите очи го погледнаха. Джордан се вгледа в съвършените устни, високите скули, вълнистия водопад на буклите ѝ. Ако си боядисаше косата огненочервена, жената щеше да е пълна двойничка на Батори Дарабонт, която Ерин беше убила в тунела под Рим.

Ерин се беше вцепенила — тя също бе забелязала крещящата родствена прилика.

— Намерили сте друга представителка на рода Батори — каза тя.

— Да — потвърди кардиналът.

Джордан изстена наум. „Сякаш предишната не създаде достатъчно неприятности.“

— И освен това стригой — добави Ерин.

Джордан трепна от изненада. Едва сега разбра нуждата от засилената охрана и спуснатите завеси. Трябваше да се сети по-рано.

Жената изгледа Ерин със студен надменен поглед, след което се обърна към кардинала. Заговори му на латински, но акцентът ѝ бе много подобен на този на Рун, когато се ядосаше.

Джордан погледна пленницата с нови очи, като се мъчеше да прецени нивото на заплахата и обстановката, ако това чудовище се освободи от пазачите си.

След като жената приключи, Бернар каза:

— По-добре говорете на английски. Така нещата ще тръгнат много по-гладко.

Тя сви рамене, обърна се към Рун и заговори на английски.

— Вече изглеждаш доста освежен, любов моя.

„Любов моя? Какво означава това?“

Като свещеник Рун не би трябвало да има любовница.

Тя сбърчи нос към Ерин и Джордан, сякаш двамата бяха изпъзели от някаква клоака.

— И май долнопробната компания ти приляга.

Рун с нищо не показва, че я е чул.

Кардинал Бернар пристъпи напред и ги представи официално.

— Това е графиня Елизабет Батори Екшед, вдовица на граф Ференц Надажди Батори от Надажд и Фогарашфолд.

Ерин ахна. Джордан веднага се обърна към нея, но тя просто зяпаше жената.

След това кардиналът представи двамата на графинята. За щастие техните титли бяха много по-къси.

— Позволете да ви представя доктор Ерин Грейнджър и сержант Джордан Стоун.

Ерин отново си възвърна дар слово.

— Да не би да твърдите, че това е *онази* Елизабет Батори? От края на шестнайсети век?

Жената кимна, сякаш потвърждаваше нещо очевидно.

На лицето на Ерин се изписа смес от облекчение и разочарование. И двамата знаеха колко убедена е Църквата, че Жената

на Познанието ще се появи от рода Батори.

— Не разбирам — каза Джордан. — Тази жена *сангвинистка* ли е?

— Няма да бъда част от този безрадостен орден — отвърна графинята. — Вярата ми е в страстта, а не в покаянието.

Рун се размърда. Джордан си спомни историята на свещеника от времето, когато е бил новак в братството на сангвинистите. В момент на забранена страст той убил Елизабет Багори и единственият начин да я спаси бил да я *превърне*, да я направи стригой. Но къде се беше намирала тази жена през последните четиристотин години? Църквата бе убедена, че родът Багори е умрял с Дарабонт.

Джордан се досещаше какъв е отговорът. „Рун явно я е скрил.“

Свещеникът май си беше мълчал не само за ухапването на Ерин.

Бернар заговори отново:

— Смятам, че събралите се тук са най-добрите ни оръжия в предстоящата Война на Небето, предсказана от Кървавото евангелие. Тук се намира единствената надежда на света.

Графиня Батори се разсмя, развеселено и горчиво едновременно.

— Ах, кардинале, с вашата любов към драмата е трябвало да станете актьор на по-голяма сцена от амвона.

— Въпреки това вярвам, че това е истината — отвърна той. — Нима предпочитате да настъпи краят на света, графиньо Батори?

— Нима краят на моя свят не е настъпил преди много време? — Тя погледна към Рун.

Надя изтегли меча си от ножницата.

— Можем да му сложим *постоянен* край. След извършените от теб убийства би трябвало да те екзекутираме на място.

Графинята отново се изсмя — мелодичен смях, от който Джордан настръхна.

— Ако кардиналът наистина искаше смъртта ми, сега щях да съм купчина пепел на площада пред „Свети Петър“. Въпреки всичките ви заплашителни приказки вие имате нужда от мен.

— Достатъчно. — Бернар вдигна облечените си в червени ръкавици ръце. — Графинята има да изпълнява задължение. Ще служи като Жената на Познанието, или лично ще я изхвърля на слънце.

11:22

Ерин събра сили, за да преглътне наранената си гордост.

„Кардиналт ясно показва, че е неуверен.“

Наистина ли Бернар беше толкова сигурен в Батори, и несигурен в нея?

Имаше адвокат до себе си. Джордан я прегърна през раменете.

— Майната му на това. Ерин доказа, че тя е Жената на Познанието.

— Нима? — Графиня Батори прокара розов език по горната си устна, разкривайки остри бели кучешки зъби. — В такъв случай май не съм ви необходима.

Ерин запази безизразна физиономия. През вековете жените от фамилията Батори бяха обучавани да служат като Жената на Познанието. Тя нямаше подобно потекло. Макар да бе част от триото, намерило Кървавото евангелие, Батори Дарабонт беше онази, която бе успяла да отвори древния том на олтара на „Свети Петър“.

„А не аз.“

Бернар посочи графинята.

— Какво може да обясни присъствието ѝ тук, ако не изпълняването на пророчеството? Жена, смятана за мъртва, но възкресена от Рун, неоспоримия Рицар на Христа.

— Какво ще кажете за невярна преценка? — обади се Кристиан, който също премина на нейна страна. — И чисто съвпадение? Не всяка случайност е пророчество.

Джордан кимна.

— *Грехът* доведе Елизабета до този момент, а не пророчество — с дрезгав глас рече Рун.

— Или може би липсата на опит с греха — възрази графинята с презрителна усмивка. — Можем да изгубим много часове в дискутиране *защо* съм тук. И нищо няма да промени факта, че съм тук. Какво искате от мен и какво ще ми платите за съдействието ми?

— Нима спасяването на земния свят не е достатъчна отплата? — попита Надя.

— Какво дължа на този ваш *земен свят*? — Батори изправи рамене. — Бях откъсната от него против волята ми, изтръгната от зъбите на един от вас. Оттогава прекарах затворена много повече

време, отколкото на свобода. От този момент няма да сторя *нищо*, което не ми е от полза.

— Нямаме нужда от нея — каза Джордан. — Имаме Ерин.

Надя и Кристиан кимнаха и Ерин се изпълни с благодарност за вярата им.

— Не — твърдо рече Бернар, с което категорично сложи край на дискусията. — Тази жена ни трябва.

Ерин стисна зъби. Отново беше отхвърлена.

Графинята впери поглед в Бернар.

— Тогава ми обяснете тази моя роля, кардинале. И да видим дали можете да купите помощта ми.

Докато Бернар обясняваше за пророчеството и предстоящата Война на Небето, Ерин се пресегна и хвана топлата ръка на Джордан. Той наклони глава към нея и тя за момент потъна в ясните му сини очи, очите на Воина на Човека. Той стисна ръката ѝ, давайки ѝ мълчаливо съгласие. Каквото и да станеше, двамата щяха да са заедно.

Кардиналът приключи с обясненията си.

— Така значи — рече Батори. — И какво заплащане мога да очаквам, ако ви помогна да намерите този Първи ангел?

— Службата на Господ се възнаграждава по много начини, графиньо Батори — каза Бернар.

— Моите награди за службата ми на Църквата досега бяха оскъдни. — Графинята поклати глава. — Славата на службата не ме задоволява.

Тук Ерин беше съгласна с Батори. Графинята определено беше онеправдана — превърната в стригой, затворена първо в собствения си замък, а после в ковчег с вино за стотици години.

Всички, които бе познавала, бяха отдавна мъртви. Всичко, за което я е било грижа, вече го нямаше.

„Освен Рун.“

— Моите желания са съвсем прости. — Графинята вдигна властно пръст. — Първо, сангвинистите трябва да ме защитават през останалата част на неестествения ми живот. От другите стригои и от хората, които ми се месят.

Вдигна още един пръст.

— Второ, трябва да ми бъде позволено да ловувам.

Вдигна трети пръст.

— Трето, искам си замъка.

— Елизабета — прошепна Рун. — Вредиш на душата си, като...

— Аз *нямам* душа! — високо заяви тя. — Не помниш ли деня, в който я унищожих?

Рун тихо въздъхна.

Ерин мразеше да го вижда така победен. И мразеше Батори, че му причинява това.

— Можем да стигнем до споразумение — каза кардиналът. — Ако изберете да живеете в анклава на сангвинистите, ще бъдете защитена от всички, които искат да ви навредят.

— Няма да позволя да бъде заключена в някакъв сангвинистки метох — гневно звънна гласът на графинята. — Нито заради Христос, нито заради никого.

— Можем да ви осигурим апартамент в самия Ватикан — предложи Бернар. — И сангвинисти, които да ви защитават, когато сте извън Светия град.

— И да прекарам цяла вечност в компанията на свещеници? — презрително рече графинята. — Наистина ли си въобразявате, че бих приела подобна ужасна съдба?

Устните на Кристиан потрепнаха в едва забележима усмивка, но Надя изглеждаше готова да избухне.

— Църквата има и други имоти — невъзмутимо каза кардинал Бернар. — Макар и не така добре охранявани.

— Ами ловуването?

Всички се смълчаха. Влакът тракаше по релсите и продължаваше все така на юг.

Бернар поклати глава.

— *Няма* да отнемате човешки живот. Направите ли го, ще бъдем принудени да ви убием като животно.

— Тогава как ще оцелея?

— Имаме достъп до човешка кръв — каза Бернар. — Можем да ви осигуряваме достатъчно, за да задоволявате нуждите си.

Графинята погледна закопчаните си ръце.

— Значи ще бъде галена затворничка, каквато беше участта ми преди векове?

Ерин се запита колко ли време е прекарала заключена в собствения си замък, преди Рун да я затвори в саркофаг и да я докара в

Рим. Определено достатъчно дълго, за да знае какво означава да изгубиш свободата си.

Кардиналът се облегна назад.

— Стига да не убивате, можете да обикаляте света и да живеете така, както ви се хареса.

— Свързана с Църквата за закрила. — Тя разтърси веригите си. — Винаги зависима от вас за всяка капка кръв, която да поддържа скромното ми съществуване.

— Имаш ли по-добро предложение? — пренебрежително попита Надя. — Кардинал Бернар ти предлага лек живот, докато ти заслужаваш единствено смърт.

— Докато същото не може да се каже за никой сангвинист в това помещение, така ли? — Сребристият ѝ поглед се спря върху Надя. — Или никой от вас не е вкусвал греха?

— Ние обърнахме гръб на греховете си — каза Надя. — Същото трябва да направиш и ти.

— Трябва ли?

— Ако не се съгласите — каза кардиналът с нетърпящ възражения тон, — ще ви изхвърлим от влака на слънце и ще приемем, че такава е Божията воля.

Погледът на графинята се прикова върху лицето на Бернар за цяла минута.

Никой не се обаждаше и не помръдваше.

— Добре тогава — рече графинята. — Приемам щедрите ви условия.

— Щом тя може да поставя условия, значи и аз ще поставя — обади се Джордан.

Всички го зяпнаха изумени.

Джордан придърпа Ерин към себе си.

— Двамата сме заедно в това.

Бернар изглеждаше готов да възрази.

Кристиан се обърна към кардинала.

— Дори да не е Жената на Познанието, Ерин има големи познания. Може да ни потрѣбва. Аз определено не съм част от никакво пророчество, но това не означава, че не мога да служа.

Ерин си даде сметка, че той е прав. Нямаше значение дали е, или не е предречената Жена на Познанието. Важното бе, че ако може да

помогне, ще го направи. Това търсене не бе свързано с гордост, а със спасяването на света.

Тя изгледа Бернар и заяви:

— Искам да участвам.

Пръстите на Джордан леко се стегнаха на рамото ѝ и той погледна към кардинала.

— Чухте я. Не подлежи на преговори. В противен случай се махам. И нямам непоносимост към слънчева светлина.

Надя кимна към Ерин.

— Подкрепям ги. Доктор Грейнджър се доказва като вярна в битка и смърт. Докато за тази — тя дръпна сребърната верига на графинята — може да се каже точно обратното.

Рун вдигна глава и се обърна към Бернар.

— Кой си ти, че да претендираш, че знаеш Божията воля?

Ерин примигна, изненадана от подкрепата на свещеника, който бе възкресил Елизабет Батори, за да я замести с нея.

Кардиналът вдигна помирително ръце.

— Добре. Съгласен съм. Глупаво би било да се отказвам от познанията и острия ум на доктор Грейнджър. Сигурен съм, че тя може да помага на графиня Батори в ролята ѝ на Жена на Познанието.

Ерин не можеше да реши дали да изпитва облекчение, или ужас.

Затова се облегна на Джордан и избра и двете.

14.

19 декември, 11:55

Южно от Рим, Италия

Влакът се поклащаше и продължаваше пътуването си към неизвестната си цел на юг.

Дървета и хълмове прелитаха покрай прозореца. Джордан беше опрял брадичка върху темето на Ерин. Тя миришеше на лавандула и кафе. Рамото и едната ѝ страна се притискаха в него. Прииска му се креслата да не са завинтени за пода, за да я придърпа още по-близо до себе си.

Би било страхотно да е сам с нея, без свещеници и пророчества. Но това нямаше изгледи да се случи в близко бъдеще.

В идеалния случай би предпочел Ерин да остане колкото се може по-далеч от тази каша, от свещениците сангвинисти и графинята стригой. Но и за това нямаше изгледи. Беше се застъпил за нея, защото знаеше колко много иска тя да участва. А и ако Ватиканът я бе изпратил у дома, Джордан нямаше да е в състояние да я пази.

„Но мога ли да я защита тук?“

След смъртта на Керън времето бе спряло за него и не тръгна, докато не срещна Ерин. Винаги щеше да знае, че Керън е умряла сама на стотици километри от него. И никога нямаше да позволи това да се случи отново с някого, когото обича.

Някого, когото обича...

Никога не бе изричал думата на глас, но тя винаги беше в него.

Целуна темето на Ерин, твърдо решен да бъде до нея, каквото и да се случи.

Ерин се сгуши още повече в него, но погледът ѝ продължаваше да изучава Рун. Свещеникът седеше с наведена в молитва глава, долепил тънките си длани пред себе си.

На Джордан не му харесваше как се държи Ерин около Рун, откакто той я бе ухапал. Очите ѝ рядко се откъсваха от него, когато бе наблизко. Пръстите ѝ често докосваха двата белега на шията — не с ужас, а с нещо като копнеж. Нещо се бе случило в онзи тунел — нещо,

за което тя още не беше казала нищо. Джордан не знаеше какво е то, но усещаше, че тя крие повече тайни от него, отколкото онези проклети видения.

Но не можеше да направи нищо, за да я измъкне от състоянието ѝ. Каквото и да преживяваше тя, то бе несъмнено дълбоко лично и той щеше да ѝ даде тази свобода. Засега най-добрият план бе просто да изпълнят мисията — след което да отведе Ерин колкото се може по-далеч от Рун.

За целта...

Джордан се размърда, без да престава да прегръща Ерин.

— Някой да има представа къде можем да намерим Първия ангел? Или поне откъде да започнем да търсим?

Ерин се поизправи.

— Зависи кой е Първият ангел.

Седящата на съседната маса графиня вдигна ръце и белезниците ѝ издрънчаха.

— Библията не ни ли учи, че Първият ангел е утринната звезда, първата светлина на деня, синът на зората?

— Говорите за Луцифер — каза Ерин. — Той е наричан с тези имена и наистина е бил първият *паднал* ангел. Но Библията споменава и много други *преди* него. Първият ангел, споменат в Битие, се явил на робинята Агар и ѝ казал да се върне при господарката си и да роди детето на господаря си.

— Така е. — Графинята имаше най-студената усмивка, която Джордан бе виждал. — Но нима има надежда да намерим ангел без име?

— Добър довод — рече Ерин.

Батори леко кимна в знак, че приема комплимента.

Джордан забеляза, че Рун и Бернар следят разговора между двете жени. Кристиан също погледна Джордан, сякаш му казваше: „Виждаш ли, казах ти, че могат да работят добре заедно“.

Батори затвори сребристите си очи, сякаш потънала в мисли. Дългите ѝ черни мигли рязко се открояваха на пепелявото ѝ лице.

Ерин гледаше през прозореца; влакът прекосяваше с тракане поля, осеяни с огромни купи сено.

Графинята отново отвори очи.

— Може би най-добре е да съсредоточим търсенето си върху ангели, които имат имена. Първият, споменат по *име* в библията, е Гавриил, главният вестител на Бог. Възможно ли е той да е Първият ангел, когото търсим?

Свещениците около масата изглеждаха неуверени. Ерин остана странно мълчалива и продължи да гледа през прозореца.

— Гавриил вестителят? — Надя повдигна вежда. Все още стоеше зад Батори и държеше веригата ѝ. — Мисля, че в една война архангел Михаил би бил по-добрият съюзник.

Джордан огледа вагона, внезапно осъзнал странността на дискусиата. Дори да се спряха върху някой библейски ангел, как щяха да го открият и да го заведат при книгата?

— Ангелите не живеят ли в някакво друго измерение или нещо подобно? — попита той. — Някъде, където хората не могат да отидат? Как бихме могли да стигнем до ангел?

— Ангелите живеят на Небето. — Рун отново бе насочил вниманието си към ръцете си. — Но в същото време могат да пътуват свободно до Земята.

— Да имате случайно нещо като ангелски телефон? — попита Джордан. Шегуваше се само наполовина. След всичко преживяно, откакто научи за стригите и сангвинистите, нямаше представа какви други тайни може да крие Църквата.

— Нарича се молитва — обясни кардинал Бернар и се намръщи на собственото си лекомислие. — И аз прекарах много часове на колене, като се молах Първият ангел да се разкрие. Но не мисля, че той ще го направи. Не и на мен. Той ще се разкрие единствено на тримата от пророчеството.

— Ако сте прав, скъпи ми кардинале, то трябва да започнем незабавно да се молим на Луцифер — рече Батори. — Защото несъмнено само *паднал* ангел би се разкрил на такива сбирщина като това ваше трио.

Ерин най-сетне заговори, като продължаваше да гледа през прозореца с онзи отнесен вид, който имаше винаги, когато бе потънала в мисли.

— Не мисля, че търсим Гавриил, Михаил или Луцифер. По-скоро търсим Първия ангел от Откровение.

Графинята се разсмя и едва не запляска с ръце.

— Ангелът, който свири с тръбата и слага край на света. Ах, каква примамлива теория!

Ерин цитира по памет:

— „Първият Ангел затръби, и се появи град и огън, смесени с кръв, и паднаха на земята; и третата част от дърветата изгоря, и всичката зелена трева изгоря.“^[1]

Армагедон.

Това беше залогът.

Джордан се опита да си представи град и огън, смесени с кръв, и въздъхна.

— И къде ще го намерим?

Ерин извърна лице от прозореца и ги погледна.

— Мисля, че отговорът се намира в един малко по-ранен откъс от Откровение, преди да затръбят тръбите. Там има един откъс, който гласи: „Тогава дойде друг Ангел със златна кадилница и застана пред жертвеника“. Малко по-нататък продължава така: „Димът от тамяна с молитвите на светиите се издигна от ръката на Ангела пред Бога. Ангелът взе кадилницата, напълни я с огън от жертвеника и я хвърли на земята; тогава се появиха гласове, гръмотевици, светкавици и трус“^[2].

Джордан се ухили.

— Е, поне тази част е лесна за тълкуване.

И наистина смяташе така.

Наслади се на изненаданите изражения на свещениците сангвинисти.

— Не е нужно да си специалист по Библията, за да го разбереш — продължи Джордан. — Дим от ръката на ангела? Тамян? Гръмотевици? Трусове?

Другите го погледнаха смутено. Графинята изглеждаше просто развеселена. Той трябваше да е мускул, не мозък.

Ерин го докосна по ръката и го остави да разкрие онова, за което тя вече се беше досетила.

Той хвана пръстите ѝ и ги стисна леко.

— Това описва абсолютно точно станалото в Масада. Помните ли момчето, което оцеля? Каза, че май надушило тамян и канела. Дори намерихме следи от канела в пробите от газа. Освен това момчето

спомена, че димът докоснал ръката му преди всички да умрат от газа и земетресението.

— „Димът от тамяна с молитвите на светиите се издигна от ръката на Ангела пред Бога“ — благоговейно повтори Рун.

— Всички на планината умряха. — Джордан вече говореше по-бързо. — Единствено нещо *нечовешко* като ангел би могло да оцелее при отровната атака.

Ерин го дари с усмивка, която го стопли.

— Събитията отговарят на библейския текст. И по-важното е, че той сочи към някого, когото бихме могли да открием.

— Момчето — не особено убедено каза Рун. — Разговарях с него на върха на онази планина. Стори ми се най-обикновено хлапе. Шокирано, зашеметено от мъка след смъртта на майка си и баща си. И е роден от плът. Как би могъл да е ангел?

— Не забравяй, че Христос също е бил роден в плът — възрази кардинал Бернар. — Момчето ми се струва отлична отправна точка.

Джордан кимна.

— Къде е то? Някой знае ли? Доколкото си спомням, го евакуираха от планината с хеликоптер на израелската армия. Щяха да го откарат в една от болниците им. Не би трябвало да е трудно да го намерим.

— Ще е по-трудно, отколкото си мислиш — рече Бернар, на чието лице внезапно се беше изписала тревога. А това никога не беше добър знак.

12:05

— Защо да е по-трудно? — попита Ерин, макар да имаше чувството, че отговорът няма да ѝ хареса.

Бернар въздъхна със съжаление.

— Защото то вече не е под опеката на израелците.

— Тогава къде е? — попита тя.

Вместо да отговори, кардиналът се обърна към брат Леополд. Германският монах беше останал мълчалив в дъното на вагона.

— Леополд, ти си най-добър с компютрите. Лаптопът ми е в багажа ми. Отец Амвросий знае паролите. Искам да отвориш файловете ми във Ватикана. Можеш ли да ми помогнеш?

Леополд кимна.

— Със сигурност мога да опитам.

Монахът побърза да излезе от вагона-трапезария през вратата към кухнята.

Бернар се обърна към останалите.

— Държахме момчето под око и поддържахме контакт с израелците, които го изследваха в една военна болница. Името му е Томас Болар. Медицинският екип се опитваше да открие как е оцелял в отровния газ. И после...

Леополд дойде с прост черен лаптоп в ръка. Сложи го на масата и го включи. Нагласи очилата си и затрака по клавишите със скорост, на която бе способен единствено сангвинист. Пръстите му се превърнаха в размазано петно над клавиатурата — влизаше в интернет, вкарваше пароли, свързваше се с някакъв ватикански сървър.

Бернар гледаше над рамото му и от време на време го насочваше.

На Ерин ѝ беше странно да гледа как двамата древни мъже в свещенически дрехи си играят с модерните технологии. Струваше ѝ се, че сангвинистите би трябвало да се спотайват в църкви и гробища, а не да сърфират в интернет. Леополд обаче явно знаеше какво прави и след няколко минути отвори прозорец със зърнест черно-бял видеозапис.

Ерин се присламчи по-близо, както и всички останали.

Само графинята не се присъедини. От неспокойното ѝ изражение личеше, че технологиите я изнервят. Тя не беше живяла през дългите години като останалите, за да приеме промените постепенно. Ерин се запита какво ли е да вземеш някого от шестнайсети век и да го запратиш в двайсет и първи. Трябваше да ѝ отдаде дължимото. Доколкото можеше да прецени, графинята възприемаше всичко в крачка и показваше изненадваща издръжливост и гъвкавост. Трябваше да го има предвид при по-нататъшните им взаимоотношения.

Засега обаче насочи вниманието си към лаптопа.

— Това е запис от видеокамера в израелския медицински център — каза Бернар. — Изгледайте го, после ще обясня допълнително.

На екрана се виждаше момче в болнично легло. Беше с болнична пижама, завързана отзад. Момчето избърса сълзите си, после стана и помъкна стойката със системите към прозореца. Опря глава в стъклото и се загледа в нощта.

На Ерин ѝ домъчня за Томас — и двамата му родители бяха умрели в ръцете му, а сега беше затворен сам във военна болница. Радваше се, че Рун бе отделил няколко минути да поговори с детето и да го утеши, преди адът да се отприщи.

Внезапно до момчето при прозореца се появи друга фигура, дребна. Лицето на новодошлия беше извърнато от камерата. Беше се появил от нищото, сякаш някой бе рязал и монтирал записа.

Непознатият носеше тъмно палто и спортни панталони. Томас се дръпна уплашено. Изневиделица проблесна нож, толкова бързо, че движението почти не можеше да се проследи. Момчето се хвана за гърлото, между пръстите му бликна кръв и оплиска пижамата.

Раменете на Ерин потръпнаха, но тя не извърна поглед от екрана. Джордан я придърпа към себе си, за да я подкрепи. Той несъмнено бе виждал достатъчно кръвопролития и убийства на деца в Афганистан и знаеше колко е трудно да се гледа подобна жестокост.

На екрана Томас залитна назад и дръпна жиците, които бяха закачени за гърдите му. По приборите до леглото му замигаха светлини. Беше вдигнал тревога. Хлапето се опитваше да повика помощ.

Умно.

Двама израелски войници влязоха тичешком с вдигнати оръжия.

Непознатият запрати стол през прозореца, грабна Томас и го изхвърли навън преди войниците да успеят да стрелят.

Ако се съдеше по скоростта му, нападателят несъмнено бе стригой.

Непознатият се обърна към войниците и най-сетне лицето му се видя. Приличаше също на момче, на не повече от четиринайсет. Отправи бърз поклон на войниците, след което също скочи от прозореца.

— Каква е височината? — попита Джордан, докато гледаше как войниците се втурват към прозореца и започват беззвучно да стрелят надолу.

— Четири етажа — отвърна кардиналът.

— Значи Томас трябва да е мъртъв — рече Джордан. — Не може да е Първият ангел.

Ерин не беше толкова сигурна. Погледна Бернар, който шепнеше нещо на Леополд. Ако Томас бе мъртъв, защо изобщо си губеха

времето с този запис?

— Момчето е оцеляло при скока — обясни кардиналът и посочи екрана.

Появи се друг запис, този път от паркинг.

Хванат от този ъгъл, Томас падаше, окървавената пижама пляскаше около тялото му като криле, преди той да се стовари с главата надолу на черния асфалт. Около него проблясваха и летяха парчета счупено стъкло.

Пред очите им момчето се размърда, очевидно живо.

След секунда непознатият се приземи на крака до него.

Сграбчи Томас за ръката, двамата спринтираха в пустинята и бързо изчезнаха от поглед.

— Смятаме, че похитителят е стригой, вероятно на служба при Белиал — каза кардиналът. — Но знаем със сигурност, че момчето, оцеляло в Масада, не е стригой. Било е на слънчева светлина. Медицинските уреди на израелците са отчели сърдечен ритъм.

— Аз също го чух — добави Рун. — Държах ръката му. Беше топла. Той беше *жив*.

— Но никое човешко същество не може да оцелее след подобно падане — промълви изуменият Леополд, който продължаваше да трака бързо с клавишите, сякаш се опитваше да намери отговори.

Ерин видя как той отваря текстов прозорец, изпраща съобщение, и затваря прозореца. Всичко стана толкова бързо, за по-малко от две секунди, че тя не успя да различи думата.

— Но Томас е оцелял — каза Джордан. — Както е оцелял и в Масада.

— Сякаш е под някаква божествена закрила. — Ерин докосна Леополд по рамото. — Покажи ни отново първия запис. Искам да видя лицето на нападателя.

Монахът се подчини.

Когато непознатият се обърна към камерата, Леополд спря образа и го увеличи. Похитителят имаше красиво лице, овално, с тъмни вежди, едната вдигната повече от другата. Очите му бяха светли, късата му тъмна коса бе сресана на път.

Не й изглеждаше познат, но Рун и Бернар внезапно се напрегнаха.

— Това е Алексей Романов — каза Бернар.

Ерин потръпна.

„Синът на цар Николай II...“

Рун затвори очи, огорчен от внезапното прозрение.

— Значи затова Распутин се отказа толкова лесно от Кървавото евангелие в Санкт Петербург. Вече е бил задействал плана си да отвлече момчето. Играел е съвсем различна игра от нашата, криел е карти в дългите си ръкави. Трябваше да се досетя още тогава.

— Говорите за Романови — прекъсна ги графинята. — По моето време тази руска царска фамилия изгуби властта и беше пратена в изгнание далеч на север. После върнали ли са се на трона?

— Управлявах от хиляда шестстотин и дванайсета до хиляда деветстотин и седемнайсета — каза Рун.

— А моята фамилия? — Графинята се наведе напред. — Какво е станало с тях? Ние също ли се върнахме на власт?

Рун поклати глава. Не му се искаше да казва повече.

За разлика от него, Надя бе повече от щастлива да опише клоните на родовото дърво и да попълни белите полета в познанията ѝ.

— Децата ти бяха обвинени в измяна заради престъпленията ти, лишени от богатство и прогонени от Унгария. В продължение на сто години в родината ти беше забранено да се споменава името ти.

Графинята повдигна брадичка един-два милиметра, но не издаде чувствата си с нищо друго. Нещо в погледа ѝ обаче се пречупи, докато се извъръщаше, разкривайки напирещата мъка зад хладното поведение, следа от някогашната ѝ човешка същност.

Ерин смени темата.

— Значи Распутин е отвлякъл момчето. Но защо? С каква цел?

Никой не отговори и тя не можеше да ги вини, тъй като си спомняше собствената си среща с Распутин. Монахът бе проникателен, хитър и действаше единствено в свой интерес. За да познае смахнатите намерения на Лудия монах от Русия, човек трябваше да е също толкова луд.

Или поне да му е сродна душа.

Графинята се размърда, огледа се и каза:

— Предполагам, че го е направил, защото ви мрази.

[1] Откровение 8:7. — Б.пр. ↑

[2] Откровение 8:3-5. — Б.пр. ↑

15.

19 декември, 12:22

Южно от Рим, Италия

Тракащите вагони продължаваха пътя си през слънчевия ден. Елизабет дръпна веригата, която свързваше белезниците ѝ със стената на последния вагон.

Противната сангвинистка Надя я беше върнала на тъмно и я бе настанила тук. Сребърната верига бе закопчана на височината на кръста ѝ и бе толкова къса, че Елизабет беше принудена да стои права, докато всичко около нея се поклащаше.

На няколко крачки от нея Надя я следеше с търпението на лисица, дебнеща дупка на зайци.

Елизабет размърда ръце, мъчейки се да намери по-удобна поза. Сребърните белезници изгаряха китките ѝ, но се чувстваше по-добре тук, отколкото в трапезарията, където от една дръпната завеса нахлуваше поток слънчева светлина. Не беше показала как тя изгаря очите ѝ всеки път, когато поглежда жената и войника — не искаше да демонстрира слабост пред двамата човеци.

Разкрачи се, за да запази по-добро равновесие в клатещия се вагон. Щеше да свикне. Модерният свят имаше множество мощни неща и тя щеше да ги овладее. Нямахме да позволи на страха от тях да я управлява.

Притиснала ръце в стената, тя се наслади на топлината на метала по дланите си. Представи си как слънцето свети ярко от другата страна и прекосява синьото небе с рязко очертани бели облаци. Не беше виждала подобни гледки от векове и едва помнеше какво представляват. Стригоите не понасяха слънцето като сангвинистите. Денят ѝ липсваше със своята топлина, живот и растения. Спомни си градините си, пъстрите цветя и лековитите билки, които отглеждаше някога.

Но дали беше готова да се откаже от свободата си като стригой, за да види отново небето, да приеме смирения живот на сангвинист?

Никога.

Разтри стоплените си длани и ги опря в студените си бузи. Подозираше, че дори да се опита да се промени, Бог ще знае, че сърцето ѝ е черно, и осветеното вино ще я убие.

Беше се съгласила да помогне на сангвинистите, но бе дала обещанието си под заплаха от смърт. Нямаше намерение да удържи думата си, ако ѝ се открие по-добър шанс за оцеляване. Клетва, дадена под смъртна заплаха, не беше обвързваща.

Не им дължеше нищо.

Сякаш чула мислите ѝ, Надя я изгледа свирепо. Елизабет си обеща, че щом се освободи, ще накара високата жена да плати за наглостта си. Но засега имаше чувството, че няма да ѝ е лесно да избяга от Надя. Жената открито я ненавиждаше и изглеждаше отдадена на Рун, макар и повече като рицар, а не като жена, отдадена на мъж.

Същото не можеше да се каже за човешката жена.

Д-р Ерин Грейнджър.

Елизабет веднага бе забелязала издайническите розови белези на шията ѝ. Стригой се беше хранил от нея неотдавна и я бе оставил жива. Рядко събитие само по себе си, и определено никой обикновен стригой не би оставил подобни следи. Дупките говореха за контрол и грижа. Ако се съдеше по неловкия начин, по който жената и Рун седяха и не разговаряха, като че ли Рун беше паднал отново. Беше се хранил отново.

Но в този случай не беше убил жената, нито я бе превърнал в чудовище.

Елизабет си спомни как сърцето на Ерин затуптя по-бързо, когато Рун влезе във вагона. Разпозна мъката в гласа на жената, когато видя раните му и изрече името му. Това човешко същество изглеждаше свързано с Рун по-дълбоко, отколкото можеше да се очаква от кръвната връзка на храненето.

Пламналата в нея ревност бе изгаряща и отровна.

„Рун принадлежи на мен и само на мен.“

Елизабет бе платила скъпо за тази любов и отказваше да я споделя.

Помисли си за онази нощ, за Рун в обятията ѝ, за неизказаната им любов, която най-сетне бе изразена в топлината на устните, в допира на плътта, в нежните думи. Тя знаеше, че случващото се е забранено за един свещеник, но нямаше представа до каква степен тези

закони удържат истинския звяр, спотайващ се в Рун. А щом те бяха нарушени, той показва острите си зъби и тъмните си страсти и я откъсна от предишния ѝ живот, за да я запрати във вечната нощ.

А сега изглеждаше, че Рун е пуснал същия този звяр на друга жена, за която явно го беше грижа.

Елизабет виждаше възможност в това привличане. Ако ѝ се удадеше удобен случай, щеше да използва чувствата им един към друг срещу тях, за да унищожи и двамата.

Но засега се налагаше да се задоволи с изчакване. Трябваше да продължи с групата на Бернар, но нямаше никакво доверие на кардинала. Нито сега, нито по време на смъртния си живот. Навремето искаше да предупреди Рун за Бернар, тъй като усещаше дълбоките тайни, скрити в безсърдечните му, лицемерно набожни гърди.

Острият ѝ слух долови името ѝ да се изговаря в съседния вагон.

— Не можем да рискуваме да я изгубим — каза кардинал Бернар. — Трябва през цялото време да знаем къде е.

— Не се безпокойте — отвърна младият монах, Кристиан. — Вече съм взел мерки по този въпрос. Ще я държа изкъсо.

— Ще ида да донеса още кафе — каза брат Леополд със силния акцент, характерен за германците.

Леките му стъпки се отдалечиха от стаята към кухнята отпред, където се приготвяше храната и откъдето едва-едва се долавяше друго човешко сърце, още един слуга на тази орда.

Останалите около масата седяха мълчаливо. Явно нямаха какво да си кажат и сигурно всеки мислеше за предстоящото пътуване.

Тя реши да направи същото и се обърна към Надя.

— Кажи ми за онзи руснак, свързан с Романови... Распутин ли беше? Защо Църквата не изпитва любов към него?

Може би тя можеше да го направи свой съюзник.

Надя седеше мълчалива като камък, но изражението ѝ ясно показваше колко обича да пази тайни.

— Кардиналът иска да съм част от това начинание — напомни ѝ Елизабет. — В такъв случай трябва да знам всичко.

— Тогава поискай от кардинала да ти разкаже — отвърна Надя и скръсти ръце на гърдите си.

Разбрала, че няма да получи нищо, Елизабет продължи с подслушването, но изгуби интерес, когато тракането на колелата се

засили — влакът се изкачваше по някакъв дълъг наклон и шумът заглушаваше думите почти напълно.

След минути стоманената врата на затвора ѝ се отвори и нахлуха по-острите миризми на храна, ослепителна дневна светлина и по-силното туптене на сърца.

Кардинал Бернар влезе заедно с младия сангвинист Кристиан. Следваше ги друг свещеник, човек, най-вероятно прислужник на кардинала. Елизабет разпозна мудното му сърце от първия вагон, където се приготвяше храната. Самата тя също огладняваше, а този имаше заоблен корем, тлъсти бузи и целият бе пълен с кръв — същинско прасе, чакащо да бъде заклано.

— Скоро ще пристигнем — каза Бернар на Надя. — Щом слезем от влака, двамата с Кристиан отговаряте за графиня Батори.

— Имате предвид, че отговарят за затворничката — поправи го Елизабет. — Нямате никакво доверие в мен, въпреки че се включих във вашето търсене.

— Доверието се заслужава — отвърна Кристиан. — А в момента вие имате сериозен дефицит на доверие.

Тя вдигна закопчаните си ръце.

— Не можете ли поне да ме пуснете да се движа свободно в този затвор? Навън е светло и не мога да избягам. Не виждам какво лошо...

Експлозия заглуши думите ѝ. Сякаш поразен от Божията ръка, целият вагон се вдигна под тях, понесен от гръмовен рев и пламъците на ада.

16.

19 декември, 12:34

Южно от Рим, Италия

Рун се задейства още при първото раздвижване на въздуха, в първия миг на експлозията. Понесе се в ударната вълна, а времето забави хода си и стана гъсто като втечнен газ.

Хвърли се през масата, обгърна с ръце Ерин и блъсна затворения прозорец с рамо. Дебелата завеса се уви около тялото му, докато излиташе навън. Стъклото одра ръцете и гърба му. Пламъци и рев го подгониха навън в света.

Докато петите му се оттласкваха, вагонът сякаш се разду и стана невъзможно голям, докато обвивката му не се сцепи — и навън в огромна експлозия се разлетяха пушек, сажди и дърво.

Изхвърлен високо нагоре, Рун завъртя тялото си настрани, падна и се затъркаля, като с едната си ръка прикриваше гърба на Ерин, а с другата притискаше главата ѝ към гърдите си.

Мимолетният аромат на суха трева бързо беше пометен от горчивия варовит привкус на експлозиви, въглен и характерната миризма на изгоряла човешка плът.

Влакът бе експлодирал.

Някои, а може би всички, бяха мъртви.

Ерин изпъшка и се закашля в обятията му.

Още беше жива — и това го направи много по-щастлив, отколкото би трябвало.

Прокара длани по тялото ѝ, проверявайки за счупени кости и кръв. Намери драскотини, няколко порязвания и натъртвания. Нищо повече. Пръстите му се сплетоха с нейните, мъчейки се да я успокоят. Усещаше как шокът изсмуква топлината на тялото ѝ.

Придърпа я по-близо до себе си, за да я предпази.

Едва тогава се обърна да погледне към катастрофата.

Парчета обгорен метал пронизваха жълтата трева, търкаляха се по релсите и бяха пръснати из димящите ниви. Части от черния

локомотив бяха отлетели от линията. Котелът лежеше на сто метра напред, в металния му търбух зееше дупка.

Тук-там сухата трева се беше подпалила, а от небето валеше счупено стъкло като кристална градушка, примесена с кръв. Той си спомни пасажа от Откровение: „И се появи град и огън, смесени с кръв, и паднаха на земята“.

Дали не се случваше точно това?

Прах и пушек се издигаха към небето от линията. С едната си ръка Рун изтупа стъклата от расото си и извади няколко парчета от другата си ръка. Огледа се. Нищо не помръдваше.

Какво бе станало с другите?

Докосна броеницата си и се замоли да са добре.

Накрая пусна Ерин. Тя седна в тревата, притиснала колене в гърдите си. Крайниците ѝ бяха изцапани с кал и кръв. Отметна косата си назад. Лицето ѝ не беше пострадало, защитено от тялото му.

— Ранена ли си? — попита той и си даде сметка, че говори високо заради звъна в ушите.

Тя трепереше. На Рун ужасно му се искаше да я прегърне отново и да я успокои, но от тялото ѝ лъхна аромат на кръв и той не посмя да помръдне.

Кехлибарените ѝ очи срещнаха неговите. Той се вгледа дълбоко в тях за първи път от месеци, когато я бе оставил да умира в тунела.

Устните ѝ оформиха една-единствена дума.

Джордан.

Тя се изправи с мъка и се запрепъва към релсите. Той я последва, като оглеждаше останките. Искеше да е до нея, когато тя го намери.

Не виждаше как е възможно войникът да е оцелял... как изобщо би могло да има оцелели.

12:37

Елизабет гореше и се мятеше в агония.

Слънцето изгаряше очите ѝ. От ръцете и лицето ѝ се вдигаше дим. Тя се сви на топка, заби брадичка в гърдите си и закри глава с ръце, надявайки се, че крайниците ѝ ще я защитят. Косата ѝ бе опърлена като ореол около нея.

Миг преди това вагонът бе разкъсан с гръм и тя полетя като някакъв тъмен ангел през пламтящата светлина. Ръцете ѝ се бяха вкопчили в сребърната верига, която я свързваше към безполезно парче метал. Зърна други ръце, също вкопчени във веригата — след което слънцето я ослепи.

Могъщият гръм я оглуши, ушите ѝ се изпълниха с рев, сякаш в черепа ѝ бушуваше бурно море.

Опита се да се зарови по-дълбоко в хладната кал, да избяга от слънчевата светлина.

А после нечий ръце я обърнаха и над нея падна мрак, който я скри от слънцето.

Тя надуши дебелата вълна на наметало и се сви под защитата му. Изгарянето бързо намаля и премина в болка, която донесе със себе си надеждата, че може и да оцелее.

— Жива ли си? — извика глас до главата ѝ, проникна през прибоа в черепа ѝ.

Тя кимна. Нямаше вяра на гласа си.

Кой я беше спасил?

„Може да е единствено Рун.“

Копнееше за него, искаше той да я прегърне и да я утеши. Имаше нужда от него да я преведе през тази болка към бъдеще, което не изгаря.

— Трябва да вървя — извика гласът.

Главата ѝ беше започнала да се избистря и тя разпозна суровия тон.

Не беше Рун.

А Надя.

Представи си другите ръце на веригата, които насочваха падането и я прикриваха. Надя бе рискувала живота си, за да хване веригата и да я спаси. Но Елизабет знаеше, че тези усилия не са плод на загриженост или любов.

Църквата още се нуждаеше от нея.

След като вече бе в безопасност, у нея се надигнаха нови страхове.

„Къде е Рун? Жив ли е?“

— Стой тук — нареди ѝ Надя.

Тя се подчини — не че имаше никакъв избор. Бягството си оставаше невъзможно. Извън това наметало имаше само изгаряща смърт.

Помисли си за момент дали да не отметне наметалото и да сложи край на това безкрайно съществуване. Но вместо това се сви още повече, твърдо решена да оцелее. Уви се плътно колкото в тежката вълна, толкова и в мисли за отмъщение.

12:38

Ерин се препъваше през осеяното с метални отломки поле. Кашляше от мазния дим, а умът ѝ се опитваше да подреди нещата, да върне експлозията като пуснат на обратно запис.

Центърът на взрива явно бе в локомотива, тъй като той бе почти напълно унищожен. Черни парчета стомана стърчаха от земята като съсипани дървета. Но по земята нямаше само обгорял метал.

До релсите лежеше тяло без крака. Ерин забеляза машинистка фуражка.

Забърза и клекна до трупа.

Слепи кафяви очи се взираха в димното небе. Нечия облечена в черно ръка се пресегна покрай главата ѝ и затвори клепачите на мъртвия. Машинистът не участваше в никакво предсказание. Просто беше отишъл на работа, както всеки ден.

Поредният невинен живот.

„Кога ще свърши това?“

Вдигна лице към Рун. Свещеникът докосна с устни кръста си, благословеното сребро изгори нежната плът, докато той шепнеше молитва над загиналия.

Ерин стана и продължи нататък, следвана от Рун.

След още няколко метра попадна на втори човек от екипа, също мъртъв. Имаше светлокафява къдрава коса и лунички, бузата му бе изцапана със сажди. Изглеждаше прекалено млад да работи на влак. Ерин си помисли за живота му. Сигурно имаше приятелка и родители. Кой можеше да каже колко далеч ще достигнат вълничките на мъката?

Остави Рун да се моли и тръгна нататък, гонена от желанието по-скоро да намери Джордан.

Продължи покрай релсите и стигна до останките от вагона-кухня. Печката бе отлетяла надалече. Леополд беше в този вагон. Ерин се огледа, но не го видя.

По-нататък бяха останките от вагона-трапезария. Макар че предната чест беше разнебитена, задната бе останала цяла. Вагонът бе излязъл от релсите и бе оставил дълбока бразда в плодородната кафява почва. Златиста завеса се развяваше през един счупен прозорец.

Представи си мига преди взрива. Рун явно беше усетил експлозията. Беше я изтръгнал от прегръдката на Джордан и се бе хвърлил през този прозорец.

Сянката на Рун падна на земята до нея, но тя не се обърна да го погледне. Вместо това надникна във вагона. Страхуваше се, че ще види нечие тяло, но трябваше да разбере.

Вагонът бе празен.

Последният вагон лежеше настрани, огънат и разцепен. Вдясно от него тя забеляза движение и се затича през дима натам.

Беше кардинал Бернар. Беше коленичил до просната на земята фигура, като олицетворение на мъката. Стоящият зад кардинала Кристиан стискаше здраво рамото му.

Ерин тичаше към тях, като се боеше от най-лошото.

Кристиан усети приближаването ѝ и обърна глава. Лицето му бе покрито с черна кръв. Шокирана от вида му, Ерин се препъна и едва не падна по очи.

Рун я хвана и я задържа.

Бернар плачеше и раменете му се тресяха.

Не можеше да е Джордан.

Не можеше!

Ерин най-сетне стигна до тях. Кристиан тъжно поклати глава. Тя бързо заобиколи кардинала.

Мъжът на земята беше неразпознаваем — саждите бяха омазали лицето му, дрехите му бяха изгорели. Погледът ѝ се плъзна от изцапаното лице по голите му рамене до сребърния кръст на гърдите му.

Отец Амвросий.

Не беше Джордан.

Бернар държеше обгорените ръце на свещеника и се взираше в безжизненото му лице. Ерин знаеше, че е служил дълги години на

кардинала. Въпреки киселото отношение на Амвросий към всички, свещеникът и кардиналът бяха близки. Преди месеци Ерин го бе видяла коленичил в кръвта на папата и как се опитваше да спаси стареца, без да помисля за собствената си безопасност. Амвросий може и да беше кисел по нрав, но в същото време бе и яростен защитник на Църквата — и сега беше дал живота си, служейки на нея.

Кардиналът вдигна глава.

— Повиках хеликоптер. Трябва да намерите останалите преди да пристигнат спасителите и полицията.

— Трябва да си отваряме очите на четири и за онези, които взривиха влака — добави Кристиан.

— Възможно е да е просто злополука — каза Бернар, който вече се беше обърнал отново към Амвросий.

Ерин остави Бернар на мъката му и продължи да се препъва през останките и да се оглежда. Кристиан и Рун вървяха на няколко крачки от двете ѝ страни. Ерин се надяваше по-острите им сетива да открият някаква следа за съдбата на Джордан.

— Ето го! — извика Кристиан и клекна.

На земята пред него се виждаше позната руса глава.

Джордан.

„Моля те, не...“

Страхът я парализира. Дъхът ѝ секна и очите ѝ се напълниха със сълзи. Опита се да се овладее. Рун хвана ръката ѝ, но тя я издърпа и затича.

Джордан лежеше по гръб. Парадната му куртка беше на парцали, бялата риза също.

Ерин падна на колене до него и сграбчи ръката му. С треперещи пръсти затърси пулс. И го намери — равномерен. А той отвори ясните си сини очи.

Ерин заплака от облекчение.

Очите на Джордан се спряха върху нея и в тях тя прочете същото облекчение. Погали го по бузата, по челото, за да се увери, че е цял.

— Здравсти, маце — каза той. — Изглеждаш страхотно.

Тя го прегърна и зарови глава в гърдите му.

12:47

Рун гледаше как Ерин прегръща войника. Първата ѝ мисъл беше за Джордан, както и би трябвало.

Самият Рун също имаше отговорности, така че попита:

— Къде е графинята?

Кристиан поклати глава.

— Когато вагонът се взриви, видях как двете с Надя излитат навън.

На слънце!

Кристиан посочи.

— Мисля, че са от другата страна на релсите.

Рун пак погледна Ерин и Джордан.

— Върви — каза Ерин и помогна на Джордан да седне. — Ние ще отидем при кардинал Бернар.

Рун тръгна с Кристиан. Младият сангвинист го изпревари с лекотата на жребче. Експлозията като че ли изобщо не го беше засегнала, докато Рун изпитваше болки навсякъде.

Щом пресякоха релсите, Кристиан затича наляво.

През дима към тях куцаше висока жена, облечена в черно.

Надя.

Кристиан стигна до нея пръв и я прегърна. Двамата с Надя често бяха участвали заедно в други мисии за Църквата.

Рун дотича при тях и попита:

— Елизабета?

— Графинята демон е още жива. — Надя посочи с палец през рамо. — Но е лошо обгорена.

Рун забърза към покритата с наметало графиня.

Кристиан тръгна след него с Надя, като ѝ обясняваше състоянието на екипа.

— Ами Леополд? — попита Надя.

Кристиан се намръщи.

— Беше във вагона-кухня, по-близо до експлозията.

— Ще го потърся — каза Надя. — Вие двамата можете да се погрижите за нейно благородие и сами.

Рун клекна до Елизабета и долови миризмата на изгоряла плът.

Докосна наметалото.

— Елизабета?

В отговор чу скимтене. Изпълни го съжаление. Елизабета беше легендарна със способността си да издържа на болка. Щом беше доведена до това състояние, агонията ѝ несъмнено беше ужасна.

— Ще ѝ трябва кръв, за да се оправи — каза Рун.

— Няма да предложи своята — заяви Кристиан. — А ти самият нямаш достатъчно.

Рун се наведе към наметалото. Не смееше да го повдигне и да види степента на нараняванията ѝ. Все пак бръкна под него и напипа ръката ѝ. Въпреки несъмнената болка, която изпитваше, тя стисна пръстите му и не го пусна.

„Ще се погрижа за теб.“

Погледна нагоре към ясното, макар и зацапано от дима синьо небе.

Къде можеха да отидат?

12:52

Хеликоптерът приближи бързо и ниско и кацна. Пилотът отвори прозореца и им махна.

Хеликоптерът беше двойник на онзи, който ги беше спасил от пустинята край Масада.

Докато вървяха към него, Джордан си спомни размазаното петно, в което се бе превърнал Рун, когато изтръгна Ерин от ръцете му и се хвърли през прозореца.

Бързата му реакция беше спасила живота ѝ.

Може би трябваше да прости на свещеника сангвинист предишните му действия — как се беше хранил от нея и я бе оставил да умре в тунелите под Рим — но още не можеше да събере достатъчно сили да го направи.

Перките вдигаха прахоляк и трева във въздуха. Пилотът бе облечен в познатата тъмносиня униформа на Швейцарската гвардия и им показва със знаци, че трябва да се качат отзад.

Ерин се качи първа и протегна ръка на Джордан.

Забравил гордостта си, той я хвана и прие помощта ѝ.

След като се закопчаха, погледна през отворената врата към другите сангвинисти. Прахолякът скриваше всичко освен

приближаващите се Кристиан и Рун. Двамата мъкнеха черен вързоп, покрит с наметало.

„Графинята.“

След тях от облака прахоляк се появи Бернар. Носеше тялото на отец Амвросий. Зад него вървеше Надя.

Кристиан и Рун се качиха в хеликоптера и Рун намести Батори в скута си. Увитата ѝ глава се отпусна на рамото му.

— А Леополд? — попита Джордан Кристиан.

Младият сангвинист поклати глава.

Кристиан взе тялото на Амвросий от ръцете на Бернар и двамата го завързаха на една носилка с бързи и ефективни движения, сякаш бяха правили това хиляди пъти.

„И най-вероятно е точно така.“

Последна се качи Надя. Потупа пилота по рамото и вдигна палец, за да му покаже, че може да излита.

Бернар слезе. Щеше да остане тук, за да обясни всичко на полицията и да стане публично лице на трагедията. Нямаше да му е лесно, особено като се имаше предвид мъката му.

Двигателят изрева, перките се завъртяха и хеликоптерът се издигна, набра височина и направи завой над мястото на катастрофата.

Всички залепиха лица за прозорците и стигнаха до едно и също тъжно и неизбежно заключение.

Брат Леополд си беше отишъл.

17.

19 декември, 13:04

Кастел Гандолфо, Италия

Хеликоптерът летеше към старинно селце с каменни къщи, сгушено сред борове и маслинените горички до едно голямо езеро. Ерин се бе вкопчила в ръката на Джордан. Кобалтовите води ѝ напомняха за езерото Тахо и събуждаха копнежа ѝ по Калифорния, защитена и далеч от цялата тази смърт и хаос.

„Не че бедите не могат да ме открият и там.“

Спомни си Блекджек и писъците на пумата бласфемари.

Знаеше, че няма да се успокои, докато всичко това не приключи.

„Но възможно ли е наистина да приключи?“

Пилотът насочи хеликоптера към ръба на живописен вулканичен кратер, надвиснал над езерото и селото. Върху каменистото му било, подобно на корона, бе кацнал замък с червен керемиден покрив, два оловни купола и широки тераси. Територията около него беше също така впечатляваща, разделена на закътани добре поддържани градини, предразполагащи към съзерцание езерца и ромолящи фонтани. Покрай широките алеи се издигаха борове и гигантски дъбове. Ерин зърна и руините на римска императорска вила.

Нямаше проблем да разпознае лятната резиденция на папата.

Кастел Гандолфо.

Докато се спускаха, тя се зачуди дали целта им е резиденцията, или тук е просто бързо достъпно и удобно скривалище след експлозията?

В крайна сметка не ѝ пукаше. Нуждаеха се от почивка и място, където да възстановят силите си.

„Тих пристан след буря...“

Огледа спътниците си. Джордан изглеждаше изпит под маската от сажди и мръсотия. Изражението на Надя бе все така строго и решително, но помрачено от сянката на тъгата. В мъничките бръчици по лицето на Кристиан имаше останала кръв и той изглеждаше много

по-стар — или може би впечатлението се създаваше просто от изтощението.

Седящият срещу нея Рун не откъсваше поглед от увитата в наметалото графиня в ръцете си и изглеждаше съсипан от мъка и тревога. Графинята не бе помръднала в обятията му.

Щом кацнаха, сангвинистите изведоха Ерин и Джордан. Тялото на Амвросий остана в хеликоптера — всеки сангвинист го докосна на слизане, дори Рун. Кристиан каза, че пилотът и вторият пилот щели да се погрижат за тялото.

Тръгнаха през розова градина. Растенията отдавна бяха прецъфтели, но си оставаха прекрасни. След няколко минути стигнаха до врата със заострен свод. Кристиан я отвори и ги поведе по коридор с блестяща подова мозайка. От двете им страни имаше салони и стаи, украсени със средновековни гоблени и мебели с позлатени дървени части.

На едно кръстовище между два коридора Надя направи знак на Рун да я последва наляво. Кристиан поведе Ерин и Джордан надясно и каза:

— Ще ви заведе да се измиете.

— Няма да се отделя от Ерин — заяви Джордан.

Ерин стисна ръката му още по-силно. Тя също нямаше намерение да го изпуска от очи.

— Това го разбрах — каза Кристиан. — И също няма да се отделя от вас, докато не бъдете в безопасност. Трябва да изчакаме кардинала. Ще се възстановим и прегрупираме, след което ще решим как да действаме.

След като въпросът беше решен, последваха Кристиан. Високите прозорци от едната страна на коридора гледаха към езерото. По повърхността се плъзгаха бели платна, в небето се рееха чайки. За Ерин ведрата спокойна гледка бе почти сюрреалистична след цялото онова унищожение и смърт.

Джордан явно не бе толкова впечатлен — умът му бе другаде.

— Какво според теб е станало с Леополд?

Кристиан докосна кръста си.

— Той беше най-близо до мястото на експлозията. Възможно е тялото му така и да не бъде открито. Кардиналът обаче ще продължи

да го търси до пристигането на спасителните екипи и полицията. Ако успее да го намери, ще го вземе и ще го докара тук.

Кристиан отключи една дъбова врата, направи им път и влезе след тях. Бързо прекоси помещението и затвори капациите на прозорците. После включи няколко лампи от ковано желязо. В стаята имаше двойно легло с бяла завивка, облицована с мрамор камина и кът с кресла при прозорците.

Кристиан изчезна през малка странична врата. Ерин тръгна след него, следвана от Джордан. Озова се в баня с бели стени, тоалетна и умивалник. В ъгъла имаше душ, ограден с мраморни плочи като тези на пода. Върху ниска дървена масичка имаше две дебели хавлии и чисти дрехи.

За нея бяха донесли светлокафяви панталони и бяла памучна риза. Джордан щеше да носи джинси и кафява риза.

На закачалката на вратата имаше две добре познати кожени якета. При предишната им мисия двамата с Джордан бяха носили точно такива, ушити от кожата на адски вълци, достатъчно здрави, за да издържат ухапвания на стригои. Ерин прокара длан по кафявата кожа и си спомни миналите битки.

Кристиан отвори аптекката и извади комплект за първа помощ.

— Тук би трябвало да има всичко необходимо.

Върна се при вратата към коридора, взе една щанга, опряна на стената, и я подаде на Джордан.

— Сърцевината ѝ е от стомана.

Джордан претегли щангата.

— Личи си.

— След като изляза, залости вратата с нея. — Посочи сандъка до леглото. — Там има оръжия. Съмнявам се, че ще ви потрябват, но е по-добре да сме подготвени.

Джордан кимна.

— Не пускайте никого освен мен — каза Кристиан.

— Дори кардинала или Рун ли? — попита Ерин.

— Никого — повтори Кристиан. — Някой е знаел, че сме във влака. Затова ви съветвам да не се доверявате на никого освен един на друг.

Прекрачи прага и затвори. Джордан вдигна тежката щанга, залости вратата и каза:

— Дотук с агитациите. Не прозвуча особено окуражаващо.

Отиде при сандъка и го отвори. Извади един автомат и го разгледа.

— „Берета AP 70“. Това поне е окуражаващо. Шестстотин и петдесет изстрела в минута. — Погледна мунициите и се усмихна, когато видя друго оръжие, „Колт 1911“. — Не е моят пистолет, но май някой е проучил предпочитанията ми.

Подаде го на Ерин.

Тя провери пълнителя. Куршумите бяха сребърни — ставаха срещу хора и бяха абсолютно задължителни срещу стригои. Среброто реагираше с кръвта им и помагаше за изравняване на силите. Стригоите бяха трудни за убиване — бяха по-издръжливи от човешките същества, можеха да контролират загубата на кръв и притежаваха свръхестествени възстановителни способности. Но не бяха неуязвими.

Джордан погледна към банята.

— Ще те оставя да влезеш първа, а междувременно ще запаля камината.

Планът беше чудесен, най-добрият, който бе чувала за деня.

Но най-напред тя пристъпи до него и вдиша мускусния му аромат, примесен с миризмата на сажди. Повдигна се на пръсти и го целуна, радостна, че е жива, че е с него.

Когато се отдръпна, Джордан я гледаше загрижено.

— Добре ли си?

„Как бих могла да съм добре?“ — помисли си тя.

Ерин не беше войник. Не можеше да върви през поле с трупове просто ей така. Джордан беше трениран за това, сангвинистите също, но тя не беше сигурна, че изобщо иска да е толкова силна, дори и да можеше. Помисли си за отнесенения поглед, с който понякога гледаше Джордан. Всичко това му се отразяваше и тя бе готова да се обзаложи, че същото се отнася и за сангвинистите.

— Нямам предвид днес — прошепна той, без да я пуска. — Имам чувството, че спестяваш нещо още от срещата ни в Калифорния.

Тя се измъкна от прегръдката му.

— Всеки си има тайни.

— Кажете ми вашите.

В гърдите ѝ се надигна паника.

„Не тук. Не сега.“

За да скрие реакцията си, Ерин се обърна и тръгна към банята.

— За днес тайните ми бяха предостатъчно — каза неубедително.

— Точно сега искам само един горещ душ и горяща камина.

— Няма как да възразя. — Но в отговора му прозвуча разочарование.

Ерин влезе в банята и затвори вратата. С радост смъкна дрехите си, доволна, че може да се отърве от миризмата на сажди и пушек и да я смени със сапун с лавандула и цитрусов шампоан. Остана дълго под горещите струи, които напариха тялото ѝ, докато кожата ѝ не се зачерви.

Избърса се и облече мекия халат. Върна се боса в стаята. Лампите бяха угасени и единствената светлина идваше от пукащия огън.

Джордан разръчка огъня и намести една цепеница. Беше свалил куртката и изпокъсаната си риза. Кожата му блестеше от пламъците. Беше целият в синини и драскотини. Татуировката от лявата му страна сякаш светеше. Изображението се виеше около рамото му и продължаваше надолу по ръката и отчасти по гърдите и гърба. Приличаше на разклоняващи се корени на дърво, започващи от едно-единствено тъмно петно на гърдите му.

Ерин знаеше историята на този знак. В гимназията Джордан бил ударен от мълния. Умрял за кратък период, след което бил съживен. Мълнията оставила фракталния си белег по кожата му, пръскайки капиляри и създавайки така наречената шарка на Лихтенберг. Преди тя да избледнее, той направил върху нея татуировка като спомен за близката среща със смъртта, превръщайки разминалата се трагедия в нещо прекрасно.

Тя го приближи, сякаш привлечена от тази остатъчна енергия.

Той се обърна и се усмихна.

— Надявам се да не си използвала цялата топла...

Тя постави пръст на устните му и го накара да млъкне. Точно сега не ѝ беше до думи. Развърза колана и халатът се свлече на пода.

Той отметна косата от шията ѝ. Тя отметна подканващо глава назад. Джордан бавно започна да целува шията ѝ, продължавайки надолу към ключицата. Ерин изстена и той се дръпна назад. Очите му бяха потъмнели от страст и в тях се четеше неизречен въпрос.

В отговор тя го придърпа за колана към леглото.

Щом се озоваха там, Джордан съблече и останалите си дрехи и ги захвърли някъде.

Гол, възбуден, той я вдигна в обятията си. Краката ѝ се увиха около мускулестите му бедра, докато я полагаше на леглото. Той се извиси над нея, голям като света, и всичко изчезна и останаха само те, само този момент.

Тя го придърпа да го целуне, да го вкуси. Зъбите ѝ намериха долната му устна, езиците им се докоснаха. Топлите му длани се плъзнаха по кожата ѝ, по гърдите, като оставяха след себе си електрическа диря — и обхванаха кръста ѝ, за да я повдигнат.

Тя се изви под него. Искаше го, знаеше, че винаги ще го иска.

Устните му докоснаха гърлото ѝ и белезите по шията.

Тя изстена и придърпа силно главата му, сякаш го умоляваше да я ухапе, да отвори отново раните ѝ. Едно име се надигна в нея, но тя успя да го спре преди да го е изрекла.

Спомни си, че Джордан я беше попитал за тайната ѝ.

„Но най-дълбоките тайни са онези, за които не подозираме, че таим.“

Устните му се плъзнаха под ухото ѝ, горещият му дъх докосна тила ѝ. Думите излязоха като стон, пропити с истина, почувствани до мозъка на костите.

— Обичам те.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя го придърпа към себе си и прошепна, докато устните им се докосваха:

— И аз те обичам.

Това също бе истина — но може би не цялата истина.

18.

19 декември, 13:34

Кастел Гандолфо, Италия

Рун носеше Елизабета по тъмен коридор, изпълнен с миризмата на дърво и отлежало вино. В тази част от подземните нива на замъка навремето се намирала личната изба на папата. В някои отдавна забравени помещения все още имаше огромни дъбови бъчви или рафтове със зелени бутилки, покрити с дебел слой прах.

Последва Надя по поредното стълбище към нивото, запазено за ордена им. Ръцете му трепереха, докато носеше Елизабета. Беше ударил бърза глътка осветено вино на борда на хеликоптера. То му бе дало достатъчно сили за слизането тук, но изтощението още го измъчваше.

Накрая, след като минаха по проход, прокопан във вулканичната скала, Надя спря при зазидана с тухли арка. Като че ли бяха стигнали до задънен край.

— Аз мога да платя изкуплението — предложи Рун.

Надя не му обърна внимание и докосна четири тухли, една при главата ѝ, една при корема и по една при всяко рамо, изписвайки кръст.

След това натисна централната тухла и прошепна думите, изричани от членовете на техния орден още от времето на Христос:

— Вземете и пийте от нея всички.^[1]

Тухлата се плъзна назад и се видя малко легенче, издълбано в тухлата под нея.

Надя извади кинжала си и заби върха му в средата на дланта си, където римляните забили пироните в ръцете на Христос. Сви длан, докато в нея не се събраха няколко капки кръв, след което ги изсипа в легенчето.

Елизабета се напрегна в ръцете на Рун, надушила кръвта на Надя.

Рун отстъпи две крачки назад, за да може Надя да приключи.

— Защото това е Моята кръв на новия завет — изрече тя.

Между тухлите се появиха цепнатини и образуваха очертанията на тясна врата.

— *Mysterium fidei*^[2] — завърши Надя и натисна.

Камък застърга по тухла и вратата се отвори навътре.

Надя мина първа и Рун я последва, като внимаваше тялото на Елизабета да не докосва стените. След като прекрачиха прага, Елизабета се отпусна в ръцете му. Явно беше усетила, че се намира дълбоко под земята, където слънцето никога не би могло да я достигне.

Надя вървеше плавно пред Рун, разкривайки каква бързина и сила има в сравнение с него. Мина покрай входа на параклиса на сангвинистите и продължи към едно рядко посещавано място — затворническите килии.

Рун я следваше. Колкото и тежки да бяха раните ѝ, Елизабета си оставаше затворничка.

Макар че днес килиите се използваха рядко, каменният под беше гладък и лъскав от хилядите крака, минали оттук през вековете. Колко ли стригои бяха затваряни тук, та или да приемат предложението да станат сангвинисти, или да умрат като прокълнати души?

Надя стигна до първата килия и отвори тежката желязна врата. Солидните панти и ключалка бяха достатъчно яки да удържат дори най-силните стригои.

Рун внесе Елизабета вътре и я сложи на постелята. Долови миризмата на свежа слама. Някой беше приготвил килията за нея. До леглото върху груба дървена маса имаше восъчна свещ, която хвърляше трепкаща светлина.

— Ще донеса мехлеми за изгарянията ѝ — каза Надя. — Безопасно ли ще е да те оставя с нея?

Отначало в гърдите му се надигна гняв, но той се овладя. Надя беше права да се безпокои.

— Да.

Тя излезе и вратата се затвори тежко зад нея. Рун чу как ключът се завърта в ключалката. Надя не обичаше рисковете.

Останал сам, той седна до Елизабета на сламеника, внимателно вдигна плаща и погледна малките ѝ ръце. Трепна, като видя спуканите мехури. Кожата под тях беше розова. Тялото ѝ излъчваше топлина, сякаш се мъчеше да се освободи от слънчевата светлина.

Рун махна съвсем наметалото, но Елизабета се извърна, скрила глава в качулката от кадифе.

— Не искам да виждаш лицето ми — прошепна дрезгаво.

— Но аз мога да ти помогна.

— Остави Надя да го направи.

— Защо?

— Защото — тя се дръпна още повече — външният ми вид ще те отврати.

— Да не мислиш, че ме е грижа за подобни неща?

— Мен ме е грижа — прошепна тя едва чуто.

Той уважи желанието ѝ, остави качулката и хвана едната ѝ изгорена ръка. Забеляза, че дланта е невредима. Представи си как е стискала в агония юмруци, докато слънчевата светлина я е обгръщала в огън. Облегна се на каменните блокове и се отпусна, без да пуска ръката ѝ.

Пръстите ѝ бавно се свиха около неговите.

Умората се просмукваше до мозъка на костите му. Болката му казваше къде е ранен — порязвания по раменете, драскотини по ръцете, изгаряния по гърба. Очите му започнаха да се затварят, но точно тогава ключът се завъртя отново и пантите изскърцаха недоволно.

Надя влезе. Намръщи се, като видя Рун да държи Елизабета за ръката, но не каза нищо. Носеше глинена купа, покрита с кафява ленена кърпа. Миризмата изпълни помещението.

Тялото му се събуди, а Елизабета до него изръмжа.

Купата бе пълна с кръв.

Топла, свежа, *човешка* кръв.

Надя явно я беше взела от някой доброволец от персонала на замъка.

Тя дойде до сламеника и му подаде купата.

Той отказа да я вземе.

— Елизабета предпочита ти да се погрижиш за раните ѝ.

Надя повдигна вежда.

— А аз предпочитам да *не го правя*. Вече спасих височайшия ѝ живот. Няма да направя нищо повече. — Подаде му малка манерка. — За теб има осветено вино. Сега ли искаш да го изпиеш, или след като се погрижиш за графиня Батори?

Той остави манерката на масата.

— Няма да допусна да продължи да страда и минута повече.

— В такъв случай след малко идвам да те взема.

Надя излезе и заключи килията.

Стонът на Елизабета му напомни за задачата му.

Той потопи ленената кърпа в купата и я накісна в кръвта. Ароматът на желязо изпълни ноздрите му, въпреки че съдържаха дъха си. За да потисне желанието, надигащо се направо от костите му, той докосна разпятието на гърдите си и прошепна молитва за сила.

Вдигна ръката, която държеше, и докосна кожата ѝ с кърпата.

Тя изохка приглушено под качулката.

— Заболя ли те?

— Да — прошепна тя. — Не спирай.

Избърса едната ѝ ръка, после другата. Там, където я докосваше, мехурите изчезваха и изгорялата кожа се възстановяваше. След като приключи, той посегна към качулката.

Тя сграбчи китката му с окървавени пръсти.

— Извърни се.

Но той не можеше да го направи. Свали качулката, като откри първо бялата ѝ брадичка, покрита с мръсотия и розова от изгарянето. Меките ѝ устни бяха напукани и кървяха. Кръвта беше засъхнала на черни струйки от ъгълчетата на устата ѝ.

Рун събра сили и свали качулката. Свещта освети високите ѝ скули. На мястото на някогашната бяла кожа, приканваща да бъде докосната, имаше почерняла и покрита с мехури развалина, измацана със сажди. Меките ѝ къдрици бяха почти напълно изгорели от слънцето.

Сребристите ѝ очи го погледнаха. Бяха замъглени, почти слепи.

Въпреки това той прочете страха в тях.

— Ужасна гледка ли съм за теб? — попита тя.

— Никога.

Отново накісна кърпата и я приближи до съсипаното ѝ лице. Като докосваше съвсем леко, я прокара по челото, надолу по бузите и по шията. Кръвта се размаза по кожата, просмука се в мехурите и изцапа бялата възглавница под главата ѝ.

Миризмата го опияняваше. Топлината ѝ гъделичкаше студените му пръсти, загреваше дланите, подканваше го да я вкуси. Цялото му

тяло копнееше за нея.

„Само една капка=“

Отново прокара кърпата по лицето ѝ. Първия път само беше махнал саждите. Сега се погрижи за увредената ѝ кожа. Изми лицето ѝ няколко пъти, като гледаше в почуда как пораженията се заличават и бавно се сменят с непокътната кожа. Появиха се черни коси, които покриха скалпа ѝ. Най-завладяващо обаче беше лицето ѝ, прекрасно като в деня, в който се бе влюбил в нея, в отдавна мъртвата розова градина до вече лежащия в развалини замък.

Прокара меката тъкан по устните ѝ — тя оставяше след себе си лъщяща диря кръв. Сребристите ѝ очи се отвориха. Отново бяха бистри, но вече изпълнени с желание. Той се наведе към нея и долепи устни до нейните.

Вкусът на аления огън се плъзна по тялото му с бързината на пожар в суха трева. Тя прокара окървавени пръсти през косата му, обгръщайки го в облак от глад и желание.

Устата ѝ се отвори и Рун се изгуби в аромата ѝ, в кръвта ѝ, в мекотата ѝ. Нямаше време за нежност, а и тя не търсеше нежност. Беше чакал толкова дълго да бъде отново с нея.

В този момент си обеща, че ще отмъсти сурово на онзи, който я бе запратил под лъчите на слънцето.

А дотогава...

Отпусна се върху нея, оставяйки огънят и желанието да изгорят всяка мисъл.

[1] Матей 26:27. — Б.пр. ↑

[2] Тайната на вярата (лат.). — Б.пр. ↑

19.

19 декември, 13:36

Южно от Рим, Италия

Заровен дълбоко в огромната купа сено, Леополд копнееше за по-удобна позиция. Тревите дупчеха расото му и дразнеха изгорените места. Въпреки това не смееше да напусне скривалището си.

При експлозията беше успял да скочи и ударната вълна го понесе над полето. Единствено благодарение на Божията ръка бе точно зад котела, когато той се взриви, и затова не бе изпепелен на място.

Вместо това беше изхвърлен от вагона. Премяташе се във въздуха, изгорен и кървящ, и падна в студеното поле. Зашеметен и оглушен, изпълзя в купата сено, за да се скрие, да помисли, да състави план.

Не знаеше дали е единственият оцелял.

Докато чакаше, спря кръвта, течаща от многобройните му рани. Накрая, когато звънът в ушите му затихна, чу приглушения ритмичен звук на кацащия хеликоптер.

Не знаеше дали машината е извикана от кардинала, или е местен спасителен екип. Така или иначе, остана скрит. Не беше поставил бомбата, но знаеше, че вината за атаката е негова. Веднага след като бе пратил съобщение на Дамнатус, че всички са във влака, и предаде теорията им относно самоличността на Първия ангел, последва експлозията — за пълна изненада на Леополд.

Може би трябваше да го очаква.

Всеки път, когато виждаше нещо, което иска, Дамнатус действаше незабавно.

Без никакво колебание.

След като хеликоптерът отлетя, Леополд чу кардинал Бернар да го вика. Мъката ясно личеше в гласа му. На Леополд страшно му се искаше да иде при него, да го успокои, да помоли за прошка и наистина да се върне при сангвинистите.

Разбира се, не го направи.

Макар и брутална, целта на Дамнатус бе правилна и чиста.

През следващия час пристигнаха още хеликоптери, последвани от коли със сирени, викащи хора и тропот на крака. Леополд се сви още повече в скривалището си. Суматохата би трябвало да заглуши всички звуци, които издаваше, докато изпълняваше изкуплението.

Най-сетне можеше да пие от светеното вино и да се излекува.

Извади кожената си манерка, махна капачката със зъби и пи дълбоко, остави се огънят да го отнесе.

Беше коленичил дълбоко под Дрезден в тъмна крипта, осветена от малка свещ. След сигнала за въздушна тревога никой не смееше да пали светлина от страх да не привлече гнева на британските бомбардировачи.

Докато се вслушваше, някъде далеч горе се взриви бомба и от тавана се отрониха камъчета.

Църквата бе поразена преди седмици. Само тази крипта бе оцеляла. Входът ѝ бе изкопан отвътре от живеещите тук сангвинисти.

Леополд беше коленичил между други двама мъже. Подобно на него, те бяха стригои и се готвеха за последните си клетви като сангвинисти в тази тъмна и изпълнена с усилие нощ. Пред него стоеше свещеник сангвинист, облечен във фина роба и със златен потир в чистите си бели ръце.

Коленичилият до него стригой трепереше. Дали не се страхуваше, че вярата му не е достатъчно сигурна, че първата глътка от Христовата кръв ще бъде и последната му?

Когато дойде негов ред, Леополд сведе глава и изброи греховете си. Бяха много. През живота си като смъртен той бе лекар. В началото на войната беше игнорирал нацистите и се съпротивляваше. Но накрая властите го мобилизираха и го пратиha на фронта да се грижи за младежи, разкъсани от куршуми и бомби или покосени от болести, глад и студа.

Една зимна нощ глутница стригои се нахвърли върху малкия му отряд в Баварските Алпи. Полузамръзналите войници се сражаваха с пушки и щикове, но битката продължи само няколко минути. При първото нападение на зверовете Леополд беше ранен, със счупен гръбнак, неспособен да се бие и да се движи. Можеше само да гледа касапницата със съзнанието, че ще дойде и неговият ред.

Тогава един стригой с големината на дете го замъкна в пустата студена гора, като го влачеше за ботушите. И той умря там, димящата му кръв правеше дупки в мръснобелия сняг. През цялото време детето пееше немска народна песен с ясения си глас. Това можеше да е краят на мизерния живот на Леополд, но момчето бе предпочело да го превърне в чудовище.

Съпротивляваше се, когато наливаха кръв в устата му — докато отвращението не се превърна в жажда и блаженство. Докато Леополд пиеше, детето продължаваше да пее.

В крайна сметка войната беше рай за стригойите.

И за свой огромен срам Леополд пируваше.

После дойде денят, в който срещна човек, когото не можеше да ухапе. Сетивата му казаха, че само една капка от кръвта му е в състояние да го убие. Непознатият го заинтригува. Като доктор Леополд искаше да разбере тайните му. Затова го издирваше ноци наред и го наблюдаваше в продължение на седмици, преди да се осмели да го заговори. Когато най-сетне се изправи срещу него, непознатият изслуша думите му и разбра отвращението му от онова, в което се е превърнал.

В отговор непознатият му каза истинското си име — на онзи, прокълнат така от Христос, че Леополд все още се осмеляваше да мисли за него само като за Дамнатус. В този момент му беше предложен път към спасението, начин да служи тайно на Христос.

Именно така бе стигнал до тази крипта под Дрезден.

Паднал на колене и изреждащ греховете си заедно с другите.

Беше му заръчано да издири сангвинистите, да се внедри сред тях и да стане очите и ушите на Дамнатус в ордена.

Тогава се закле във верността си — както трябваше да направи и тази нощ.

Падна още една бомба и от тавана отново се посипа прах. Каещият се от лявата му страна извика уплашено. Леополд запази мълчание. Не се страхуваше от смъртта. Беше призван за по-велика цел. Щеше да изпълни призвание, продължило хилядолетия.

Онзи до него се овладя, прекръсти се и приключи с изреждането на прегрешенията си. Накрая мълкна. Беше предал греховете си на Бог. Сега можеше да бъде пречистен.

— Отказваш ли се от греховете си от любов към Бог, а не от страх от проклятие? — напевно попита сангвинистът свещеник.

— Отказвам се — отвърна мъжът.

— Тогава стани и бъди съден. — Лицето на свещеника бе невидимо под качулката.

Каещият се стана разтреперан и отвори уста. Свещеникът вдигна златния потир и изля бистро червено вино на езика му.

Мъжът моментално започна да креци, а от устата му забълва дим. Или не се беше покаял напълно, или направо беше излъгал. Каквато и да беше причината, душата му бе преценена като опетнена и тялото му не можеше да приеме святата Христова кръв.

Всички поемаха този риск, за да влязат в ордена.

Съществото падна на каменния под и се загърчи, писъците му отекваха между голите стени. Леополд се наведе да го докосне, да го накара да се успокои, но преди ръката му да достигне до него, тялото се разпадна на прах.

Леополд прошепна молитва за този стригой, опитал се да промени живота си, въпреки че сърцето му не бе чисто. Коленичи и отново долепи длани в молитва.

Завърши собственото си дълго изреждане на греховете и зачака виното. Ако пътят му бе праведен, нямаше да се разпадне на прах пред сангвиниста. Ако той и онзи, на когото служеше, грешаха, една-единствена капка вино щеше да го разкрие.

Отвори уста, оставяйки Христос да се излее в тялото му.

И оживя.

Върна се в треперещото си тяло, притиснат от всички страни от остриите треви. Никога не бе смятал превръщането си от стригой в сангвинист за грях, за нещо, нуждаещо се от изкупление.

„Защо Бог ми изпрати това видение?

И защо точно сега?“

За един ужасен момент се уплаши, че причината е в това, че Бог знае, че е влязъл в редиците на сангвинистите с тайни помисли, че му е писано да предаде ордена, както Дамнатус е предал Христос.

Остана да лежи дълго, замислен за това, после преглътна страховете си.

Не.

Беше получил това видение *именно* защото мисията му бе правдива.

Бог беше спасил живота му тогава, за да служи на Дамнатус; беше го спасил отново и днес. След като слънцето залезеше и спасителите си тръгнаха, щеше да се измъкне от сеното и под прикритието на тъмнината да продължи да преследва целта си, независимо от цената.

Защото Бог му беше наредил така.

20.

19 декември, 13:44

Рим, Италия

Юда наблегна на веслата и тясната дървена лодка измина прилично разстояние по тихите води на Тибър. Слънчевите лъчи се отразяваха от сребристата вода и блестяха в очите му. Той се наслаждаваше на светлината и отмиращата топлина на късния зимен ден.

Ято гарвани закръжи в небето и изчезна сред голите клони на крайречен парк, преди отново да се издигне в светлото зимно небе.

Тялото му работеше ритмично и той загреба по-силно, за да се пребори с вълните на минаващо корабче. По-големи съдове пореха реката около него. Крехкият дървен корпус на лодката му можеше да бъде направен за миг на трески. По това време на годината той бе единственият гребец, дръзнал да излезе на смразяващия студ и да рискува да бъде блъснат от скутери, фериботи и товарни кораби.

Телефонът му избръмча — поредното съобщение от рецепционистката.

Въздъхна. Знаеше съдържанието му и без да го чете. Беше гледал новините преди да се качи в лодката. Папският влак бил унищожен. Оцелял единствено кардиналът. Всички други загинали.

Отново наблегна на веслата.

След като предреченото трио вече го нямаше, нищо не стоеше на пътя му.

В последното съобщение на брат Леополд се споменаваха за Първия ангел, който трябваше да използва книгата като оръжие в предстоящата Война на Небето. С прекъсването на пророчеството ангелът вероятно не представляваше заплаха, но Юда не обичаше да оставя нещата недовършени.

Капитанът на един ферибот наду сирената и Юда вдигна ръка за поздрав. Мъжът докосна черната си фуражка и му махна в отговор. Поздравяваха се един друг почти всеки ден през последните двайсет години. Юда го беше гледал как съзрява от кльощав младок, държащ

неуверено кормилото, в як зрял мъж. И въпреки това така и не знаеше името му.

Беше започнал да разбира самотата, докато гледаше как семейството и приятелите му умират. Беше се научил да стои на разстояние от другите след поколения приятелства, завършили със смърт.

А онова безсмъртно момче, за което бе споменал Леополд?
„Томас Болар.“

Юда го искаше. Щеше да се пазари с Распутин, да плати поисканата от монаха цена и да вземе безсмъртното дете в дома си. Сърцето му затуптя по-бързо при мисълта за среща с друг като него, но и от знанието каква роля е отредена на момчето.

„Да помогне за настъпването на края на света.“

Жалко, че не бе срещнал това момче по-рано през дългия си живот, за да има с кого да споделя безбройните години, да живее с друг, който не старее и е неподвластен на времето.

Подобен шанс му бе даден преди столетия и той го бе пропилял.
„Може би това е моето изкупление.“

Наблягаше на веслата и си представяше тъмната кожа и златните очи на Арела. Спомни си първия път, когато излезе с нея, в нощта след повторната им среща на венецианския маскарад. Тогава също бе взел лодка и подкара накъдето искаше, без изобщо да си дава сметка, че не контролира нещата.

Гондолата им се плъзгаше по спокойните води на тъмния канал. Звездите светеха в небето, пълната луна сякаш ги примамваше. Докато управляваше с пръта в леката мъгла покрай величествена венецианска сграда, вонята на изпразнения и отпадъци обгърна лодката, намесвайки се в приятната им нощ като някаква сярна сянка.

Той се намръщи към отходната тръба, изливаща зловонното си съдържание в канала.

Арела забеляза изражението му, видя накъде е насочено вниманието му и се разсмя.

— Да не би градът да не е достатъчно изтънчен за вкусовете ти?

Той посочи стаите горе, пълни със смях и поквара, после към зловонната мътилка, замърсяваща водата.

— Има и по-добри начини да се отървеш от отпадъците.

— И когато му дойде времето, ще ги открият.

— Открили са ги и после са ги забравили. — В гласа на Юда се долавяше горчивината, която бе развил, докато наблюдаваше участието на хората.

Тя прокара дългите си тъмни пръсти по черния лак на корпуса.

— Говориш за миналите чудеса на Рим, когато градът е бил в най-големия си разцвет.

Той отдалечи лодката от осветените къщи и я насочи към странноприемницата си.

— Много неща бяха изгубени, когато градът падна.

Тя сви рамене.

— Ще бъдат открити отново. В подходящото време.

— В миналото римските лечители знаеха как да лекуват болестите, от които хората от тази епоха още страдат и умират.

Въздъхна при мисълта колко много неща бяха изгубени в мрака на тази епоха. Искаше му се да беше изучавал медицина, да бе запазил знанията след като библиотеките изгоряха и учените мъже паднаха под меч.

— Тази епоха ще отмине — увери го Арела. — И знанието отново ще бъде открито.

Сребристата лунна светлина светеше в косите ѝ и по голите ѝ рамене и го караше да се пита за тази прекрасна загадка пред него. След като се бяха открили отново, двамата танцуваха през по-голямата част от нощта, носеха се неуморно по паркета, а призори се озоваха тук.

Той най-сетне повдигна темата, от която странеше през цялата нощ, тъй като се страхуваше от отговора.

— Арела... — Остави лодката да се носи сама по водата, подобно на отронено листо. — Само името ми е достатъчно, за да разбереш моя грях, моето престъпление и проклятието, с което ме прокле Христос, да продължа да живея през всички тези безкрайни години. Но ти как... какво си ти...?

Дори не можеше да състави напълно въпроса си.

Въпреки това тя го разбра и се усмихна.

— Какво ти говори моето име?

— Арела — повтори той, като слушаше как името излиза от устата му. — Прекрасно име. Древно. На староеврейски означава „вестоносец на Бог“.

— И името е напълно уместно — каза тя. — Често нося послания от Бог. И в това отношение двамата си приличаме. И двамата сме слуги на небето, изпълняващи дълга си.

Юда тихо изсумтя.

— За разлика от теб, аз не съм получавал специални послания отгоре.

Искаше му се да беше получавал. След като горчивината от проклятието отмина, често се питаше защо това наказание е било наложено върху плътта му, правейки я безсмъртна. Дали бе просто изкупление за греха му, или имаше някаква цел, която все още не беше разбрал?

— Ти си щастливец — каза тя. — С радост бих приела подобно мълчание.

— Защо? — попита той.

Тя въздъхна и докосна сребърното парче на шията си.

— Може да бъде проклятие да виждаш смъртно в бъдещето, да знаеш, че предстои трагедия, но да нямаш представа как да я предотвратиш.

— Значи си пророчица?

— Навремето бях — рече тя и тъмните ѝ очи се стрелнаха за момент към луната. — Или по-скоро, много пъти. Била съм пророчица в Гърция, сибила в Еритрея, но през вековете съм била наричана и с безброй други имена.

Смаян, той се отпусна на седалката. Хвана ръката ѝ. Въпреки прохладната нощ усети топлината на кожата ѝ, много по-силна от докосването на повечето мъже и жени. Бе по-топла от всяко човешко същество.

Устните ѝ се извиха във вече познатата полуусмивка.

— Съмняваш ли се в мен? Ти, който си живял достатъчно дълго, за да видиш как светът се променя и променя?

Най-забележителното бе, че не се съмняваше.

Гондолата се носеше безшумно на лунната светлина, а полуусмивката ѝ продължаваше да играе на лицето ѝ, сякаш тя четеше мислите му и разбираше какво е започнал да подозира.

И чакаше.

— Не претендирам да знам подобни неща — започна той, като си я представяше в обятията си, докато танцуват. — Но...

Тя се размърда на мястото си.

— Какво не претендираш да знаеш?

Той стисна горещата ѝ длан и пръсти.

— Природата на някой като теб. На някой, който получава послания от Бог. Който издържа през вековете. Който е така свършен.

Изчерви се, докато изричаше последните думи.

Тя се разсмя.

— Това означава ли, че съм много по-различна от теб?

Дълбоко в себе си той знаеше, че е така — както по природа, така и по характер. Тя бе възплъщение на доброто, докато той бе извършил ужасни неща. Взираше се в чудото пред себе си. Знаеше другото название на „вестоносец на Бог“, другата дума за „Арела“.

Събра сили и го каза на глас.

— Ти си ангел.

Тя долепи длани пред себе си, сякаш се молеше. От тялото ѝ бавно заструи мека златна светлина и окъпа гондолата, водата, лицето му. Топлината от допира ѝ го изпълни с радост и чувство за святост.

Пред него имаше друго вечно същество — но тя не бе като него.

Той беше зло, а тя — добро.

Той беше мрак, а тя — светлина.

Затвори очи и ни от светлината ѝ.

— Защо дойде при мен? Защо си тук? — Отвори очи и погледна към водата, къщите, отходния канал, после отново към нея — към неземната красавица. — Защо си на земята, а не на небето?

Светлината ѝ помръкна и тя отново заприлича на обикновена жена.

— Ангелите могат да слизат и да посещават земята. — Погледна го. — Могат и да падат.

Наблегна върху последната дума.

— Нима си паднала?

— Много отдавна — добави тя, виждаше шока и изненадата на лицето му. — Заедно с Денницата.

Това беше другото име на Луцифер.

Юда отказа да повярва, че е била прогонена от Небето.

— Но аз долавям в теб само доброта.

Тя го гледаше търпеливо.

— Защо падна? — продължи той, сякаш беше прост въпрос в обикновена нощ. — Не е възможно да си направила зло.

Тя погледна ръцете си.

— Държах знанието за гордостта на Луцифер скрито в сърцето си. Предвидих предстоящия му бунт, но продължих да мълча.

Юда се опита да си представи събитието. Тя беше премълчала пред Бог пророчество относно Войната на Небето и поради това е била низвергната.

Арела вдигна глава и заговори отново:

— Това беше просто наказание. Но за разлика от Денницата, аз не желаех злото на човечеството. Избрах да използвам изгнанието си, за да наглеждам Божието стадо тук, да продължа да служа на Небето, доколкото мога.

— Как служиш на Небето?

— Както мога. — Тя махна някаква прашинка от полата си. — Най-голямото ми дело беше по твое време, когато пазех детето Христос от зло и бдях над него, докато беше съвсем малък и беззащитен в този суров свят.

Юда сведе засрамено глава, спомняйки си как самият той не бе направил същото, когато Иисус беше вече възрастен. Юда бе предал не само Божия син, но и най-скъпия си приятел. Отново почувства тежестта на кожената кесия сребърници, която му бяха дали свещениците, топлината на бузата на Христос на устните си, когато го целуна, за да го посочи на палачите му.

— Но как си защитавала Христос? — попита той, без да може да скрие завистта си. — Не разбирам.

— Явих се на Мария и Йосиф във Витлеем малко след раждането на Христос. Казах им какво съм видяла, за предстоящото избиване на невинните от цар Ирод.

Юда преглътна. Знаеше историята и отново осъзна с кого дели лодката.

— Значи ти си била ангелът, който им казал да избягат в Египет.

— Освен това ги отведох там, на място, където синът им да може да израсне далеч от опасността.

Юда вече разбираше колко по-различна е тя от него.

Тя бе спасила Иисус.

А той го беше убил.

Дишането му стана по-тежко. Трябваше да се изправи, да се движи. Бавно подкара гондолата по канала, като се опитваше да си представи живота ѝ на земята, много по-дълъг от неговото краткотрайно пребиваване тук.

Накрая зададе другия въпрос, който бе също толкова важен за него.

— Как понасяш времето?

— Минавам през него, също като теб. — Тя отново докосна парчето на шията си. — Безброй години служех на човечеството като пророчица, гадателка, оракул.

Той си я представи в тази роля, облечена в простата роба на делфийска жрица, изричаща пророчески думи.

— Вече не го ли правиш?

Тя се загледа над тъмните води.

— Все още ми се случва да зърна нещо предстоящо, виждам бъдещето така ясно, както виждам миналото зад себе си. Не мога да се противя на тези видения. — Челото ѝ се набърчи печално. — Но вече не ги споделям. Пророчествата ми донесоха на човечеството повече страдания, отколкото добрини, и затова пазя бъдещето в тайна.

Странноприемницата се появи от мъглата и Юда насочи гондолата към каменния кей. Двама слуги в ливреи побързаха да завържат лодката. Единият подаде облечена в ръкавица ръка на прекрасната дама. Юда я задържа с длан на кръста ѝ.

И тогава от мрака изскочиха сенки — но не бяха хора. Юда видя острите зъби, бледите озверели лица.

Много пъти се бе сражавал с подобни създания и много пъти бе губил. Въпреки това беше безсмъртен и винаги се възстановяваше, а опетнената му кръв винаги ги унищожаваше.

Издърпа Арела обратно на лодката, като остави зверовете да се нахвърлят върху хората от странноприемницата. Не можеше да спаси тях, но може би щеше да спаси нея.

Замахна с пръта като със сопа, докато прекрасните ѝ ръце се суетяха с възетата, които ги държаха към кея. След като се освободиха, той изтласка гондолата навътре. Тя се наклони на една страна, после се изправи.

Не бяха достатъчно бързи.

Създанията скочиха над водата. Беше невъзможен скок за човек, но проста работа за подобни зверове.

Юда извади кинжал от канията в ботуша си и го заби дълбоко в гърдите на по-голямото от двете същества. Студена кръв плисна по ръката му, продължи по китката и изцапа фината му бяла риза.

Никой човек не би оцелял при подобен удар, но създанието сякаш не го усети, изби ръката му настрани и издърпа ножа от собствения си корем.

Вторият звяр зад него беше проснал Арела по гръб и пълзеше по нежното ѝ тяло.

— Не — прошепна тя. — Оставете ни.

Отскубна сребърното парче от шията си и замахна с острия ръб към врата на създанието.

От прерязаното му гърло се изтръгна писък, последван от пламъци, които бързо погълнаха прокълнатата му форма. Горящо, то скочи към хладния мрак на канала, но във водата падна единствено пепел — тялото вече бе напълно изгоряло.

Щом видя това, по-едрият звяр скочи на брега и побягна в мрака на града.

Арела изплакна парчето в канала и го избърса в полата си.

Той изгледа среброто в ръцете ѝ.

— Как?

— Това е част от свещено острие — обясни тя и отново го окачи на шията си. — Убива всяко създание, което прободете.

Сърцето на Юда се разтуптя по-бързо.

Можеше ли да убие и онова, което не може да се убие? Такива като него?

Или нея?

На лицето ѝ се изписа тъга, сякаш беше прочела мислите му, потвърждавайки онова, което си бе представил току-що. На стройната си шия тя носеше инструмента на собственото си унищожение, начин да се измъкне от този затвор на безчетните

години. И ако се съдеше по изражението ѝ, от време на време се бе изкушавала да го използва.

Юда разбираше това желание. От безброй години той самият бе търсил начин да сложи край на живота си, като при опитите се бе подлагал на невъобразима болка. И въпреки това оживяваше. Простото право на смърт бе дадено на всички други същества. Дори зверовете, с които се сблъскаха, можеха просто да излязат на слънчева светлина и да прекратят отвратителното си съществуване.

Погледът му отново се спря върху блестящото сребро между гърдите ѝ с мисълта, че смъртта, която бе търсил от толкова отдавна, е съвсем близо. Трябваше само да я вземе.

Пресегна се — и вместо това хвана ръката ѝ и я придърпа към себе си към устните си.

Целуна я, радостен, че е жив.

Насред Тибър, под ярките лъчи на обедното слънце, Юда си мислеше за онзи момент, за целувката в мрака. Изпълни го мъка, тъй като знаеше какво ще последва: че отношенията им ще приключат.

„Може би трябваше да хвана онова парче, а не ръката ѝ.“

Така и не научи как се е сдобила с него, нито нещо друго за свещеното оръжие. Но пък и двамата имаха своите тайни.

Бръкна в джоба на гърдите си и извади студен като лед камък, приблизително с размерите и формата на тесте карти. Беше изработен от прозрачен зелен кристал, подобен на изумруд, но дълбоко в сърцевината му имаше дефект, абаносовочерна жилка. Юда вдигна камъка към слънцето и го завъртя. Черната жилка потръпна на ярката светлина, смали се до точица, но си остана там. След като върнеше кристала в сянката на джоба си, жилката щеше отново да порасне.

Като живо същество.

С тази разлика, че процъфтяваше на тъмно, а не на светлина.

Беше открил камъка през годините след Арела, след като бе открил *защо* върви по своя дълъг път през света. По време на онзи мрачен период Юда се беше отдал на изучаването на алхимията, преподавана от такива като Исак Нютон и Роджър Бейкън. Беше научил много, в това число как да вдъхва живот на същества с часовникови механизми и как да манипулира силата, намираща се в кръвта му.

Попадна на кристала, докато търсеше митичния философски камък, веществото, за което се вярваше, че давало вечен живот. Самият той се надяваше, че то ще предложи обяснение на собственото му безсмъртие. Беше изровил кристала от мястото му под крайъгълния камък на една порутена църква.

В крайна сметка той не се оказа философският камък, а нещо много по-могъщо, свързано със *смъртта*, а не с безсмъртния *живот*. Потърка с палец знака по долната страна на камъка. След години изучаване на този символ и на самия камък знаеше много от тайните му — но не всички.

Въпреки това знаеше, че в подходящите ръце този прост зелен камък може да наруши равновесието на живота на Земята. Векове наред беше чакал подходящото време, за да освободи злото му, да изпълни онова, за което бе пратен на този свят.

Прибра камъка в джоба си и се загледа в слънцето.

Най-сетне времето беше дошло.

Но първо трябваше да намери два ангела.

Един от миналото и един от настоящето.

21.

19 декември, 13:48

Северен Ледовит океан

Високо над палубата на ледоразбивача Томи стискаше металните греди на крана. Държеше се здраво с дебелите си ръкавици. Не изпитваше страх от смъртта — знаеше, че падането върху твърдата стомана няма да го убие — но предпочиташе да си спести болката от счупен гръбнак, таз и череп.

Затова внимателно се изкачи още по-нагоре.

Похитителите му го оставяха да се катери където и когато си поиска.

Те също не се страхуваха, че Томи може да умре — или да избяга.

Заобиколи до задната част на крана. Въпреки хапещия вятър обичаше да идва тук. Чувстваше се свободен, оставяше страховете и грижите си долу.

Арктическото слънце висеше тежко над хоризонта, отказвайки да изгрее наистина през това време на годината. Томи се загледа към безкрайната ледена шир и тъмната дияр открита вода, прорязана от кораба. Единствените живи същества на километри наоколо бяха хорала от екипажа на ледоразбивача. Не беше сигурен дали Альоша и господарят му влизат в категорията на живите същества.

Изскърцване на врата го накара да се откъсне от хоризонта и да погледне надолу. През люка излезе висока тъмна фигура и се изправи. Мъжът придържаше краищата на расото си на свирепия вятър — не защото му беше студено, а за да попречи на вълната да зашиба тялото му като камшик. На Томи не му беше трудно да забележи гъстата му брада и киселата физиономия.

Това бе господарят на Альоша.

Григорий Распутин.

Руският монах държеше сателитен телефон.

Обхванат от любопитство, Томи се спусна към него с намерението да подслуша отгоре.

Всички на кораба млъкваха всеки път, когато Томи влезеше някъде. Гледаха го, сякаш е извънземен — и може би вече наистина беше такъв. Но отгоре, невидим за останалите, той можеше да слуша и да наблюдава как минава животът долу. Това бе друга причина да обича катеренето. Изпитваше утеха, когато гледаше как някой пуши, подсвирква си или се шегува, макар и да не разбираше руски.

Тихомълком се спусна надолу, докато не намери позиция, от която можеше да слуша, без да попада в полезрението на Распутин.

Монахът крачеше напред-назад под него, мърмореше на руски и гледаше кръвнишки към леда. Непрекъснато поглеждаше телефона, сякаш очакваше обаждане. Нещо несъмнено го беше развълнувало.

Накрая телефонът иззвъня.

Распутин незабавно го вдигна към ухото си.

— Да?

Томи стоеше напълно неподвижно на мястото си. Замоли се човекът от другата страна на линията да говори английски. Може пък да научеше нещо.

„Моля те...“

Распутин слуша цяла минута, после прочисти гърлото си и заговори със силен акцент:

— Преди да преговаряме за момчето, искам снимка на Евангелието.

Томи изпита облекчение, когато чу, че разговорът се води на английски, но какво искаше да каже Распутин с това „да преговаряме за момчето“? Да не би някой да се опитваше да го купи? Това обаждане свобода ли означаваше, или друг затвор?

„Само да можех да чуя какво казва другият...“

Уви, това желание не му беше изпълнено.

— Зная какво разкрива Евангелието кардинале — изръмжа Распутин. — И няма да преговарям, ако не мога да съм сигурен, че то е у вас.

Въпросите затанцуваха като искри от огън в главата на Томи: „Какво евангелие? Какъв кардинал? С някой от Католическата църква ли разговаря? Защо?“.

Представи си очите на свещеника, който го бе утешил след смъртта на родителите му в Масада. Помнеше загрижеността му.

Свещеникът дори се беше помолил за майка му и баща му, макар да знаеше, че са евреи.

От другия край на линията изригнаха гневни звуци, достатъчно силни, за да достигнат до Томи.

Распутин отново каза нещо на някакъв друг език, вероятно латински.

Томи си спомни, че молитвата на свещеника също бе на латински.

Да не би да имаше някаква връзка?

— Това са условията ми — сопна се Распутин и прекъсна връзката.

Започна отново да крачи напред-назад, докато телефонът му не подаде сигнал за получено съобщение.

Распутин погледна екрана и падна на колене на заледената палуба. На лицето му бе изписан възторг, докато се взираше в леда, стиснал телефона между дланите си, сякаш беше молитвеник.

Томи тихо увисна от крана, за да погледне екрана. Не успя да различи нищо, но предположи, че това е снимката на евангелието, която Распутин бе настоял да получи.

Телефонът иззвъня отново.

Распутин вдигна, все така паднал на колене и явно неспособен да скрие задоволството си.

— Да?

Последва дълга пауза, по време на която монахът слушаше.

— Добре — каза той, докосвайки с дебелия си пръст кръста на гърдите си. — Но, кардинал Бернар, винаги можем да се срещнем в Санкт Петербург за размяната, нали? За мен ще е огромно удоволствие да ви демонстрирам руското гостоприемство. Отец Корза му се наслади много при посещението си миналия път.

Томи трепна и едва не падна.

Беше забравил името на свещеника, но го позна, когато го чу.

„Корза.“

Преди да успее да обмисли новата загадка, Распутин изръмжа и остриите му кучешки зъби лъснаха.

— Добре тогава, неутрална територия. — И се изкиска. — Какво ще кажете за Стокхолм?

Послуша още малко, после се сбогува и затвори. Изправи се и се загледа в леда.

Томи не смееше да помръдне, така че просто гледаше и чакаше.

Монахът вдигна глава и погледна към него. Усмивката му беше по-студена и от леда около кораба. Явно през цялото време бе знаел, че Томи е там горе. Може би беше преминал нарочно на английски, за да е сигурен, че Томи ще разбере същината на разговора.

Но защо?

Распутин размаха пръст към него.

— Внимавай там горе. Може и да си ангел, но още си нямаш криле. Ще се погрижа да ти намеря един чифт, преди да тръгнем.

Резкият му смях се понесе над палубата.

„Какво искаше да каже с това?“

Томи внезапно усети, че се намира в много по-голяма опасност, отколкото преди малко. Замоли се някой да го спаси и си представи лицето на отец Корза.

Но онзи свещеник добър ли беше, или лош?

22.

19 декември, 13:51

Кастел Гандолфо, Италия

Изгубен в кръв и огън, Рун отдели устни от устата на Елизабета и ги приближи към гърлото ѝ. Езикът му се плъзна по вените, които навремето пулсираха с ритъма на сърцето ѝ.

Тя изстена под него.

— Да, да, любов моя...

Кучешките му зъби се източиха, готови да понижат нежната плът и да пият онова, което тя му предлагаше.

Бялата като алабастр шия го подканяше.

Най-сетне щеше да се събере с нея. Кръвта ѝ щеше да тече във вените му, както бе текла в нейните. Приблужи жадните си устни към очакващото гърло.

Отвори уста и оголи зъби към меката плът.

Преди да успее да захапе, нечий ръце го сграбчиха, отскубнаха го от Елизабета и го запратиха към каменната стена. Той изръмжа и се опита да се съпротивлява, но противникът му се беше вкопчил в него като вълк, хванал елен.

Чу две изщраквания.

Още две ръце се присъединиха към първите.

Когато алената пелена най-сетне се вдигна от очите му, видя Елизабета. Беше закопчана за леглото и се мъчеше да се освободи. По деликатните ѝ китки бяха избили мехури от изгарящото сребро, обезобразяващи онова, което току-що бе излекувал и целувал.

Надя и Кристиан го държаха прикован до стената. При други обстоятелства сигурно щеше да успее да се освободи, но все още бе слаб. Думите им проникнаха през мъглата, разкриха се като молитви, напомниха му кой е.

Напълно обезсилен, той се отпусна в ръцете им.

— Рун. — Надя продължаваше да го държи здраво. — Моли се с нас.

Подчинявайки се на заповедния ѝ тон, той размърда устни, насили думите да заизлизат от устата му. Жаждата му за кръв постепенно отшумя, но не се смени с утеха, а единствено с пустота, оставяйки го изтощен и безсилен.

Двамата сангвинисти го изнесоха от килията и Надя затвори вратата.

Няколко килии по-нататък Кристиан го положи на едно легло.

„Сега и аз ли съм затворник?“

— Излекувай се. — Надя пъкна в ръката му манерка вино.

После двамата с Кристиан излязоха и заключиха вратата на килията.

Рун остана да лежи по гръб върху мухлясалия сламеник. Миризмата на плесен и каменен прах изпълваше тясното помещение. Той копнееше да се върне в килията на Елизабета, да се изгуби в аромата на кръв. Сграбчи с две ръце разпятието си и остави среброто да изгори дланите му, но болката не успя да го съсредоточи.

Знаеше какво трябва да направи.

Посегна към манерката, отвори я и изпи цялото ѝ съдържание на една дълга глътка. Огънят на Христовата кръв нямаше да му остави място за съмнение. Светостта пламна в гърлото му и експлодира вътре в него, изгори дори пустотата.

Стиснал отново кръста, той затвори очи и зачака изкуплението да го връхлети. Цената на Христовата благословия бе да преживее един от най-лошите си грехове.

Но какво щеше да му покаже сега осветената кръв?

Какво беше достатъчно силно, за да отговаря на греха в душата му?

Луната се беше издигнала високо. Рун се прекръсти и прекрачи прага на кръчмата. Това бе единственото място за събиране в малкото селце, известно с превъзходния си мед. Щом влезе, вонята на медовина се смеси с желязната миризма на пролята кръв.

Тук бе имало стригой. Тук бе убивал стригой.

Прислужница, слаба и цялата в синини, лежеше просната на мръсния под до дебелия кръчмар. В гърдите им не отекваха сърдечни удари. Двамата бяха мъртви и щяха да си останат мъртви.

Под краката му захрущяха счупени грънци.

По сребърното му острие играеха отражения на пламъци.

Бернар бе обучил Рун да използва това оръжие наред с много други по време на подготовката за първата му мисия като сангвинист. Беше минала точно една година, откакто Рун бе изгубил собствената си душа при нападение на стригой, повален до гроба на сестра си.

Днес трябваше да поеме по пътя към спасението.

Бернар му бе наредил да намери звяра, който тероризираше местното село. Единакът стригой беше пристигнал само преди дни, но вече бе убил четирима души. Рун трябваше да превърне противния му апетит в стремеж към святост, както бе направил Бернар с него, или да сложи край на съществуването му.

Някакво изскърцване привлече вниманието му към ъгъла, където имаше грубо скована маса, избутана до стената. Острото му зрение различи форма в мрака под масата.

Търсеният стригой се беше скрил там.

Друг звук достигна до ушите му.

Плач.

С един скок Рун преодоля разстоянието до масата, дръпна я с една ръка и я запрати през помещението. С другата си ръка замахна към мръсно бяло гърло.

Дете.

Момче на десет или единайсет се взираше в него с огромните си очи. Късата му кафява коса бе подстригана от любящи ръце. Мръсни пръсти обвиваха голите кокалести колене. По бузите му се стичаха сълзи — а по брадичката му имаше кръв.

Рун не смееше да покаже милост. Мнозина сангвинисти бяха загинали, защото бяха подценили противника си. Зад невинно младо лице често се криеше убиец на стотици години. Припомни си това, но детето изглеждаше безобидно, дори окаяно.

Бързо хвърли поглед към труповете на пода и си напомни да не допуска да бъде подлъган. Момчето изобщо не беше безобидно.

Обърна момчето и го притисна към гърдите си, като го държеше отзад, приковавайки ръцете му. Замъкна го до огнището. Над грубата дървена полица имаше окачено огледало.

Отражението показваше, че детето е кротко в прегръдката му и не се съпротивлява.

Нещастни кафяви очи срещнаха неговите в огледалото.

— *Защо съм чудовище?* — попитаха младите устни.

Рун се поколеба от неочаквания въпрос, но почерпи сили от онова, което бе научил от Бернар.

— *Ти си съгрешил.*

— *Не съм, не и по моя воля. Бях добро момче. Някакъв звяр нахлу през прозореца ми през нощта. Ухапа ме. Накара ме да пия кръвта му, след което избяга. Не съм искал да се случи. Съпротивлявах се. Борих се с всички сили.*

Рун си припомни собствената си борба против онзи стригой, който бе откраднал душата му, и как накрая се беше предал, бе прегърнал блаженството, което му бе предложено.

— *Има начин да спреш злото, да служиш отново на Бог.*

— *Защо да служа на бог, който позволи да ми се случи това?*

Детето не изглеждаше гневно, а просто любопитно.

— *Можеш да превърнеш проклятието в дар — каза Рун. — Можеш да служиш на Христос. Можеш да живееш, пиейки Неговата свята кръв, а не кръвта на човеците.*

Погледът на детето се насочи към телата на пода.

— *Не исках да ги убивам. Честна дума, не исках.*

Рун отпусна хватката си.

— *Знам. И можеш да престанеш да убиваш.*

— *Но...* — *Детето отново срещна погледа му в огледалото. — На мен ми хареса.*

Нещо в очите му говореше за мрака вътре в него. Рун знаеше, че първата мисия е изпитание колкото за момчето, толкова и за него.

— *Това е грях — настоятелно повтори той.*

— *В такъв случай ще попадна в ада.*

— *Не и ако се откажеш от този път. Не и ако се посветиш на живот в служба на Църквата, на Христос.*

Детето се замисли за момент.

— *Можеш ли да ми обещаеш, че няма да ида в ада, ако го направя?*

Рун се поколеба. Искаше му се да може да предложи по-убедителна истина на момчето.

— *Това е най-добрата ти надежда.*

Подобно на толкова много неща в живота, беше въпрос на вяра.

Горяща цепеница се търкулна от огъня и падна на камъните на камината. Ярки искри полетяха на пода и угаснаха. Рун усети, че утрото устремно приближава. Детето погледна към прозореца, сякаш също го усещаше.

— Трябва да решиш бързо — каза Рун.

— Слънцето изгаря ли те? — попита детето и трепна при спомена за изпитана болка.

— Да — каза той. — Но благодарение на Христовата благословия мога да вървя под обедното слънце. Неговата кръв ми дава сила и святост за това.

Кръглите очи на момчето го погледнаха със съмнение.

— Ами ако пия от Неговата кръв, но не вярвам истински?

— Христос ще познае преструвката. Кръвта Му ще те изпепели.

Малкото тяло на детето потръпна в ръцете му.

— Ще ме пуснеш ли, ако откажа?

— Не мога да ти позволя да продължаваш да убиваш невинни.

Момчето обърна глава към труповете на пода.

— Те изобщо не са невинни. Крадяха от пътници, сводничеха, а веднъж прерязаха гърлото на един човек, за да отмъкнат кесията му.

— Бог ще ги съди.

— А ти ще съдиш мен ли? — попита детето.

Рун трепна.

Такава беше ролята му, нали?

На съдия и палач.

— Нямаме много време — несигурно рече той. — До изгрева остава само...

— Никога не съм имал много време, а сега нямам никакво. — По бузите му отново потекоха сълзи. — Няма да дойда с теб. Няма да стана свещеник. С нищо не съм съгрешил, за да се превръщам в чудовище. Така че го направи още сега. И бързо.

Рун зяпна насълзените, но решителни очи.

„Такава е Божията воля“ — напомни си.

Въпреки това се поколеба, а изгарящото слънце приближаваше заплашително.

Какво беше сторило това дете, за да заслужава да бъде превърнато в звяр? Било е невинно, съпротивлявало се е на

нахвърлилото се върху него зло и е изгубило.

Самият Рун не беше по-различен — с тази разлика, че беше избрал да Му служи.

Миризмата на студена кръв лъхна от телата на пода. Момчето щеше да остави този мъчителен спомен до края на дните му.

— Прости ми — прошепна Рун.

Момчето каза една дума, която щеше да го преследва през вековете.

Въпреки това Рун преряза с острието детското гърло и черната кръв пръсна по огледалото.

Дойде на себе си на пода на килията. В някакъв момент беше изпъзлял под леглото, бе се свил на кълбо и плачеше. Лежеше сам и се взираше в дъските на леглото, само на една длан разстояние от лицето му.

„Защо ми беше показан този момент?“

Беше постъпил според инструкциите, изпълнявайки заповедта на Бог.

Защо това да бе грях, който трябва да се изкупи?

„Защото се поколебах накрая ли?“

Изпъзля изпод леглото и седна на ръба. Опря лакти на коленете си, стисна главата си с ръце и се замоли за утеха.

Но утеха не дойде.

Вместо това си спомняше ясните кафяви очи на момчето, тънкия му глас, как се бе сгушило на гърдите му и бе повдигнало брадичка, за да улесни острието.

Спомни си как го помоли за прошка.

Момчето бе отговорило.

Не.

Въпреки това, в името на Бог, той го беше заклал.

Оттогава много невинни бяха умрели под острието му. Рун вече не спираше, не се колебаеше. Убиваше, без да изпитва мъка. Годините служба го бяха довели дотам да може да избива деца без никакво съжаление.

Скри лице в дланите си и заплака.

За себе си и за момчето с кафявите очи.

23.

19 декември. 14:36

Кастел Гандолфо, Италия

Джордан се протегна под завивките. Голото му тяло бе долепено до тялото на Ерин. Тя промърмори нещо в съня си и се притисна към него.

Господи, колко му беше липсвала.

Почукване на вратата събуди Ерин и тя се сепна и бързо седна. Русата ѝ коса се спусна по раменете ѝ и одеялото падна от голите ѝ гърди. Изглеждаше прекрасна на слабата светлина, проникваща през капациите на прозорците.

Той посегна към нея. Не можеше да се сдържи.

— Имате петнайсет минути! — обади се Кристиан от другата страна. Гласът му бе доста развеселен. — Така че довършвайте, каквото сте започнали... или започнете, каквото искате да завършите. Така или иначе, предупредих ви.

— Благодаря! — извика му Джордан и се ухили на Ерин. — Нали знаеш, че е смъртен грях да не се подчиниш на пряка заповед на свещеник.

— Нещо ме съмнява — отвърна тя със спокойна усмивка и посочи към душа, към обещанието за гореща сапунена вода и гола кожа. — Но може би заради душите ни ще е по-добре да сме сигурни, а не да съжаляваме.

Той отвърна на усмивката ѝ, вдигна я на ръце и я понесе към банята.

Когато Кристиан почука отново, двамата бяха изкъпани, облечени и въоръжени с новите си оръжия. Въпреки драскотините и синините Джордан не се бе чувствал толкова добре от много време.

След като излязоха в коридора, Кристиан приближи пръст до устните си и им подаде по едно фенерче.

„Какво става?“ — зачуди се Джордан.

Все пак имаше достатъчно доверие на Кристиан, за да не задава въпроси. Двата с Ерин последваха младия сангвинист до края на

коридора, надолу по стълбите и по дълъг тунел без осветление.

Джордан включи фенерчето си. Ерин последва примера му.

Кристиан наложи изнурително темпо. Вървяха поне километър и половина. Накрая стигнаха стоманена врата и спряха. Кристиан въведе код в електронното табло и отстъпи назад. Вратата безшумно се отвори към тях. Беше дебела цяла стъпка и вероятно можеше да издържи на минометен обстрел.

В тъмния проход нахлу ярка слънчева светлина.

Джордан долови миризма на бор и глина.

Явно бе таен изход, през който папата можеше да се измъкне, ако замъкът бъде застрашен по някакъв начин.

Кристиан пристъпи напред и им направи знак да не изостават.

Разтревожен от всички недомлъвки, Джордан намести автомата си по-удобно и пусна Ерин между себе си и Кристиан. Искаше тя да е защитена отпред и отзад.

Озоваха се в гъста вечнозелена гора. В сенките беше студено. Докато вървяха, дъхът им увисваше на пара в неподвижния въздух. Килимът от борови иглички заглушаваше стъпките им.

Ерин вдигна ципа на якето си от вълча кожа.

Дори този звук беше прекалено силен в смълчалата се гора.

Три фигури изплуваха от сенките пред тях. Кристиан се отпусна, но Джордан стисна автомата по-здраво. После видя, че едната е Надя и че води Рун и Батори. Или поне предположи, че е графинята, тъй като жената бе забулена от глава до пети, за да се предпази от слънцето. Сребърната белезница на едната ѝ тънка китка потвърди, че наистина е Батори. Другата белезница беше закопчана на китката на Рун.

Сангвинистите не искаха да поемат никакви рискове с графинята.

Самият Джордан би предпочел да го закопчат с кобра.

Надя даде знак на Джордан да я последва сред гъсталаците, за да поговорят насаме. Беше изнервящо, че никой не произнасяше нито дума. Джордан бързо стисна Ерин за лакътя, остави я с Кристиан и тръгна след Надя.

Щом се отдалечиха достатъчно, Надя извади дебел лист, сгънат и запечатан с червен восъчен печат с изображението на корона с два кръстосани ключа.

Папският печат.

С дългия си нокът тя счупи печата, разгъна листа и Джордан видя нарисувана на ръка карта на Италия. Синя линия започваше северно от Кастел Гандолфо и свършваше недалеч от Рим. Бяха отбелязани номерата на магистралите, а също и график.

Надя вдигна запалка и щракна, готова да изгори листа, без да сваля поглед от Джордан.

Явно от него се очакваше да запомни картата наизуст.

Джордан въздъхна и наизусти магистралите и графика. Накрая я погледна в очите.

Надя направи движение с ръце, сякаш шофира, и посочи към гърдите му.

„Явно аз ще карам.“

Тя поднесе запалката към листа. Жълтите пламъци облизаха дебелата хартия и бързо я превърнала в пепел. Целта на цялата пантомима беше ясна. Джордан, Надя и онзи, който бе написал съобщението — вероятно кардиналът — бяха единствените, които трябваше да знаят дестинацията и маршрута.

Не искаха да дадат на атентаторите втори шанс да ги атакуват.

Надя го поведе обратно към другите.

Тръгнаха през гората и стигнаха до някакъв паркинг, на който имаше черен джип „Мерцедес“ със затъмнени стъкла и мотоциклет „Дукати“, също черен и с линии, които крещяха за скорост.

Джордан погледна мотора с копнеж, но знаеше, че ще трябва да седне зад волана на джипа.

Сякаш за да докаже това, Надя яхна мотоциклета, погледна Джордан и вдигна вежда. Той се ухили и си спомни лудешкото им препускане през Бавария преди няколко месеца. Никога не бе изпитвал такъв страх и ликуване едновременно. Благодарение на свръхестествените си рефлексии Надя бе управлявала мотора със скорост, която бе смятал за невъзможна.

Но днес това нямаше да се повтори.

Тя му метна ключовете за колата, запали мотора и потегли с рев.

Групата на Джордан тръгна към джипа. Рун помогна на графинята да седне отзад. Кристиан се настани от другата ѝ страна. Джордан отвори предната врата за Ерин. Не искаше да я оставя да седне отзад с Рун и графинята.

Дори предната седалка бе твърде близо до онези двамата.

15:14

Колата се носеше по път с гладко черно покритие. Елизабет стисна юмруци. Автомобилите я ужасяваха. В Рим беше избягвала зловонието им и ръмжащите им двигатели. Нямаше желание да ги доближава, а ето че сега се намираще в един от тях.

Много приличаше на карета от нейното време, само че те не бяха толкова бързи. Никой кон не би могъл да се движи с подобна скорост. Как успяваше войникът да я управлява? Елизабет знаеше, че колата е механично устройство като часовника, но не можеше да се освободи от мисълта, че всеки момент могат да се блъснат в нещо и да пръснат мозъците си по твърдия път.

Следеше туптенето на сърцата на човеците отпред и съдеше по тях за евентуална заплаха. В момента сърцата им биеха бавно и спокойно. Не се страхуваха от този ръмжащ звяр.

Направи всичко по силите си да им подражава.

Щом те не показваха страх, тя също нямаше да си позволи да се страхува.

Минутите се изнизваха и първоначалният ѝ ужас се притъпи и се превърна в досада. Черната лента на пътя се разгръщаше пред нея със зловещо еднообразие. Дървета, села и други автомобили прелитаха от двете им страни, незабележими и незабелязани.

След като страхът отмина, мислите ѝ отново се насочиха към Рун. Спомни си как държи ръката ѝ, как устните му докосват гърлото ѝ. Не беше толкова безстрастен и посветен на Църквата, колкото изглеждаше — нито сега, нито преди. В килията отново се бе приближил на косъм от престъпването на клетвите си.

Тя знаеше, че това не е жажда за кръв.

Той искаше *нея*.

„Той все още ме обича.“

Въпреки всичките странности на този модерен свят това я поразяваше най-силно. И тя знаеше, че трябва да изчака подходящ момент, за да се възползва.

Да се освободи.

Може би да освободи и *двамата*.

Автомобилът мина покрай редица селски къщи. Зад някои прозорци се виждаха хора. Тя им завидя за простотата на живота им — и в същото време си даде сметка колко са смазани, затворени в рамките на един човешки живот, уязвими, постоянно износвани от годините.

Хората бяха толкова крехки и мимолетни създания.

След още пътуване автомобилът излезе на огромно поле от същия твърд материал като пътя и спря до гигантска метална постройка с огромни отворени врати. Войникът завъртя ключа и ръмженето на колата замлъкна.

— Какво е това място? — попита тя.

— Хангар — отвърна Рун. — Място, където се държат самолети.

Тя кимна. Знаеше за самолетите, често беше виждала светлините им в нощното небе на Рим. В малкия си апартамент беше разглеждала техни изображения, очарована от чудесата на тази епоха.

В сенките на хангара забеляза малък бял самолет със синя ивица по корпуса.

Надя се появи на вратата му, на горния край на късата стълба. Кучешките зъби на Елизабет се удължиха мъничко, когато тялото ѝ си спомни безбройните малки унижения, на които я бе подложила високата жена.

Рун ѝ помогна да слезе от автомобила. Движенията им бяха тромави заради изгарящите окови, които ги свързваха. Двамата последваха останалите в дълбоките сенки на сградата.

Надя дойде при тях.

— Направих пълна проверка на самолета. Чист е.

Рун се обърна към Елизабет.

— Вътре е достатъчно тъмно. Ако искаш, можеш засега да махнеш воала си.

Елизабет с готовност вдигна свободната си ръка и дръпна покривалото. Хладният въздух погали лицето и устните ѝ, донасяйки миризмата на катран и на други неща — парливи, горчиви и изгорели. Тази епоха се задвижваше от огъня на горящо земно масло.

Елизабет внимаваше да не обръща лице към отворената врата. Дори разсеяната слънчева светлина ѝ причиняваше болка, но тя правеше всичко по силите си да я скрива.

Загледа войника, който се протягаше и се разтърпяваше, за да раздвижи кръвта си след дългото шофиране. Напомняше ѝ за неуморен

жребец, пуснат на свобода след дълъг престой в конюшната. Титлата му — Воин на Човека — определено му подходеше.

Той не се отделяше от жената, Ерин Грейнджър. Ясно си личеше, че влюбен в нея; Рун също като че ли усещаше присъствието ѝ повече, отколкото се харесваше на Елизабет.

Въпреки това трябваше да признае, че историчката има грацията на атлет и чудесен ум. В друга епоха и в друг живот двете биха могли да са приятелки.

— Трябва да потегляме, ако искаме да не закъснеем за срещата — каза Надя.

Последваха я по стълбата в самолета.

Щом влезе, Елизабет погледна наляво и видя малка стаичка с две малки кресла, наклонени под ъгъл прозорци и червени и черни превключватели и бутони.

— Това е пилотската кабина — обясни Рун. — Пилотът управлява самолета от нея.

Най-младият сангвинист, Кристиан, се настани в кабината. Явно уменията на сангвинистите се бяха адаптирали към новата епоха.

Влязоха в основния салон. От двете му страни имаше удобни кожени кресла, между които минаваше тясна пътека. Елизабет погледна малките прозорци и си помисли какво ли е да гледаш света от въздуха и как ли изглеждат облаците отгоре и звездите в небето.

Наистина беше епоха на чудеса.

Погледът ѝ се плъзна покрай седалките и се спря върху дълъг черен сандък отзад, с дръжки по краищата. Несъмнено беше модерна изработка, но формата му не се беше променила особено от нейното време.

Беше ковчег.

Тя спря така внезапно, че Рун се блъсна в нея и каза:

— Извинявай.

Погледът ѝ не се откъсваше от ковчега. Тя подуши. Вътре нямаше труп, иначе щеше да го усети.

„Защо е тук?“

Надя се усмихна — и Елизабет веднага разбра.

Хвърли се назад и се блъсна силно в Рун. С лявата си ръка изтегли закривеното му оръжие от ножницата на китката. С бързо

движение замахна към Надя, но тя отскочи назад и острието само закачи брадичката ѝ.

И пусна кръв.

Но не достатъчно.

Елизабет наруга тромавата си лява ръка.

Зад нея се затръшна врата. Тя се обърна и видя, че Кристиан е напъхал двамата човеци в пилотската кабина за по-сигурно. Почувства се поласкана, че я възприемат като такава заплаха.

Стисна здраво ножа и се обърна към Надя.

В едната си ръка жената държеше сребърна верига като камшик, а в другата — къс меч.

— Спрете! — извика Рун и гласът му прогърмя в тясното пространство.

Елизабет не помръдна. Представи си саркофага, от който се беше родила в този нов свят. Спомни си зазиданата килия в кулата на замъка си, където бавно бе умираше от глад. Не можеше да понесе мисълта отново да бъде затворена, да се озове в капан.

— Последния път, когато ме сложи в ковчег, бях там четиристотин години — изсъска тя на Рун.

— Само за полета е — увери я Рун. — Самолетът ще лети над облаците. Там няма как да се скриеш от слънцето.

Въпреки това я обземаше паника при мисълта да бъде затворена отново. Не можеше да се контролира. Замята се въпреки среброто, което я свързваше с него.

— Предпочитам да умра.

Надя пристъпи напред.

— Щом искаш.

И с бързо замахване на късия меч ѝ преряза гърлото. Среброто изгори кожата на Елизабет и от раната бликна кръв, заизвлича светостта от тялото ѝ. Елизабет престана да се съпротивлява и изпусна оръжието си. Рун беше до нея и притискаше с длан гърлото ѝ, за да спре кръвта.

— Какво направи? — изсъска той на Надя.

— Ще живее — отвърна Надя. — Срязал я плитко. Така по-лесно ще я сложим в ковчега без ненужни борби.

Надя вдигна капака.

Елизабет изстена, но среброто я беше омаломощило и тя нямаше сили да направи нещо повече.

Рун я взе на ръце и я понесе към ковчега.

— Обещавам, че ще те извадя — каза той. — След няколко часа.

Нежно я положи в ковчега. Чу се изщракване и белезниците ѝ бяха свалени.

Елизабет искаше да се надигне, да се съпротивлява, но не можеше да събере сили.

Капакът се спусна и тя отново потъна в пълен мрак.

24.

19 декември, 17:39

Кастел Гандолфо, Италия

Имотът бе по-голям от целия Ватикан и предлагаше много места, на които да се спотайва и да наблюдава. В момента се беше покатерил на един от гигантските вечнозелени дъбове и използваше клоните и дебелия ствол, за да се скрие в тъмното. Дървото се издигаше само на един хвърлей от замъка.

По-рано, докато слънцето залязваше, беше изпълзвал от купата сено. Благодарение на тъмнината лесно се промъкна през полицейските заграждения около останките на влака. Острият му слух долавяше сърцата на следователите и му позволяваше да ги избягва и да остане незабелязан. От купата беше чул кардинала да споменава, че отива в Кастел Гандолфо, за да се моли и да оплаче душите, изгубили живота си този ден.

Затова след залез Леополд го последва: тичаше със скорост, на каквато бе способен единствено сангвинист, и бързо измина няколкото километра до малкото село с издигащия се над него папски замък.

През последния половин час следеше резиденцията от разстояние, като бавно я обикаляше. Не смееше да приближи, тъй като сангвинистите вътре можеше да го усетят.

Благодарение на острия си слух успя да чуе доста неща отвътре — откъси от разговори, разменяни между персонала клюки. Бързо разбра, че те знаят за трагичните събития. Като че ли единствено кардинал Бернар беше останал жив. Полицията беше открила телата на машинистите. Леополд си спомни, че един хеликоптер беше пристигнал и отлетял преди идването на спасителите. Кардиналът явно беше прибрал труповете на своите хора — не би допуснал телата на сангвинистите да попаднат в ръцете на италианската полиция. Леополд дори чу една прислужница да споменава за тяло, което зърнала за момент, преди Бернар да побърза да го скрие в недрата на замъка.

Леополд се размърда на клона си и се замоли за убитите души. Знаеше, че смъртта им е нужна в името на по-висша цел, но въпреки това скърбеше за Ерин и Джордан, както и за събратята си сангвинисти — Рун, Надя и Кристиан. Дори неприятният отец Амвросий не заслужаваше подобна участ.

Сега слушаше звуците на погребалната литургия. Плътният глас на кардинала не можеше да се сбърка дори от това разстояние. Устните на Леополд повтаряха беззвучно молитвата, сякаш самият той отслужваше литургия от дървото. През цялото време се ослушваше за гласовете на Ерин и Джордан — не беше изключено персоналът на замъка да греши. Опита се да различи туптенето на сърцата им сред хора на папската прислуга.

Нищо.

Чуваше единствено молитвите на кардинала.

След края на литургията слезе от дървото, отиде в селцето, влезе в телефонната кабина до една бензиностанция и набра запомнения наизуст номер.

Вдигнаха му почти веднага.

— Оцелял ли си? — Дамнатус май бе по-скоро ядосан, отколкото изпълнен с облекчение. — Има ли други?

Разбира се, това беше основната грижа на Дамнатус. Несъмнено се тревожеше, че щом Леополд е оцелял, същото може да се отнася и за други, например за тримата от предсказанието. Леополд не очакваше от него извинение, че е попаднал в същия капан, колкото и да смяташе, че заслужава такова. И двамата знаеха, че пътят им е праведен. Независимо от чувствата си Леополд трябваше да работи с Дамнатус, въпреки че той едва не го беше убил, за да постигне целта си.

Леополд — даваше си сметка за това — съобщи всичко, което беше научил.

— Доколкото успях да разбера, оцелял е единствено кардиналът. Една прислужница видяла как докарват тяло от мястото на катастрофата. Може да има и други.

— Върни се в замъка и провери тялото — нареди Дамнатус. — Потвърди, че другите са мъртви. Искam доказателства.

Леополд и сам можеше да се сети за това, но влизането в резиденцията би го изложило на риск да бъде открит.

— Ще го направя — въпреки това обеща той.

След минути стоеше при тайната порта, водеща в подземното крило на сангвинистите. Замоли се никой да не пази вратата. Щом стигна, поряза дланта си и капна няколко безценни капки кръв в старата каменна чаша. Прошепна съответните молитви и се вмъкна през отвора.

Спря на прага и настрои сетивата си — заслуша се за сърдечни удари, помъчи се да надуши присъствието на други, да погледне във всеки тъмен ъгъл.

Щом се увери, че е сам, тръгна към параклиса на сангвинистите. Прибраните от катастрофата тела би трябвало да са отнесени там. Спомни си погребалната литургия.

Уплашен, че наоколо може да има и други, той извади късото си оръжие и стисна дръжката му. Беше убивал много хора и стригои през дългия си живот, но никога друг сангвинист. Стисна зъби и се подготви за тази възможност.

Продължи безшумно по последния тунел, като долавяше познатите подземни миризми на влажна пръст, изпразнения на плъхове и намека за тамян от литургията. Когато приближи входа на параклиса, забави крачка.

До него достигнаха тихи молитви и той спря.

Позна гласа на единствения скърбящ.

Кардинал Бернар.

Промъкна се до затворената врата и надникна през малкото прозорче. Пред редицата пейки бяла олтарна плащаница покриваше малка каменна маса, осветена с восъчни свещи в двата края. В средата имаше златен потир, пълен до ръба с вино.

Трептящата светлина се отразяваше от покритите със стъклопис прозорци в каменните стени от двете страни — и от абаносовия ковчег пред олтара.

Леополд видя простия сребърен кръст на капака.

Това бе ковчег на сангвинист.

Знаеше, че тялото вътре скоро ще бъде изпратено тайно в Рим и погребано в Светилището под „Св. Петър“ — единственото място на планетата, което бе достатъчно сигурно, за да пази тайните им.

Но един още не беше готов да се сбогува.

Бернар бе коленичил пред ковчегата, навел побелялата си глава, и шепнеше молитви. Изглеждаше някак смален, паднал от високия си кардиналски пост в дълбоката лична мъка.

Скръб преряза Леополд, когато се изправи пред физическото доказателство за действията си. Воин на Църквата лежеше мъртъв, сякаш бе поразен от собствената му ръка. Макар че подобна смърт в служба на Църквата донасяше на сангвиниста окончателен покой, Леополд не намираше утеха в тази мисъл.

Алените одежди на Бернар се нагънаха, когато той се наведе напред и допря длан от страни на ковчегата.

— Сбогом, синко.

Леополд си представи събратята си сангвинисти във влака. Ако се съдеше по прощалните думи на кардинала, в ковчегата беше или Рун, или Кристиан.

Бернар стана и излезе от параклиса, прегърбен от мъка.

Леополд се оттегли в едно странично помещение, пълно с бурета вино. А след като стъпките на кардинала стихнаха, влезе в празния параклис.

Тръгна към ковчегата с крака, натежали от мъка и чувство за вина. Знаеше, че Дамнатус ще иска в ковчегата да е Рун, предреченият Рицар на Христа. Съдбата на другите не можеше да е сигурна, но Леополд подозираше, че сигурно от тях не е останало много, за да бъде донесено тук.

Стигна до ковчегата, прокара длан по студената гладка повърхност и прошепна молитва за опрощение. А после затаи дъх, вдигна капака, събра сили и погледна вътре.

Ковчегът бе празен.

Шокиран, Леополд се огледа в очакване на капан, но капан нямаше.

Насочи отново вниманието си към ковчегата и видя, че не е съвсем празен.

На дъното му много грижливо бе положена молитвена броеница. Малкият сребърен кръст бе потъмнял от десетилетията търкане по време на молитва, мънистата също. Представи си как Бернар намира броеницата в студеното поле — единственото, останало след сангвиниста, който я бе носил.

Не беше нужно да я докосва, за да разбере чия е.

Беше му позната като собствената му длан.
Това бе неговата броеница, която бе изгубил при падането от влака.

Затвори очи.

„Виж колко ниско паднах, Господи...“

Спомни си Бернар, така покрусен и прегърбен от мъка.

„Мъка по мен... по един предател.“

Затвори капака и с препъване излезе от параклиса и замъка.

Едва тогава заплака.

ТРЕТА ЧАСТ

*Хвърля градушката Си на късове;
пред Неговия мраз кой ще устои?*
Псалтир 147:6

25.

19 декември, 20:04

Стокхолм, Швеция

Светът беше скован в лед.

Сгушена срещу неумолимия студ на шведската зимна нощ, Ерин потръпна в якето си, докато вървеше по улицата в центъра на Стокхолм. Бронираната кожа на дрехата може и да я защитаваше от ухапвания и порязвания, но бе почти безполезна срещу смразяващия вятър. Имаше чувството, че вдишва скреж. Студът от заледения калдъръм сякаш се просмукваше през подметките в краката ѝ.

Беше научила дестинацията им едва след като самолетът излетя от Рим и пое на север. Полетът до Швеция отне около три часа и завърши в страна, покрита със сняг и лед. В момента отиваха на среща с Григорий Распутин, за да преговарят за освобождаването на Томи Болар, който вероятно бе Първият ангел от пророчеството.

Ерин бе изненадана, че Распутин се е съгласил да се срещнат в Стокхолм, а не в Санкт Петербург. Бернар явно беше натиснал силно руския монах, за да го накара да напусне владенията си и да дойде на място, което можеше да мине за неутрална територия.

Все пак за Ерин разстоянието не беше достатъчно голямо.

Кристиан водеше. В продължаващата драма на недомлъвките младият сангвинист беше единственият, който бе информиран за мястото на срещата, и сега водеше бързо групата през центъра на Стокхолм. От двете страни се издигаха строги сгради. Простите скандинавски фасади бяха истинско облекчение след пищно украсените постройки на Рим. От повечето прозорци струеше топла светлина и се отразяваше от пресния сняг, навят от двете страни на улицата.

Дъхът на Ерин и Джордан излизаше на бяла пара.

Дори сангвинистите да дишаха, това не личеше по нищо.

Тя забеляза как Джордан внезапно подуши въздуха, също като куче. В следващия миг тя също долови миризмата — джинджифилов хляб и мед, печени кестени и карамелизирани бадеми.

Улицата свършваше с голям площад, който ги приканваше със светлините си.

Коледен пазар.

Кристиан ги поведе към това пристанище на топлина и веселие. Ерин и Джордан го следваха по петите; зад тях вървяха Рун и Батори, пак закопчани един за друг.

Надя беше последна, съсредоточила цялото си внимание върху изправения гръб на графинята.

С всяка стъпка и всеки поглед Рун излъчваше студена ярост. През целия полет той кипеше заради атаката на Надя срещу Батори. Ерин разбираше логиката и необходимостта от затварянето ѝ в ковчега. Никой нямаше доверие на графинята: всички се опасяваха, че може да каже нещо на някой митнически служител, да нападне някого или дори да се развилнее на борда на самолета — и тези тревоги не бяха неоснователни, ако се съдеше по звуците от битката преди да отлетят от Рим.

Подобно на Рун, Ерин още бе изумена и ужасена от прерязването на гърлото ѝ.

Батори едва не беше убита заради тяхното удобство. Ерин бе дарила от собствената си кръв, за да може графинята да се възстанови след кацането на самолета, но знаеше, че това няма да заличи стореното. Видя го в очите на графинята. Надя бе прерязала не просто гърлото ѝ, но и всяко доверие, което Батори би могла да има към тях.

За Ерин случилото се беше и сурово напомняне докъде могат да стигнат сангвинистите, за да постигнат целите си. Тя знаеше, че осигуряването на Първия ангел е важно за предотвратяването на войната, но не беше сигурна, че целта оправдава средствата. Особено в този случай. Несъмнено имаше и не така брутален начин да се справят с Батори, други средства, с които да осигурят сътрудничеството ѝ, било то и неохотно, но сангвинистите като че ли не си бяха направили труда да ги потърсят.

Стореното не можеше да бъде заличено.

Трябваше да продължат напред.

Щом се озоваха сред топлината и веселието на коледния пазар, леденото ѝ настроение се стопи. Студът също се отдръпна, докато минаваше покрай откритите мангали, на които бяха поставени кестени и бадеми.

Отляво имаше украсен със златни топки гигантски бор, който издигаше покритите си със сняг клони към небето. В мрака горе

танцуваха меки като пух снежинки и се спускаха плавно към земята. Отдясно дебел весел Дядо Коледа махаше от една будка за коледни сладки и поглаждаше дългата си бяла брада.

Джордан като че ли не забелязваше всичко това. Погледът му се плъзна преценяващо по площада, високите сгради и оживените хора в техните топли зимни облекла. Оглеждаше всяка витрина, сякаш зад нея можеше да се крие снайперист.

Ерин разбираше, че той е прав да е нащрек. При мисълта, че Распутин се спотайва някъде наоколо, простата магия на коледния пазар бързо се разпръсна.

По настояване на руския монах групата беше оставила оръжията си в самолета. Но можеха ли да вярват, че Распутин ще направи същото? Противно на очакванията, той беше известен като човек на думата си — макар че можеше да извърти думите по най-неочакван начин, така че трябваше да се внимава много с всяка сричка, която произнасяше.

Докато минаваше покрай една сергия за дървени играчки, Ерин се сблъска с едно момиче със синя плетена шапка с бял пискюл, което държеше марионетка на елф, яхнал елен. Куклата падна в снега и конците ѝ се оплетоха. Продавачът на сергията се намръщи недоволно.

За да избегне скандала, Ерин му подаде банкнота от десет евро, купи играчката и я подаде на детето. То се усмихна стеснително, грабна я и побягна.

Докато ставаше всичко това, Джордан стоеше до сергия, предлагаща димящи наденички. Други колбаси бяха окачени на стойките под тавана. Ако някой се питаше от какво са направени наденичките, съмненията му се разсейваха от препарираната глава на северен елен, окачена на стената зад червенобузестия продавач.

Ерин се върна при останалите, готова да се извини за закъснението.

Кристиан обаче беше спрял и се оглеждаше. После каза:

— Това е мястото. Беше ми казано да стигнем от летището до този коледен пазар.

Всички заоглеждаха празничното сбирще.

Графинята докосна заздравялата рана на шията си.

— Тръгнали сте на мисия на живот и смърт, а знаете толкова малко?

Ерин напълно споделяше мнението ѝ. Беше ѝ дошло до гуша от всички тези тайни. Усещаше тежестта на кехлибара в джоба си. Беше прехвърлила спомена за Ейми от старите си дрехи в новите и продължаваше да носи този товар, за да ѝ напомня, че тайните могат да убиват.

Оглеждаше предпазливо всичко и всички. Някаква жена буташе бебешка количка, чиято предна част бе покрита с карирано одеяло. До нея вървеше четиригодишно момче с лепкави бузи и близалка в мъхестата си ръкавица. Зад тях няколко момичета се кискаха до една сергия за сладки с формата на сърца, а две момчета се мъчеха да разчетат надписите, изписани с бяла глазура върху сърцата.

Детски хор запя „Тиха нощ“ на шведски и звуците се понесоха над пазара. Меланхоличната мелодия на коледната песен чудесно отговаряше на настроението на Ерин.

Тя се оглеждаше за някакъв знак от Распутин. Можеше да е навсякъде или никъде. Не би се изненадала, ако лудият монах не се появи и ги остави да висят на студа.

Джордан потри ръце — явно не му харесваше всички да стоят на открито, или пък просто му беше студено.

— Няма да е зле да направим обиколка на пазара — предложи той. — Ако Распутин иска да ни открие, ще го направи. Играта определено е негова и ще трябва да го изчакаме да предприеме първия ход.

Кристиан кимна и тръгна отново.

Джордан хвана Ерин за ръката. Макар на пръв поглед да вървеше небрежно след младия сангвинист, Ерин усети напрежението му: по раменете му си личеше, че изобщо не е спокоен и безгрижен.

Минаха покрай сергии, предлагащи керамични съдове, плетени сувенири и безброй сладкиши. Ярки цветове и светлини блестяха навсякъде, но си личеше, че пазарът скоро ще затвори. Хората, вървящи към околните улички, бяха повече от идващите.

Продължиха да обикалят, но от Распутин и неговите стригои нямаше и следа.

Спряха при сергия, предлагаща плетени пуловери от местна вълна. Ерин си помисли дали да не си купи един, ако се наложи да чакат още. Зад нея детският хор запя отново и високите невинни гласове изпълниха въздуха.

Тя погледна към сцената в края на алеята.

Пееха „Малкият барабанчик“. Текстът отново беше на шведски, но мелодията не можеше да се сбърка. Песента разказваше история за бедно момче, поднесло единствения подарък, който можело да даде на детето Христос — соло на барабан.

Усмихна се, когато си спомни как се беше захласнала като малка, когато ѝ позволиха да гледа анимационна версия на историята — рядко удоволствие в строгата религиозна среда, в която беше отгледана.

Погледът ѝ се насочи към хористите. Всички бяха момчета, подобно на героя от коледната песен. И изведнъж се вцепени, вперила поглед в невинните лица, и каза:

— Там ще намерим Распутин.

Знаеше, че монахът си пада по децата. Интересът му не беше сексуален, макар да си оставаше хищнически. Представи си всички онези деца на Ленинград, които монахът бе намерил гладуващи и умиращи по време на обсадата през Втората световна война. Беше ги превърнал в стригои, за да ги спаси от смъртта.

Някога Распутин бил сангвинист, но бил отлъчен и прогонен за подобни престъпления. В отговор бе създал извратена версия на ордена в Санкт Петербург, превръщайки се във фактически папа. Смесвал кръв и осветено вино за паството си, състоящо се предимно от деца.

— Ще е с момчетата — каза тя. — Някъде близо до хора.

Батори повдигна скептично вежда, но Рун кимна. Той познаваше Распутин най-добре от всички. Погледна Ерин в очите, оценявайки проникновението ѝ в психиката на монаха.

Джордан отново хвана ръката ѝ и каза:

— Да идем да погледаме представлението отблизо.

20:38

Докато вървяха през оредяващата тълпа към сцената, Джордан държеше Ерин плътно до себе си. Прималяваше му от аромата на печени кестени и греяно вино. Беше минало доста време, откакто двамата с Ерин бяха слагали нещо в уста. Сангвинистите често забравяха, че човешките им спътници от време на време трябва да се хранят.

Смяташе след като всичко приключи да намери най-голямата и най-гореща купа супа в Стокхолм. Или може би две. Едната щеше да изяде, а в другата щеше да си накисне измръзналите крака.

Огледа хората на пазара, които носеха димящи чаши, пакети и торбички с кестени. Какво ли би станало с тях, ако Распутин ги нападнеше със своите стригои? Опита се да си представи жертвите. Картината никак нямаше да е добра.

Всъщност цялата постановка намирисваше. Нямаха оръжия. И водеха със себе си несигурни съюзници. Погледна графинята, която крачеше със свалена качулка, без да обръща внимание на студа, с изправен гръб и надменна осанка.

Не знаеше чия страна ще избере тя, ако нещата загубеят. После се поправи. Знаеше.

Щеше да застане на собствената си страна.

По време на полета бе провел бърз разговор с Кристиан в пилотската кабина. Беше накарал младия сангвинист да му обещае, че ако стане беля, ще измъкне Ерин колкото се може по-бързо. Нямаше намерение да рискува живота ѝ повече от необходимото. Нямаше да си позволи да я изгуби.

Погледна напрегнатото лице на Ерин. Тя щеше да се вбеси, ако научеше плановете му. Но той предпочиташе да му е ядосана, отколкото да я няма.

Видя табела с формата на протегната ръка. Дървеният показалец сочеше към част от пазара зад хора.

Шведите определено извличаха изгода от студа.

Приблизиха сцената. Две редици момчета с бели роби, с приборани в ръкавите ръце и със зачервени от студа носове. Пееха. Той

се вгледа в искрените им млади лица и погледът му се спря върху последното момче на първия ред — то държеше песнопойка, която наполовина скриваше лицето му.

Хлапето се открояваше сред останалите. Изглеждаше на тринайсет или четиринайсет, година-две по-голямо от другите. Но не това се стори странно на Джордан.

Той докосна ръката на Кристиан и прошепна:

— Момчето в края. Не носи ръкавици.

Момчето пееше с останалите, вписваше се добре и явно имаше опит с хоровото пеене — но може би не с *този* хор. Съседът му леко се бе отдръпнал от него, сякаш не го познаваше.

Джордан си представи твърдината на Распутин в Санкт Петербург, Църквата на Спасителя на пролятата кръв, където той отслужваше собствените си тъмни литургии и имаше свой хор.

Вгледа се в наполовина скритите черти на момчето. Тъмнокафява коса обрамчваше лице, бяло като безупречно чистата роба. По бузите му нямаше абсолютно никакъв цвят.

Хористът забеляза вниманието му и свали песнопойката. И тогава Джордан го позна. Това бе момчето от видеозаписа — Алексей Романов.

Джордан потисна желанието си да сграбчи Ерин и да се махнат веднага. Вгледа се по-внимателно в другите деца от хора. Изглеждаха премръзнали, уморени... и хора. Никое не се открояваше от останалите.

Реши да види как ще се развият нещата, преди да реагира.

Към тях се приближи малко момиче със синя шапка с бял пискюл. Играеше си с кукла на конци. Беше същото дете, на което Ерин беше купила подаръка. Джордан забеляза, че момичето също не носи ръкавици.

Кристиан проследи погледа му към голите пръсти на детето. Като че ли се заслуша за момент с леко наклонена глава, после кимна.

Нямаше сърдечен ритъм.

Значи момичето също бе от стригоите на Распутин и зад невинното ѝ лице се криеше два пъти по-старо от Джордан и два пъти по-смъртоносно създание.

Надя и Рун от двете му страни се напрегнаха, готови за битка. Графинята просто вдигна грациозна ръка към шала, който покриваше раненото ѝ гърло; другата ръка си оставаше закопчана за Рун. Тя

огледа спокойно площада, сякаш търсеше преимущества вместо врагове.

Песента свърши и хормайсторът произнесе кратка реч на шведски, с която сложи край на изпълнението за тази вечер. Още зрители поеха към страничните улици. Млада майка взе облечено в бяло момче от сцената, навлече му дебело зимно палто и му подаде термос с някаква димяща напитка.

„Късметлия.“

Други родители също взеха децата си и накрая остана единствено момчето на Распутин. С лек поклон то скочи от подиума и тръгна към тях с гордата походка на руски благородник.

— Къде е господарят ти? — попита Кристиан, щом момчето стигна до тях.

А то се усмихна така, че по гърба на Джордан плъзнаха ледени тръпки.

— Имам две съобщения, но първо трябва да отговорите на един въпрос. Негово Светейшество ви наблюдава, откакто пристигнахте. Казва, че сте дошли с две Жени на Познанието. Едната, с която се е срещал в Русия, и друга, от истинския род Батори.

Джордан се изнерви, че Распутин знае толкова много неща за тях. Но може би монахът целеше точно това.

— И защо го тревожи това? — попита Рун.

Алексей сложи ръце на кръста си.

— Той каза, че трябва да има *изпитание*.

Думите му изобщо не се харесаха на Джордан.

— Съгласно уговорката с вашия кардинал Негово Светейшество ще даде Първия ангел единствено на истинската Жена на Познанието.

Рун изглеждаше готов да възрази, но Ерин го спря и попита:

— За какво изпитание става дума?

— Нищо прекалено опасно — отвърна Алексей. — Аз ще взема двама от вас с *едната* Жена на Познанието, а Олга — той посочи момиченцето със синята шапка — ще вземе другите двама с *другата*.

— И после какво? — попита Джордан.

— Онази, която открие първа Ангела, печели.

Графинята, усетила играта и може би търсеща начин да ги предаде, попита:

— А какво ще стане с онази, която изгуби?

Алексей сви рамене.

— Не знам.

— Няма да изложи Ерин на риск — заяви Джордан. — Намерете друг начин.

Тогава заговори Олга. Гласът ѝ бе детски звънлив, но думите ѝ бяха твърде изискани и официални за дете на нейната възраст.

— Негово Светейшество ни поръча да ви напомним, че Първият ангел е у него. Ако не изпълните условията му, никога няма да го видите.

Джордан кимна. Распутин ги държеше в ръцете си и отлично го знаеше.

— Къде отиваме? — попита Джордан твърдо и хвана Ерин за ръката: отказваше да се отдели от нея. — Откъде започваме търсенето?

Алексей просто посочи знака, покрай който беше минал Джордан. Онзи с формата на протегната ръка.

Отиваха в ледения лабиринт.

26.

19 декември, 20:59

Стокхолм, Швеция

Ерин тръгна след Олга — последва белия й пискюл покрай сцената и по една тясна уличка. Празничният леден лабиринт беше на съседния площад, между жилищните блокове от двете страни.

Разбира се, че Распутин щеше да избере подобен лабиринт като изпитание — място, което е едновременно студено и объркващо. И в този късен час след затварянето на пазара руският монах трябваше само да постави стража по уличките, за да отцепи района. Но какво ги чакаше в сърцето на лабиринта? Спомни си за огромната мечка бласфемари, която Распутин държеше в клетка под църквата си в Санкт Петербург. Какви чудовища ги очакваха тук?

Вървеше между Кристиан и Джордан. Хвърли поглед наляво и видя Алексей, който водеше Рун, Батори и Надя към друга уличка. По всяка вероятност и тя водеше към ледения лабиринт, но от друга посока.

Рун я погледна и тя вдигна ръка, за да пожелае успех на групата му.

И двата екипа бяха готови да се изправят срещу очакващото ги предизвикателство, да победят съперниците си в надпреварата за наградата в центъра на лабиринта — Първия ангел.

Щом влязоха в уличката, Джордан вдигна глава към покривите от двете страни. Непрекъснато поглеждаше вратите, готов за внезапна атака. Светлината струеше от заскрежените прозорци върху побелелия от снега паваж. Неясни сенки се движеха в топлите стаи, обитателите вътре не подозираха за опасността зад дебелите стени и затворените врати, бяха слепи за чудовищата, които се спотайваха в нощта.

За момент Ерин им завидя за невежеството им.

Но липсата на знание не беше равнозначна на безопасност.

Пъхнала ръце в джобовете си, тя докосна талисмана на Ейми, парчето топъл кехлибар, затворил в себе си крехкото перце.

Студентката ѝ също не бе подозирала за този таен свят — и въпреки това той я беше убил.

След още няколко крачки улицата ги изведе на друг площад. Ерин рязко спря, поразена от разкрилата се пред тях прелест. Лабиринтът не беше проста имитация на градинските лабиринти. Пред тях се издигаше истински дворец от лед, който изпълваше целия площад и се издигаше на трийсет метра във въздуха, десетки кули и зъбери. Стотици покрити със сняг и скреж скулптури увенчаваха стените.

Без да обръща внимание на тази красота, Олга ги поведе към една готическа арка в най-близката стена, един от многото входи към скрития вътре лабиринт. Ерин вървеше и се възхищаваше на майсторството на създателите, на хитроумния начин, по който бяха изсекли ледените блокове и ги бяха споили един за друг с вода, досущ като зидарите от миналото.

Порталът сияеше в лимоненожълто, осветен от уличните лампи зад нея.

Олга спря при входа.

— Нататък ще продължите сами. Ангелът ви очаква в средата на замъка.

Момичето скръсти ръце; разкрачи крака и остана неподвижно като статуите по стените. Дори очите ѝ станаха абсолютно безжизнени. По гърба на Ерин пробягаха тръпки, когато си напомни, че това малко момиче е стригой. Детето вероятно беше убивало в продължение на половин век или повече.

— Аз ще вляза пръв — каза Кристиан и пристъпи към арката. Черното му расо рязко контрастираше на златната светлина.

— Не — спря го Ерин. — Изпитанието е за мен. Аз трябва да съм първа. Стане ли дума за Распутин, по-добре да следваме правилата му. Като Жена на Познанието аз трябва да съм онази, която ще намери път до сърцето на лабиринта.

Джордан и Кристиан се спогледаха тревожно. Ерин знаеше, че искат да я защитят. Но не можеха да я защитят от това.

Ерин включи фенерчето си, мина покрай Кристиан и влезе в лабиринта.

Синьо-бели стени се издигаха от двете страни на почти шест метра височина, дебели шейсетина сантиметра, и над тях се виждаше

тъмното небе. Проходът бе толкова тесен, че можеше да докосне двете му страни с върховете на пръстите си. Мръсносивият сняг от безбройните посетители скърцаше под краката ѝ.

Завъртя лъча на фенерчето. На всеки няколко стъпки строителите бяха вградили прозрачни ледени прозорци, от които се разкриваха изкривени изгледи към съседните проходи.

Стигна до една арка отляво и надникна през нея: очакваше тя да е поредното разклонение на лабиринта. Вместо това видя миниатюрна градина, в която всички цветя, дръвчета и храсти бяха направени от лед.

Въпреки опасността на лицето ѝ се появи усмивка.

Шведите определено разбираха от зимно великолепие.

Продължи напред, като пак погледна облачното небе. Нямаше звезди, които да я ориентират. Валеше лек сняг, тих и чист. Стигна следващото разклонение и зави наляво, като прокара ръка по лявата стена, спомняйки си детския трик. Най-сигурният начин да минеш през лабиринт беше да докоснеш едната стена и да я следваш. Можеше и да попадне на задънени проходи, но рано или късно щеше да стигне до центъра.

„Не е най-бързият път, но е най-сигурният.“

Следвана от Джордан и Кристиан, тя ускори крачка, ръкавицата ѝ се плъзгаше по ледените прозорци и задираше местата, направени от сняг. Фенерчето ѝ разкриваше и други помещения. Скоро се озова на място, на което имаше ледено легло с балдахин, две възглавници и леден свещник, в който бяха поставени електрически крушки. Сега бяха угасени, но тя се опита да си представи свещника запален и как светлината му се отразява от полирания лед.

В друго помещение пред нея се изпречи леден слон, насочил бивните си към входа. Върху него бяха накацали изящно изработени птици, някои от които спяха, а други бяха разперили криле, готови да отлетят.

Въпреки чудесата на това място трепетът в Ерин растеше с всяка крачка и тя непрекъснато се оглеждаше за капани. Каква игра играеше Распутин? Изпитанието не можеше да е просто като намирането на път в лабиринт.

Дори започна да се вглежда в графитите, оставени от туристите — най-вероятно тийнейджъри, ако можеше да се съди по изобилието

на сърца с букви в тях. Не откри нищо застрашително, никакъв намек за намеренията на руския монах.

Заобиколи поредния ъгъл, сигурна, че вече трябва да е близо до центъра на лабиринта — и го видя.

В един от прозорците, полирани до прозрачността на стъкло, имаше замръзнал предмет. Ерин насочи фенерчето към него, неспособна да повярва на очите си. В леда имаше идеално запазено одеялце с цвета на слонова кост — с липсващ квадрат в долния ляв ъгъл.

Ужасената Ерин замръзна и го зяпна.

— Какво има? — попита Джордан и също насочи фенерчето си натам.

„Откъде знае Распутин за това? Как е научил?“

— Ерин? — обади се Джордан. — Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак. Какво има?

Тя свали ръкавицата си и опря голата си длан в леда. Топлината на ръката ѝ разтапяше повърхността, докато тя си спомняше кога за последно е видяла одеялото.

Малкият пръст на Ерин се движеше по жълто-белия муселин. Застъпващите се квадратчета от зелена тъкан образуваха шарка по повърхността му. Майка ѝ я наричаше ирландска верига.

Спомни си как бе помагала на майка си в изработката ѝ.

След като приключваха работата за деня, двете изрязваха и съединяваха парчетата на светлината на свещите. Майка ѝ не шиеше така добре както навремето, а и накрая често бе твърде уморена. Затова Ерин пое отговорността за задачата и внимателно зашиваше всяко квадратче на мястото му, като с всяко следващо младите ѝ пръсти работеха все по-бързо.

Беше приключила навреме за раждането на сестра ѝ Ема.

Сега, само на два дни, Ема лежеше върху същото одеялце. Изживя целия си живот увита в него. Беше родена слаба и болна, но баща им забрани да викат лекар и заяви, че Ема ще живее или ще умре според Божията воля.

Ема умря.

Ерин можеше само безсилно да гледа как розовият цвят избледнява от мъничкото лице на Ема. Кожата ѝ стана по-бледа от жълто-белия цвят на одеялцето. Не трябваше да става така.

Несправедливостта порази Ерин, каза ѝ, че вече не може да приема думите на баща си и мълчанието на майка си.

Щеше да се махне.

Огледа се, за да се увери, че е сама, и извади ножиците от джоба си. Металът клъцна плата и тя изряза един квадрат от ъгълчето на безценното одеялце. Сгъна го и го скри в джоба си, после уви сестричката си за последен път в одеялцето, като скри липсващия ъгъл така, че никой да не забележи.

Баща ѝ погребва Ема, увита в одеялцето.

Ерин проследи през леда зелената ирландска шарка, потъмняла от мухъла и годините. Върховете на пръстите ѝ се плъзгаха по гладката повърхност. Никога не беше очаквала да види отново това одеялце.

С ужас осъзна какво означава присъствието му тук.

За да се сдобие с него, Распутин беше осквернил гроба на сестра ѝ.

21:11

Елизабет тичаше през лабиринта и теглеше Рун за сребърните белезници. Надя ги следваше като неотлъчна тъмна сянка. Човеците не можеха да се сравняват със свръхестествената скорост на групата ѝ. Елизабет с лекота щеше да стигне центъра на лабиринта много преди русата археоложка.

Макар да не ѝ пукаше особено за амбициите на сангвинистите, тя знаеше, че трябва да спечели съревнованието. Ако кардинал Бернар решише, че тя не е Жената на Познанието, с живота ѝ щеше да бъде свършено. Пръстите ѝ докоснаха отново мекия шал, скриващ раната на гърлото ѝ. Разрезът беше плитък, досущ като доверието на ордена в нея. Ако вярата на Бернар в нея се поколебаеше, следващият щеше да е много по-дълбок.

Затова наложи бързо темпо, като запомняше всеки завой в тъмното. Не ѝ трябваше светлина, докато се носеше по проходите. Но с всяка крачка наскоро излекуваното ѝ гърло я болеше от студа. Кръвта на Ерин я беше съживила донякъде, но недостатъчно — никак даже. Беше изненадана, че жената бе предложила подобен дар — още повече че Ерин разбираше естеството на нападението на сангвинистите срещу нея.

Тази жена я интригуваше все повече. Елизабет дори започна да разбира интереса на Рун към нея. Това обаче нямаше да ѝ попречи да победи Ерин в тази задача.

Бързаше напред, а снегът скърцаше под краката ѝ. Не обръщаше внимание на забележителностите по пътя, изваяни да привличат погледите и да събуждат въображението. Само едно помещение я накара да забави крачка. В него имаше въртележка в реални размери с коне от лед. Спомни си, че е виждала подобна в Париж през лятото на 1605 г., когато тези атракции бяха започнали да изместват старите рицарски турнири. Спомни си радостното лице на сина си Павел, когато видя ярките костюми и танцуващите жребци.

Изпълни я болка по изгубеното семейство, отдавна мъртвите ѝ деца и внуците, които не бе виждала никога.

Мъката и гневът я пришпориха напред.

Докато вървеше през проходите, надничаше през множеството ледени прозорци; всички бяха изкусно изработени, но никой не ѝ подсказваше в коя посока да продължи. На кръстовищата тя подушваше снега и студа, мъчейки се да определи по вятъра верния път.

Изведнъж долови отпред тихо шумолене. Някой се спотайваше наблизо. Не различи туптене на сърца.

Стригои.

Явно беше близо до сърцето на лабиринта.

Съсредоточена върху шума, тя отново ускори крачка и зърна нещо с периферното си зрение. Нещо замръзнало в един от ледените прозорци, подобно на муха в кехлибар. Спря да го разгледа, принуждавайки Рун също да спре.

В ледения блок имаше правоъгълен предмет колкото двете ѝ длани, събрани заедно. Беше увит в лъскава черна материя и вързан с мръсна алена връв. Тя знаеше какво има вътре.

Дневникът ѝ.

„Какво прави той тук?“

Трудно беше да си представи, че книгата е издържала на съсипващото въздействие на вековете. Още по-трудно бе да си помисли, че някой я е извадил от някогашното ѝ скривалище и я е донесъл тук.

„Защо?“

Лъскавата материя беше промазана кожа. Пръстите ѝ помнеха лепкавата ѝ повърхност, а мислено видя първата страница така ясно, сякаш я беше нарисувала вчера.

Рисунка на листо елша със скица на корените и стъблото.

Първите страници съдържаха скици на билки, описание на свойствата им, тайните на приложението им, местата в имението ѝ, където могат да бъдат намерени. Сама беше нарисувала растенията и цветята, сама бе написала инструкциите с най-добрия си почерк на светлината на свещите през дългите зимни часове. Но не беше спряла дотам. Спомни си как проучванията ѝ бяха станали по-мрачни, досущ като сърцето ѝ, почернено от Рун.

Направи последния си запис, докато селското момиче умираше пред нея, кървейки от стотина разреза. Елизабет я бе мислила за по-силна. Не бе преценила правилно времето на смъртта ѝ и беше претърпяла неуспех. Почувства раздразнение, но си напомни, че дори подобни провали ѝ носят знание.

Зад нея друго момиче изскимтя в клетката си. То беше следващият ѝ опитен образец, но щеше да посрещне участта си утре. Сякаш усетило това, момичето в клетката притихна, обви коленете си с ръце и се залюля напред-назад.

Елизабет записваше наблюденията си на светлината на огъня, като отбелязваше всяка подробност — колко бързо умря първото момиче, колко трябваше да чака преди да превърне образца в стригой, колко време бе нужно всеки образец да умре в това състояние.

Експериментираше отново и отново, с различни момичета.

Бавно и постепенно научаваше тайните на онова, в което се беше превърнала.

Подобно познание можеше само да я направи по-силна.

Вдигна ръка да докосне леда. Не бе помисляла, че ще види отново дневника си. Беше го скрила в замъка си след началото на процеса. Съдържаеше повече от шестстотин имена — много повече момичета, отколкото онези, за чието убийство я обвиняваха. Скри го дълбоко в недрата на замъка, под един толкова голям камък, че никой смъртен не бе в състояние да го повдигне.

Но някой го беше намерил.

Най-вероятно същият, който го беше донесъл в този лабиринт, за да може да го открие.

„Кой? И защо?“

— Какво правиш? — попита Рун, забелязал интереса ѝ.

— Тази книга е моя — каза тя. — Искам си я.

Надя я бутна напред.

— Нямаме време за подобни разсейвания.

Елизабет се върна при ледения прозорец и застана твърдо на мястото си. Искаше си дневника. Трудът ѝ може би все още имаше някаква стойност.

— Напротив, имаме — каза тя, докато стържеше с ръба на белезницата си леда, сваляйки горния пласт. — Аз съм Жената на Познанието и аз определям какво да правим с времето ни. Аз съм подложената на изпитание.

— Права е — обади се Рун. — Распутин не би искал да се намесваме. Тя трябва да успее или да се провали сама.

— Тогава действай по-бързо — каза Надя.

Рун започна да помага на Елизабет. Двамата бързо задълбаха в прозрачния лед и достигнаха целта си. С двете си ръце Елизабет извади безценната книга от студения ѝ затвор.

Докато я държеше, забеляза някакви сенки от другата страна. Макар и изкривени от леда, ясно си личеше, че фигурите са на мъже и жени. Отново не чу удари на сърца.

Сигурно бяха стригоите, които бе усетила преди.

Внезапно осъзна, че вече не е нужно да следва проклетия лабиринт. Имаше по-пряк път към победата. Замахна с ръка, заби лакът в ледения прозорец и го разби.

Парчетата лед се пръснаха по мръсния сняг в центъра на лабиринта.

Рун и Надя застанаха до нея и надникнаха през дупката.

Елизабет се разсмя.

— Спечелихме.

19 декември, 21:21

Стокхолм, Швеция

Ерин откъсна поглед от замръзналото одеялце. Не можеше да позволи на личните ѝ чувства да я разсейват. Трябваше да остави това парче от миналото и да продължи напред. Предположи целта, с която бе сложено тук одеялцето — Распутин искаше да я извади от равновесие, да я забави.

Нямаше да му достави това удоволствие.

— Ерин? — тихо прошепна Джордан в ухото ѝ.

— Добре съм. — Думите ѝ прозвучаха странно, личеше си, че лъже. — Да продължаваме.

— Сигурна ли си? — Топлите му ръце обгърнаха раменете ѝ. Джордан я познаваше достатъчно добре, за да разбира какво се крие зад храбрите думи.

— Сигурна съм.

Този път го каза по-уверено. Нямаше да позволи на Распутин да види как я е разстроил. Ако усетеше някаква слабост у нея, той щеше да я използва, за да отвори по-дълбока рана. Затова потисна болката си и продължи напред.

„Вече трябва да сме близо до центъра.“

Забърза напред, като плъзгаше ръка по лявата стена. След още два завоя се озова в просторно кръгло помещение от плътен сняг, отново отворено към небето; стените му завършваха със зъбери.

Бяха стигнали централната кула на двореца.

В средата на помещението се издигаше ледена скулптура на ангел в естествен ръст, поставена върху пиедестал от лед. Изработката беше майсторска. Създаваше впечатлението, че ангелът току-що се е спуснал и тъкмо каца на замръзналата площадка. Лунната светлина проблясваше през сякаш диамантените криле; всяко перо по тях бе съвършено изваяно. Самото тяло беше покрито с чист бял скреж, напрашеното със сняг лице бе обърнато нагоре към небето.

Въпреки прекрасната гледка Ерин изпита единствено разочарование.

Под статуята се беше събрала групата на Рун. Графинята я гледаше със самодоволна усмивка.

„Изгубих.“

Съдията на състезанието стоеше до победителката.

Распутин вдигна ръка за поздрав.

— Добре дошли, доктор Грейнджър! Крайно време беше да се присъедините към нас!

Монахът изглеждаше по познатия начин — с просто черно расо, спускащо се под коленете му. На дебелия му врат бе повесен голям православен кръст, изработен от злато вместо среброто на сангвинистите. Дългата му до раменете коса изглеждаше мазна на слабата светлина, а светлосините му очи блестяха развеселено.

Тя посрещна дръзко погледа му и пристъпи напред.

Той плесна с белите си ръце и звукът отекна силно в смълчания лабиринт.

— Уви, май пристигате втора, скъпа Ерин. Оспорвано състезание, трябва да кажа.

Батори я дари със студена тържествуваща усмивка. За пореден път доказваше, че е истинската Жена на Познанието.

— Но пък в споровете се ражда истината, нали така? — И монахът се разсмя гръмогласно.

Рун се намръщи.

— Не сме дошли тук да си играем игрички, Григорий. Обеща ни Първия ангел. Както Бернар се съгласи, домът ти в Санкт Петербург, Църквата на Спасителя на пролятата кръв, ще бъде осветена отново от самия папа. Негово Светейшество ще ти даде също така пълно опрощение и ще отмени отлъчването ти. Ако искаш, ще можеш отново да се закълнеш като сангвинист и...

— Защо ми е да го правя? — прекъсна го Распутин. — Заради цяла вечност благочестиво страдане ли?

Батори наклони глава настрани.

— Именно.

Ерин остана назад, напълно игнорирайки Рун и Распутин, чийто спор ставаше все по-разгорещен. Прекрасната статуя беше привлякла изцяло вниманието ѝ. Отблизо се виждаше болката, изписана върху

бялото лице, сякаш крилатото създание беше изхвърлено от небето, за да кацне върху подиума, прогонено на тази грешна земя.

Статуята беше ужасна и великолепна едновременно.

— Можеш да се върнеш в Санкт Петербург със знанието, че душата ти е получила опрощението на Църквата — продължи Рун. — Но първо трябва да ни дадеш момчето, Григорий.

— Но аз ви донесох онова, което обещах — рече Распутин и махна към статуята. — Прекрасен ангел.

— Не поискахме от теб тази подигравка със светостта — каза Рун и заплашително пристъпи към Распутин. Събралите се покрай стените на помещението стригои се размърдаха.

— Значи казваш, че не искате подаръка ми, така ли? — попита Распутин. — Нима отказваш щедротото ми предложение и разваляш сделката?

Нещо в очите на монаха потъмня, намеквайки за опасност, за капан.

Рун беше прекалено гневен, за да го забележи, и започна да обяснява на Распутин къде може да си завре замръзналия ангел.

Ерин го прекъсна:

— Искаме го!

Распутин се обърна към нея. Лицето му бе сурово и гневно.

Ерин пристъпи към статуята. Вече започваше да проумява степента на жестокост на монаха. Свали ръкавиците си и докосна стъпалото на ангела. Скрежът се стопи под топлите ѝ пръсти. Тя избърса с длан крака на статуята, разкривайки прозрачния лед отдолу.

Вдигна фенерчето си и насочи лъча му към прозрачната скулптура. Изруга и изгледа кръвнишки Распутин.

— Какво има? — попита Джордан.

Тя се дръпна да му покаже, да покаже на всички.

През почистения участък се виждаше гол човешки крак, скован от леда.

Крак на момче.

Момче, което не можеше да умре.

Дори и замразено.

Стомахът ѝ се преобърна. Тя погледна към Распутин.

— Замразили сте го в леден блок и после сте го превърнали в статуя.

Распутин сви рамене, сякаш това бе най-естественото нещо, което би могло да се направи.

— Той е ангел, така че му добавих и криле, естествено.

21:24

Джордан посочи статуята и сграбчи Кристиан за ръката.

— Помогни ми! Трябва да го измъкнем!

Момчето сигурно се мъчеше ужасно.

Измръзнало до смърт, но неспособно да умре.

Двамата заедно блъснаха с рамене статуята в корема. Тя политна назад от пиедестала и се стовари в снега. По дължината на тялото ѝ се появи пукнатина. Ерин се присъедини към тях и тримата почнаха да махат леда от замръзналото тяло, като дърпаха и отчупваха парчета.

Джордан махна едно парче от гърдите на момчето, откъсвайки с него малко кожа.

Молеше се момчето да е заспало в ледения си затвор; полагаше усилия да не си представя как го хвърлят в студена вода, как го затварят и как то се дави, докато ледът се образува около него. Страданията му сигурно са били неописуеми.

Ерин работеше много внимателно върху лицето, за да освободи бузите, клепачите и косата. Устните и върхът на носа бяха сцепени, а потеклата от тях кръв бе замръзнала.

Распутин ги гледаше, скръстил ръце на гърдите си.

— Разбира се, това представлява проблем — рече той. — Графинята стигна първа центъра на лабиринта, но Ерин откри ангела. Кой тогава е победителят?

Джордан го изгледа намръщено. Сякаш имаше някакво значение. Загледа се как Ерин съсредоточено освобождава лицето на момчето, как докосва с длани бузите, брадичката и спуснатите клепачи. Изглеждаше напразно. Сигурно щяха да са им нужни часове да размразят момчето, дори наблизо да имаше огън.

Ерин обаче го погледна с изумена физиономия.

— Кожата му е замръзнала, но плътта отдолу изглежда мека и еластична.

Заинтригуваният Распутин пристъпи към тях.

— Като че ли милостта, която дава на Томас безсмъртие, издържа дори на докосването на леда.

Ако се съдеше по замръзналата гримаса на момчето, въпросната милост явно не му беше спестила страданието.

Джордан извади от джоба си медицински пакет. Беше го взел от банята в Кастел Гандолфо. Отвори го и извади спринцовка.

— Това е морфин. Ще му помогне за болката. Искаш ли да го инжектирам? Ако отвърте не е замръзнал и сърцето му бие, макар и бавно, морфинът ще му осигури известно облекчение, особено след като се събуди.

Ерин кимна.

— Направи го.

Джордан постави длан върху голите гърди на момчето. Докато чакаше ръката му да стопли кожата, долови немощен удар на сърцето му.

Вдигна очи.

— И аз го чух! — каза Рун. — Съживява се.

— Съжалявам, приятел — промърмори Джордан.

Вдигна високо спринцовката и заби иглата в разтопения отпечатък от дланта му, като се целеше в сърцето. Издърпа буталото и в спринцовката нахлу кръв, което показваше, че е уцелил. Удовлетворен, той натисна буталото.

Ерин отметна назад заскрежената коса на момчето и зашепна в студеното му ухо, като го стопляше с дъха си:

— Толкова съжалявам... Толкова съжалявам...

Изчакаха цяла минута, но като че ли нищо не се случваше.

След като разтърка бедрата, прасците и коленете, Джордан започна внимателно да сгъва краката му. Кристиан правеше същото с ръцете.

Ерин рязко се дръпна, когато слабите гърди се надигнаха веднъж, после още веднъж.

Накрая очите на момчето се отвориха. Въпреки сумрака зениците си оставаха свити от въздействието на морфина. Устните му се разделиха и от тях се изтръгна задавен звук, отчасти плач, отчасти болезнен стон.

Ерин взе момчето в скута си, а Джордан свали коженото си яке и го уви в него. Слабото тяло на момчето започна да се тресе

неудържимо.

Рун се извиси над Распутин.

— Ще вземем момчето. Ти спечели прошката си, но работата ни тук приключи.

— Не — отвърна Распутин. — Боя се, че не е приключила.

Още стригои се появиха от различните входи към помещението и се присъединиха към вече присъстващите. Мнозина бяха въоръжени с автомати.

Сангвинистите се скупчиха, готови да посрещнат заплахата.

— Нима нарушаваш думата си? — попита Рун.

— Едва не накарах теб да нарушиш думата си, като откажеш подаръка ми — с усмивка рече Распутин. — Но Ерин успя да разкрие малката ми хитрина. Кое то прави решението ти само по-трудно, Рун.

— Какво решение?

— Казах на Бернар, че ще предам момчето на Жената на Познанието. — Той махна с ръка към Ерин и Батори. — Коя по-точно е тя? Трябва да избереш.

— Защо?

— Пророчеството допуска само една Жена на Познанието — каза Распутин. — Лъжливата трябва да умре.

Джордан се изправи и застана до Ерин.

Распутин се усмихна на реакцията му.

— Явно Воинът на Човека ще избере своята любима дама, воден от сърцето си, а не от разума. Но ти, скъпи ми Рун, си Рицарят на Христа. Така че трябва да избираш. Коя е *истинската* Жена на Познанието? Коя ще живее? Коя ще умре?

— Няма да стана част от твоето зло, Григорий — каза Рун. — Няма да избирам.

— Това също е *избор* — рече Распутин. — И то по-интересният.

И монахът плесна с ръце.

Подчинените му стригои вдигнаха оръжията си.

Распутин се обърна към Рун.

— Избирай, или ще убия и двете.

21:44

Рун погледна Елизабета и Ерин, осъзнал коварния капан, заложен от Распутин. Монахът беше като паяк, който тъчеше думи, за да улавя и измъчва. Знаеше, че Распутин е дошъл тук колкото заради обещаното от Бернар опрощение, толкова и за да го измъчва. Руснакът щеше да предаде момчето, но не и преди да накара Рун да страда.

„Как бих могъл да избира?“

Но като се имаше предвид, че от това зависеше съдбата на света, как би могъл да не избере?

Противникът имаше числено превъзходство, а неговата група беше невъоръжена. Дори сангвинистите да постигнаха победа, двете жени най-вероятно щяха да бъдат убити или момчето щеше да бъде отмъкнато от силите на Распутин по време на боя.

В проточилото се мълчание се появи странен натрапник, който се понесе през снежинките между двете малки армии. Ярките му изумрудени криле улавяха всяка прашинка светлина и я отразяваха. Беше голяма нощна пеперуда, странна в тази ледена обстановка. Острият слух на Рун долови слабо бръмчене, съпроводено от лекото пърхане на изящните криле.

Никой не помръдваше, очарован от прелестта на създанието.

То се понесе към сангвинистите, сякаш избираше страна в предстоящата битка. Кацна върху черното палто на Надя, на рамото ѝ, и разпери крилца. Изумрудените люспици бяха поръсени със сребрист прашец.

Преди някой да успее да реагира или да каже нещо, долетяха още подобни създания. Някои се появиха от различните проходи, други се спуснаха със снежинките от небето.

Скоро цялото помещение бе изпълнено с мънички ярки петънца, които танцуваха във въздуха.

Бръмченето, доловено от Рун, се засили.

Рун разгледа кацналата върху Надя пеперуда и забеляза металния отблясък на телцето ѝ.

Въпреки истинските криле неканените гости не бяха живи създания, а изкуствени устройства, направени от неизвестна ръка.

„Но чия?“

Сякаш в отговор на въпроса му от същия вход, от който бе дошла Ерин, в ледената кула влезе висок мъж и Рун чу ударите на сърцето му. Мъжът беше човешко същество.

Непознатият носеше зелен шал и сиво кашмирено палто, стигащо до коленете му. Цветовете подчертаваха сивата му коса и сребристосините очи.

Рун забеляза как Батори се напрегна, щом го видя, сякаш го познаваше. Но как би могла? Той несъмнено беше човек от тази епоха. Може би го бе срещнала през месеците, когато беше бродила свободна по улиците на Рим? Може би го беше повикала тук, за да я освободи? Ако беше така, непознатият нямаше никакви шансове за победа срещу всички стригои на Распутин и срещу сангвинистите.

И въпреки това той изглеждаше абсолютно спокоен.

Реакцията на Распутин при появата на мъжа беше още потрещваща, отколкото тази на Батори. Монахът побърза да се дръпне към най-далечната стена, а обичайното му мрачно развеселено изражение се смени с ужас.

Рун замръзна.

Нищо на този свят не можеше да уплаши Распутин.

Поради това Рун следеше предпазливо непознатия и се премести да застане над Ерин и момчето, готов да ги защити от новата заплаха.

Мъжът заговори на английски с лек британски акцент, официално и изискано.

— Дойдох за ангела — каза той с убийствено спокойствие.

Останалите сангвинисти застанаха плътно от двете страни на Рун.

Джордан вдигна Ерин да стане, готов за бягство или за бой. Момчето седеше в снега в краката им, замаяно от морфина и увито в коженото яке на Джордан. Рун знаеше, че Ерин няма да остави детето.

На свой ред дребните стригои се скупчиха пред Распутин, образувайки щит между него и загадъчния човек, насочили оръжия към непознатия.

Мъжът си остана невъзмутим и не откъсна поглед от Распутин.

— Григорий, понякога си патиш от собствената си съобразителност. — Посочи момчето. — Намерил си друг безсмъртен като мен преди месеци, а ми го съобщи преди часове! Защо?

Мислите на Рун забуксуваха.

„Друг безсмъртен като мен...“

Той се вторачи в непознатия. Как беше възможно?

Мъжът се намръщи.

— Мислех си, че сме се разбрали какво да правим при подобни ситуации, *товарищ*.

Распутин отвори уста, но от нея не излезе нищо.

Още една странност за остроумния и приказлив монах.

Кристиан и Надя погледнаха объркано Рун. Никой от тях не знаеше нищо за този мъж, за този „безсмъртен“.

Батори мълчеше, намръщила чело. Знаеше нещо, но си мълчеше и явно чакаше да види как ще се развият нещата, преди да действа.

Мъжът я погледна и студеното му лице омекна в топла усмивка.

— А, графиня Елизабет Батори Екшед — каза той. — Все така прекрасна, както при първата ни среща.

— И вие не сте се променили, сър — отвърна тя. — Но въпреки това чувам сърцето ви и не мога да разбера как е възможно това, тъй като се срещнахме много отдавна.

Той сложи ръце зад гърба си. Изглеждаше съвсем спокоен. Отговори на нея, но думите му бяха предназначени за всички.

— Подобно на вас, аз съм безсмъртен. За разлика от вас, не съм стригой. Моето безсмъртие е дар, даден ми от Христос, за да отбелязва службата ми на Него.

Ерин рязко пое дъх.

Рун също не успя да скрие шока си.

„Защо му е било на Иисус да дарява безсмъртие на този човек?“

— Каква служба? — намеси се Надя. — Какво сте направили, че Господ ви е благословил с вечен живот?

— Благословил? — насмешливо отвърна той. — Точно вие много добре знаете, че безсмъртието не е никаква благословия. А проклятие.

Рун не можеше да възрази на това.

— Тогава защо сте *прокълнат*?

Устните на непознатия се извиха в усмивка.

— Това са два въпроса в един. Първо питате какво съм направил, за да бъда прокълнат. И второ, защо съм наказан точно по този начин.

Рун искаше да научи и двата отговора.

Усмивката на непознатия се разшири, сякаш бе прочел мислите му.

— Отговорът на първия въпрос е лесен. Докато вторият ме измъчваше хилядолетия наред. Трябваше да минат много столетия, преди истинското ми предназначение да стане очевидно.

— Тогава отговорете на първия — каза Рун. — Какво сте направили, за да бъдете прокълнат?

Мъжът погледна невъзмутимо Рун в очите.

— Предадох Христос с целувка в Гетсиманската градина. Несъмнено познаваш библийската история, свещенико.

Надя ахна, а Рун залитна ужасено назад.

„Не може да бъде!“

В зашеметената тишина Ерин пристъпи напред, сякаш за да се изправи пред истината за невъзможното съществуване на този човек.

— И защо сте били наказан по този начин, с тези безброй години?

Предателят на Христа я изглежда.

— Чрез моето слово аз отпратих Христос от този свят. Чрез действията си ще го върна. Това е целта на проклятието ми. Да отворя портите на ада и да подготвя света за Неговото завръщане, за Второто пришествие на Христа.

За свой ужас Рун го разбра.

„Той възнамерява да предизвика Армагедон.“

28.

19 декември, 22:02

Стокхолм, Швеция

Ерин се бореше с тежестта на наученото, която едва не я смазваше.

Ако този мъж говореше истината, а не бе някаква заблудена душа, пред нея стоеше Юда Искарот, ползващият се с най-позорната слава човек в историята, предателят, пратил Христос на кръста.

И целта му бе да сложи край на света.

— И ти вярваш, че това е целта ти? — предизвикателно попита тя. — Вярваш, че Христос те е пратил по дългия път, за да дирижираш Неговото завръщане?

В далечината се разнесе вой на полицейски сирени, които ѝ напомниха за този модерен свят, за тази епоха, в която малцина вярваха в светци и демони. А ето че пред нея стоеше човек, който твърдеше, че е и двете. Ако говореше истината, очите му бяха видели чудото на Христос, ушите му бяха слушали притчите и поученията му, устните му бяха целунали Иисус в Гетсиманската градина и го бяха обrekli на смърт.

Сирените завиха по-силно, приближаваха.

Да не би някой да ги бе забелязал и да бе вдигнал тревога?

Погледът на Искарот се обърна в посоката на сирените, после обратно към тях.

— Времето за разговори приключи. Взимам ангела и се махам.

Усетили заплахата зад думите му, Распутиновите стригои и сангвинистите се напрегнаха за битка.

Джордан издърпа Ерин зад себе си.

Искарот просто вдигна показалец, сякаш викаше сервитьор — но вместо това извика странното ято, което бе известило появата му, и пърхащите във въздуха пеперуди накацаха върху събралите се.

Една кацна върху пръстите на Ерин и тя тръсна ръка, за да я пропъди. Мъничките месингови крака обаче залазиха по ръкавицата ѝ

и стигнаха голата кожа на китката ѝ. Мъничко сребърно хоботче се заби в плътта и проникна дълбоко.

Ерин ахна.

Пеперудата литна и с бавно махане на криле се отдалечи.

„Какво стана, по дяволите?“

Вгледа се в капката кръв на мястото на убождането.

Джордан изруга и се плесна по тила, като смаза една пеперуда. Създанието падна в снега. Ерин видя, че и останалите са нападнати. Още не можеше да разбере заплахата — докато не видя как Олга залитна.

Изумрудени криле пърхаха покрай малката ѝ буза. После тя изпищя и падна на колене. Пеперудата отлетя. Черно петно се появи на бузата на Олга и бързо се разрасна, разяждаше лицето и оголваше кост. От цепнатините бликна кипнала кръв. Олга се загърчи в спазми. Други от паството на Распутин също паднаха и се загърчиха в снега.

Ерин погледна петънцето кръв на китката си. Започна да осъзнава какво става.

Отрова.

Пеперудите носеха някакъв вид отрова.

Тя разтърка ръката си, но веществото не ѝ действаше.

Не действаше и на Джордан.

Распутин падна сред паството си, но бе повален не от отровата, а от мъка.

— Престани! — изплака той.

Ерин си спомни друго създание, което бе умряло по подобен начин. Представи си адския вълк в тунела под Ватикана. Беше простреляла звяра с куршуми, изцапани с кръвта на Батори Дарабонт. Жената бе носител на някакъв вид отрова в кръвта си, отрова, която бе убийствена за всеки стригой, дори за сангвинистите.

Уплашена, тя се обърна към Рун и другите сангвинисти.

Надя бе паднала на колене, поддържана от Кристиан, а Рун се бореше с изумрудената буря, използвайки кожената си броня като щит.

Ерин се втурна към него, следвана от Джордан.

— Помогни им! — извика тя. Човешките същества като че ли бяха неуязвими за отровата. — Разгони пеперудите!

Въпреки това си спомни първата изумрудена пеперуда, кацнала върху Надя.

— Изгарям! — простена жената. Пръстите ѝ се бяха вкопчили в почернялото ѝ гърло и стискаха, сякаш се мъчеше да спре отровата.

Беше безсмислено. Петното пълзеше нагоре по бузите ѝ, поглъщаше я, макар да се разпространяваше по-бавно, отколкото при другите стригои, напредъкът му като че ли не можеше да бъде спрял.

Кристиан погледна безпомощно Ерин.

— Какво можем да направим?

Отговорът дойде от другата страна на бурята.

— Нищо — извика Искарот, който бе чул думите му. — Освен да я гледате как умира.

Тялото на Надя се изви в дъга и се разтресе в конвулсии.

Нещо блъсна Ерин от страни. Малко момче се вкопчи в нея — стригой, половината му лице вече липсваше. От единственото око се стичаха сълзи. Ерин клекна и го прегърна. Мъничката му ръка стисна нейната. Детето може би знаеше, че тя не може да го спаси, но не искаше да е само. Погледна нагоре към нея. Небесносиньото му око беше пълно с болка. Ерин стискаше здраво студените му ръце, докато детето не се отпусна безжизнено.

Тя се огледа.

Вече никое от децата не помръдваше; изтерзаните им тела лежаха в снега.

Надя изпъшка за последен път — и замря.

Кристиан се наведе над нея с насълзени очи.

Ерин пусна мъничката ръка на стригоя — или каквото беше останало от нея.

Подчинявайки се на някакъв нечул сигнал, пеперудите се издигнаха високо, но останаха да кръжат заплашително над главите им. Ерин преброи неколцината оцелели — Распутин и другите сангвинисти. Подозираше, че са оживели само защото господарят на изкуствените насекоми го иска.

Тя се изправи и се обърна към Искарот.

— Защо?

Юда протегна ръка и една пеперуда кацна грациозно на дланта му, като отваряше и затваряше изумрудените си криле.

— Урок за всички ви. — Кимна към тялото на Надя. — Доказателство за сангвинистите, че тяхната благословия не може да ги защити от моето проклятие, от кръвта ми.

Значи пеперудите носеха *неговата* опетнена кръв.

Ерин гледаше как тялото на Надя се разпада на прах и кости. Храбрата жена, която бе спасявала безброй пъти живота ѝ. Не заслужаваше подобна безславна и безсмислена смърт.

И това не се отнасяше само за нея.

Распутин стенеше, паднал на колене сред мъртвите си деца.

— А това защо? Какъв урок се опитваш да дадеш на мен?

— За теб няма урок, Григорий. А само наказание. Заради това, че пазиш тайни от мен.

Пеперудите отново се спуснаха заплашително. Една прелетя покрай рамото на Рун.

Мислите на Ерин препускаха. Усещаше, че Искарриот не е приключил с тях. Най-добрата ѝ надежда беше знанието. Спомни си черния отпечатък от длан, който красеше гърлото на Батори Дарабонт и бележеше кръвта ѝ като опетнена. Вероятно бе от дланта на Искарриот. Дали беше използвал някаква алхимия на основата на собствената си кръв, за да опетни кръвта на жената, да я защити от стригите, които командваше? Дарабонт бе служила на Белиал, група стриги и човеци, които действаха заедно; манипулирани от неизвестен кукловод.

Отново си представи черния отпечатък и погледна Искарриот.

— Ти си лидерът на Белиал.

Думите ѝ привлякоха вниманието му.

— Май бившата ви титла Жена на Познанието не е неоправдана, доктор Грейнджър. — Кимна към оцелелите. — Но аз не съм приключил тук.

Преди някой да успее да реагира, пеперудите заваляха от небето и покриха сангвинистите, Распутин и дори Батори. Бяха твърде много, за да бъдат спрени. Когато те започнаха отново да се бранят, Искарриот извика, за да въведе ред:

— Престанете! Ако се съпротивлявате, всички ще умрете!

Осъзнали безнадеждното си положение, те се подчиниха. Пеперудите накацаха по раменете и крайниците им.

— Нямам намерение да убивам всички ви, но ще го направя, ако ме принудите.

Искарриот впери поглед в Рун, който стоеше гордо изправен, истински Рицар на Христа.

Прокълнатият го посочи с пръст.

— Сега е време Рицарят на Христа да се присъедини към своята сестра във вратата. Да напусне този свят в мир и да се издигне на мястото си на небето.

Погледът на Рун се стрелна към Ерин, сякаш за да се сбогува.

— Чакай — каза Ерин. — Моля те.

Искариот се обърна към нея.

Ерин имаше само един коз. Спомни си сделката на Распутин с Белиал. В Санкт Петербург монахът бе предал Кървавото евангелие и Ерин на Батори Дарабонт, но едва след като изтръгна обещание от нея. Спомни си думите на Распутин, направената уговорка.

„Обещах ти книгата като жест на добра воля... ако господарят ти на свой ред ми гарантира живота на някого по мой избор.“

И бяха стигнали до съгласие.

Ерин се обърна към Распутин. Дали монахът щеше да поиска дължимото сега, за да спаси Рун? И дали Искариот щеше да зачете сделката? Нямаше друг избор, освен да опита.

Обърна се към Искариот.

— Преди два месеца Распутин сключи сделка с Белиал. В замяна на съдействието си да получи живота на някого по свой избор. Стигна се до съглашение. Пред очите на всички.

Искариот погледна коленичилиия сред детски тела Распутин. По бузите на монаха се стичаха сълзи и изчезваха в брадата му. Въпреки цялото си зло той бе обичал децата си като истински баща, а сега бе видял как умират в агония, жертви на собствените му машинации.

— Това ли е желанието ти, Григорий? — попита Юда. — Ще хвърлиш ли защитното покривало върху Рун Корза? Това ли ще поискаш?

Распутин вдигна глава и отвърна на погледа му.

„Моля те — помисли си тя. — Кажи да. Спаси един живот.“

Руснакът изгледа дълго Искариот и още по-дълго Рун. Някога с Рун го бе свързвало приятелство и бяха действали като братя сангвинисти.

Накрая Распутин проговори измъчено:

— Твърде много умряха тази нощ.

Искариот въздъхна и стисна раздразнено устни.

— Веднъж престъпих думата си... и бях прокълнат заради това. Заклех се никога повече да не го правя. Няма да го направя и сега. Каквото и да си мислите за мен, аз не съм мерзавец. — Кимна на Распутин. — Зачитам дълга си и изпълнявам желанието ти.

Ерин издиша и затвори очи.

Рун щеше да живее.

Искарриот вдигна ръка и в помещението влязоха двама яки мъже, тъмнокос и светлокос. И двамата бяха високи и с телосложение на танкове, с дебели вратове и мускулести ръце. Тръгнаха към момчето, готови да приберат плячката на Искарриот.

Ерин понечи да ги спре, но Джордан я сграбчи за ръката.

Не можеха да победят в тази битка и всяка агресия можеше да завърши със смъртта на приятелите им.

Двамата прегледаха отпуснатото момче, което в един момент изскимтя, после грубо го изправиха.

— Какво ще правиш с него? — попита Ерин.

— Не е ваша работа.

— Мисля, че можем да го преместим — каза единият от мъжете. — Изгубил е много кръв, но изглежда достатъчно силен.

— Добре. — Искарриот протегна подканващо ръка към Батори. — Искате ли да дойдете с мен?

— За мен ще е чест да подновим приятелството си. — Тя вдигна ръка, за да покаже белезниците. — Но изглежда, че в момента съм обвързана с друг.

— Пуснете я.

Кристиан се поколеба, но Рун му кимна.

— Направи го.

Никой не искаше да раздразни Искарриот. Кристиан клекна, претърси джобовете на Надя и извади мъничък ключ. Графинята повдигна ръка, сякаш носеше скъпа гривна, и Кристиан отключи белезниците.

Вече освободена, Батори пристъпи към Искарриот.

— Благодаря ви за проявената доброта към мен, както я проявявахте и за семейството ми.

Искарриот почти не ѝ обърна внимание — графинята се нацупи раздразнено — а извади от джоба си пистолет, насочи го към Ерин и стреля.

Тя подскочи... но той не бе стрелял по нея.

Джордан пусна рамото ѝ.

И се свлече на снега.

Ерин извика и коленичи до него. На лявата страна на гърдите му се появи петно, което бързо се разширяваше. Тя раздра ризата му и погледна раната. От нея ритмично бликаше кръв и се стичаше през сините линии на татуировката му и по гърдите.

Ерин притисна раната с длан. Хлъзгавата топла кръв заизлиза през пръстите ѝ. Щеше да се оправи. Трябваше да се оправи. Но сърцето ѝ знаеше истината.

— Защо? — извика тя към Искарот.

— Съжалявам — прозаично рече той. — Според предсказанието вие сте единствените трима на света, които имат шанс да ми попречат, да предотвратят Армагедон. За да наруша предсказанието, *един* от тримата трябва да умре. Случи ли се това, другите двама са без значение. Затова ви пощадох живота. Както казах, не съм мерзавец, а просто практичен.

И сви безразлично рамене.

Ерин закри лицето си с ръце, но не можеше да скрие така лесно истината. Тя беше убила Джордан. Като бе спасила Рун, бе обрекла мъжа, когото обичаше.

Искарот нямаше да позволи да му попречат.

Щом Рицарят на Христа оставаше жив, Воинът на Човека трябваше да умре.

Гърдите на Джордан вече не се повдигаха и отпускаха. Кръвта продължаваше да тече и да дими на студения сняг. Една снежинка падна в отвореното му око и се стопи.

Той не мигна.

— Не можеш да му помогнеш — прошепна Кристиан.

Тя отказваше да повярва.

„Мога да му помогна. Трябва да му помогна.“

Сълзите се стичаха по бузите ѝ. Не можеше да си поеме дъх. Джордан не можеше да си отиде. Винаги беше толкова силен, винаги се беше справял с всичко. Не можеше да умре от някакъв си куршум. Това беше неправилно и тя нямаше да го допусне.

Вдигна поглед към Кристиан и се вкопчи в крака му с окървавена ръка.

— Ти можеш да го върнеш. Направи го един от вас.

Той я погледна с ужас.

На Ерин не ѝ пукаше.

— Направи го. Дължиш му го. Дължиш го на мен.

Кристиан поклати глава.

— Дори да не беше забранено, не бих могъл да направя нищо. Сърцето му вече спря. Късно е.

Тя го зяпна, мъчеше се да проумее думите му.

— Съжалявам, Ерин — каза Рун. — Но Джордан наистина си отиде.

Снегът зад нея заскърца. Някой се приближаваше, но не ѝ пукаше кой. Ръка с напукана кървяща кожа докосна гърдите на Джордан.

Ерин се обърна и видя момчето. Беше клекнало до нея. То свали якето от раменете си — якето на Джордан — и го върна на предишния му собственик, като внимателно покри раната.

После облиза напуканите си устни и каза:

— Благодаря.

Ерин знаеше, че благодари за нещо много повече от якето.

— Достатъчно — каза Искарот, когато сирените завиха още по-близо. — Вземете го.

Единият от яките помощници вдигна момчето като чувал картофи и то извика от болка. От многобройните му рани пак потече кръв — оставяше дупки в снега.

— Спрете, боли го! — викна Ерин.

Не ѝ обърнаха внимание. Искарот протегна ръка на Батори и тя я пое. Беше направила избора си кого да последва.

— Остани, Елизабета — замоли я Рун. — Не познаваш този човек.

Графинята докосна шала си, който скриваше едва зарасналия разрез на шията ѝ.

— Но пък познавам *теб*, любов моя.

Покрит с пеперуди, Рун можеше само да гледа как се отдалечават.

Ерин се наведе над тялото на Джордан. Погали безжизнената му буза, покрита с груба четина. Докосна горната му устна, наведе се и го

целуна за последен път. Устните му вече бяха студени, също като устните на Рун. Грубо пропъди тази мисъл.

Двамата сангвинисти до нея замърмориха молитва. Тя знаеше думите, но не се присъедини. Молитвите не я утешаваха.

Джордан беше мъртъв.

Никакви молитви не можеха да променят това.

29.

19 декември, 22:11

Куме, Италия

Леополд стоеше на брега на синьо езеро в Южна Италия. Светлината на звездите се отразяваше в спокойните води. Той пое дълбоко дъх и се приготви за онова, което предстоеше. Усещаше мирис на сяр — миризмата бе твърде слаба, за да се долови от смъртните хора, но въпреки това я имаше и разкриваше вулканичната природа на езеро Аверно. По стръмните склонове на кратера растеше гъста гора. Отсреща пръснатите светлини маркираха домове и ферми, а далеч зад тях на хоризонта сияеха светлините на Неапол.

В миналото езерото изпускато толкова много вулканични газове, че прелитащите над него птици падали от небето. Дори името му означаваше „без птици“. Древните римляни вярвали, че недалеч от езерото се намирал входът към подземния свят.

„Колко прави са били...“

Гледаше спокойните сини води и си представи как това спокойно място е бълвало огън, роден от лавата, изхвърляна към небето, изгаряща земята, убиваща всичко, което пълзи, ходи или лети. Сега то бе тиха долина, истински рай за птици, риби, елени и зайци. Околните борове и храсти гъмжаха от нов живот.

Той бе научил този урок.

Че понякога има нужда от огън, който да пречисти, да предложи дълъг покой.

Това беше надеждата на Леополд — да донесе спасение на света чрез огъня на Армагедон.

Загледа се през езерото и благодари на Бог, че е спасил живота на онези от влака. Беше се обадил на Дамнатус, след като видя собствения си ковчег в Кастел Гандолфо, и бе научил, че останалите са оцелели и че Дамнатус се е договорил с руския монах да им направят засада в Стокхолм.

Твърдо решен да направи онова, което трябва, той обърна гръб на езерото и тръгна по червената вулканична почва към Грота ди

Кокчейо. Това бе стар римски тунел с дължина един километър, прокопан преди раждането на Христос и свързващ езерото с руините на древната Куме от другата страна на кратера. Повреден по време на Втората световна война, тунелът беше затворен за посетители и бе чудесно място за криене на тайни.

Леополд стигна входа — свод от тъмен камък, затворен с желязна порта.

Не беше нужно да напруга всичките си сили, за да счупи катинара и да се промъкне вътре. Нататък му се наложи да пълзи през изпадали камъни, за да стигне до самия тунел. А тогава се затича в мрака, без да си прави труда да крие свръхестествената си скорост. Никой нямаше да го види тук.

Забави крачка, когато стигна другия край, който се отваряше към руините, и излезе на прохладния ветреца. Над главата му, кацнал на ръба на долината, се издигаше храм на Аполон, древен комплекс от пречупени колони, каменни амфитеатри и разпадащи се основи на отдавна изчезнали сгради. Те не бяха целта му. От входа на тунела зави надясно и се вмъкна в друг тунел. Тук проходът беше изсечен в жълта скала и имаше трапецовидна форма, тясна долу и с разширяващи се нагоре стени.

Това бе входът към пещерата на сибилата от Куме, неподвластната на времето пророчица, спомената от Вергилий, чието изображение можеше да се види в Сикстинската капела като един от петимата пророци, предсказали раждането на Христос.

Леополд беше инструктиран съвсем точно какво трябва прави. Междувременно Дамнатус трябваше да си е осигурил Първия ангел. Леополд трябваше да направи същото с друг. По студената му кожа пробягаха тръпки и той едва не се дръпна назад.

„Как смея да се нахвърлям срещу подобно създание?“

Представи си езерото Аверно, където покоят и красотата бяха родени от огън и жупел. Не биваше да се огъва, когато целта им бе толкова близо.

Проходът продължи стотина метра в дълбините под кратера. Според Вергилий пътят до сибилата бил стократен, което бе намек за лабиринта, скрит под руините. Туристите виждаха само мъничка част от истинското леговище на пророчицата.

Стигна края на тунела и поспря в така нареченото вътрешно светилище на сибилата. Застанал на прага, разгледа изваяните арки и празните каменни пейки. Някога помещението било великолепно, пълно с фрески и цветя. Покрай стените имало прекрасни дарове. Цъфнали цветя разпръсквали аромата си в подземния въздух. Плодове съзрявали и изгнивали тук.

Срещу него се намираше тронът ѝ, проста каменна седалка.

Леополд си представи как сибилата пее предсказанията си от мястото си, представи си шумоленето на листата, което съпътствало предсказанията ѝ — листа, на които тя записвала виденията си за бъдещето.

Въпреки древните източници Леополд знаеше, че истинската сила не се намира в това помещение, а далеч под него. Сибилата избрала мястото заради онова, което било скрито в сърцето на леговището ѝ — нещо, което тя защитавала от света като цяло.

Преди да изгуби кураж, той се втурна към трона и арката зад него. Стигна до отсрещната стена и разгледа камъните там. Следвайки инструкциите на Дамнатус, натисна някои камъни, образуващи грубия символ на купа — древния символ на сибилата.

С натискането на последния камък чу пукот. Появиха се черни линии, посипа се прах и в стената се оформи врата. Леополд знаеше, че има и други тайни пътища към лабиринта долу, но Дамнатус недвусмислено му беше казал, че трябва да я приближи по този път. Той я познаваше от друг живот и беше научил за това нейно убежище. През вековете бе следил пътя ѝ по земята и знаеше, че сега тя е тук и най-вероятно ги очаква.

Леополд бутна тежката врата, но остана на прага. Не смееше да влезе във владенията ѝ без разрешение. Върна се при трона и коленичи пред него.

Извади нож и преряза китката си.

Закапа тъмна кръв, освобождавайки благословията на Христос в него.

— Чуй молитвата ми, сибילו! — напевно произнесе той. — Дойде време последното ти предсказание да се сбъдне.

Остана да чака на колене. Струваше му се, че са изминали часове, макар че по-вероятно бяха само минути.

Накрая острият му слух чу тихото пристъпване на боси крака по камък.

Погледна към тъмния вход зад каменната седалка.

От мрака се отдели сянка и пристъпи напред. Беше тъмнокожа жена със съвършени пищни форми, облечена в прости ленени дрехи. Единствените ѝ украшения бяха златна гривна над лакътя и парче сребро на златна верижка. Не че се нуждаеше от подобни украшения. Прелестта ѝ можеше да грабне всяко въображение, да разбуди дори греховни помисли. Как би могъл да ѝ устои някой мъж? Тя бе майка, любовница, дъщеря, самото въплъщение на женствеността.

Но не беше жена — беше нещо много по-голямо.

Леополд не чуваше ударите на сърцето ѝ.

Тя заобиколи и седна на трона си.

Той сведе лице пред красотата ѝ.

— Прости ми, велика.

Знаеше името ѝ — *Арела* — но не смееше да го изрече, тъй като се смяташе за недостоеен.

— Прощката ми няма да облекчи товара ти — тихо рече тя. — Трябва да се освободиш сам от него.

— Знаеш, че не мога.

— И е изпратил *теб*, тъй като не може да дойде сам.

Той вдигна очи и забеляза мъката в очите ѝ.

— Съжалявам, благословена господарке.

Тя тихо се разсмя — прост звук, обещаващ радост и покой.

— Аз съм отвъд твоята благословия, свещенико. Но дали ти си отвъд моята? Все още можеш да отхвърлиш задачата, която ти е възложил. Не е прекалено късно.

— Не мога. От огъня ще се роди траен мир.

Тя въздъхна, сякаш разговаряше с непослушно дете.

— От огъня ще се родят единствено развалини. Единствено любовта носи мир. Не си ли научил това от Онзи, който благославя кръвта, която проля на прага ми?

— Ние искаме само да върнем Неговата любов на този свят.

— Като го унищожите ли?

Той премълча, изпълнен с решимост.

Дамнатус го беше натоварил с тази мисия — и с още една. Леополд чувстваше тежестта на изумруда в джоба на расото си. Това

можеше да почака. Първо трябваше да изпълни първото си задължение, колкото и да го болеше.

Обърна лице към сибилата.

Тя явно беше видяла твърдата му решимост. С безкрайно тъжно изражение просто протегна китките си.

— Тогава нека започне. Няма да се намесвам. Децата трябва да правят собствени грешки. Дори ти.

Като мразеше самия себе си, Леополд се изправи и върза ръцете ѝ с мек ремък. За разлика от него, тя нямаше свръхестествена сила, за да му се противопостави. Аромат на цъфнал лотос се носеше от нея. Тя грациозно се изправи. Леополд хвана края въжето и я поведе към тъмния изход. Краката му трепереха от нетърпение.

Докато прекрачваше прага пръв, отдолу лъхна на сяра и жупел и полъхът прогони нежния аромат на лотоса. Леополд преглътна и пристъпи в мрака към съдба, изпълнена с огън и хаос.

30.

19 декември, 22:18

Стокхолм, Швеция

„Не може да си е отишъл...”

Рун докосна ръката ѝ, но Ерин почти не го усети. Той заговори и гласът му звучеше някак далечен.

— Трябва да се махаме оттук.

Навсякъде около тях виеха сирени.

Изумрудените пеперуди се бяха махнали, бяха отлетели по някакъв безмълвен сигнал от изчезналия им господар и бяха оставили след себе си единствено разруха. От мъртвите не бе останало почти нищо — дрехи и парченца почерняла кост сред купчини пепел.

Вече нищо не ги задържаше тук.

Въпреки това тя се бе вкопчила в Джордан и не можеше да го остави. Не виждаше защо да се маха. Всичко бе станало на прах. Първия ангел го нямаше, Жената на Познанието бе преминала на страната на врага, а Воинът на Човека лежеше мъртъв в краката ѝ.

„Джордан...”

Той бе нещо много повече от титлата от пророчеството.

Тичащи стъпки я накараха да вдигне глава. От един от проходите на лабиринта се появи дребната фигура на Алексей. Макар че той бе чудовище, Ерин се зарадва, че е жив. Сигурно го бяха оставили да пази външните стени на ледения дворец и беше избягнал клането тук — но не и болката. Той затича към Распутин и се хвърли в обятията му, както би направило всяко уплашено момче, търсещо утехата на баща си. По лицето му се стичаха сълзи.

Кристиан стана, взел малкото останало от Надя, увито в наметало.

— Наблизо има храм. Можем да потърсим убежище там и да решим какъв да е следващият ни ход.

— Следващият? — Ерин още гледаше Алексей и си помисли, че има и друго дете, изложено на огромна опасност. Нямаше да изостави

момчето без бой. Гневът пресуши сълзите ѝ. Решимостта ѝ даде сили въпреки мъката. — Трябва да спасим Първия ангел.

„Томи“ — напомни си тя; не биваше да го свързва само със студената титла. Беше получил името си от майка и баща, които го бяха обичали. Това бе много по-важно от всякакво име от пророчество.

Рун — гледаше трупа на Джордан — каза:

— Триото е унищожено, така че няма...

Тя го прекъсна:

— Не можем да оставим Томи в ръцете на онова чудовище.

Рун и Кристиан я погледнаха разтревожено.

„Нека се тревожат.“

Ерин сложи ръка на рамото на Джордан. Щеше да се погрижи да го погребат в Арлингтън, като герой, какъвто беше. Бе спасил живота на много хора, включително и нейния. За да го почете, тя щеше да спаси момчето.

„Да изпълня мисията.“

Точно това би поискал Джордан.

И тя щеше да направи точно това.

Една снежинка падна на студения му клепах и се стопи, а капчицата се стече от окото му като сълза. Ерин посегна да я избърше с палец. И докато го правеше, забеляза, че снегът по бузите му е започнал да се топи и да се стича по кожата му.

— Рун! — прошепна тя.

Свали ръкавицата си и постави голата си длан на гърлото на Джордан.

Кожата беше топла.

Сърцето ѝ заблъска бясно. Тя отметна коженото яке, с което Томи бе покрил тялото му така нежно.

Кръвта беше оплискала гърдите на Джордан и се бе събрала на локвичка под гръдната кост. Ерин я избърса с голата си длан, разкривайки татуировката, опънатата кожа върху здрави мускули. След малко започна да го бърше с две ръце.

Рун и Кристиан я зяпаха.

Дори Распутин беше привлечен от трескавите ѝ действия.

— Няма рана — каза тя.

Рун клекна до нея и приближи длан към гръдния кош на Джордан, като внимава да не докосва следите от кръв. Изведнъж

гърдите на Джордан се повдигнаха под ръката му, сякаш се опитваха да я достигнат. Рун се дръпна потресен.

Пред очите на Ерин гърдите на Джордан се повдигнаха отново.

— Джордан? — Гласът ѝ трепереше.

— Чувам удари на сърце — обади се Кристиан.

„Как е възможно?“

Ерин сложи длан на гърдите на Джордан, за да почувства ударите на сърцето. Изведнъж той вдигна ръка и постави топлатата си длан върху нейната.

Тя го погледна. Очите му бяха отворени и той я гледаше объркано, сякаш току-що се е събудил от дълбок сън. Устните му се отвориха.

— Ерин...?

Тя закри лицето си с ръце. Идеше ѝ да плаче и да се смее едновременно.

Рун помогна на Джордан да седне и опипа гърба му, търсеше изходна рана. Не намери нищо, поклати глава и промълви:

— Чудо...

Джордан погледна Ерин замаяно и въпросително, сякаш искаше да му обяснят каква е причината за цялата тази суматоха.

Ерин не можеше да каже нито дума.

— Трябва да е от докосването на Първия ангел — обади се Распутин. — От кръвта на момчето.

Ерин си спомни как Томи сложи окървавената си ръка на гърдите на Джордан.

„Възможно ли е наистина?“

Сирените стигнаха до площада, зад стените замигаха сини и бели светлини. Чуха се викове.

Рун подхвана Джордан.

— Можеш ли да се изправиш?

Джордан се изправи тромаво, потръпна и почна да си облича якето, като погледна объркано окървавената си риза.

— Защо да не мога?

Явно нямаше никакъв спомен, че са го простреляли.

Рун посочи изхода, който се намираше най-далеч от сирените и светлините.

— Трябва да се махаме.

Распутин кимна и тръгна натам.

— Знам пътя. И имам и кола.

Кристиан вдигна тялото на Надя.

Щом Ерин погледна отпуснатия в ръцете на младия сангвинист труп, радостта ѝ помръкна. Но вместо да се отдава на мъката, тя се вкопчи здраво в надигналия се в нея гняв. Изгледа свирепо изпотрошените пеперуди в снега. Твърдо решена да опознае по-добре врага, да превърне мъката в цел, тя се наведе, взе няколко счупени механизма и ги прибра в джоба на якето от вълча кожа.

Докато се навеждаше за последната пеперуда, погледна със съжаление към унищожението, което бе оставил след себе си Искарот. Телата на стригоите бяха неузнаваеми, загадка, която щеше да тормози стокхолмската полиция доста време. Забеляза и нещо тъмно в снега. Отиде, наведе се и видя, че е пакет, увит в промазана кожа. Взе го и го прибра във вътрешния си джоб.

Докато се изправяше, нечий пръсти сграбчиха ръката ѝ със силата на клещи.

Беше Рун. Задърпа я към изхода. Виковете на полицаите се засилваха. По пътя сангвинистът подбра и Джордан и щом стигнаха до ледената арка, ги бутна в лабиринта.

— Бягайте!

22:23

Рун слушаше сърцата на тичащите пред него Ерин и Джордан. Ударите им бяха ускорени.

Сърцето на Джордан си биеше съвсем нормално. Но Рун го бе чул как *спира*! Беше слушал тишината на смъртта му. Знаеше, че замлъкнало сърце не може да затупти отново — но на Джордан беше затуптяло.

Това бе истинско чудо.

Представи си лицето на момчето, на Първия ангел, помисли си за милостта, за способността да връщаш мъртвите към живот. Дали момчето е било наясно, че притежава подобна сила? Рун знаеше, че подобно чудо би трябвало да произлиза в крайна сметка от Божията воля. Дали това възкресение бе знак, че триото наистина служи на Неговата воля?

Но кои бяха триото?

Тичаше зад Ерин и си мислеше за Елизабета. Тя дори не беше погледнала назад, когато бе тръгнала. Въпреки това той знаеше, че е изоставен заслужено.

Най-сетне стигнаха до изхода. Излязоха тичешком от огромния леден дворец и се озоваха в тъмната плетеница улички. Григорий ги поведе към син миниван, паркиран на пуста алея. Качиха се, Григорий седна зад волана и бързо потегли в тъмния град.

Кристиан се наведе към него от задната седалка.

— Закарай ни при църквата „Свети Никола“. Там би трябвало да сме в безопасност за известно време.

— Ще ви оставя там — каза Григорий, все още замаян от загубата. — Аз също имам къде да отида.

После погледна Рун в огледалото. В помръкналите му сини очи се четеше извинение и дълбока мъка. На Рун му идеше да се развика заради заложения капан, но пък старият му приятел го беше оставил жив — та дори да беше заради услугата, която му дължеше. А и едва ли имаше по-лошо наказание от онова, което монахът вече беше понесъл в лабиринта.

След малко спряха пред катедралата на Стокхолм — църквата „Св. Никола“. Постройката бе по-проста от църквите в Рим, построена от тухли и в готически стил. Четири улични лампи хвърляха златна светлина върху жълтите стени. Засводените прозорци бяха вградени дълбоко, а между тях имаше голяма розета от разноцветно стъкло.

Рун изчака всички останали да слязат и след като останаха сами с Григорий, се наведе напред и го докосна по рамото.

— Съжалявам за загубата ти. Ще се моля за душите им.

Григорий кимна в знак на благодарност и погледна към Алексей. Стискаше ръката на момчето, сякаш се страхуваше да не изгуби и него.

— Не мислех, че ще се появи и той — прошепна Григорий. — Лично.

Рун си представи студеното изражение на Искарот.

— Исках само да предизвикам Бог — каза монахът. — Да видя Неговата ръка в действие, като хвърлям всичко в хаос със собствените си ръце. Да видя дали Той може да поправи нещата.

Рун стисна рамото на стария си приятел: даваше си сметка, че пропастта помежду им ще си остане завинаги. Григорий бе твърде

гневен на Бог, твърде наранен в миналото от Неговите слуги на земята. Помежду им никога нямаше да има пълно примирение, но тази нощ щяха да се разделят с колкото се може по-добри чувства.

Григорий погледна към отдалечаващия се Джордан.

— В крайна сметка може би наистина видях Божията ръка.

Монахът се извърна към Рун. Бузите му бяха мокри от сълзи.

С последно стискане за сбогом Рун слезе и затвори вратата. Колата потегли по улицата и изчезна в нощта.

На крачка от него Кристиан придържаше за тила покритата глава на Надя, която бе облегната на рамото му, сякаш тя спеше.

Рун също бе водил много битки рамо до рамо с нея. В продължение на много години тя бе най-силната сред тях, никога не се поддаваше на съмнения. Всеотдайността ѝ бе свирепа и непоклатима. Загубата ѝ — като сангвинист и приятел — бе неизмерима.

— Трябва да се махнем от улицата — предупреди ги Джордан.

Рун кимна и Кристиан тръгна под голите клони на дърветата към страничния вход на църквата. Рун вдигна глава и се загледа в прозорците на катедралата. Отвътре църквата беше прекрасна, с бели тавани и арки от червени тухли. Молитвите им за Надя щяха да достигнат целта си на това място.

В задната част на катедралата, изправен пред голата наглед стена, Рун извърши ритуала, като поряза дланта си и отвори тайната врата на сангвинистите. Спомни си как Надя бе направила същото преди половин ден, когато и двамата не подозираха, че това ще ѝ е за последен път.

Кристиан заслиза по тъмните стъпала.

Джордан включи фенерчето си и го последва. Ерин държеше ръката му в израз на непринудена близост. Рун си спомни как бе слушал сърцето ѝ и бе долавял бездънната ѝ мъка. И ето че противно на всички очаквания, Джордан ѝ бе върнат.

Изпита завист. Преди векове той също бе изгубил любимата си, но когато му беше върната, тя се беше променила завинаги.

За него нямаше връщане.

Влязоха в тайния параклис под земята. Подобно на църквата горе, той имаше сводест таван, боядисан в спокойно синьо преди векове, за да напомня на сангвинистите за небето, за възстановената Божия милост към тях. Стените бяха от червени тухли. Върху простия

олтар имаше изображение на Лазар, връщащ се от мъртвите със сияйния Христос пред него.

Рун пристъпи напред и приглади покривалото на олтара, а Кристиан внимателно постави върху него останките на Надя, без да ги развива. Замолиха се за нея. Със смъртта ѝ всичко не свято най-сетне я бе напуснало.

В смъртта тя беше свободна.

Ерин и Джордан също сведоха глави по време на молитвите и я оплакаха. Мъката им звучеше във всяко вдишване, във всеки удар на сърцата им.

След като приключиха, Кристиан отстъпи от олтара и каза:

— Трябва да вървим.

— Няма ли да останем тук? — попита Джордан. Изглеждаше изтощен.

— Не можем да рискуваме — рече Кристиан. — Ако искаме да спасим момчето, трябва да действаме.

Рун споделяше мнението му.

— Все още имаме предател в Църквата — напомни им той. — Не бива да се задържаме дълго на едно място. Особено тук.

— Ами тялото на Надя? — попита Ерин.

— Местните свещеници ще разберат — увери я Рун. — И ще се погрижат да я върнат в Рим.

Сведе глава за последен път в знак на почит, след което остави студеното тяло да лежи на олтара и тръгна след останалите.

Трябваше да се грижи за живите.

31.

19 декември, 23:03

Стокхолм, Швеция

Ерин вървеше по добре осветената улица, която я отдалечаваше от убежището и топлината на катедралата. Снегът вече валеше по-силно и свиваше света около нея. Снежинките бързо покриваха косата и раменете ѝ.

В този късен час по улиците имаше съвсем малко коли; гумите им свистяха по заснежения паваж, снежинките танцуваха в светлините на фаровете им.

Ерин държеше здраво Джордан — както за да не се подхлъзне, така и за да е сигурна, че не сънува. И току поглеждаше топлата бяла пара на дъха му в студения въздух.

Преди по-малко от час той беше мъртъв — без дъх и със замлъкнало сърце.

Вгледа се изпитателно в него.

Логичният ѝ ум копнееше да разбере това чудо, да го постави в научен контекст, да схване правилата. Но засега тя просто се държеше здраво за него, благодарна, че е топъл и жив.

Рун крачеше от другата ѝ страна. Изглеждаше като пребит, по-слаб, отколкото би трябвало да е, дори въпреки изгубената наскоро кръв. Тя се досещаше за причината. Батори му беше нанесла сериозни поражения — и не само на тялото му. Ясно си личеше, че той още я обича, и графинята несъмнено възнамеряваше да се възползва от чувствата му, за да го нарани.

Накрая Кристиан спря пред осветена витрина.

— Къде сме? — попита Джордан.

— Това е интернет кафе. — Кристиан отвори вратата и окаченият над нея звънец иззвъня. — Най-близкото заведение, което работи в този час.

Радостна, че може да се спаси от снега, Ерин побърза да влезе в топлото помещение.

Заведението приличаше по-скоро на магазин за хранителни стоки, отколкото на интернет кафе — отляво имаше лавици с храни, а едната стена бе заета от хладилна витрина. В дъното обаче имаше два метални сгъваеми стола пред монитори и клавиатури върху дълга маса.

Отегченото момиче зад щанда бе облечено в черно и със сребърен пиърсинг на езика, който проблясваше, докато говореше. Кристиан купи мобилен телефон, като задаваше въпроси на шведски. След като приключи, подаде банкнота от сто евро и тръгна към дъното на магазина.

Джордан поръча четири наденички — изглеждаха така, сядаш се въртят в грила от началото на хилядолетието. Ерин добави две бутилки „Кока-Кола“, два чипса и няколко шоколада.

Не се знаеше кога ще ѝ се удаде случай да се нахрани отново.

Джордан понесе таблата с вечерята им към компютрите. Кристиан вече седеше пред единия монитор и пръстите му летяха над клавиатурата.

Рун се беше надвесил над рамото му.

— Какво правиш? — попита Джордан и захвапа една наденичка.

— Проверявам резервния план, който разработихме с кардинал Бернар.

— Какъв резервен план? — попита Ерин и спря да развива първия шоколад.

— Кардиналът искаше скъпата ни графиня да бъде държана изкъсо — обясни Кристиан. — В случай че реши да престъпи думата си и да опита да се измъкне. Измислих начин да я държим под око.

Джордан сграбчи рамото на младия сангвинист с мазната си ръка и се ухили.

— Сложил си ѝ проследяващо устройство, нали?

Кристиан се усмихна.

— Да. В наметалото.

Ерин също се ухили. Щом можеха да проследят Батори, имаше голяма вероятност да проследят и момчето.

Рун изгледа свирепо другия сангвинист.

— Защо не ми беше съобщено за това?

— Ами питай Бернар. — Кристиан го погледна малко гузно.

Рун въздъхна и овладя яда си. Ерин разбра: кардиналът не беше сигурен, че Рун няма да избяга с графинята. И предпазливостта му бе

напълно оправдана, тъй като Рун беше крил Батори в продължение на векове.

— Могат да минат няколко минути, докато прихвана сигнала и определя местоположението ѝ — предупреди ги Кристиан. — Така че по-добре се настанете удобно.

Ерин направи точно това, като прегърна Джордан през кръста, положи глава на топлите му гърди и се заслуша в сърцето му, без да пропуска нито един плътен удар.

След десетина минути тракане по клавиатурата и ругаене на бавната връзка Кристиан заблъска въздуха с юмрук — не ядосано, а тържествуващо.

— Пипнах я! — заяви той. — Сигналът идва от летището.

Рун скочи — черното му расо се развя — и повлече със себе си Кристиан, който побърза да излезе от системата. Двамата сангвинисти се понесоха към изхода, без да си правят труда да скрият неестествената си бързина от младата жена зад щанда. Тя изобщо не ги забеляза, тъй като беше забила нос в орфана евтина книжка, а в ушите ѝ бяха напъхани слушалки на айпод.

Джордан забърза след тях и измърмори:

— Понякога наистина ми се иска тези типове да се нуждаят от храна и сън.

Ерин сграбчи ръката му и докато тичаха заедно към изхода, махна за довиждане на момичето. Но то игнорира и нея с презрението на младежта.

Тя се усмихна. Изведнъж си даде сметка, че ѝ липсват студентите ѝ.

23:18

Елизабет седеше до прозореца. Самолетът много приличаше на онзи, с който беше дошла тук — удобни кожени седалки, малки масички, завинтени за пода. Този път обаче не беше затворена в ковчег. Докосна шала около шията си и гневът пламна в нея.

Погледна през кръглия прозорец. Светлините на летището сияеха, обгърнати от блестящ снежен ореол. Закопча странния колан пред корема си. Никога не бе слагала подобен ремък, но Искарот и

момчета бяха закопчали своите, така че тя реши, че трябва да последва примера им.

Погледна седящото до нея дете. Какво го правеше толкова важно? То бе Първият ангел, също безсмъртен, но външно приличаше на най-обикновено момче. Тя дори долавяше страха и болката в ударите на сърцето му. След като превързаха най-лошите му рани, новите му похитители му бяха дали да облече някакви сиви дрехи, които бяха меки, широки и не дразнеха кожата му.

Бяха ги нарекли „анцуг“.

Елизабет насочи вниманието си към загадката, седнала срещу тях.

Юда Искарот.

Той беше свалил палтото си и бе останал по модерен, превъзходно ушит костюм от кашмир. На малката масичка между тях имаше стъклена кутия с колекцията му пеперуди, ако не се брояха трите, които пърхаха в салона. Елизабет знаеше, че ги е оставил на свобода, за да ѝ напомнят за цената на всяко неподчинение — сякаш тя не я плащаше от векове.

Самолетът набра скорост по заснеженото черно поле и Елизабет стисна ръце в скута си, като остави наметалото да падне върху тях, за да не може Искарот да види колко е нервна. Опита се да не си представя металната измишльотина, която летеше във въздуха на стотици мили над суша и море.

В природата нямаше място за подобни неща.

Момчето до нея се беше разположило удобно в седалката си и изглеждаше безразлично към самолета и начина, по който той функционираше. Сивият му анцуг бе изцапан на няколко места от петънца алена кръв, течаща от стотиците повърхностни рани по размразената му кожа. Миризмата на кръвта му изпълваше салона, но за нейно учудване изобщо не я изкушаваше.

Нима кръвта на ангелите се различаваше от тази на всички останали?

Момчето отметна кичур кафява коса от очите си. Беше по-голямо, отколкото бе предположила отначало — може би на четиринайсет. Болката и мъката на лицето му ѝ напомниха за собствения ѝ син Павел, когато страдаше. Споменът я изпълни с тъга

— синът ѝ отдавна бе мъртъв, и всичките ѝ деца също. Запита се какво ли е станало с него.

„Дали се е радвал на дълъг живот? Бил ли е щастлив? Дали се е оженил и е създал деца?“

Искаше ѝ се да знае тези прости факти. В гърлото ѝ се надигна горчилка. Рун ѝ беше откраднал това с една-единствена нехайна постъпка. Тя бе изгубила дъщерите си, сина си, всички, които бе обичала.

Момчето се размърда и тихо изстена. Подобно на нея, то също бе изгубило всичко. Рун ѝ беше разказал как родителите му загинали пред очите му, отровени от някакъв ужасен газ.

Тя нежно го докосна по рамото.

— Много ли те боли?

Момчето я погледна изумено.

Разбира се, че го болеше.

Драскотината над едната му вежда беше хванала коричка. Тялото му вече се възстановяваше. Елизабет докосна гърлото си, което още туптеше от раната, нанесена ѝ от Надя. Тя също оздравяваше, но щеше да ѝ е нужна повече кръв.

Сякаш прочел мислите ѝ, Искарриот ѝ хвърли бърз поглед.

— Всеки момент ще ни сервира нещо да се подкрепим, скъпа.

Отвън песента на двигателите зазвуча по-високо и самолетът плавно се издигна. Елизабет затаи дъх, сякаш по този начин можеше да му помогне да излети. Машината се издигна още повече. Стомахът ѝ сякаш пропадна. Все едно прескачаше огради с любимата си кобила.

Накрая се понесоха плавно, подобно на полета на ястреб.

Елизабет бавно издиша.

Искарриот вдигна ръка и русокосият, едър като мечка мъж, който ги бе съпровождал на излизане от лабиринта, пристъпи в задната част на самолета.

— Хенрик, донеси питиета за гостите ни. Може би нещо топло след целия онзи лед и студ.

Мъжът се поклони почтително и се оттегли.

Елизабет отново насочи вниманието си към прозореца, запленена от светлините долу — ставаха все по-малки и по-малки. Летяха по-високо от всяка птица. Изпълни я радостно въодушевление.

Хенрик се върна и каза:

— Горещ шоколад. — И сложи димящата чаша в ръцете на момчето.

След това поднесе на Елизабет малка купичка. Лъхна я замайващият аромат на топла кръв. Елизабет забеляза бялата лепенка на сгъвката на ръката на едрият мъж, изцапана с капка кръв. Тези слуги бяха готови на всичко за господаря си. Искариот ѝ се издигна в очите още повече.

Как можеха сангвинистите да откажат подобна наслада?

Възстановена, тя насочи вниманието си към младия си спътник. Спомни си разговора във влака.

— Доколкото разбрах, се казваш Томас Болар.

— Томи — тихо отвърна той.

— В такъв случай ме наричай Елизабет — каза тя мило.

Томи я погледна малко по-съсредоточено. Тя също се вгледа в него. Той можеше да е ценен съюзник. Църквата го искаше и ако той наистина бе Първият ангел, вероятно разполагаше със сили, които тя все още не можеше да проумее.

— По-добре пий — каза тя и кимна към чашата в ръцете му. — Ще те стопли.

Без да откъсва поглед от нея, Томи вдигна чашата и отпи внимателно, като се намръщи леко.

— Добре — каза тя и се обърна към Хенрик. — Донеси чисти кърпи и топла вода.

Русият мъж като че ли се изненада от тона ѝ. Погледна към господаря си.

— Изпълнявай — нареди Искариот.

Елизабет се наслади на малката си победа. След секунди Хенрик се върна с леген и няколко бели кърпи. Тя натопи първата във водата и я подаде на Томи.

— Почисти си лицето и ръцете. Внимателно.

Той като че ли понечи да откаже, но тя задържа ръката си протегната. Накрая той взе кърпата с уморена въздишка, остави чашата и започна да си бърше лицето. След малко с втора кърпа изтърка гърдите си. Лицето му се отпусна.

Погледът му, омекнал, отново срещна нейния.

— Благодаря.

Тя кимна едва-едва и се обърна към сивокосия мъж срещу нея. Когато го бе видяла за последно преди четиристотин години, той бе облечен в сивата копринена туника на благородник. След вековния сън в капана на Рун ѝ се струваше, че е било само преди месеци. Тогава на единия му пръст имаше пръстен с рубин и той го бе дал на най-малката ѝ дъщеря Ана, в знак, че ще спази клетвата си да защитава рода Батори.

Но защо?

Зададе му въпроса сега.

— Защо дойдохте при мен, когато бях затворена в замъка Чахтице?

Той я изгледа дълго, после каза:

— Участи ви ме интересува.

— Заради пророчеството ли?

— Мнозина говореха за уменията ви като лечителка, за острия ви ум и зорко око. Чух да се шепне, че Църквата също проявява интерес към вас и семейството ви. Затова дойдох да проверя лично дали слуховете за мъдростта ви са верни.

Значи бе дошъл да души покрай пророчеството, подобно на куче, душешо пешовете на палто.

— И какво открихте? — попита тя.

— Открих, че интересът на Църквата може да е основателен. И реших да следя жените от потеклото ви.

— Дъщерите ми. Ана и Каталин.

Той кимна.

— И много други след тях.

Изпълни я копнеж да запълни белите петна в миналото, да научи съдбата на рода си.

— Какво стана с тях? С Ана и Каталин?

— Ана нямаше деца. Но по-голямата, Каталин, роди две дъщери и един син.

Искаше ѝ се да може да ги види, да види семето и кръвта на благородната фамилия Батори. Дали децата бяха наследили простата красота и непринудената грация на Каталин? Никога нямаше да разбере, защото те също бяха отдавна мъртви.

И всичко това заради Рун.

— А какво стана със сина ми Павел?

— Ожени се. Жена му роди трима сина и една дъщеря.

Заля я облекчение. Всички бяха оцелели, бяха имали живот след нея. Страхуваше се да попита колко *дълго* са живели, какъв е бил животът им. Засега бе доволна да знае, че родът ѝ не е бил прекъснат.

Томи пусна кърпата в легена до седалката си, облегна се назад и скръсти ръце на гърдите си. Изглеждаше по-спокоен.

— Трябва да си изпиеш шоколада — сгълча го тя и посочи чашата. — Ще ти помогне да си възстановиш силите.

— Не ми пука за силите ми — промърмори той. — Аз съм пленник.

Тя вдигна чашата и му я подаде.

— Аз също. А пленниците трябва да пазят силите си на всяка цена.

Той взе чашата. В кафявите му очи се четеше любопитство. Може би не си беше давал сметка, че тя също е пленница като него.

Искариот се размърда.

— Вие *не сте* мои пленници. А гости.

Така казваха всички похитители.

Томи не изглеждаше по-облекчен от нея. Разклати чашата, загледан като хипнотизиран в съдържанието ѝ. Личеше си, че навремето е бил много обичано момче. А после е бил отвлечен и наранен, поради което е станал подозрителен.

Томи най-сетне вдигна очи и погледна „домакина“ си.

— Къде ни водите?

— Към съдбата ви — отвърна Искариот, долепи длани като в молитва и погледна момчето над върха на пръстите си. — Ти си щастлив, че живееш в такова повратно време.

— Не се чувствам особен щастливец.

— Понякога можеш да разбереш съдбата само когато се изправиш пред нея.

Томи въздъхна дълбоко и се загледа през прозореца. След известно време Елизабет забеляза, че я поглежда тайно, че изучава ръцете и лицето ѝ.

— Какво има? — накрая не издържа тя.

Той сбърчи чело.

— На колко години сте?

Тя се усмихна на нелюбезния му въпрос, разбра любопитството му и оцени дързостта му по достойнство.

— Родена съм през хиляда петстотин и шейсета.

Той рязко пое дъх и повдигна изненадано вежди.

— Но преспах повечето столетия. Не разбирам този модерен свят така, както би трябвало.

— Като приказката за Спящата красавица — каза той.

— Не я знам — каза тя и си спечели поредната учудено повдигната вежда. — Разкажи ми я. После може да ми разкажеш повече за тази епоха и как бих могла да се науча да живея в нея.

Томи кимна. Изглеждаше доволен, че може да се разсее — а може би и тя самата се нуждаеше от разсейване. Той пое дълбоко дъх и започна. Докато тя слушаше внимателно разказа му за вълшебства и феи, топлата му длан се плъзна по облегалката за ръка и се сгуши в нейната.

Елизабет усети топлите му пръсти, долепени до нейните. Отвъд възможностите му и неизвестната му съдба тя виждаше, че той е и едно самотно момче, останало без баща и майка.

Също като Павел, след като я осъдиха.

Пръстите ѝ стиснаха неговите, в гърдите ѝ се надигна непознато чувство.

Желание да закриля.

23:32

Докато Рун караше като луд към летището, Джордан се държеше здраво за дръжката на задната седалка на откраднатото сребристо ауди. Опитваше се да не обръща внимание на червените светофари, когато профучаваха през кръстовищата. Отчаяните времена изискват отчаяни мерки, но това не означаваше, че изгаря от желание да се забият в някой уличен стълб.

Надяваше се собственикът да е застраховал колата си.

Излязоха на магистралата и Рун почна да преминава от лента на лента, сякаш пътната маркировка беше само за сведение. Кристиан седеше отпред до него, без да обръща внимание на опасностите, и изучаваше новия си телефон, като използваше връзката му с интернет,

за да следи графинята. Преди малко беше казал, че тя вече лети на юг от Стокхолм над Балтийско море.

Рун не искаше да ѝ дава по-голяма преднина. Профуча покрай един пикап, като мина на по-малко от сантиметър от него.

Ерин се вкопчи в ръката на Джордан.

— По-лесно е, ако затвориш очи — посъветва я той.

— Предпочитам да видя как смъртта ми идва.

— Днес вече умрях веднъж. Не го препоръчвам, независимо дали с отворени, или затворени очи.

— Помниш ли нещо от времето, когато беше...?

Гласът ѝ замря.

— Когато бях мъртъв ли? — Той сви рамене. — Помня как нещо ме блъсна в гърдите и паднах. После всичко потъна в мрак. Последното, което видях, бяха очите ти. Изглеждаше разтревожена, между другото.

— Бях. И още съм. — Тя хвана ръката му в двете си ръце. — А след това помниш ли нещо?

— Нищо. Никакви бели светлини, никакви небесни хорове. Смътно помня, че сънувах деня, когато ме удари мълнията. Линиите на татуировката ми горяха. — Той се почеса по рамото. — Още ме сърби.

— Спомен от последното ти умиране — каза тя, като се вглеждаше в лицето му, сякаш търсеше някакъв смисъл в този сън.

— Май и двата пъти не ме поискаха на оня свят. Както и да е, следващото, което помня, бе как отново се вирам в очите ти.

— Сега как се чувстваш?

— Сякаш съм се събудил сутринта на Коледа, пълен с енергия и готов за действие.

— За мен пък като коледна сутрин е да те виждам седнал до мен.

Той стисна ръката ѝ — и в същия миг Рун рязко наби спирачки и коланът на Джордан се вряза в гърдите му.

— Стигнахме — каза Рун.

Бяха отново на летището, до самолета.

Изскочиха от колата, за да продължат гонитбата.

Рун и Кристиан поведоха Ерин към самолета.

Джордан вървеше след тях и се чувстваше виновен, че я е излъгал — или поне че не ѝ е казал цялата истина.

Разтърка рамото си. Цялата му лява страна гореше и огънят отказваше да отслабне, следваше фракталните шарки на мълнията. Не знаеше какво е значението на този пожар — а само източника му.

„В мен има нещо.“

32.

19 декември, 23:50

Над Балтийско море

Щом се издигнаха и самолетът изравни, Рун разкопча колана си. Трябваше да се движи, да крачи напред-назад, за да се справи с чувството за безсилие. Едва бе успял да сдържи безпокойството си, докато Кристиан извършваше безкрайните проверки на системите, а Джордан претърсваше самолета със сензор за скрити взривни устройства. И двете предпазни мерки бяха разумни, но Рун не го свърташе на едно място заради забавянето и усещаше как с всяка минута Елизабета се отдалечава все повече и повече.

Представи си самодоволната физиономия на мъжа, който бе убил Надя. Сега Елизабета беше в ръцете му — човек, който можеше да я убие с един-единствен жест.

Защо я беше взел?

Защо тя бе тръгнала с него?

Разбираше отговора поне на втория въпрос. Погледна назад към празния ковчег в дъното на салона, в който бяха затворили Елизабета по време на полета насам.

„Не успях да я защита.“

Но кой всъщност беше онзи човек?

Докато караха към летището, Григорий беше пратил съобщение на телефона на Рун. С рисунка на старовремска котва.

Текстът отдолу гласеше: „Това е неговият символ. Пазете се“.

Продължаваше да не го свърта на едно място. Отиде при кабината и надникна в тясното помещение, осветено от многобройните уреди.

— Влез — каза Кристиан и махна към празната седалка на втория пилот.

Рун остана на прага. Не обичаше да доближава уредите, тъй като се боеше, че ще бутне нещо и ще предизвика хаос.

— Следя самолета на графинята — каза Кристиан. — Продължава да се движи на юг по определения му въздушен коридор. Остава ни само да ги следваме и да се помъчим да съкратим разстоянието. Питам се обаче дали е нужно.

— Какво имаш предвид?

— Наистина ли вярваш, че човекът, когото преследваме, е Предателят на Христос? — попита Кристиан. — А не някакъв побъркан?

— Елизабета го позна от нейното време, което означава, че е безсмъртен. Но неговото сърце туптеше. Значи не може да е стригой. Трябва да е нещо друго.

— Като момчето.

Рун се замисли. Между двамата май имаше някаква връзка.

„Но каква?“

— Независимо дали наистина е Юда Искарот от евангелията, или не — каза Рун, — той е дарен с безсмъртие, като същевременно е запазил човешката си същност. За подобно чудо е нужна ръката Божия, или може би действие на Христос, както твърдеше самият той.

— Ако си прав, това чудо трябва да му е дадено с някаква цел.

— Да ни докара до Апокалипсиса?

— Може би. — Кристиан погледна Рун и докосна разпятието си. — Ако си прав, не се ли намесваме в Божията воля, като се опитваме да го спрем, като го следваме, като се мъчим да спасим момчето?

Ерин разкопча колана си и тръгна към тях, Джордан я последва. Дватамата вече се бяха преоблекли в чисти сухи дрехи. Пред Ерин се носеше аромат на лавандула и Рун влезе навътре в кабината в опит да стои по-далеч от нея.

Тя се облегна на рамката на вратата.

— Наистина ли вярвате, че Божията воля е едно невинно дете да бъде подложено на мъчения?

— Не забравяй, че говорим за Юда — отвърна Рун. — А той винаги играе ролята на лошия, нали?

— Зависи как тълкуваш евангелията — каза Ерин. Гледаше го, но всъщност говореше на всички. — Според каноничните текстове на Библията Христос е знаел, че Юда ще го предаде, но не е направил нищо, за да му попречи. Христос се е *нуждаел* от някой, който да го предаде на римляните, за да може да умре на кръста за греховете на хората. А в един гностичен текст, известен като „Евангелие на Юда“, се казва, че Христос е *помолил* Юда да го предаде, като му е казал: „Но ти ще надминеш всички тях. Защото ти ще принесеш в жертва човека, който ме е обвинил като дреха“. Така че в най-добрия случай може да се каже, че Юда е сложна личност.

Джордан се намръщи. Явно не приемаше оценката ѝ.

— Сложна ли? Видях го да убива Надя и децата на Распутин. Застреля ме в гърдите. Не мога да го приема като сила на доброто.

— Може би — рече Кристиан. — Но е възможно Бог понякога да се нуждае от действието на зла сила. Предателството на Юда е послужило за по-висша цел. Както каза Ерин, Христос е трябвало да умре, за да опрости греховете ни. Може би и сега се случва същото. Зло дело, служещо на по-висша цел.

Ерин скръсти ръце на гърдите си.

— Значи стоим настрана и оставяме злото да действа, с надеждата, че крайният резултат ще бъде положителен. Иначе казано, целта оправдава средствата.

— Но каква е *целта*? — попита Джордан, насочвайки се с обичайната си практичност към същината на проблема. — Ние изобщо нямаме представа какво иска този тип от момчето.

— То си остава предречения Първи ангел — напомни му Рун. — Момчето трябва да изпълни съдбата си. Може би Юда възнамерява да я изврати по същия начин, по който се опита да унищожи триото, като убие Джордан.

Джордан потърка гърдите си, смутен от тази мисъл.

Ерин се намръщи.

— Но какво *представява* Томи? Ясно е, че не може да умре. Означава ли това, че наистина е *ангел*?

Рун я погледна със съмнение.

— Чух сърцето му. Стори ми се напълно естествено и човешко, нищо необичайно. В най-добрия случай предполагам, че има ангелска кръв, някаква благословия, дадена му на Масада.

— Но защо точно на него? — попита Ерин. — Защо на Томи Болар?

Рун поклати глава.

— Горе на планината се опитах да го утеша, да го попитам какво знае за трагичното събитие, което уби толкова много хора, а пощади него. Той спомена, че намерил гълъб със счупено крило и се опитал да го спаси точно преди земята да се разцепи и да започне земетресението.

— Заради една-единствена проява на милост? — попита Ерин. — Нима това е достатъчно, за да заслужиш подобна благословия?

Кристиан погледна назад точно когато попаднаха във въздушна яма.

— Гълъбът често е символ на Светия дух. Може би вестителят е търсил някой, заслужаващ подобна благословия. Било е нещо като тест.

Рун кимна.

— Бил е обикновено момче, когато се е качил на планината, но може би с проявата си на милост на подходящото място и в подходящото време е бил дарен с ангелска кръв.

— Не ми пука какво има в *кръвта* му — каза Джордан. — Ако си прав, значи той по същество си остава просто момче.

— Той е повече от момче — рече Рун.

— Но е *и* момче — настоя Ерин. — И ние не бива да забравяме това.

Рун не можеше да ѝ възрази, но това не успокои основната му тревога, събудена от Кристиан. Така че попита високо:

— И ще рискуваме да попречим на Божията воля, като спасим Томи от ръцете на Искарот?

— И още как. — Джордан вирна брадичка, готов да се бие за момчето. — Бившият ми командир ни беше набил в главите една мисъл. „За триумфа на злото е достатъчно единствено добрите да не правят нищо“.

Ерин изглеждаше също толкова категорична.

— Джордан е прав. Става въпрос за свободната воля. Томи Болар е избрал да спаси гълъба и е бил благословен заради добрата си постъпка. Трябва да позволим на момчето да избере собственото си бъдеще, а не да бъде лишено от него от Искарיות.

Рун не очакваше друго от двамата и реакцията им му вдъхна сила.

— Христос е увиснал доброволно на кръста — съгласи се той. — Ще дадем на момчето същата свобода да решава съдбата си.

23:58

Самолетът отново навлезе в зона на турбулентност и Кристиан ги прати да си седнат по местата. Друсането и подмятането сякаш отразяваше безпокойството на Ерин и засилваше тревогата ѝ още повече. Докато закопчаваше колана си, тя знаеше, че трябва да поспи, но знаеше също, че всякакви усилия да си почине ще са напразни.

Джордан изглеждаше спокоен, дори се прозина така, че челюстта му изпука. Опитът му на военен му помагаше. Сякаш беше в състояние да спи при всякакви обстоятелства.

Докато той се излягаше в седалката си, мъчейки се да нагласи едрото си тяло в по-удобно положение, Ерин се взираше през прозореца към спусналия се над морето мрак. Мислите ѝ се въртяха около загадката на Томи Болар и около историята на Юда Искарיות. Накрая в нуждата си да се разсее бръкна в джоба на якето и извади пакета, който беше намерила в ледения лабиринт.

Седящият срещу нея Рун се размърда и каза:

— Това е на графинята. Тя го намери замръзнало в стената на лабиринта. Сигурно го е изпуснала в суматоката.

Ерин смръщи вежди и си спомни, че беше намерила бебешкото одеялце на сестра си в леден блок, поставен от руския монах, за да я разсее и да я нараня. Да го види там я беше поразило много дълбоко и лично.

„Но въпреки това го заряхах.“

Потърка с палец промазаната материя. Батори явно беше взела наградата си. Това ли беше правилният избор в лабиринта? Ерин бе предпочела да следва диктата на необходимостта, а не емоциите си.

Батори пък беше счупила леда и бе намерила пряк път. Да не би Григорий да бе изпитвал сърцата им?

„Затова ли се провалих?“

Изпита съжаление. Трябваше да вземе одеялцето, за да го върне в Калифорния ѝ да го погребее в гроба на сестра си, където му беше мястото.

Разгледа пакета в ръцете си, като се чудеше какво ли има вътре и дали то има същото емоционално значение за Батори, каквото имаше одеялцето за нея. Трябваше да разбере. Започна да развързва възела.

Обвивката приличаше на лен, обработен с восък, за да бъде непромокаем. А може би беше тънка кожа?

— Каквото и да има вътре, трябва да е било важно за Батори — промърмори тя.

— В такъв случай сигурно е нещо лично — каза Рун. — И трябва да уважим това.

Ерин спря. Спомни си колко се беше стреснала, че Распутин е осквернил гроба на сестра ѝ, за да вземе одеялцето.

„Дали и аз не постъпвам по същия начин сега?“

Джордан се размърда до нея — беше буден — и каза:

— Може пък това нещо да ни предложи някаква следа за интереса на онова копеле към графинята. И да спаси живота ѝ. Може би нашия също.

Ерин погледна Рун и повдигна вежда.

Свещеникът кимна, признавайки доводите.

Така че Ерин разви с решителни движения опаковката. Вътре намери книга, подвързана с кожа и покрита с петна от вековете. Прокара внимателно пръст по щампования герб на корицата.

Хералдически символ на дракон, увит около три хоризонтални зъба.

— Това е фамилният герб на Батори — каза Рун. — Зъбите символизират дракон, убит уж от воина Витус, основателят на рода Батори.

Любопитството на Ерин се разпали още повече и тя внимателно разтвори книгата и погледна потъмнялата от времето хартия. Страницата беше изписана с четлив женски почерк. Имаше също и великолепа скица на растение — листа, стъбла, дори подробно предадена коренова система.

Сърцето на Ерин се разтуптя по-бързо.

„Това трябва да е личният ѝ дневник!“

— Какво пише? — попита Джордан и се поизправи, за да надникне.

— На латински е. — Тя се загледа в първото изречение, като се мъчеше да свикне с почерка. — Описание на елша и на различните свойства на отделните части. Споменати са също лекарства на нейна основа и как точно да се приготвят.

— В своето време Елизабета беше всеотдайна майка и лечителка. — Рун говореше толкова тихо, че Ерин едва чу думите му.

— А в нашето време е убийца — добави Джордан.

Рун се намръщи.

Ерин обърна страницата. Следваше майсторска рисунка на бял равнец. Графинята бе предала цвета, подобните на пера листа, главния корен с разклоненията в различни посоки.

— Явно е била и надарена художничка — отбеляза Ерин.

— Така е — съгласи се Рун, който изглеждаше още по-съкрушен — вероятно си спомняше добротата, която бе унищожил, превръщайки Елизабета в стригой.

Ерин прегледа текста, описващ най-честите медицински приложения на растението — за зарастване на рани и за спиране на кръвенето. Една бележка в края привлече вниманието ѝ: „Белият равнец е известен и като дяволска коприва, тъй като помага при гадания и за прогонване на злото“.

Това беше напомняне, че Батори е живяла в изпълнени със суеверия времена. Въпреки това графинята се бе опитвала да разбира растенията, да ги подреди, смесвайки науката с вярванията на епохата.

Ерин с неохота установи, че започва да изпитва уважение към нея. Графинята се беше опълчила срещу суеверията, за да търси начини да лекува.

Ерин сравни това с твърдото отричане на модерната медицина от страна на баща си. Той бе предпочел да се придържа към суеверията, вкопчвайки се във вярата си с мазолестите си ръце и твърдолинейна нагласа, която не допускаше никакви компромиси.

Тази доброволна слепота бе убила мъничката ѝ сестра.

Настани се по-удобно и зачете за приложението на растенията, напълно забравила за въздушните ями. Към средата на дневника обаче илюстрациите внезапно се промениха.

Вместо венчелистчета и корени от страницата я гледаше подробно изображение на човешко сърце. Беше анатомически съвършено, подобно на скиците на Леонардо да Винчи. Ерин приближи книгата към очите си. Ситните букви под сърцето съобщаваха името и възрастта на жената.

„Седемнайсет.“

Продължи да чете, а по гърба ѝ полазиха тръпки. Графинята беше превърнала седемнайсетгодишното момиче в стригой, след което я беше убила и бе подложила трупа ѝ на дисекция, за да открие защо собственото ѝ сърце вече не бие. Забелязала бе, че сърцето на стригоя анатомично е идентично с човешкото, но че вече не е нужно да се свива. Беше записала наблюденията и размишленията си за експериментите със същия изящен почерк. Изказваше предположението, че стригойите имат друг метод за кръвообращение.

Наричаше го „волята на самата кръв“.

Втрещената Ерин прочете страницата отново. Блестящият ум на Батори не можеше да се отрече. Тези страници изпреварваха европейските теории за кръвообращението най-малко с двайсет години. В изолирания си замък, далеч от университети и дворове, тя бе използвала зловещите си експерименти, за да разбере новото си тяло по начини, за които малцина на континента биха и помислили.

Ерин прегледа следващите страници, на които методите на Батори ставаха все по-ужасяващи.

Графинята бе измъчвала и убивала невинни, за да задоволи неутолимото си любопитство, бе използвала таланта си на лечителка и учен за зловещи цели. Записите напомняха на Ерин за медицинските

експерименти, провеждани от нацистите върху затворниците в лагерите: действията на графинята бяха също толкова безмилостни и пренебрежителни относно страданието.

Докосна пожълтялата страница. Като археолог не би трябвало да издава присъди. Често ѝ се налагаше да се сблъсква лице в лице със злото и да записва случилото се. Работата ѝ бе да извади фактите от историята, да ги постави в по-широк контекст и да изкара истината на светло, колкото и ужасна да е тя.

Затова продължи да чете, въпреки че ѝ призяваше.

Търсенето на графинята бавно се насочваше от материалното към духовното. Ерин стигна до запис с дата 7 ноември 1605 г. Той беше свързан с разговор между Елизабет и Рун за това как стригите нямат души.

Батори искаше да знае дали това е вярно. Ерин прочете написаното.

Смятам, че ще ми каже истината, в която вярва, но не мисля, че е отишъл по-далеч от вярата, за да се опита да разбере простата механика на състоянието, което ни е наложено със сила.

Батори бе експериментирала, търсейки доказателства за това твърдение. Бе претегляла момичетата преди и след смъртта им, за да види дали душата има тегло. Четири момичета се бяха простили с живота си, та Батори да стигне до заключението, че душата е безтегловна.

На друга страница имаше архитектурно точно описание на запечатан стъклен ковчег. Батори поръчала да го изработят така, че да е херметичен. Дори го напълнила с дим, за да се увери, че не изпуска никакви газове. След като останала доволна от резултата, затворила вътре едно момиче и го оставила да се задуши: целта била да улови душата на момичето в ковчег.

Ерин си представи как жертвата блъска с юмруци стъклените стени и моли за милост. Графинята обаче била безмилостна. Гледала как момичето умира и си водела бележки.

След това графинята оставила ковчега запечатан за едно денонощие и го изучавала на свещи и на слънчева светлина. Не открила и следа от душа в стъклената кутия.

Направила същото с момиче стригой, като го ранила смъртно, преди да го затвори. Ерин искаше да прескочи отвратителните експерименти, но погледът ѝ се спря върху един откъс в края на страницата. Въпреки ужаса ѝ текстът я заинтригува.

След смъртта на звяра от тялото се издигна малка черна сянка, едва видима на светлината на свещите. Дълго през нощта гледах как сянката прехвърча в кутията и търси изход. Но на зазоряване върху нея падна слънчев лъч и тя се съсухри, изчезна и не се появи никога повече.

Шокираната Ерин прочете откъса няколко пъти. Дали Батори се беше заблудила и бе виждала несъществуващи неща? Ако не, какво означаваше това? Да не би някаква тъмна сила да съживяваше стригойите? Дали Рун знаеше нещо?

Прочете заключението на Батори.

Предполагам, че човешката душа е невидима, може би твърде светла, за да я видя с очи, докато душите на зверове като мен са черни като потъмняло сребро. Къде е искала да отиде в опита си да избяга? Трябва да открия това.

Ерин разгледа последната страница, на която Батори беше оставила майсторска илюстрация на експеримента си. Виждаше се момиче с издължени кучешки зъби, лежащо мъртво в кутия. Светлината от прозореца падаше върху единия край на стъкления ковчег, а в другия край се рееше черна сянка, сякаш се опитваше да се държи колкото се може по-далеч от светлината.

Рун също се взираше в изображението. Ясно си личеше, че е потресен. Но кое го смущаваше повече — сянката или убитото

момиче? Той протегна ръка за книгата.

— Моля те, мога ли да я видя?

— Знаеш ли нещо за тези неща? За заниманията й? За откритията й?

Рун не можеше да я погледне в очите.

— Опитваше се да открие що за същество е... в какъв звяр съм я превърнал.

Ерин прелисти останалите страници, но всички те бяха празни. Явно Батори бе заловена и затворена малко след последния си експеримент.

И тъкмо преди да даде книгата на Рун, забеляза още една рисунка на последната страница. Изглеждаше така, сякаш е направена набързо.

Приличаше на нещо като чаша, но какво означаваше?

— Може ли да видя? — отново попита Рун.

Тя затвори книгата и му я подаде.

Той бавно прелисти страниците. Ерин го гледаше как стиска зъби все повече и повече.

„Дали се обвинява за действията на графинята?“

Как би могъл да не се обвинява?

Рун най-сетне затвори книгата. На лицето му бе изписана покруса и поражение.

— Навремето не беше зла. Беше пълна със слънчева светлина и доброта.

Ерин се запита доколко това е истина и дали любовта не е заслепила Рун и не му е попречила да види истинската природа на графинята. За да извършва подобни ужасни експерименти, зад слънчевата светлина е трябвало да има някаква сянка — скрита дълбоко, но сянка.

Джордан се намръщи.

— Не ми пука каква е била графинята в миналото. Сега тя е зло. И е най-добре никой от нас да не го забравя.

Погледна изпепеляващо Рун, а после им обърна гръб, готов да заспи.

Ерин знаеше, че е прав. Ако ѝ се удадеше възможност, Батори щеше да ги избие всичките — по всяка вероятност бавно, докато си води записки.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

*Нейният дом е път за преизподнята, който
слиза във вътрешните жилища на смъртта.*

Притчи Соломонови

7:27

33.

20 декември, 02:33

Недалеч от Неапол, Италия

Пълната луна сияеше над нощното море. Елизабет застана на носа на странния стоманен кораб и се загледа към неподвластната древност на Средиземно море. Неизменността му ѝ носеше утеха. Светлините на Неапол се стопиха бързо зад нея, отнасяйки със себе си и тъмния бряг.

Самолетът им бе кацнал посред нощ, преди по-малко от час, във ветровит град, който с нищо не напомняше за града от нейното минало.

Трябваше да престане да се връща към миналото.

Това беше нов свят.

Стоеше на носа и студеният вятър разрошваше косата ѝ. Облиза солените пръски от устните си, изумена от скоростта, с която се движеха. Корабът се вряза във висока вълна, потръпна и продължи напред подобно на кон, газещ в дълбок сняг.

Тя се усмихна към надигащите се черни вълни.

Този век предлагаше много чудеса. Чувстваше се като глупачка, че се е ограничавала толкова дълго с улиците на стария Рим. Трябваше да се хвърли в този нов свят, а не да се крие страхливо в миналото.

Вдъхновена, тя отметна сангвинисткото наметало от раменете си. То я беше предпазвало от слънчевата светлина, но старият стил и тежката вълна нямаха място в този свят. Вдигна наметалото на вятъра. Черната материя заплующа във въздуха като някаква чудовищна птица.

Тя я пусна, сякаш се освобождаваше от миналото.

Наметалото се завъртя като във вихър, след което полетя и падна във водата. Остана на повърхността за известно време, подобно на черно петно върху осветените от луната вълни, след което морето го погълна.

Вече не носеше нищо от сангвинистите, нищо от стария свят.

Обърна се отново напред и прокара длан по стоманените перила. Погледна назад, към перките, на които корабът летеше над водата.

— Наричат се подводни криле — обади се Томи зад нея.

Елизабет беше така захласната от вятъра и мислите си, че не бе доловила приближаващото се туптене на сърцето му.

— Прилича на чапла, носеща се над водата.

Тя го погледна и се разсмя възторжено.

— Изглеждаш много щастлива за пленница — отбеляза Томи.

Тя протегна ръка и разроши косата му.

— В сравнение със стария ми затвор този е великолепен.

Той не изглеждаше особено убеден.

— Трябва да се наслаждаваме на всеки даден ни миг — каза тя.

— Не знаем къде ще свърши това пътуване, така че трябва да изстискаме всяка капка радост от него, докато можем.

Той пристъпи към нея и тя го прегърна през раменете. Заедно загледаха как тъмните вълни се издигат и спускат пред кораба, наслаждаваха се на студения вятър, който вееше косите им назад.

Скоро тя усети как Томи трепери в прегръдката ѝ, чу как зъбите му тракат и си спомни, че природата му не е като нейната.

— Трябва да те стоплим — каза Елизабет. — Иначе ще измръзнеш до смърт.

— Не, няма — отвърна той и я погледна развеселено. — Повярвай ми.

И най-сетне се усмихна.

Тя също му отговори с усмивка.

— Все пак е по-добре да влезем вътре, на завет.

Слязоха в каюткомпанията. Вътре миришеше на мъже, на кафе и на машинно масло. Искариот седеше на пейка до масата и отпиваше от дебела бяла чаша. Едрият му прислужник стоеше до малката кухня.

— Направи на момчето чай — нареди Елизабет на Хенрик.

— Не обичам чай — каза Томи.

— Тогава просто дръж чашата — каза тя. — Това също ще те стопли.

Хенрик се подчини и донесе димяща чаша. Томи я взе в двете си ръце и пристъпи към един прозорец, като поглеждаше с явно подозрение Искариот.

Той като че ли не забеляза това и покани с жест Елизабет да му прави компания. Графинята прие, настани се до него и попита:

— Накъде пътуваме?

— Към един от многото ми домове — отвърна той. — Далеч от любопитни очи.

Тя се загледа през прозореца към осветеното от луната море. Навън имаше единствено мрак. Явно домът му бе далеч от всичко.

— Защо отиваме там?

— Момчето трябва да се възстанови от изпитанията в леда — каза Юда. — Изгубил е твърде много кръв.

— Значи кръвта му е важна за вас, така ли? — Тя изпита внезапна тревога за момчето.

— Определено е важна за *него*.

Елизабет забеляза, че той не отговаря на въпроса ѝ, но продължи с един по-належащ проблем.

— Сангвинистите ще ни открият ли там?

Искарриот прокара длан по сребристата си коса.

— Съмнявам се.

— Тогава бихте ли ми казали какво искате от мен? Разбирам, че искате Първия ангел, но каква полза имате от мен?

— Никаква, милейди — отвърна той. — Но четиристотин години винаги имах една Батори до себе си, общо осемнайсет, и зная колко силни съюзници можете да сте. Ако изберете да останете, ще ви защитя от сангвинистите, а може би вие ще ме защитите от самия мен.

„Още загадки.“

Но преди да продължи с въпросите си, Томи посочи към предния прозорец и каза:

— Вижте!

Тя се изправи, за да види по-добре. В мрака от вълните се издигаше чудовищна стоманена конструкция, осветена от стотици светлини. Четири сиви стълба стърчаха от морето като крака на огромен звяр. Страховитите стълбове поддържаха равна платформа, по-голяма от базиликата „Св. Петър“. Върху платформата се виждаше гнездо от боядисани греди и блокове.

— Нефтена платформа — каза Томи.

— *Бивша* нефтена платформа — поправи го Искарриот. — Превърнах я в своя резиденция. Няма я на никакви карти. Разположена е далеч от интересите на света.

Елизабет се загледа в светлините в центъра на гнездото, което приличаше на бойници на четвъртит стоманен замък. Огледа тъмната

морска шир, после отново се обърна към нефтената платформа.

„Това ли е новата ми килия?“

02:38

— Имаме проблем! — извика Кристиан от пилотската кабина.

„Естествено, че имаме“ — помисли Джордан. Трябваше да кацнат след четирийсет минути. През последните два часа настигаха бавно другия самолет. Преди петнайсет минути Кристиан бе съобщил, че групата на Искарот е кацнала в Неапол.

— Какво има? — извика Ерин.

Като никога Джордан се надяваше да имат проблем с двигателя.

— Изгубих сигнала на Батори! — каза Кристиан. — Опитах се да променя настройките, но не улавям нищо.

Джордан разкопча колана си и забърза към кабината.

— Къде я видя за последно?

— Явно са се прехвърлили в друго превозно средство. По-бавно от самолет, но въпреки това бързо. Скутер, хеликоптер, малък самолет. Не мога да кажа. Насочиха се навътре в Средиземно море, на запад. После сигналът внезапно прекъсна.

Ерин и Рун също дойдоха.

— Може да са паднали — предположи Ерин. — Да са се разбили.

— Може би — съгласи се Кристиан. — Но има и по-лесни обяснения. Може да е открила проследяващото устройство или да е изхвърлила наметалото. Възможно е и батерията да се е изтощила. Не съм сигурен.

Джордан въздъхна раздражено и разтърка рамото си. Пожарът, бушуващ по татуировката, бе преминал в глухо парене, което му пречеше да се наспи като хората.

— Каквато и да е причината, изгубихме я — заключи Кристиан. — И сега какво?

— Ще кацнем в Неапол според плана — каза Рун. — Ще се свържем с кардинала в Рим и ще решим как да действаме нататък.

Примирен с мисълта, че ловът е станал много по-труден, Джордан тръгна към мястото си с останалите, но продължи в задната част на салона и взе комплекта за първа помощ от тоалетната.

— Какво правиш? — попита Ерин.

Джордан отвори комплекта на малката масичка.

— Искам да разгледам по-добре тези механични пеперуди. Ако ще имаме отново вземане-даване с оня кучи син, трябва да намерим начин да неутрализираме летящата заплаха. В противен случай сме прецакани.

Сложи си латексови ръкавици и отвори кутията, в която Ерин бе пуснала няколко пеперуди от лабиринта. Взе с пинцети една, която изглеждаше почти непокътната, и внимателно я постави на масата.

Рун леко се отдръпна в седалката си.

„Добри инстинкти.“

Остатъчната отрова сигурно все още можеше да го убие.

Ерин се притисна към Джордан. Той нямаше абсолютно нищо против.

Огледа зелените криле. Определено приличаха на органични и вероятно бяха изтръгнати от жив екземпляр. Насочи вниманието си към тялото, изумително творение от месинг, сребро и стомана. Огледа мъничките съчленени крака, тънките нишки на антените. Като държеше пръстите си по-далеч от остроото като игла хоботче, обърна тялото и огледа долната страна, където видя малки панти.

„Интересно...“

Поизправи се и каза:

— Знаем, че пеперудите могат да инжектират отрова в стригои и сангвинисти. Но тази отрова не действа на хора, така че може би това е важно. Време е за малко експерименти.

Погледна Рун.

— Ще ми трябва няколко капки от кръвта ти.

Рун кимна и извади карамбита от ръкава си. Поряза палеца си и капна няколко алени капки на масата, където му показва Джордан. На свой ред Джордан взе бръснарско ножче от комплекта и поряза собствения си палец.

— И сега какво? — попита Ерин.

— Сега ще ми трябва малко от токсина в пеперудата. — Джордан си сложи лепенка на пръста и отново надяна ръкавицата.

— Внимавай — предупреди го Рун.

— Повярвай ми, през годините ми в съдебномедицинската част съм си имал работа и с отрови, и с експлозиви. Нямам никакво

намерение да рискувам.

Наведен над месинговото телце на пеперудата, Джордан взе пинцетите от медицинския пакет и освободи пантите по корема. След това много внимателно отвори телцето и се видяха малки зъбни колела, пружинки и жици.

— Прилича на часовников механизъм — промълви Ерин с блестящи от изумление очи.

Изработката бе невероятно изящна.

Рун също се наведе напред. Любопитството надделя над предпазливостта му.

Джордан забеляза малка стъкленица, заемаща предната част на механизма. Беше спукана, но в нея имаше малки петънца кръв.

— Кръвта на Искарот — каза Ерин.

Рун отново се отдръпна.

— Мирише на смърт. Личи си, че е опетнена.

Джордан бръкна с пинцетите в счупената стъкленица и я отвори още повече. После взе памук на клечка и събра запазените капчици. Топна първата проба в собствената си кръв.

Както и очакваше, не се случи нищо.

„Дотук добре.“

Взе втората проба и я топна в кръвта на Рун. Чу се ясен пукот и кръвта се изпари и остана само петно пепел.

Джордан погледна опуления свещеник и каза:

— Значи кръвта на Искарот определено е вредна за кръвта на сангвинист.

— И на стригой — добави Ерин.

„Едно и също, ако питаш мен“ — помисли си Джордан, но премълча.

Взе торбата си със свалените зимни дрехи и извади една от вълнените си ръкавици. Беше я изцапал с кръвта на Томи, докато се мъчеше да освободи момчето от ледената скулптура.

— Какво правиш? — попита Ерин.

— Знаем, че Искарот и хлапето са уникални безсмъртни. Искам да проверя дали кръвта на момчето също е токсична.

Рун капна още няколко капки за опита. Джордан потопа памука в кръвта на свещеника и го допря до ръкавицата.

Нямаше никаква реакция.

Ерин смръщи замислено чело.

Джордан въздъхна.

— Изглежда, че кръвта на момчето не наранява никого. Всъщност може би е спасила живота ми.

— Може би? — каза Ерин. — Според мен определено го направи.

Джордан игнорира паренето в рамото си и надолу по гърба и гърдите.

— Така или иначе, момчето и Юда са много различни, въпреки че и двамата са безсмъртни.

— И какъв е изводът? — попита Рун.

— Отсега нататък двамата с Ерин трябва да си отваряме очите всеки път, когато наоколо има пеперуди. И не само пеперуди. Трябва да се оглеждаме за всякакви пълзящи, ходещи и летящи гадини. Освен това ви съветвам да не оставяте непокрити места по телата си. Може дори да измислите нещо като пчеларски маски, за да защитите лицата си.

Рун кимна и каза:

— Ще съобщя информацията на кардинала, за да предупреди всички сангвинисти да са готови.

Джордан отново насочи вниманието си към останките от пеперудата.

— Което ни води към устройството на пеперудата. Механизмът е много сложен. Подозирам, че всяко външно замърсяване може да предизвика хаос, може би да извади предавките от строя. Фин прах, пясък, масло.

— Ще кажа на кардинала да се погрижи и за това.

Джордан го погледна.

— И ще е добре за всички ни, ако имаме колкото се може по-ранно предупреждение за подобни атаки. Когато бяхме в лабиринта, успя ли да чуеш пеперудите, докато летяха?

— Помня тихо бръмчене, много по-тихо от туптенето на сърце. Ще го разпозная, ако го чуя отново.

— Е, това е добре като начало — каза Джордан.

„Но дали ще е достатъчно?“

34.

20 декември, 03:13

Средиземно море

Вратата на асансьора се отвори към огромно помещение и Томи зяпна.

Товарният асансьор, на който се бяха качили, след като корабът спря до един от огромните крака на платформата, изглеждаше стар и износен, реликва от дните, когато платформата наистина е изсмуквала нефт изпод Средиземно море. Неугледната стоманена клетка ги изкачи до извисяващата се горе платформа и построената върху нея суперструктура.

Искарите излезе пръв, с двамата си огромни телохранители от двете страни.

Томи и Елизабет го последваха.

Томи беше очаквал да види някаква стара индустриална обстановка. Дори отдолу суперструктурата изглеждаше като стоманен бак на някакъв стар платноходен кораб. Но сега имаше чувството, че се е озовал на мостика на „Наутилус“ на капитан Немо. Помещението представляваше изтънчена комбинация от стомана и дърво, стъкло и месинг, семпло и същевременно елегантно.

Точно срещу асансьора имаше високи прозорци, завършващи с арка като прозорците на готическите катедрали. Най-крайните бяха дори с витражи, изобразяващи риболовни сцени: мъже с мрежи и малки лодки с бели платна. От останалите прозорци се откриваше зашеметяваща гледка към морето. Лунните лъчи осветяваха черните вълни със снежнобели гребени и тънките сребристи облаци.

Нужно беше усилие да откъснеш погледа си от тази гледка. Дебел червен килим покриваше пода, само по ъглите се виждаше полиран паркет. Стоманените греди на тавана бяха боядисани в черно, а нитовете бяха с цвета на мед. На тавана също имаше прозорец със стъклопис, изобразяващ летящи морски птици — чайки, пеликани, чапли. А центъра се рееше бял гълъб с изумрудени очи.

Томи се препъна, когато си спомни ранения гълъб, който се бе опитал да спаси в Масада. Искарיות го подхвана и го задържа на крака, като също погледна към прозореца. После погледна отново Томи, а в сребристите му очи проблесна любопитство.

— Ръцете ти са студени — каза Искарיות. — Наредих да запалят огъня.

Томи кимна, но установи, че му е трудно да накара краката си да се раздвижат.

Останалата част от помещението бе заета от кожени кресла и меки канапета с медни нитове. Имаше също витрини и маси с месингови секстанти, стари телескопи и голяма корабна камбана. Пред централния прозорец се мъдреше дори щурвал от дърво и месинг, несъмнено истинска антика. На стената над същия прозорец висеше стара котва, покрита със зелен меден окис.

„Този тип сигурно обича да лови риба“ — помисли си Томи.

Изгледа косо Искарיות.

„Юда“ — напомни си той, колкото и невъзможно да му се струваше. Но пък след всичко преживяно напоследък защо не, по дяволите?

Елизабет докосна ръката му.

— Трепериш. Ела при огъня.

Томи се остави да го отведат до креслата пред камината. От двете ѝ страни се издигаха книжни шкафове, стигащи до тавана — толкова високи, че човек трябваше да секатери на стълба на колела, за да стигне до горните рафтове. Майка му щеше да хареса страшно това място, така топло и уютно, пълно с книги.

— Сядай — нареди Елизабет, след като стигнаха тапицираното кресло, и го придърпа по-близо до огъня, демонстрирайки неволно силата си.

Томи се отпусна в креслото и се загледа в пламъците и железните подпори за дървата, оформени като танцуващи на опашките си делфини. Миришеше на пушек и обстановката изведнъж му напомни за ски излетите, които бе правил с родителите си, преди да се разболее.

Над полицата на камината имаше триптих с три карти. Томи се наведе напред и потри длани над прациящия огън. Средната карта показваше съвременния свят, но бе начертана в старомоден стил, с дребни надписи на ръка. Картата отляво изглеждаше древна —

огромни части от света липсваха. Картата отдясно имаше дата 1502 г. и показваше края на Северна Америка, оцветен в зелено, както и малка част от Южна Америка.

Елизабет се вгледа в нея и каза тихо:

— Така изглеждаше светът, когато бях на твоите години.

Томи посочи централната карта.

— А ето как изглежда сега. Картографирали сме го дори от космоса.

— От космоса ли? — изненада се тя, все едно не знаеше какво значи това.

— От небето. Имаме спътници. Машини. Обикалят между Земята и Луната.

Сивите ѝ очи се разшириха.

— Нима човекът е стигнал толкова далеч?

— До Луната и обратно — каза присъединилият се към тях Искариот. — Човечеството изпрати устройства, които пълзят по повърхността на Марс и пътешестват отвъд пределите на Слънчевата система.

Елизабет опря ръка на облегалката на креслото на Томи, за да запази равновесие.

— Имам страшно много за учене — каза съкрушено след малко.

Томи докосна студената ѝ ръка.

— Ще ти помагам.

Пръстите ѝ стиснаха неговите — отначало прекалено силно, заплашвайки да строшат костите му, но после тя успя да овладее силата си.

— Ще съм ти много благодарна.

— Преди това обаче Томас трябва да си почива, да яде и да възстанови силите си — каза Искариот.

Ръката на Елизабет отново го стисна малко по-силно.

— А после?

— После, на сутринта, ще срещне съдбата си. Както трябва да направим всички накрая.

По гръбнака на Томи пробягаха ледени тръпки, които огънят не бе в състояние да прогони.

„Каква съдба?“

Един от хората на Искарриот влезе с поднос. Томи се размърда при вида и аромата на хамбургер, пържени картофи и шоколадов шейк.

— Реших, че подобно меню ще ти хареса — каза Искарриот, докато мъжът оставяше подноса на масичката до Томи. — Нахрани се добре. Утрешният ден ще е дълъг.

Томи погледна подноса и си спомни предупреждението на Елизабет.

„Яж, за да си силен.“

Знаеше, че ще му трябват всичките му сили, за да избяга.

03:32

Елизабет се настани в креслото срещу хранещото се момче и приближи длани към приятната топлина. Истинският огън топлеше така, както не можеше да я стопли никое модерно устройство. Тя затвори очи и остави тялото си да пие тази топлина, като си представяше горещ летен ден.

Стоплена и наскоро нахранена, би трябвало да се чувства доволна — но не беше.

„Тук не съм в безопасност. И момчето също.“

Беше изненадана колко много я тормози последното. Искарриот имаше планове и за двамата и тя започваше да подозира, че той няма да се отнесе с нея по-мило, отколкото се бяха отнесли сангвинистите.

Раздвижи наранения си глезен. Беше се възстановил достатъчно, че да не я забави, ако се наложи да бяга. Ами момчето? Загледа се в Томи. Обноските му бяха ужасяващи — поглъщаше лакомо всичко на подноса. Миризмата на печено месо и пържено олио я отвращаваше, но тя не го показва. Знаеше, че апетитът на момчето до голяма степен е подчинен на същата цел като нейната — да запази силите си, да е готов за бягство.

„Но дали ще се отвори такава възможност?“

Искарриот ги наблюдаваше като гладен ястреб, макар че също се хранеше — кървавочервен бифтек и зеленчуци в масло. Използваше сребърна вилица и нож, на които имаше изображение на котва.

Томи най-сетне въздъхна доволно и се облегна в креслото си.

Елизабет загледа младото му лице. На бузите му отново се появи цвят. Дори тя беше поразена от скоростта, с която се възстановяваше

момчето. Храната определено му вля сили.

— Не мога повече — заяви той и се оригна в шепа.

Оригването премина в дълга прозявка.

— Няма да е зле да си починеш — каза Искарот. — Утре трябва да станем преди зазоряване.

Умореният поглед на Томи срещна нейния. Личеше си, че не знае как да отговори.

Тя му кимна едва забележимо.

Сега не беше моментът да противоречат на новия си похитител.

— Добре — каза той, изправи се и се протегна.

Искарот се обърна към Хенрик и нареди:

— Заведи момчето в стаята за гости и му дай чисти дрехи.

Томи погледна изцапания си със засъхнала кръв анцуг. Да, определено му трябваха нови дрехи.

Примирен, Томи тръгна след Хенрик, но не и преди да хвърли тревожен поглед към Елизабет. Замлъкналото ѝ сърце се сви.

След като момчето излезе, Искарот се премести на канапето до креслото ѝ и каза:

— Малко сън ще му се отрази добре. — Погледна я със сребристосините си очи. — Но вие имате много въпроси към мен. Въпроси, които е по-добре да бъдат зададени и на които да се отговори в отсъствието на момчето.

Тя отпусна ръце в скута си и реши да започне с миналото, преди да премине към настоящето и бъдещето.

— Бих искала да знам повече за съдбата на фамилията ми.

Той кимна и в продължение на няколко дълги и мъчителни минути ѝ разказа историята на децата ѝ и на техните деца, за бракове, раждания и смърт. Разказът беше предимно трагичен, за един низвергнат род, огромен гоблен, изтъкан от нишките на греховете ѝ.

„Това е моето наследство.“

Тя се държеше стоически и запомняше думите му. Батори не даваха израз на болката си. Много пъти беше казвала това на децата си, дори когато искаше да ги прегърне и да избърше сълзите им. Но тя не се беше научила от майка си как да утешава, не научи и децата си. Тази сила ѝ струваше скъпо, но също така я беше спасила.

— Но вие сте любопитна за модерния свят, нали? — попита той, след като приключи с описанието на потомците ѝ.

— Така е — каза тя. — Но ми е по-любопитна *ролята* ми в този нов свят.

— Предполагам, че искате да знаете и *ролята* на момчето.

Тя сви рамене, без да признава нищо. Позволи си в думите ѝ да прозвучи малко сарказъм.

— Що за чудовище трябва да съм, че да не се интересувам от такова силно момче?

— Що за чудовище, наистина. — На устните му заигра едва доловима усмивка.

Елизабет разчете доволното му изражение, остави го да повярва, че наистина е чудовище, на което изобщо не му пука за момчето. Наистина беше такова чудовище — бе убила много деца съвсем малко по-големи от Томас. Но към него изпитваше странно родство, а роднините бяха свещени за нея.

Искариот я изгледа твърдо.

— Вашата *роля*, скъпа графиньо Батори, е най-вече да го държите спокоен и послушен.

„Значи трябва да се правя на бавачка.“

Помъчи се да скрие раздражението си.

— Какво смятате да правите с него, че се нуждаете от подобни успокояващи услуги?

— Призори той ще отплава обратно към брега, към руините на Куме. Там ще намери съдбата си — участ, срещу която може да поиска да се бори. И въпреки че е невъзможно да избяга, ще му бъде само по-тежко, ако се съпротивлява.

Елизабет се загледа в пламъците.

„Руините на Куме.“

В нея отекна акордът на спомен от времето, когато бе чела древните произведения на Вергилий и историите на Европа, които бяха задължителни за всеки истински благородник. В Куме навремето живяла прочута пророчица, сибилa, предрекла раждането на Христос. По времето на Елизабет мястото се бе превърнало в руини, градските стени бяха отдавна разрушени.

Но имаше и нещо друго, някаква друга история за Куме. Страхът я загложди отвътре, но Елизабет не му даде израз.

— Каква е участта на момчето в Куме? — попита тя.

„И каква е моята?“

— Той е Първият ангел — напомни й Юда. — А вие сте Жената на Познанието. Заедно ще изковем съдбата, наложена ми от Христос — да го върна в неговия свят, да възвестя Съдния ден за всички.

Тя си спомни как Искариот бе споменал за високата си цел.

— Възнамерявате да отприщете Армагедон. Но как?

Той само се усмихна и не отговори.

Елизабет обаче си спомни последния детайл за Куме. Според римската легенда тронът на сибилата криел входа към подземния свят.

Самите порти на Ада.

35.

20 декември, 04:14

Неапол, Италия

Кардинал Бернар вървеше през почти пустото летище край Неапол. Поставените в ниши лампи хвърляха върху малцината пътници в ранния час синкава светлина, от която те приличаха на болни. Никой не му обърна внимание, докато прекосяваше бързо залата за пристигащи. Беше сменил официалната си алена роба с модерен тъмносин костюм.

Не беше дошъл в Неапол като кардинал или бизнесмен, а като воин.

Под коприната на костюма носеше броня.

Заради къртицата в ордена беше дошъл тук тайно: измъкна се от Ватикана през дълъг неизползван тунел и излезе в среднощните улици на Рим, където се смеси с тълпата. Качи се на редовен пътнически полет вместо на частния самолет, като използва фалшиви документи. Носеше куфар с два комплекта броня.

При изхода на летището веднага разпозна Ерин и Джордан — чу характерните удари на сърцата им още преди те да минат през стъклената врата.

Рун и Кристиан бяха от двете им страни.

Джордан стигна пръв до него с енергичната си крачка.

— Радвам, се да ви видя, кардинале.

— Сега съм просто Бернар. — Той се огледа, бутна куфара към Рун и посочи близката тоалетна. — Преоблечете се. Скрийте бронята под дрехите си.

След като двамата се махнаха, Бернар стисна ръката на Джордан и усети топлината на дланта му — почти трескава, сякаш имаше температура.

— Добре ли сте?

— Направо фантастично, като се има предвид, че неотдавна се върнах от оня свят.

Бернар забеляза в поведението му леко колебание. Джордан явно спестяваше нещо, но Бернар предпочете да не задълбава.

— Радвам се, че сте в безопасност... и съм ви благодарен за труда ви за разбиране на уникалната заплаха от пеперудите на Искарриот.

Бернар още имаше проблем да приеме, че Юда Искарриот ходи по света, че Христос е проклетел предателя си с безкраен живот. Но заплахата, която представляваше той, не можеше да бъде отречена или пренебрегната.

— С повече време и по-добро оборудване можех да науча повече за творенията му — каза Джордан.

— И това би трябвало да е достатъчно. Времето ни изтича. Трябва да намерим Първия ангел и да го заведем при книгата.

В съзнанието му думите от Кървавото евангелие засияха като златни пламъци: „Тримата от пророчеството трябва да занесат книгата при Първия ангел за неговата благословия. Само така те могат да осигурят спасението на света“.

Нищо друго нямаше значение.

— За да се случи това, първо трябва да открием къде Искарриот е скрил момчето и да определим какво смята да прави с него — каза Ерин.

— И защо кучият син е дошъл тук с хлапето — добави Джордан.

Ерин кимна.

— Да, това също сигурно е важно.

Рун и Кристиан се върнаха. Расата им изглеждаха по-опънати над новата броня — устойчив на пробождаване материал, предложен от Джордан като защита срещу жилата на пеперудите.

Бернар посочи към вратата.

— Наех хеликоптер, който да ни откара на координатите, на които Кристиан за последен път е засякъл графинята. Ще тръгнем на запад над морето по същия курс и ще потърсим следи.

Излязоха, качиха се в един микробус такси и потеглиха към съседното летище, където ги чакаше хеликоптерът. Машината беше боядисана в синьо и оранжево, със странно дълъг нос и скосени назад прозорци на просторната кабина.

Кристиан излезе от микробуса и подсвирна.

— Е-ха. AW-193.

— Можеш ли да управляващ хеликоптер? — попита Джордан.

— Летя на такива неща, откакто си бил пеленаче. — Той махна към машината. — Скачайте вътре.

Ерин се качи първа и рязко спря, когато видя дългата черна кутия, закрепена между седалките.

— Пригответе ковчег за графиня Батори — обясни Бернар. — Ако случайно се натъкнем на нея.

— Ще я вземем ли? — попита Джордан.

— Все още има вероятност тя да е Жената на Познанието — отвърна Бернар.

Кардиналът нямаше намерение да поема рискове.

Рун докосна ковчега. На лицето му се четеше мъка. Бернар беше чул доклада на Кристиан за това как Надя бе прерязала гърлото на жената, към която Рун несъмнено продължаваше да е дълбоко привързан.

Бернар трябваше да е нащрек за тази връзка.

04:44

Рун седна до Ерин, а Кристиан седна на пилотската седалка. Двигателят изрева и перките започнаха да се въртят все по-бързо и по-бързо. След секунди се издигнаха във въздуха и се понесоха към тъмните води на Средиземно море.

— Тук са продължили по вода! — извика Кристиан, когато стигнаха брега. — Изгубих сигнала на няколко километра западно от това място!

Рун впери поглед към тъмните вълни. Лунната светлина посребряваше гребените им.

Няколко минути летяха мълчаливо. Рун си представи как Искарриот хвърля Елизабета в тъмното море, за да се отърве от нея.

— Точно тук сигналът прекъсна — извика Кристиан и направи бавен кръг над водата.

Всички гледаха надолу за следи от катастрофа или намеци къде се е дянала групата на Искарриот.

— Трябва да погледнем картите на местните течения — каза Джордан. — Ако нещо е потънало или се е разбило тук, може да

тръгнем по теченията. Но засега предлагам да продължим по първоначалната им траектория.

Кристиан зави и полетя на запад.

Рун продължи да претърсва вълните с острото си зрение.

Молеше се за надежда.

Молеше се за нея.

36.

20 декември, 05:06

Средиземно море

Юда стоеше в спалнята си, отново облечен след кратката едночасова дрямка.

Чувстваше се освежен, изпълнен с надежда.

Оправи вратовръзката си, обърнат с гръб към голямото легло с балдахин, като гледаше отражението си в гигантския часовник, покриващ едната стена. Кристалната повърхност бе широка почти два и половина метра. Беше го измислил сам и го бе сглобявал, разглобявал и пак сглобявал в двайсет различни дома. Циферблатът също беше стъклен и разкриваше зъбните колела и предавки, изработени от месинг, мед и стомана. Юда обичаше да гледа как механизмите се движат, отброявайки безкрайния ход на живота му.

С внимателно движение спря часовника. Вече нямаше нужда от него. Животът му скоро щеше да свърши. След години в молитви за този момент най-сетне щеше да намери покой.

Почукване на вратата прекъсна мислите му и той извика:

— Влез!

Обърна се, докато Хенрик побутваше Първия ангел в стаята. До изгрева оставаха само два часа и Юда беше наредил да му доведат момчето.

Томи разтърка очи. Още беше сънен.

— Какво искате от мен?

— Само да поговорим.

Момчето изглеждаше така, сякаш предпочиташе да поспи още.

Юда го отведе до малкото си бюро. Имаше голям работен кабинет на друго място на платформата, но понякога предпочиташе тихата интимност на спалнята си.

— Двамата с теб, Томи, сме уникални на този свят.

— Какво искате да кажете?

Юда взе остър нож за писма и прободe дланта си. Потече кръв и той я избърса с кърпичка. Раната веднага се затвори и заздравя почти

моментално.

— Аз съм безсмъртен, но не като графинята. Аз съм като теб. — За доказателство той хвана здраво ръката на момчето и долепи дланта му до гърдите си. — Усещаш ли ударите на сърцето ми?

Томи кимна, очевидно уплашен, но и заинтригуван.

— Подобно на теб, бях роден като обикновено момче. Бях прокълнат с безсмъртие, но бих искал да знам какво си направил *ти*, за да се заразиш със същото.

Юда бе чул в общи линии историята на момчето, но искаше да научи подробностите от първоизточника.

Томи подъвка колебливо долната си устна, но си личеше, че много му се иска да разбере в какво се е превърнал.

— Случи се в Израел — започна той и бавно разказа за екскурзията до Масада с родителите си, за земетресението и отровния газ.

Нищо от това не обясняваше дошлото изневиделица безсмъртие.

— Кажи ми какво се случи преди земетресението — подкани го Юда.

Момчето го погледна гузно.

— Аз... влязох в едно помещение, където не биваше да влизам. Знаех, че не бива. Но видях един бял гълъб на пода и ми се стори, че е ранен. Искях да го взема и да му помогна по някакъв начин.

Сърцето на Юда се разтуптя бясно.

— Гълъб със счупено крило ли?

— Откъде знаете? — Томи присви очи.

Юда се отпусна на бюрото си, замаян от спомена.

— Преди две хиляди години аз видях такъв гълъб. Когато бях момче.

Не беше смятал, че това е важно, и щеше да го забрави, ако не се беше случило на сутринта, когато срещна за първи път Христос. Тогава беше само на четиринайсет и двамата бързо се сприятелиха.

„Бях на същата възраст като Томи“ — внезапно осъзна той.

Вече си спомняше до най-малката подробност онова ранно утро — как улиците още тънеха в сенки, тъй като слънцето не се беше вдигнало, как вонеше отходният канал, как по небето още имаше звезди.

— И гълъбът, който видяхте, също ли беше със счупено крило?
— попита момчето.

— Да. — Юда си помисли за призрачнобелите му криле в нощта. Гълъбът беше единственото нещо, което се движеше по тъмната улица.
— Влачеше крилото си по калните камъни. Вдигнах го.

Усети допира на перата по дланите си. Птицата лежеше кротко, положила глава на палеца на Юда, и се взираше в него с изумруденото си око.

— Опитайте ли да му помогнете? — попита Томи.

— Прекърших му врата.

Момчето отстъпи крачка назад и се опули.

— Просто така?

— Имаше плъхове и котки. Щяха да го разкъсат. Спасих го от мъките му. Беше проява на милост.

Въпреки това помнеше колко сломен се чувстваше след това. Побягна за утеха в храма, при баща си, който беше фарисей. Именно там видя Христос за първи път — момче на неговата възраст, което беше впечатлило баща му и мнозина други със словото си. След това двамата станаха приятели и рядко се разделяха.

До самия край.

„Сега трябва да поправа това.“

Момчето, гълъбът — всичко това бяха знаци, че е на прав път.

Заведе Томи до вратата и го предаде на Хенрик.

— Пригответи го за заминаването.

След като Томи си отиде, Юда се върна на бюрото си и взе едно кристално блокче, което се побираше точно в шепата му. Това бе най-ценното му притежание. Беше го взел от сейфа на кабинета си и щеше да го върне там, преди да замине. Тази сутрин обаче се нуждаеше от окуражаване, искаше да почувства допира му и тежестта му в ръката си.

В блокчето имаше крехко кафяво листо, защитено през вековете от стъклото. Юда го вдигна към очите си и прочете думите, изсечени върху някога зелената повърхност с остър каменен нож.

Взе блокчето в двете си ръце и се замисли за жената, която бе написала тези думи, представи си блестящата ѝ тъмна кожа, очите, от които струеше покой. Подобно на него, тя разбираше истини, които не би могъл да разбере никой друг. Подобно на него, тя бе живяла много

поколения и бе гледала как много приятели умират. Сама на земята, тя бе равна на него.

„Арела.“

Но обикновеното листо беше отбелязало края на най-добрия век от дългия му живот — онзи, който бе споделил с нея. Бяха на Крит, в къщата ѝ, гледаща към морето. Тя не обичаше да се отдалечава от морето. Юда се местеше с нея от Венеция в Александрия, после в Константинопол и други градове, гледащи към други вълни. Беше готов да живее навсякъде, само за да я види щастлива. Точно през това десетилетие тя бе поискала простота и спокойствие.

Затова той избра Крит.

Погледна през прозореца на спалнята си към тъмните вълни. От онези дни той също никога не се бе отдалечавал от морето. Но тогава беше гледал по-често нея, отколкото вечно променящата се вода. Онази нощ тя стоеше до прозорец с капаци, отворени към нощта.

Сега Юда открихна прозореца и вдиша соления въздух; спомни си звуците и ароматите на онази отдавна отминала нощ.

Гледаше от леглото как силуетът ѝ се движи на фона на звездното небе.

Миризмата на морето изпълваше спалнята заедно с тихия шепот на вълните по пясъка. Някъде наблизко сова извика мъжкия и той ѝ отговори. Седмица по-рано бяха видели двете птици на клоните на една маслина: бяха колкото два събрани един върху друг юмрука.

— Чу ли совите ни? — попита тя и се обърна към него.

Лунната светлина блестеше по абаносовата ѝ коса, един непослушен кичур се спускаше върху лицето ѝ. Тя вдигна ръка да го махне. Хиляди пъти бе виждал този жест. Ръката ѝ обаче спря и тялото ѝ се скова по добре познатия му начин.

Юда сподави ругатнята си и бързо стана.

Приблужи я и видя, че прекрасните ѝ очи са пусти.

Това също беше познато.

Пророчествата цяха да се излеят от нея. Всеки път мразеше тези моменти, защото в това състояние тя бе недостижима за него и за самата себе си, понесена от вълните на времето, на които никой не можеше да устои.

Както обикновено, последва инструкциите ѝ. Извади свежи листа от тръстикова кошица в ъгъла и ги сложи в топлата ѝ лява ръка. Всеки ден тя събираше листа за тази цел, макар че пророчествата идваха само веднъж или два пъти годишно.

Сгъна пръстите на дясната ѝ ръка около древния каменен нож.

После я остави сама.

Стоеше мълчаливо на стража пред вратата. Понякога виденията ѝ траеха само минути, друг път часове. Независимо от продължителността им тя не биваше да бъде прекъсвана.

За щастие тази нощ ѝ се размина леко.

Само след минута тя дойде на себе си и го повика.

Когато влезе в стаята, тя лежеше на леглото, свита на кълбо. Той я взе в обятията си и погали дългата ѝ гъста коса. Тя скри лице в гърдите му и заплака. Той я залюля леко и изчака бурята да отмине. Благоразумно не попита каква е причината за мъката ѝ. Това бе проклятие, което трябваше да понася сама.

Обикновено листата с пророчествата ѝ лежаха пръснати на пода и той ги събираше, докато тя спеше, и ги изгаряше в огъня.

Точно това искаше тя, умоляваше го да го направи. Беше му казала, че дарът ѝ никога не е довел до добро. Пророчествата бяха просто несигурни сенки, но въпреки това бяха карали много хора да се опитат да ги осъществят насила, често с ужасни последици.

Въпреки това той тайно четеше всяко листо, преди да го изгори, записваше много от думите ѝ и дори рисунките ѝ в дебел кожен дневник, който използваше за домакинските сметки. Тя никога не отваряше тази книга, никога не се интересуваше от финансовите подробности.

Тя му вярваше.

Тази нощ, след като дишането ѝ се успокои и стана равномерно, той се освободи от прегръдката ѝ и стана, за да вземе единственото листо досами огъня.

Този път имаше само едно пророчество.

Листът беше еластичен под пръстите му. ДО носа му достигна аромат на зелени дървета. Надрасканите фрази го приканваха. Той доближи листото до пламъците и прочете думите, надраскани в неравни редове по него.

„След като Неговите думи, изписани с кръв, бъдат взети от каменния им затвор, онзи, който Го отне от този свят, ще Го върне обратно, като даде начало на ера на огън и кръвопролитие, хвърляйки покров над земята и всичките ѝ създания.“

Без да може да повярва на очите си, той прокара треперещ пръст по всяка дума. Прочете ги отново и отново, като му се искаше значението им да не беше така очевидно. Вече знаеше, че Христос е написал евангелие със собствената си кръв и го е затворил в камък. През изминалия век Юда бе записвал и други свързани с тази книга пророчества, но не ги беше смятал за важни. Никога не бе помислял, че пророчествата ѝ могат да засягат него, докато не прочете думите „онзи, който Го отне от този свят“.

Това можеше да е само онзи, който бе предал Христос.

Всички други, свързани със смъртта на Иисус, отдавна се бяха превърнали в прах. Юда обаче беше все още жив. Той бе запазен за определена цел.

За тази цел.

Толкова малко думи, но всяка потвърждаваше най-лошите му страхове относно проклятието. След като изгубеното евангелие беше открито, Юда трябваше да намери начин да върне Христос. За целта работата му бе да сложи началото на края на дните — време на кръв и огън.

Шумоленето на завивки го накара да се обърне. Тя се надигна, прекрасна на светлината на огъня, както бе на всяка светлина.

Погледът ѝ се спря върху ръцете му.

— Прочете ли го?

Той се извърна, но усети как погледът ѝ го изгаря.

— Всичките ли си чел? — попита тя.

Не можеше да я лъже. Обърна се към нея.

— Искях да ги запазя, ако случайно промениш решението си, така че дарът ти да не бъде изгубен за света.

— Дар? Това не е дар. И аз решавам какво да правя с тях. Вярвах, че си единственият на този свят, който ще разбере това.

— Мислех си, че ти служа.

— Как? Кога? Цели сто години си ме предавал.

Сълзите ѝ заблестяха на светлината на огъня.

Тя избърса гладката си буза с опакото на ръката си. Беше потъпквал най-дълбоките ѝ желания, отново и отново. Юда прочете в очите ѝ, че няма да има прошка за постъпката му.

— Направих го за теб — прошепна той.

— За мен? — Гласът ѝ стана по-твърд. — А не заради собственото си любопитство?

Той нямаше отговор на този въпрос и затова зададе друг. Вдигна листото.

— Колко? Колко време остава до сбъдването на пророчеството?

— Това е само пророчество. — Лицето ѝ бе като чиста дъска, на която не можеше да се прочете нищо. — Една възможна сянка от бъдещето. Не е нищо сигурно, нито необходимо.

— Това ще се случи — настоя той.

Беше разбрал истината в мига, когато прочете думите ѝ.

Той беше предал Иисус.

А сега трябваше да предаде света на човека.

— Не можеш да знаеш това. — Тя прекоси стаята и застана пред него. — Не бива да вършиш това тъмно дело само заради думите ми. Нищо на този свят не е определено. Подобно на всички хора, ти си дарен от Бог със свободна воля.

— Волята ми е без значение. Трябва да намеря евангелието на Христос. Трябва да сложа началото на тези събития.

— Пророчеството не може да бъде осъществено насила. — В гласа ѝ се надигна необичаен за нея гняв. — Въпреки цялата си арогантност би трябвало да го знаеш.

Той вдигна отново листото. Беше ядосан също като нея.

— Виждам това. Зная това. Трябва да вършим онова, за което сме създадени. Аз съм предател. Ти си пророчица. Нима не си проявила неподчинение към Бог, като не си споделила пророчеството си за предателството на Луцифер? Нима не си била прокудена заради това? А сега се опитваш да не Му се подчиниш отново!

Поразена, тя впери поглед в него. Юда знаеше, че е изказал на глас най-големия ѝ страх, и му се прииска да може да си върне думите назад.

В ясните ѝ очи блеснаха сълзи, но тя примигна и ги махна. Извърна се, вдигна качулката, за да скрие лицето си, и изтича навън в

звездната нощ.

Той я зачака да се върне, след като гневът ѝ се уталожил, да го замоли за прошка. Но когато дойде утрото и слънцето изгря, тя не се беше върнала и той разбра, че няма да се върне никога.

Вдиша дълбоко нощния въздух. Спомняше си и най-малката подробност.

След като Арела го остави, той замина за Европа, където години наред проучваше слуховете за изгубеното евангелие на Христос. Научи за друго свързано с книгата пророчество, в което се говореше за свещено трио.

Затова започна да издирва и него.

Една есенна вечер, следвайки слух сред сангвинистите, намери графиня Елизабет Батори — образованата жена, омъжена за могъщ воин и свързана с *рицар* на Христа.

Подобно на Църквата, той си помисли, че тези тримата трябва да са предреченото трио — докато отец Корза не превърна графинята в стригой и след това тя бе убита, поне според твърденията.

Юда обаче остана убеден в силата на фамилията Батори. Всяко поколение избираше по една жена от рода, която да обучава и защитава, като правеше кръвта ѝ отровна за стригои, за да е сигурен, че тя никога няма да бъде превърната като предшественичката си.

Повечето жени му бяха служили добре, докато родовата линия не прекъсна с Батори Дарабонт. Но междувременно евангелието на Христос вече бе върнато на света, за да оповести онова, което трябва да направи Юда.

Той вдигна стъкления блок и прочете думите.

„Онзи, който Го отне от този свят, ще Го върне обратно, като даде начало на ера на огън и кръвопролитие, хвърляйки покров над земята и всичките ѝ създания.“

Най-сетне времето беше настъпило.

37.

20 декември, 05:22

Средиземно море

Томи трепереше на вятъра, който духаше на откритата платформа. Взираше се в сребристия хеликоптер на площадката. Беше със затъмнени прозорци и голяма радарна установка на носа. Ако се съдеше по издължените му линии и необичайната форма, беше направен по поръчка и много скъп. До него стоеше пилот с черен костюм, шлем и ръкавици.

Не се виждаше никаква открита кожа, което означаваше, че вероятно пилотът е като Елизабет и Алексей.

Стригой.

Елизабет стоеше до него. Макар че до изгрева имаше два часа, тя също бе облечена от глава до пети. Носеше високи ботуши, черни панталони, туника с дълги ръкави и ръкавици, както и воал, който покриваше лицето ѝ. Беше оставила цепка за очите, но имаше и слънчеви очила, които щеше да сложи по зазоряване.

Искарриот махна към машината и каза:

— Всички да се качват.

Томи нямаше друг избор освен да се наведе под развъртащите се перки и да се качи в хеликоптера. Изпълни го трепет. Къде го водеха? Спомни си приказките на Искарриот за съдбата. Нещо му подсказваше, че онова, което предстои, няма да му хареса.

Докато си закопчаваше колана, забеляза, че Елизабет се суети с ремъците за раменете и кръста, и я попита:

— Да ти помогна ли?

— По-трудно е, отколкото да впрегнеш коне в каруца — каза тя, но все пак се справи и се закопча до него.

Искарриот каза нещо на пилота, качи се заедно с едрите си телохранители и когато затвори вратата, кабината потъна в мрак. През прозорците не влизаше никаква светлина и Томи не можеше да вижда. Испита облекчение, когато лампите светнаха.

Елизабет бавно свали воала и слънчевите очила.

Искарיות им подаде тежки безжични слушалки.

Томи си ги сложи. Елизабет последва примера му, като наблюдаваше всяко негово движение.

Ревът на двигателя се засили и хеликоптерът рязко се издигна. Поради липсата на видимост Томи съдеше колко високо се издигат по състоянието на стомаха си.

Предното стъкло също беше черно. Как пилотът виждаше накъде лети?

Искарיות забеляза накъде гледа и гласът му прозвуча в слушалките:

— На носа на хеликоптера има цифрова камера. Дай да ти покажа.

Пресегна се през скута на Томи и щракна един ключ при облегалката за ръката. Пред Томи оживя монитор и показва осветените от луната вълни и чистия хоризонт.

— До дясната ти ръка има джойстик — каза Искарיות. — С него можеш да движиш камерата.

Томи завъртя джойстика в кръг и картината на монитора се завъртя на 360 градуса. Навсякъде имаше само вода и море. Зад хеликоптера трепкащите светлини на нефтената платформа се смаляваха все повече и повече. Докато завърташе камерата отново напред, той забеляза над водата малки светлини, движеха се към тях.

Друг хеликоптер.

Искарיות се поизправи, после се наведе напред към пилота.

— Кой е това?

— Не знам — отвърна пилотът. — Проверих ги с уредите за нощно виждане. По корпуса няма отличителни знаци, но прилича на чартърен полет. Може да са туристи.

— Преди изгрев-слънце? — подигравателно отвърна Искарיות. — Приближи ги.

Хеликоптерът им се спусна и пое по курс на прехващане към другата машина.

Искарיות бутна ръката на Томи от джойстика, натисна някакво копче и образът стана по-ярък, в степени на сивото.

Нощно виждане.

Картината внезапно се увеличи към предното стъкло на другия хеликоптер.

Томи успя да различи лицето на пилота. Помнеше го от ледения лабиринт.

Шокът от разпознаването бързо се смени с *надежда*. Това бе един от свещениците, които го бяха освободили от леда.

„Намериха ме!“

Не знаеше как, но и не му пукаше.

„Може би ще успеят да ме спасят... да ни спасят.“

Погледна към Елизабет, която също се взираше в екрана. Тя се усмихна с половин уста, сякаш не можеше да се сдържи, и каза:

— Сангвинистите са ни проследили.

Бузите на Искариот почервеняха и той гневно нареди:

— Свали ги!

В ъгъла на екрана се появи жълта икона с четири ракети.

Под нея имаше една-единствена дума.

Хелфайър^[1]

Адски гадно.

Томи долови бръмчене под седалката си. Представи си как се отваря люк и от него се спуска ракетна установка.

Една от жълтите ракети на екрана стана червена.

„Опа...“

05:35

Долепила лице до прозореца, Ерин гледаше как хеликоптерът се спуска към тях. По-рано го бяха забелязали как се издига като прашинка от една нефтена платформа в далечината. Изглежда, се беше насочил към брега и щяха да се разминат на голямо разстояние, но изведнъж той зави към тях, явно за да ги разгледа по-добре.

Джордан бе предположил, че охраната на платформата е решила да провери приближаващия неизвестен хеликоптер. Времената бяха подозрителни.

Внезапно хеликоптерът се спусна право към тях.

От корема му избълва дим и проблесна огън.

— Ракета! — изкрещя Кристиан от пилотската седалка и насочи хеликоптера надолу.

Ерин отлетя назад. Пронизителен писък раздра нощта, заглушавайки рева на двигателите. Машината се наклони надясно и в

същия миг покрай левия плъзгач профуча нещо, оставяйки димна следа.

Секунда по-късно в морето зад тях проехтя експлозия и ударната вълна разтърси хеликоптера. В небето се вдигна стълб от вода и дим.

Кристиан моментално пикира, за да се изплъзне от другия хеликоптер, но в сравнение с подвижния убиец, който ги следваше по петите, машината им беше като тромав тлъст бръмбар.

Черните вълни се приближаваха бързо.

Ерин пое дъх през зъби. Джордан я беше стиснал за ръката.

Хеликоптерът им изравни на сантиметри от вълните и полетя ниско и бързо над водата. Ерин проточи врат и видя преследвача. Той зави, спускайки се странично към морето, а после се понесе към тях, като летеше малко по-високо.

Нямаше начин да му избягат.

— Ще опитам да стигна платформата! — извика Кристиан. — Ще я използвам като прикритие.

— Видях още три ракети в установката, докато прелиташе над нас — извика му в отговор Джордан.

„Още три шанса да ни убие.“

Кристиан се бореше с лоста за управление, сякаш той беше оживял. Хеликоптерът летеше на зигзаг към нефтената платформа. Втора димна дияра профуча отдясно и ракетата избухна в морето, хвърляйки вълна от пушек и вода върху тях.

„Още два шанса...“

Нефтената платформа се извисяваше пред тях подобно на някакъв осветен небостъргач, стърчащ от морето.

Ерин си позволи миг надежда.

И тогава Природата ги зашлеви.

Една по-висока вълна закачи плъзгачите и хеликоптерът се разтърси и разклати като въжеиграч, който всеки момент ще изгуби равновесие. За един смразяващ миг Ерин си помисли, че ще се забият в морето, но после машината се издигна над вълните.

Ерин въздъхна дълбоко.

— Дръжте се! — изрева Кристиан.

Гърлото ѝ се стегна — разбираше, че са изгубили твърде много скорост. Нямаше начин да се измъкнат от следващата ракета. Ерин погледна Джордан в очите, а Кристиан отново ги насочи надолу, като

този път явно възнамеряваше нарочно да потопи плъзгачите във водата.

Предпазните ремъци се впиха в Ерин, когато тялото ѝ продължи напред по инерция. Хеликоптерът едва не заби нос във водата.

Ракетата прелетя под вдигнатата опашка и експлодира под тях.

От двете страни на хеликоптера разцъфна огнено кълбо и пламъците лумнаха покрай прозорците. Светът се завъртя в зашеметяваща бъркотия от дим, огън и вода и хеликоптерът полегна странично във вълните. В тъмната кабина започна да влиза черен пушек.

Хеликоптерът се задържа на повърхността още миг.

След което потъна.

05:37

Юда гледаше останките и растящото черно петно в тъмната вода. Хеликоптерът им увисна във въздуха и пилотът бавно го завъртя, като оглеждаше за оцелели. После попита:

— Сър?

Юда прецени шансовете онези да са оцелели. Като че ли ракетата бе улучила опашката. Нищо не би могло да оцелее при такова пряко попадение — дори сангвинистите не бяха в състояние да се възстановят, след като телата им са нарязани от парчета разкъсан метал.

„Освен това няма абсолютно никакво значение“ — помисли си той, като погледна платинения си „Ролекс Яхт Мастър“.

Дори да имаше оцелели, те вече не можеха да го спрат. До изгрева оставаха по-малко от два часа. Дори да бяха оцелели, сангвинистите нямаше да успеят да го настигнат.

И все пак...

— Свържи се с персонала на платформата — нареди той. — Да претърсят и да наблюдават.

— Слушам, сър.

— После продължи към брега.

Юда погледна преbledнялото момче.

„Вече никой не може да те спаси“.

[1] Hellfire (англ.) — адски огън. — Б.пр. ↑

38.

20 декември, 05:38

Средиземно море

Ерин се разтърси от раздираща кашлица.

Усети вкуса на кръв, надуши дим. Джордан стискаше здраво ръката ѝ.

„Живи сме — но колко още?“

Водата зад прозорците кипеше, а хеликоптерът продължаваше да потъва в студената бездна. Лампички хвърляха алени отблясъци в кабината. Водата бавно пълнеше долната половина.

Рун се надигна и тръгна напред с Бернар към Кристиан, който се беше отпуснал безжизнено на ремъците. Двамата се помъчиха да го освободят.

Ерин последва примера им и се зае със закопчалката на коланите, която, за щастие, работеше. Джордан направи същото и включи фенерче. Опря длан в прозореца.

„Колко дълбоко сме потънали?“

Водата отвън беше черна като петрол.

Джордан се дръпна, когато Рун дойде при тях, понесъл Кристиан за ръцете. Бернар държеше краката му. Лицето на младия сангвинист бе цялото в кръв.

Жив ли беше?

Джордан посочи прозореца.

— Трябва да се махаме. Рун, имаш ли достатъчно сила да счупиш прозореца?

— Мисля, че да.

— Не! — извика Ерин. — Не знаем колко сме дълбоко. Налягането може да ни смаже. А и дори да счупим прозореца, едва ли ще стигнем до повърхността, като задържим дъха си.

Джордан се намръщи.

— Трябва да опитаме. Ако не направим нищо, удавянето ни е в кърпа вързано.

Рун кимна и каза:

— Джордан е прав. Ще направя всичко по силите си да ви защитя и да ви изкарам на повърхността. Бернар може да носи сам тялото на Кристиан.

Ерин скръсти ръце на гърдите си и погледна надигащата се вода, която вече стигаше до средата на кабината. Знаеше, че те грешат. Огледа се и извика:

— Чакайте! Има и друг начин!

Джордан я погледна.

— Няма да ви хареса — рече тя.

— Какво? — остро попита Джордан.

Тя посочи дългия сандък под водата. Бернар го беше взел за графинята.

— Може да ни послужи като спасителна капсула.

Джордан стисна зъби. Определено не му харесваше идеята надеждата им за оцеляване да зависи от ковчег. Въпреки това кимна. Тя беше права.

Рун бързо свали ремъците, които държаха големия пластмасов сандък за пода, и той моментално изплава.

— Би трябвало да ни предпази от налягането — каза Ерин. — И би трябвало има достатъчно въздух, за да стигнем до повърхността.

— Прекалено много „би трябвало“ — отбеляза Джордан.

По-добра възможност обаче нямаха.

Рун вдигна капака. Джордан влезе пръв и легна по гръб. Вдигна ръце, сякаш приканваше Ерин в леглото. Тя влезе в ковчег и той я прегърна.

Рун затвори капака и двамата потънаха в пълен мрак. Ерин чу как закопчалките изщракаха. Съсредоточи се върху ударите на сърцето на Джордан, които отекваха в нея през гръдния му кош. Тялото му направо гореше под мокрите дрехи след леденостудената вода. Тя се размърда и забеляза, че лявата му ръка е по-гореща от дясната.

Преди да успее да се замисли върху това, Рун тупна ковчег от страни — може би ги предупреждаваше да са готови.

Джордан придърпа главата ѝ на гърдите си.

— Доста ще друса.

Ерин чу трясък и плътен удар, когато водата нахлу и запрати ковчег в другия край на кабината. Тя се претърколи и се удари в

стената. Сякаш някакво огромно куче държеше сандъка в зъбите си и тръскаше глава. Ерин стисна зъби, за да не извика.

Джордан я прегърна още по-силно и каза в ухото ѝ:

— Държа те.

„Но кой държи нас?“

05:42

Рун се бореше с водата, за да изкара ковчега през разбития прозорец. Ковчегът не помръдваше — една от дръжките се беше заклешила за някакво изкривено парче метал.

Погледна навън и видя Бернар да плува нагоре в тъмните води: риташе ритмично с крака и държеше в прегръдката си отпуснатото тяло на Кристиан. Мъкнеше и ненадут спасителен сал, завързан за въже на кръста му.

Останал сам, Рун опря крака от двете страни на ковчега и намери опора в корпуса на хеликоптера, който продължаваше да потъва.

Дръпна с всичка сила и видя как дръжката се отскубна. Уплаши се, че сандъкът може да се отвори, и си представи как водата нахлува вътре и удавя Ерин и Джордан.

Заслуша се в уплашения ритъм на сърцата им — биеха като тимпани.

Не можеше да ги предаде.

Задърпа отново. Миналите провали му даваха сила. Нямаше да ги повтаря отново.

Накрая ковчегът се освободи — толкова внезапно, че Рун го изпусна.

Обърна се във водата и загледа как сандъкът се носи нагоре — бавно, твърде бавно. Заплува нагоре и се намести под него. Забута отдолу спасителната капсула, като се ориентираше по едва доловимата светлина на далечната луна.

Повърхността изглеждаше невъзможно далеч и я виждаше единствено благодарение на свръхестественото си зрение. Знаеше, че в ковчега има съвсем малко въздух, при това примесен с пушека в кабината.

Трябваше да побърза.

През цялото време се вслушваше в туптенето на сърцата им — различни, но въпреки това звучащи в хармония. Замоли се тихият им хор да не спре, докато не стигнат повърхността.

05:45

Джордан усети как спасителната им капсула изскача на повърхността. Постоянното им движение нагоре изведнъж спря и стомахът му сякаш се заклатушка в ритъм с морето зад стените на затвора им. Секунди по-късно закопчалките отново изщракаха и капакът рязко се вдигна.

Докато се полюшваха на повърхността, Джордан вдиша дълбоко чистия солен въздух и се наслади на допира на тялото на Ерин до своето. Тя обаче потръпна. Джордан я погали по гърба, за да пропъди страха ѝ. През цялото време беше усещал как тялото ѝ се бори с паниката.

Рун се хвана за ковчега и главата му се появи над ръба.

— Добре ли сте?

Джордан кимна.

— Благодаря за возенето.

Ерин се изкиска, по-скоро от нервно облекчение, отколкото на остроумието му. Независимо от всичко, това бе най-хубавият звук, който бе чувал от много време. Тя се опря на него и се надигна.

Рун посочи наляво.

— Бернар наду спасителния сал. Ще ви избутам до него.

Тъмната глава на свещеника се подаваше и скриваше като на тюлен, когато ги забута към сала, който приличаше на яркожълта вафла във водата. Бернар беше положил тялото на Кристиан върху него — черно петно на светлия фон.

Рун се тревожеше за новия си приятел.

Вече бяха загинали твърде много сангвинисти.

Огледа хоризонта, но явно другият хеликоптер отдавна бе отлетял.

Това обаче не означаваше, че са сами.

До тях достигна рев на двигател. Джордан погледна зад сала към носещата се към тях светлина, която подскочаше на вълните. Понтонна

лодка „Зодиак“. Несъмнено идваше от извисяващата се в далечината нефтена платформа.

Същата, от която бе излетял атакувалият ги хеликоптер.

Лошо.

— Рун! — извика Джордан; свещеникът бе твърде ниско, за да може да види. — Имаме си компания!

Дори да имаше зрънце надежда, че хората в лодката са приятелски настроени, тя бързо беше разсеяна от разнеслите се изстрели. Куршумите избродираха тъмната вода и се насочиха към по-голямата и по-ярка мишена.

Бернар скочи от сала и изчезна под водата, като изостави Кристиан.

Означаваше ли това, че младият сангвинист вече е мъртъв?

Рун спря да ги бута и каза:

— Оставете ги на Бернар. Но все пак трябва да сме по-малка мишена...

И без никакво предупреждение преобърна ковчега и ги изсипа в студеното море. Макар Джордан да разбираше необходимостта от постъпката му, това никак не му хареса. Той изплю солена вода, когато изскочи на повърхността, и забърза към Ерин — тя не беше добър плувец.

Стигна до нея с две-три загребвания. В очите ѝ се четеше страх, но също така и решимост.

Рун доплува до тях и каза:

— Продължавайте към сала, но гледайте да сте скрити зад него.

Скоро стигнаха до сала, но не посмяха да се качат. Джордан надникна над ръба. Лодката скъсяваше разстоянието и намаляваше скоростта. На нея имаше трима души — един на кормилото и двама стрелци.

Салът и те тримата бяха като мишени във водата.

Нападателят обаче не подозираха, че в същата тази вода има и акула.

Бернар внезапно се надигна до десния борд. Дълго сребърно острие проблесна на лунната светлина. Със светкавична бързина той разряза понтона, лодката се килна заплашително, двигателят се задави и млъкна, а изправените стрелци залитнаха, изгубили равновесие. Една ръка излетя от водата, сграбчи един глезен, дръпна рязко и

стрелецът полетя във водата, но не и преди Бернар да отсече крака му в коляното с едно свирепо замахване с меч.

Другият стрелец откри огън, но Бернар вече беше изчезнал.

Лодката продължаваше да се клати. Вторият стрелец се завъртя предпазливо в кръг, като гледаше водата. Изведнъж лодката под него зейна — острието разреза гумения под — и той пропадна и изчезна.

Третият — онзи зад кормилото — даде газ и обърна лодката в опит да избяга и да потърси убежище на платформата. Бернар обаче изскочи от морето като делфин, изпълняващ номер, кацна до него, сграбчи го за косата и му преряза гърлото — всъщност почти му отсече главата.

После с една ръка запокити тялото в морето.

Джордан се опита да намери някакво равновесие между благочестивия духовник и бесния касапин, когото виждаше сега.

— Давайте към лодката! — извика Рун достатъчно силно, за да може Бернар да го чуе. — По-бързо. Аз ще взема Кристиан.

И се покатери на сала.

Ерин и Джордан заплуваха към лодката и Бернар им помогна да се качат. Джордан знаеше, че „Зодиак“ са издръжливи лодки, способни да се задържат и само на един поплавак. Когато се качи след Ерин, Рун вече беше доплувал — мъкнеше Кристиан за едната ръка.

Джордан му помогна да качат младия сангвинист на борда.

— И сега какво? — попита той, докато Ерин и Бернар се грижеха за Кристиан.

— Можеш ли да управляваш това нещо? — попита Рун.

— Няма проблем — каза Джордан.

Свещеникът посочи нефтената платформа.

— Много сме далеч от брега. Нямаме шанс да стигнем дотам с този малък двигател. Трябва да намерим друг начин за придвижване.

Джордан погледна извисяващата се платформа. Въпреки че цялото въоръжение на екипа беше на морското дъно, трябваше да влязат в змийското гнездо.

Очите на Кристиан бяха затворени. На челото му имаше дълбок разрез. Джордан знаеше, че е безсмислено да проверяват дишането или пулса. Сангвинистите нямаха нито едното, нито другото.

Кардиналът сложи сребърния си кръст на челото на Кристиан, сякаш се готвеше да отслужи последен обред. След малко го вдигна и

под него се видя изгоряла кожа.

— Жив е — заяви Бернар.

— Ако умрем в служба на Църквата, ние се пречистваме — обясни Рун. Облекчението ясно личеше в гласа му. — Благословеното сребро престава да ни наранява.

Ерин хвана ръката на Кристиан.

— Трябва му обаче медицинска помощ — предупреди Рун и погледна Джордан. — Животът му все още е в опасност.

Джордан насочи лодката към нефтената платформа, даде газ и отсече:

— Тогава да идем на гости на съседите.

39.

20 декември, 06:02

Средиземно море

Докато лодката се носеше към светлините на нефтената платформа, Рун се вгледа в бледото лице на Кристиан. Той беше млад, сравнително нов в братството, което го правеше прибързан, но Рун не можеше да отрече вярата и храбростта му. Стисна безсилно юмруци. Не искаше да изгуби още един другар толкова скоро след смъртта на Надя.

Бернар опита да налее малко вино от манерката си в отпуснатите устни на Кристиан, но по-голямата част се разля по хлътналите му бузи — той все още бе твърде слаб, за да преглъща.

— Ами ако му дам малко от моята кръв? — попита Ерин. — Както направихме с графинята. Това няма ли да го съживи?

— Ще го обмислим само като последно средство — отвърна Бернар.

Ерин не изглеждаше особено доволна от отговора му.

— Вкусът на кръв за толкова млад сангвинист може да освободи звяра в него — обясни й Рун. — Не бива да рискуваме, особено сега, когато нямаме много възможности да го контролираме. Да видим какво ще намерим на нефтената платформа.

— Със сигурност ще намерим още врагове — каза Бернар и посочи манерката на кръста на Рун. — Ние също трябва да прием, за да си възстановим силите.

Рун знаеше, че Бернар е прав, но никак не му се харесваше идеята да го прави пред други — знаеше, че изкуплението често го оставя плачещ и объркан. Не искаше да показва подобна слабост.

Въпреки това знаеше, че трябва.

Докато Рун отваряше манерката си, Бернар надигна своята и невъзмутимо започна да пие на големи глътки. Кардиналът като че ли беше в мир с греховете си. Изкупваше ги и винаги беше спокоен след изпитанието.

Докато вдигаше манерката, Рун се замоли за същото днес.

Лежеше по гръб върху гроба на сестра си. Звярът го беше възседнал и краката им бяха оплетени като на любовници. Кръвта на чудовището напълни устата му.

Тази нощ Рун беше дошъл на гроба на сестра си да оплаче смъртта ѝ и този звяр, чудовище с фини бричове и кожена туника с нитове, го бе издебнал. Острите кучешки зъби се впиха в гърлото му. Но Рун не умря — нападателят поднесе към устата му разрязаната си китка, от която течеше черна кръв.

Той се съпротивляваше — докато студената, мека като коприна кръв сякаш пламна на езика му.

Изпълни го блаженство, а с него дойде и гладът.

Вече пиеше жадно от аления извор, макар да знаеше, че е грях, че удоволствието, което пулсира в цялото му тяло, ще го прокълне за вечни времена. И въпреки това не можеше да спре. Копнееше да остане завинаги в прегръдката на този мъж, да се дави в екстаз с всяка огнена глътка.

А после главата му се изви болезнена и се блъсна в надгробния камък на сестра му. Звярът изведнъж се отскубна. Рун изстена и протегна ръце към него, жадуващ за още кръв.

Четирима свещеници издърпаха чудовището от копнеещото тяло на Рун. Сребърните им разпятия проблясваха на студената лунна светлина.

— Рун! — извика звярът в опит да го предупреди.

Но как той можеше да изостави подобен извор на блаженство и кръв?

Ръцете му останаха протегнати нагоре.

Проблесна сребърно острие и преряза гърлото на звяра. Черна кръв бликна от раната и изцапа фината бяла риза и кожената туника.

— Не! — Рун се помъчи да се изправи.

Четиримата свещеници пуснаха тялото на мъжа на земята. Рун го чу как пада върху листата и разбра, че си е отишъл завинаги. Очите му се насълзиха от загубата на такъв екстаз.

Свещениците хванаха Рун и извиха ръцете му отзад. Той се съпротивляваше с ожесточението на уловен рис, но те го надвиха с неумолимата си сила, срещу която не можеше да направи нищо.

Загърчи се, острите му зъби затърсиха вратовете им.

Тялото му копнееше за чиято и да било кръв.

Понесоха го безмълвно в нощта. Но въпреки мълчанието им Рун чуваше повече, отколкото бе чувал през живота си. Чуваше всяко смачкано под краката им листо, тихия шепот на крилете на сова във въздуха, скриващата се в дупката си мишка. Помъчи се да проумее ставащото. Можеше да чуе дори ударите на сърцата на малките зверчета — бързо и уплашено на мишката, по-бавно и решително на совата.

Но когато насочи вниманието си към свещениците, не чу нищо.

Само смразяваща тишина.

Нима бе толкова откъснат от Божията милост, че не можеше да чува сърцата им, а само сърцата на бездушните животни?

Потресен от съдбата си, той се отпусна в ръцете на свещениците. Устните му се раздвижиха в отчаяни молитви. И в същото време му се искаше да разкъса гърлата на свещениците и да окъпе лицето си в кръвта им. Молитвите изобищо не потушаваха жаждата му за кръв. Зъбите му продължаваха да тракат от копнеж.

Желанието изгаряше по-силно от всяко чувство, което бе изпитвал, по-свирепо от любовта към семейството му, дори от любовта му към Бог.

Свещениците го отнесоха в манастира, откъдето неотдавна бе излязъл като невинен послушник, на когото предстоеше да положи светите си клетви. Спряха пред една гола стена, в която се появи врата. През всичките си години тук никога не бе подозирал за съществуването ѝ.

Толкова малко неща знаеше.

Отнесоха го долу в стая с писалище, зад което седеше познат мъж с паче перо в ръка. Отец Бернар, неговият наставник и съветник във всичко. Явно уроците за Рун още не бяха приключили.

— Носим ти го, отче — каза свещеникът, който държеше дясната му ръка. — Извърши падение в гробището, но не е вкусил друга кръв.

— Оставете ме с него.

— Той е в опасно състояние.

— Знам го не по-зле от теб. — Бернар стана. — Оставете ни.

— Както желаете.

Свещеникът пусна ръката му и Рун падна на пода. Четиримата братя излязоха. Рун остана да лежи: вдишваше миризмата на камък, плесен и стара рогозка.

Бернар мълчеше.

Рун скри лицето си с ръце. Обичаше Бернар повече, отколкото бе обичал собствения си баща. Свещеникът го бе учил на мъдрост, доброто и вяра. Бернар беше идеалът, към който Рун винаги се беше стремил.

Но точно сега единствената му грижа бе да разкваси гърлото си или да умре, докато се опитва да го направи. С един скок се хвърли към него и двамата се сгромолясаха на пода.

Бернар падна под него. Тялото му беше странно студено.

Рун се опита да забие зъби в гърлото му, но наставникът му реагира светкавично — претърколи се под него и скочи на крака. Как беше възможно да е толкова бърз?

— Внимавай, синко. — Плътният глас на Бернар бе спокоен. — Вярата ти е най-ценният ти дар.

Рун изсъска. Вярата вече не означаваше нищо. Единствено кръвта беше важна.

Скочи отново.

Бернар го хвана и го тръшна на пода. Рун се съпротивляваше, но наставникът му го прикова към каменния под. Оказа се много силен, по-силен от звяра, който го бе променил, дори от свещениците, които го носеха.

Отец Бернар беше твърд като камък.

Дали тази сила бе доказателство за Божията сила срещу злото в Рун?

Тялото му се разбесня срещу тези мисли. През цялата дълга нощ Рун продължи да се бори с наставника си, отказваше да слуша, непрекъснато се опитваше да вкуси безценната му кръв.

Старецът обаче не се даваше.

Накрая тялото на Рун започна да губи сили — но не от изтощение.

— Усещаш приближаването на деня — обясни Бернар, който продължаваше да го държи здраво. — Ако не приемеш Христовата любов, винаги ще бъдеш слаб на сутринта и ще умреш, ако чистата светлина на слънцето падне върху теб.

Огромна умора се надигаше в Рун, ръцете и краката му сякаш се бяха налели с олово.

— Трябва да ме изслушаш, синко. Може да гледаш на новото си състояние като на проклятие, но то всъщност е благословия за теб. И за света.

Рун се отпусна.

— Превърнах се в противна твар. Копнея за зло. Не е никаква благословия.

— Можеш да станеш нещо повече от това, което си.

В гласа на Бернар имаше увереност.

— Желая единствено да пия кръвта ти, да те убия — каза Рун, докато силите продължаваха да го напускат. Вече почти не можеше да повдигне глава.

— Знам как се чувстваш, синко.

Бернар най-сетне го пусна и Рун се свлече на пода.

— Не можеш да знаеш похотта в мен — изпъшка Рун, бе застанал на четири крака като куче. — Ти си свещеник. Злото е непознато за теб.

Бернар поклати глава. Бялата му коса сияеше на светлината на догарящата свещ.

— Аз съм като теб.

Рун затвори невярващо очи. Чувстваше се ужасно уморен.

Бернар го разтресе и той отново отвори очи. Старият свещеник доближи лице до неговото, сякаш се канеше да го целуне. Устните му се разтвориха приканващо — и зад тях блеснаха дълги остри зъби.

Рун зяпна наставника си, човека, когото бе познавал от толкова години и който изобщо не бе човек, а звяр.

— Жадувах също като теб, синко. — Дълбокият глас на Бернар изпълни Рун със спокойствие. — И аз съм утолявал злите си апетити.

Рун се помъчи да разбере, но напразно.

Отец Бернар беше добър. Даваше утеха на болните и умиращите. Носеше надежда на живите. Без него повечето свещеници в същия този манастир отдавна щяха да са отишли на оня свят при Бог.

— Има път за нас — рече Бернар. — Най-трудният път, по който може да върви един свещеник, но ние можем да вършим добро,

да служим на Църквата по начини, по които никой друг не може. Бог не ни е изоставил. Ние също можем да живеем в Неговата милост.

И тогава Рун пропадна в дълбокия кладенец на съня, оставяйки тази надежда да утоли жаждата му за кръв и да му предложи избавление.

Дойде на себе си. Кардиналт се беше навел над него и дълбоките му кафяви очи блестяха със същата обич и загриженост.

Тогава Бернар го беше спасил.

Рун обаче знаеше нещастieto, настъпило след тази проява на милост. Представи си очите на Елизабет, коварната ѝ усмивка, смъртта и страданието, които оставяше след себе си.

Може би щеше да е по-добре за света, ако Бернар го беше оставил да умре.

40.

20 декември, 06:07

Недалеч от Неапол, Италия

Елизабет притискаше Томи към себе си и го усещаше как потръпва — вероятно още си представяше пламъците и експлозията. Никога не бе виждала подобно сражение — двете машини летяха като ястреби, от невъзможните топове на носовете им с рев бълваше пушек, гърмежите разгърсваха въздуха. Сражението я изпълни с ликуване и страхопочитание — но беше ужасило момчето.

Томи се облегна на рамото ѝ, търсейки утеха.

Тя си спомни как другата машина избухна и падна в морето, как се понесе към дъното като пробит кораб. Представи си Рун разкъсан на парчета — и странно, не намери в това удовлетворение, а само разочарование.

„Трябваше да умре от моите ръце.“

Не можеше да отрече и чувството за пустота от загубата му. Сега изследваше тази пустота и знаеше, че тя не е мъка, или поне не изцяло. По-скоро светът сякаш изглеждаше ограбен без него. Рун винаги я беше изпълвал с живот, дори навремето в замъка, преди да я превърне в стригой — с честите си посещения, с дългите разговори, с проточените, наситени с чувства мълчания. След онази кървава нощ той продължи да означава много за нея, тъй като я въведе в новото ѝ съществуване. И оттогава винаги бе нейна сянка, дори в този модерен свят.

А сега просто го нямаше.

— Почти стигнахме — каза Искарот и махна с ръка към екрана пред тях.

Елизабет погледна напред. На екрана се виждаше тъмен бряг, изпъстрен с ярки светлини. Забеляза, че на изток небето е започнало да избледнява: приближаваше изгревът. Усещаше идването му в умората, която я сковаваше и я правеше мудна.

Внезапно хеликоптерът се отклони от светлините на Неапол и полетя към тъмен участък от крайбрежието с висок хълм и мъничък

плаж в подножието му. Върхът на хълма беше като отрязан — това бе един от множеството стари вулкани, осеяли този район на Южна Италия; склоновете им отдавна бяха покрити с гъсти гори, сред които се спотайваха дълбоки езера.

— Къде сме? — попита Томи и се размърда до нея.

— Близо до Куме — отвърна Елизабет и погледна над главата на момчето към Искарриот.

— Отиваме на гости на стар приятел — загадъчно добави Искарриот.

Елизабет не проявяваше ни най-малък интерес към онези, които Искарриот би могъл да нарече „приятели“.

Хеликоптерът стигна брега и се понесе ниско над плажа, като вдигаше прах и пясък.

Елизабет усети как Томи се напегна в прегръдката ѝ. Явно разбираше, че съдбата му наближава, и с право се страхуваше. Тя си спомни нареждането на Искарриот да държи момчето спокойно, да играе ролята на бавачка.

Прегърна Томи по-силно през слабите му рамене — не защото това бе задължението ѝ, а защото момчето се нуждаеше от утеха.

Хеликоптерът кацна, прашният облак се слегна и видяха морето от едната страна и стръмните скали от другата.

Искарриот отвори вратата и в кабината нахлу миризмата на сол и изгорели газове.

Слязоха.

Щом Елизабет стъпи на пясъка, остриите ѝ сетива доловиха още нещо.

Полъх на сяр.

Тя се обърна към склона на древния вулкан. Знаеше какво се крие дълбоко под него, пазено от древната сибила.

Входът към Хадес.

Стоящият до нея Томи се взираше унило над тъмното море. Сигурно отново си представяше смъртта в далечината и се питаше каква ли ще е собствената му участ. Тя го хвана за ръката и го стисна окуражаващо. Щеше да изиграе ролята си, както ѝ бе наредено, докато не издебне удобен момент да се измъкне.

Но когато погледна към пустите води, отново изпита празнотата от загубата. Загубата не само на Рун.

Представи си именията си, децата, семейството си. Всичко това вече го нямаше.

„Сама съм на този свят.“

Томи се облегна на нея. Тя пак стисна ръката му. Той я погледна. Луната блестеше в очите му, погледът му бе пълен със страх, но и с благодарност, че тя е до него.

Той се нуждаеше от нея.

„И аз се нуждаю от теб“ — внезапно осъзна тя.

Искариот пристъпи към тях сред облак от изумрудени криле. Беше пуснал пеперудите си от контейнера на хеликоптера. Елизабет отказа да трепне от неизречената заплаха и продължи да стои сковано.

— Време е — каза той и хвана Томи за раменете.

Обърна момчето към скалите — и към съдбата му.

06:12

Докато Джордан насочваше потъващата лодка към тъмния док на нефтената платформа, Ерин държеше натежалата глава на Кристиан в скута си. Бяха само тримата: Рун и Бернар бяха скочили във водата, когато стигнаха на стотина метра от целта, и заплуваха бързо напред. Последва кратка борба в сенките, задавен вик — и Рун им светна с фенерчето, че могат да продължат спокойно.

Лодката пълзеше едва-едва.

Двамата сангвинисти ясно бяха дали да се разбере, че Ерин и Джордан трябва да изчакат, докато пътят не бъде разчистен. С остриите си сетива Рун и Бернар щяха да доловят и премахнат всяка заплаха.

— Сниши се — предупреди я Джордан, когато навлязоха в сянката на платформата. С едната си ръка държеше щурвала, а с другата карабината, изпусната от един от стрелците, които бе убил Бернар. Ерин се наведе ниско над Кристиан, като не изпускаше Джордан от поглед.

Джордан огледа подпорите и мостчето над тях — явно не се доверяваше напълно на сангвинистите. Тежката масивна структура сякаш ги притискаше. Далеч горе горяха електрически светлини, но тук долу се намираха в сумрачен, пълен със сенки свят на бетонни стълбове, стоманени стъпала и кръстосваща се плетеница от рампи и мостове.

Лодката заобиколи корпуса на огромен луксозен катер на подводни криле, привързан за кея.

Джордан се вгледа в него — може би с малко завист — и промърмори в слаб опит да разведри обстановката:

— Този тип си има най-малко една банка.

Тя му отвърна с бърза усмивка, за да покаже, че оценява хумора му. Минута по-късно зодиакът леко се блъсна в стоманения кей.

Джордан протегна ръка с длан надолу, за да я предупреди да не се изправя, огледа се внимателно и чак тогава ѝ даде знак да се надигне.

Ерин се поизправи. Соленият вятър погали лицето ѝ.

Джордан скочи на кея, метна оръжието на рамо и бързо привърза лодката, след което клекна до нея. Трябваше да изчакат Рун и Бернар.

Чакането не продължи дълго.

Някаква сянка скочи безмълвно на стоманения док. Беше Рун. След секунди дойде и Бернар. Двамата бяха с извадени окървавени ножове. Ерин се запита колко ли души са убили.

Бернар прибра оръжието си, помогна на Ерин да измъкнат Кристиан от лодката, след което понесе тялото сам.

— Пътят би трябвало да е чист — каза Рун. — Но трябва да внимаваме, когато стигнем горе.

Поведе ги по металното стълбище, което се виеше около съседния бетонен стълб, и подаде на Джордан картечен пистолет, явно взет от някой от стражите.

Джордан метна карабината на рамо и взе по-удобното за тесни пространства оръжие.

— Не стреляй, освен ако не се наложи — предупреди го Рун. — Моят нож е по-безшумен.

Джордан кимна, сякаш обсъждаха голф.

Докато се изкачваха, Ерин се съсредоточи върху това да не изпуска хлъзгавия метален парапет. Вятърът я шибаше на внезапни пориви. Стигна до една хлъзгава от кръв площадка и предпазливо заобиколи локвата, като се мъчеше да не си представя разигралата се касапница.

Отпред стъпките на Джордан звучаха по-уверено. Зад нея кардиналът като че ли нямаше проблем да се катери, нарамил Кристиан.

Рун отново беше изчезнал, но присъствието му бе недвусмислено. Ерин чу тихо тупване някъде горе. Секунди по-късно стигнаха края на витото стълбище. Електрическата светлина бе твърде ярка и студена след сенките долу.

Рун стоеше над тялото на поредния охранител.

Джордан отиде при него и приклепна с вдигнат пистолет.

Ерин се сгуши с Бернар при стълбите, докато другите двама набързо претърсиха района. На тази височина вятърът я блъскаше силно, развяваше косата ѝ, караше коженото ѝ яке да плющи.

Накрая Рун и Джордан се върнаха.

— Това място е като свърталище на духове — каза Джордан. — Явно държат минимален персонал.

Рун посочи извисяващата се суперструюра.

— Там има вход.

Спринтираха заедно през откритата площадка. Структурата пред тях приличаше на бака на стар платноходен кораб с високите си прозорци, имитация на такелаж и дори бушприт с фигура на носа. Създаваше впечатление за кораб, носещ се в море от стомана.

Зад вратата имаше дълъг коридор. Рун ги пусна да влязат и затвори след тях, но ги задържа при вратата.

Вдигна ръка и погледна многозначително Бернар. Ерин предположи, че са чули нещо, може би удари на сърце или някакъв друг признак за живот. Бернар кимна и Рун се втурна напред като погнала лисица хрътка. Изчезна в сенките и малко по-късно някъде се затръшна врата и се чу трясък като от съборени тенджери и тигани.

След малко Рун се появи и им даде знак да го последват.

Джордан го изгледа въпросително.

— Готвач. — Рун вдигна ръка: държеше зелена бутилка вино. — И намерих това.

Бернар бързо взе бутилката.

Ерин знаеше, че виното може да се освети и да помогне на Кристиан да се възстанови. Надяваше се да е достатъчно.

— Не чувам нищо друго — каза Рун. — Няма тътрене, дишане или туптене на сърца.

— И аз мисля, че сме сами — съгласи се Бернар.

— Хайде за всеки случай да внимаваме — обади се Джордан.

Докато вървяха по коридора, Ерин осъзна какво означава липсата на живи хора.

— Значи Томи не е тук?

„И Искарот и Елизабет.“

Спомни си хеликоптера, който ги бе атакувал.

Дали не бяха на него? И ако да, къде отиваха?

— Трябва да претърсим всичко, за да сме сигурни — каза Рун. — И ако ги няма, трябва да открием къде са отишли.

— И защо Юда е офейкал с Първия ангел — добави Бернар и намести тялото на Кристиан на рамото си. — Как точно момчето е част от плана му?

„Планът му за Армагедон“ — напомни си Ерин.

Коридорът свърши в голям салон с библиотечни шкафове от двете страни и засводени прозорци с изглед към морето. Пред прозорците беше монтиран голям корабен щурвал. Заради пълните с морски вехтории витрини салонът приличаше на музей.

Рун отиде до голямата камина между шкафовете и протегна ръка.

— Още е топла.

— Шефът явно се е изнесъл по спешност — каза Джордан. — Сигурно е бил на онзи хеликоптер.

„Но защо?“

— Ще се погрижа за Кристиан — каза Бернар, отнесе тялото до камината и го положи на едно канапе. — Вие вижте какво можете да научите.

Ерин вече действаше. Вдясно забеляза врата на асансьор, украсена с месингова решетка. По дължината на стените имаше други затворени врати, които вероятно водеха към стаи и коридори. Без да им обръща внимание, тя отиде при щурвала. Той бележеше символичното място на капитана на този скован в стомана кораб. Високите прозорци осигуряваха чудесен изглед към морето, на изток към далечния бряг, където звездите вече бяха започнали да избледняват с приближаването на новия ден.

Усещаше, че времето им изтича. Погледна надясно, към най-близката врата. Може би капитанът държеше най-ценните си неща близо до командния си пост.

Отиде при вратата и установи, че е заключена.

Джордан забеляза раздразнението ѝ, докато се мъчеше да отвори, и каза:

— Дай на мен. Имам ключ.

Тя го изглежда невярващо.

Той насочи карабината, прицели се в ключалката и стреля.

Гърмежът я накара да подскочи, а резултатът — да се усмихне. Дръжката беше изчезнала и на нейно място зееше дупка.

Ерин отвори вратата. Зад нея имаше кабинет, облицован с орехова ламперия във викториански стил и стенопис, изобразяващ почти живи цветя, листа и виещи се лози, сред които летяха пеперуди и пчели.

Ерин тръгна право към масивното писалище.

Джордан я последва.

— Внимавайте — предупреди ги Рун от прага. — Не знаем дали...

Внезапно деликатните изображения оживяха. Листата затрептяха по клоните, цветята се завъртяха на стъблата си, пеперуди и пчели се отделиха от стената.

Целият мотив бе всъщност смъртоносен колаж.

Въздухът се изпълни със зашеметяващ калейдоскоп от движения и цвят.

И той се понесе към Рун.

41.

20 декември, 06:38

Средиземно море

Джордан се метна към Рун и го изблъска от вратата с удар в гърдите. Сварен неподготвен, свещеникът залитна назад и тупна по задник в салона.

С известно задоволство Джордан затръшна вратата в лицето му и викна:

— Стой там! — После грабна един чадър от закачалката и навря върха му през дупката във вратата, така че жилещият облак остана в стаята с него и Ерин. — Ще видя дали мога да разчистя тези гадини! Дотогава стой настрана, падре!

Едно цветче се понесе покрай бузата му — и го ужили в ъгълчето на устната. Джордан го сграбчи, смачка го между пръстите си и го хвърли на пода.

Сякаш ядосани от нападението, към него се устремиха още създания и сребърните им жила надупчиха всяко голо място по кожата му — лице, ръце, врат. Джордан се бранеше. Ерин също беше подложена на атака. Той тръгна към нея през облака, като се мъчеше да предпази очите си. Дори и да не бяха отровни за хората, гадинките като нищо можеха да ги ослепят с жилата си.

Ерин се бе свила до голямото старо писалище и се бранеше, като размахваше някаква папка. Джордан чу порой ругатни и видя капки кръв от безбройните пробождания по ръцете и лицето ѝ.

Тя плесна шията си и една пеперуда падна смачкана на пода.

Джордан свали дългото си яке и го заразмахва във въздуха. Стигна до Ерин, като използваше дрехата като матадор срещу хиляди гневни бикове, и след яростна борба успя да освободи малко пространство за дишане около нея.

Тя дръпна яката на своето яке и го вдигна над главата си като палатка. Наведе се и започна да рови из книжата за някаква следа къде може да е отишъл Юда.

Джордан надникна над рамото ѝ. Документите бяха написани на десетки езици, много от тях явно древни.

— Просто вземи всичко! — извика той. — После ще ги прегледаме!

— Не и преди да сме елиминирали заплахата тук. Ако някои от тези неща се измъкнат с нас, ще нападнат моментално Рун, Бернар и Кристиан.

Беше права. Гадинките, изглежда, бяха настроени да атакуват стригои. Ерин не беше задействала капана с влизането си. Дори стрелбата в ключалката не ги беше събудила. Оживяха едва когато Рун прекрачи прага на стаята.

— Да видим дали няма да успея да разреда малко редиците им — рече той. — Продължавай да търсиш.

Промени тактиката. Вместо да прогонва заплахата с якето си, го разпери като някаква голяма мрежа. Метна дрехата и тя полетя, повличайки десетки летящи механизми. После той ги затисна на пода и започна да ги тъпче ожесточено.

— Повечето книжа са написани на бланки на една и съща компания — обади се Ерин. — Корпорация „Аргентум“.

Джордан знаеше това име.

— Голям конгломерат! — извика й той. — Занимават се с какво ли не, включително и производство на оръжие. Нищо чудно тип като Юда да се захване с подобен бизнес.

После продължи неумолимата си атака. Удряше, зашеметяваше и мачкаше, докато въздухът не започна да се разчиства. Тогава ловът му стана по-съсредоточен — вече избираше отделни жертви и ги премахваше с рязко замахване с якето.

— Как се справяте? — извика Рун от другата страна.

— Приключваме с почистването!

— Джордан, ела да видиш — каза Ерин.

Той отиде при нея, като изтри струйката кръв от очите си. Ерин му показва кореспонденция на „Аргентум“ — сивкаво-сребрист плик с релефно лого, изобразяващо старовремска котва.

— Навсякъде виждам тези котви — каза тя. — Помниш ли и съобщението на Распутин до Рун, в което го предупреждаваше, че символът на котвата е свързан с Юда?

— Да, този тип определено е моряшки фетишист.

— Не *моряшки*. А *християнски*. — Пръстите ѝ проследиха кръстовидната форма, образуваща централната част на котвата. — Това е така нареченият крукс дисимулата. Ранните християни са го използвали като таен символ по времето, когато са били преследвани заради вярата си и е било опасно кръстът да се използва открито.

Джордан смачка поредната буболечка от месинг и сребро.

— Явно затова е избрал котвата като лого на корпорацията си.

— Той все още обича Христос — каза Ерин. — И тъй като е безсмъртен, никога не може да се спаси от чувството си за вина. Нищо чудно, че прави всичко възможно да го върне.

— Но как? — попита Джордан.

Ерин бутна книжата настрани.

— Това са само финансови отчети и обичайна кореспонденция. Няма нищичко за плановете му. Но информацията трябва да е някъде тук. Някъде в тази стая.

— Едва ли би оставил нещо подобно пред очите на всички. Най-вероятно го е скрил. — Джордан посочи чекмеджетата на писалището. — Виж дали няма нещо заключено или замаскирано.

Във въздуха вече летяха само няколко гадини. Джордан започна да сваля окачените на стените картини.

— В чекмеджетата няма нищо! — обади се Ерин.

Джордан стигна до един портрет в позлатена рамка, който изглеждаше доста стар. При повторно вглеждане видя, че е на Искарот. Малко се беше променил оттогава, но носеше ренесансов костюм и бе прегърнал през раменете тъмнокожа жена в скъпи на вид одежди. Жената държеше малка венецианска маска.

Опита се да свали портрета и откри, че той всъщност е закрепен на *панти* за стената.

Усмивката на Джордан напълно отговаряше на тази на Юда от картината.

Зад картината имаше модерен сейф с цифров пулт.

— Ерин!

Тя се обърна и очите ѝ се разшириха.

— Трябва да е това!

— Да видим дали ще успея да го отворя.

— Май този път пушката едва ли ще ти помогне.

Джордан потърка върховете на пръстите си и духна върху тях.

— Трябват само малко умения на касоразбивач.

Ерин го изгледа със съмнение.

— Голям сте скептик, доктор Грейнджър. — Джордан извади фенерчето от джоба си и насочи лъча към числата на белия пулт, като го накланяше насам-натам, за да го освети под различни ъгли. — Мога да отворя това чудо от шест опита.

— Сериозно? И как?

— Наука — отвърна той. — Разбиването на този сейф е изцяло свързано с наука.

Тя повдигна вежда.

— Вгледай се по-внимателно в числата. — Той освети отново пулта. — Виждаш ли цветния прах на някои от копчетата?

Ерин се наведе напред.

— Какво е това?

Джордан вдигна другата си ръка, която бе покрита със същия проблясващ пращец.

— Този тип си има любимо хоби. Сигурно бърника и настройва често творенията си. И забравя да си измие ръцете, когато бърза.

— Има резон — призна Ерин.

— Освен това е самодоволен и сигурен в безопасността си. Използва винаги едни и същи числа. Но в същото време си личи, че е параноик. Съмнявам се, че позволява на прислужницата си да чисти тайния му сейф.

Посочи числото седем.

— По този бутон има най-много прах, така че се обзалагам, че е първото число.

— А другите три?

— Ако се вгледаш внимателно, ще видиш прах по числата девет, три и пет.

Ерин се наведе да погледне. На Джордан му харесваше тя да е близо до него. Харесваше му и като никога да демонстрира интелекта си.

— Така. — Сега му трябваше и малко късмет. — Ако няма повтарящи се числа и ако кодът е четирицифрен и започва със седмица, имаме само шест възможни варианта.

— Хитро — каза Ерин.

Той почука главата си с пръст.

— Логика.

Е, надяваше се и на малко късмет.

Започна да въвежда различните комбинации, като започна със 7935. Не. На третия опит на вратата на сейфа вместо червена светна зелена светлина.

Джордан отстъпи назад, оказвайки на Ерин честта да отвори.

Тя завъртя дръжката и дръпна вратата.

Джордан надникна над рамото ѝ.

— Още хартия.

Сейфът беше пълен с купчина листа, притиснати с четвъртито стъклено преспание.

Ерин го взе и го повдигна към светлината на фенерчето. В центъра на кристалния блок имаше кафяво листо.

— Има нещо написано — каза тя. — На арамейски от времето на Ирод.

— Можеш ли да го преведеш?

Тя кимна и присви очи, като въртеше блокчето под различни ъгли. Накрая въздъхна и прочете написаните думи:

— „След като Неговите думи, изписани с кръв, бъдат взети от каменния им затвор, онзи, който Го отне от този свят, ще Го върне обратно, като даде начало на ера на огън и кръвопролитие, хвърляйки покров над земята и всичките ѝ създания.“

Погледна Джордан. Устата ѝ беше пресъхнала от страх.

— Ето откъде произлиза целта на Юда. Не е измислил плана си просто така. Това е пророчество.

— Защо смяташ така?

— Листото. Несъмнено е старо и нарочно е затворено по този начин, за да бъде запазено. Известно е, че древните предсказатели често са записвали предсказанията си на листа.

— И какво означава това? Че е предопределено да се случи ли? Че не можем да направим нищо?

— Не. Именно затова са записвали предсказанията си върху листа. Напомняне, че съдбата не е написана върху камък. Но измъчваният от чувство за вина Юда твърдо се е вкопчил в предсказанието и си е втълпил, че това е съдбата му.

— Но ние все още не знаем какво е намислил — напомни ѝ Джордан.

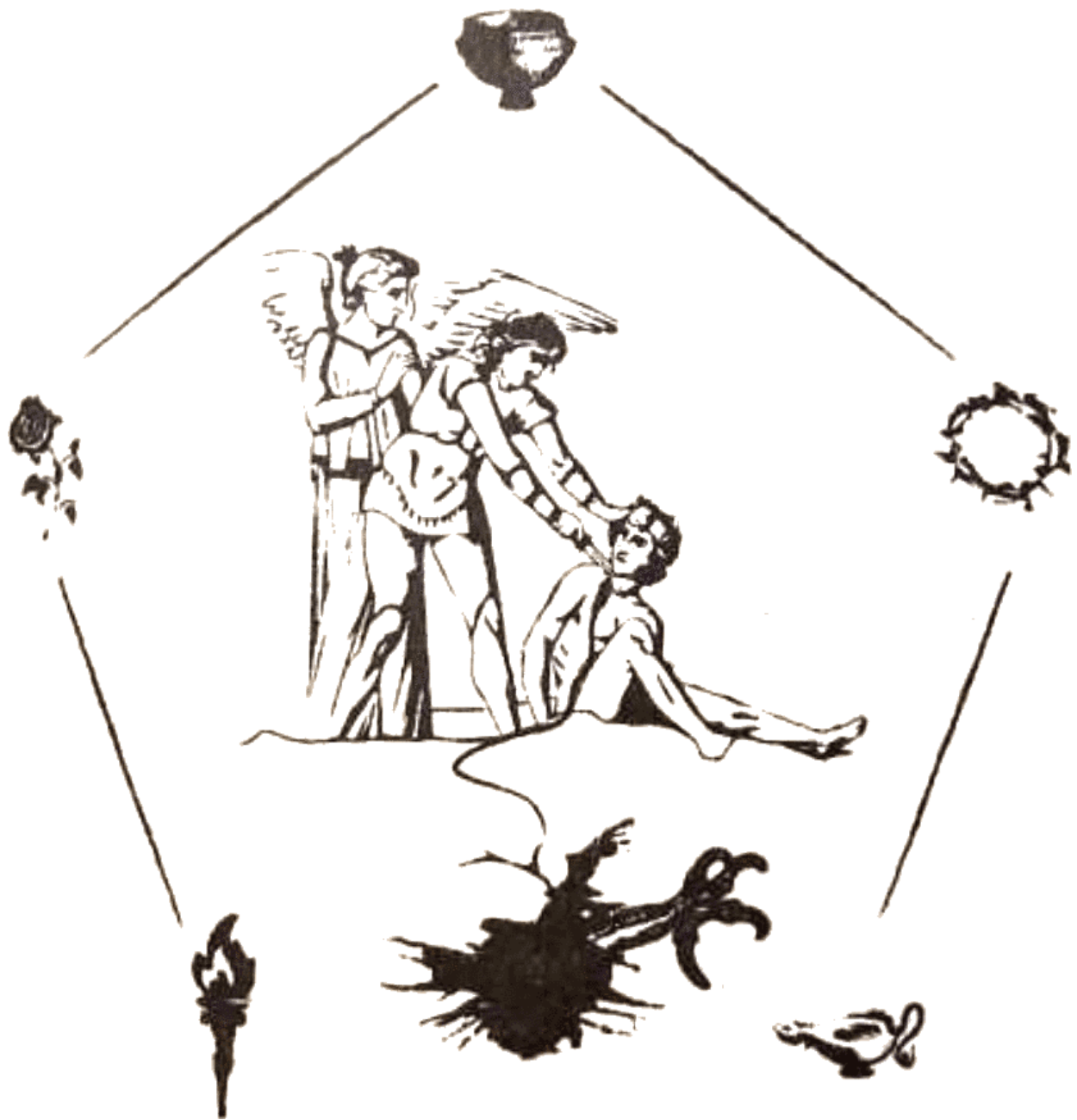
Ерин кимна и взе първия лист от купчината.

Джордан забеляза, че е стар и също е изцапан с изумруден, пурпурен и ален пращец, което показваше, че е бил докосван често, може би дори наскоро.

Ерин се вцепени.

— Какво има? — попита той.

Вместо отговор тя му подаде листа, за да разгледа рисунката върху него.

42.

20 декември, 06:48

Куме, Италия

Томи спря боязливо пред тъмния тунел в отвесната скала. От мрака се носеше лека воня на развалени яйца, подобно на лош дъх. Зад него се стелеше мекият, подобен на захар пясък на плажа. Небето бе тъмно, осеяно със звезди и няколко бледи сребристи облака, осветени с обещание за изгрев.

Хладен повей на вятъра разроши косата му, но не успя да скрие вонята с миризмата на морска сол и водорасли.

„Не искам да влизам тук.“

Пеперуда кацна на един камък и запърха с изумрудените си криле. Елизабет стоеше до него, без да откъсва поглед от другите пеперуди, които се носеха във въздуха. Изящният им полет маскираше опасността, която представляваха.

Един от телохранителите на Искарот се наведе, влезе в тунела и включи фенерче. Стените бяха от вулканична скала, черни с жълти петна.

Искарот го побутна по гърба и нареди:

— Върви след Хенрик.

Елизабет решително го хвана за ръката.

— Ще вървим заедно.

Томи си пое дъх, за да се успокои, кимна и направи крачка напред, после още една. Точно така се действа в трудни моменти — *просто трябва да продължиш*.

Зад него Искарот заговори на пилота стригой, който управляваше хеликоптера.

— Кажи на събратята ти да са готови. Да дебнат в тунелите след нас. Не бива да ни се пречи.

С тази последна заповед Искарот ги последва, придружен от втория си телохранител. Томи си даде сметка, че така и не беше научил името му — не че имаше някакво значение. Имаше чувството, че никога повече няма да види небето.

След като навлязоха достатъчно навътре в тесния тунел, Елизабет свали воала и ръкавиците си и отметна качулката на наметалото. Една пеперуда кацна на косата ѝ, оплете за момент малките си крака в нея и отново отлетя.

На Елизабет като че ли не ѝ пукаше.

Томи обаче разпозна неизречената заплаха от страна на създателя на насекомите.

За да се успокои и разсее, започна да брои пеперудите и да отбелязва недоловимата разлика помежду им. Някои бяха по-малки, една имаше дълга опашка, друга бе покрита със златни люспи, примесени с изумруд.

„... девет, десет... единайсет...“

Вероятно бяха дузина, но не можеше да намери последната.

Елизабет прокарваше пръсти по стената и оглеждаше страничните проходи, които пресичаха пътя им, и задънените пещери, на които попадаха от време на време. Намираха се в истински подземен лабиринт. Томи бе чел мита за Тезей в училище и знаеше за битката му с Минотавъра в лабиринта на Крит.

„Какви чудовища се спотайват тук?“

Елизабет явно си мислеше за нещо друго. Погледна към Искарриот и каза:

— В „Енеида“ на Вергилий Еней идва в Куме, разговаря със сибилата и тя го насочва към страната на мъртвите. Пътят по който вървим, много прилича на описания в поемата.

Искарриот направи жест, сякаш искаше да обхване целия вулкан.

— Освен това пише, че има сто пътя до онази яма, което вероятно е истина. Тази планина е надупчена цялата.

Елизабет се намръщи и тонът ѝ се промени, сякаш рецитираше поема:

— „Да слезеш в Аверн не е трудно, ден и нощ черният Дит е разтворил широко вратите, но да извърнеш пак стъпки, на белия свят да излезеш, то е труд, мъка.“^[1]

Искарриот плесна с ръце.

— Вие наистина сте Жената на Познанието.

Въпреки похвалата в сребристите ѝ очи се четеше тревога. Пъстра зелено-сива пеперуда кацна отново върху черната ѝ коса и Томи посегна да я пропъди.

— Не — предупреди го тя. — Остави я.

Той дръпна ръката си.

С навлизането все по-навътре разклоненията на тунела станаха по-редки и накрая те стигнаха дълъг стръмен проход, който така вонеше на сяр, че Томи трябваше да закрие носа си и да диша през ръкава си. Температурата също се беше повишила, стените бяха влажни. Томи чу отекващия шум на течаща вода.

Накрая проходът стигна до широка подземна река. Тя вреше и кипеше, изпускайки пара — горещ геотермален извор. Сярата пареше очите на Томи; бузите му горяха от жегата.

— Май стигнахме река Ахерон... или може би Стикс... или някое от другите безброй имена, с които се е наричала — отбеляза Елизабет. — Тук обаче май няма да ни потрябва лодкар.

— Така е — съгласи се Искариот.

Над реката минаваше каменна дъга, водеща към тъмна каверна от другата страна.

Томи погледна Елизабет. Мисълта да мине над реката изведнъж го изпълни с ужас.

Хенрик грубо го хвана за ръка, готов да го влачи, ако е нужно.

Елизабет плесна едрия мъж по гърба, сякаш беше някакво нищожество.

— Няма да позволя да се отнасят лошо с момчето!

Очите на Хенрик проблеснаха яростно, но той се дръпна, след като Искариот му кимна да изпълнява.

Още една пеперуда кацна върху Елизабет, този път на рамото ѝ. Крилете ѝ докоснаха ухото ѝ. Тя упорито не ѝ обърна внимание, но Томи много добре разбра посланието.

„Или ще мина, или той ще убие Елизабет.“

Преглътна ужаса си и тръгна по моста между Хенрик от едната страна и Елизабет от другата. Вървеше бавно по хлъзгавите от парата камъни, като кашляше от серните изпарения и присвиваше очи срещу жегата. Черната, мазна като петрол, вода вреше и кипеше под краката му.

Елизабет вървеше до него, сякаш се разхождаше в градина, с изправен гръб и вирната брадичка. Томи се опита да имитира увереността ѝ, наперената ѝ походка, но не успя. Щом видя другия

край на моста, се завтече към него, радостен да се махне от врялата река.

За момент остана сам — всички други бяха зад него, дори Хенрик с фенерчето си. Тънещата в пълен мрак зала пред него миришеше странно на цветя и сладкият аромат се открояваше ясно сред вонята на сярата.

Обзет от любопитство, той пристъпи напред, за да открие източника на аромата.

Хенрик и останалите най-сетне го настигнаха. Едрият мъж насочи фенерчето си нагоре и освети таван от вулканична скала, покрит с дебел слой сажди. По стените имаше множество железни аплици, в които бяха сложени наръчи тръстика. Някой беше подготвил това място.

— Запалете факлите — нареди Искарриот.

Хенрик и колегата му почнаха да палят намазаните с катран снопове, като тръгнаха в различни посоки и бавно осветяваха все по-голяма и по-голяма част от просторната зала. От нея започваха други тунели.

Томи си спомни думите на Искарриот за стоте пътя до ада.

В средата на помещението имаше голям черен камък, леко наклонен, но с излъскани страни, подобен на някакво черно око, което се взираше в него. На Томи му беше трудно да гледа към камъка — усещаше в него нещо *нередно*.

Погледът му се плъзна покрай камъка към отсрещната стена, където се разгаряха последните факли.

И там видя жена в бяла дреха, завързана за забита в стената халка. Имаше гладка кафява кожа и високи скули. Дългата ѝ черна коса се бе разпиляла по голите ѝ рамене. На шията ѝ имаше някакво парче метал, което проблясваше на светлината на факлите.

За разлика от черния камък, Томи не можеше да откъсне поглед от нея. Дори от другия край на залата очите ѝ сияеха, привличаха го, завладяваха го, сякаш шепнеха името му с цялата любов на този свят.

Искарриот го спря с докосване по рамото. Пристъпи покрай Томи и се обърна към жената в другия край на помещението. Тъгата в гласа му беше такава, че разстоянието помежду им изведнъж стана сякаш безкрайно и невъзможно за преодоляване.

— Арела.

06:58

Юда спря при жертвения камък. Не можеше да я доближи повече. Бяха минали векове, откакто я бе видял за последен път в плът и кръв. За момент си помисли дали да не зареже всичко, да се втурне към нея и да я замоли за прошка.

А тя каза:

— Любов моя, все още има време да спреш това.

Една пеперуда запърха пред очите му, разваляйки магията на черните ѝ очи с изумрудените си криле, и той отстъпи крачка назад.

— Не...

— Всички векове, които пропиляхме. Когато можехме да сме заедно. Всичко това, за да служиш на тази мрачна съдба.

— След завръщането на Христос можем да прекараме цяла *вечност* заедно.

Тя го погледна тъжно.

— Никога няма да се случи. Това, което вършиш, е погрешно.

— Как може да е погрешно? През вековете, минали, откакто разкри целта ми, събирах откъси от други предсказания, за да разбера какво трябва да сторя, как да отприщя Армагедон. Издирвах пророци от всяка епоха и всички те потвърдиха съдбата ми. Но едва когато научих за момчето, за този безсмъртен, който така прилича на мен и в същото време е толкова различен, си спомних нещо, което *ти* ми каза, любов моя. Едно от по-ранните ти предсказания, преди да избягаш от мен. Бях забравил за него, тъй като го бях сметнал за маловажно.

Обърна се към Първия ангел и добави:

— И тогава се появи това чудесно момче.

— Виждаш нахвърляни от мен сенки и ги наричаш истински — възрази тя. — Те са само един път, призрак на възможност. И нищо повече. Тъмните ти постъпки им дават плът, изпълват ги със значение и тежест.

— Делото ми е правилно, щом има дори и съвсем малка вероятност да върна Христос.

— Но всичко това си го изградил само в ума си, извършил си толкова много неща въз основа на пророчествата, които открадна от

мен. Как е възможно от подобно разрушаване на доверието да излезе нещо добро?

— Иначе казано, предателство. — Той се усмихна. Предишните й думи едва не го бяха разубедили. — Нали знаеш, че аз съм *Предателят*. Първият ми грях доведе до опрощаването на всички грехове със смъртта на Христос на кръста. Сега ще съгреша отново, за да Го върна.

— Тогава защо ме затвори тук? За да ме измъчваш, като ме принудиш да гледам ли?

Искарите най-сетне намери сили да отиде при нея. Вдиша аромата на лотос на кожата, която някога бе целувал и галил. Протегна ръка и се осмели да докосне с един-единствен пръст голата й ключица.

Тя се наведе към него, сякаш искаше да го разубеди с тялото си, щом думите не бяха успели.

Той обаче сви пръста си около златната й верижка. Сребърната пластина между свършените й гърди помръдна.

Очите й се стрелнаха нагоре, пълни с разбиране и ужас. Тя се дръпна и долепи гръб в стената.

— Не!

Юда дръпна рязко и скъса верижката. Отстъпи назад, остави златото да се изплъзне между пръстите му и в дланта му остана само сребърното парче.

— С това острие мога да убивам ангели, за да събудя самото небе.

Тя се обърна към Томи, но думите й бяха предназначени за Юда.

— Любов моя, нищо не знаеш. Движиш се в мрака и го наричаш ден.

Юда й обърна гръб и тръгна към момчето, готов да изпълни предопределението си.

„Най-сетне.“

07:04

Елизабет гледаше как Искарите сграбчва Томи за ръката и го издърпва грубо към черния камък в средата на помещението. Усещаше воала на злото около черния олтар — толкова голямо, че дори скалата

под него не беше в състояние да носи нечистата му тежест и се покриваше с тънки пукнатини.

Томи извика. Не искаше да го приближава.

Умоляващият му вик запали нещо в нея и тя се хвърли напред, готова да го освободи.

Не успя да направи и две стъпки, когато чу някаква команда да отеква от тъмните тунели, команда, намекваща за друг паяк в тази черна паяжина. Гласът ѝ се стори познат, но преди да се сети откъде, четири фигури — по две от тунелите от противоположните страни — се хвърлиха пред нея с оголени кучешки зъби.

Стригои.

Бяха едри, голи до кръста и татуирани с богохулства. Бяха покрити с белези, някои от които сигурно си бяха направили сами със стоманени остриета. Образуваха стена между нея и Томи.

Зад тях Искариот мъкнеше момчето към черния камък. Наклонената му повърхност беше излъскана от множеството тела, принесени в жертва на него. В долната част имаше малка вдлъбнатина, сякаш от многото глави, полагани там и оголващи гърла.

Обзетият от ужас Томи намери сили и се изтръгна от хватката на Искариот. Знаеше какво ще се поиска от него — не беше глупак.

— Не. Не ме карай да го правя.

Искариот отстъпи назад и вдигна ръце. Среброто проблесна на светлината на факлите.

— Не мога да те принудя. Трябва да се жертваш по собствена воля.

— В такъв случай избирам да не го правя.

Елизабет се усмихна на решимостта му.

— Тогава ми позволи да те убедя — рече Искариот.

Останалите пеперуди се спуснаха върху Елизабет и накацах по бузите ѝ, по шията, няколко се настаниха по ръцете и раменете ѝ.

— Само да си помисля и те ще я убият — каза Юда. — Кръвта ѝ ще заври. Ще умре в ужасни мъки. Това ли *избираш*?

Елизабет внезапно осъзна, че Искариот не е искал от нея да се прави на бавачка, за да държи момчето спокойно, а за да спечели сърцето му, така че той да може да я използва като оръжие. И с ужас си даде сметка, че е влязла в капана.

Погледът на Томи срещна нейния.

— Не го прави заради мен — хладно каза тя. — Ти не означаваш нищо за мен, Томас Болар. Просто забавление, нещо, с което да си поиграя, преди да се нахраня.

И оголи кучешките си зъби.

Томи се сви от думите и от зъбите ѝ. Въпреки това не се извърна. Продължи да я гледа в очите още няколко секунди, след което се обърна към Искариот и попита:

— Какво искаш?

„По дяволите, момче!“

Елизабет присви очи към стената стригои пред себе си, преценяваше силата на младите им тела срещу своята. Помисли си колко време ще е нужно на жилата да я убият. Можеше ли да освободи Томи навреме? Острият ѝ слух долови някакво движение от другата страна на кипящата река зад нея.

В онези тунели се спотайваха още стригои.

Томи никога нямаше да се измъкне сам от това място.

— Легни на камъка — каза Искариот. — Това е всичко. Аз ще направя другото и тя ще остане жива. Кълна ти се.

Момчето пристъпи напред.

— Томи — извика Елизабет. — Може и да не излезем оттук живи, но това не означава, че трябва да се подчиняваме на такива като него.

Искариот се разсмя гръмко.

— Ама и вие от този род сте едни! Едно съм научил със сигурност от вас — че верността ви е непостоянна като вятъра.

— Значи кръвта ми е била жива!

Елизабет се метна светкавично настрани и разкъса гърлото на Хенрик още преди той да успее да помръдне. Другите стригои се нахвърлиха върху нея и най-близкият я сграбчи. Тя изтръгна ръката му от ставата и я захвърли настрани. Други двама скочиха високо и я събориха на земята. Елизабет се надигна и успя да ги накара да отстъпят, но от съседните тунели се изсипаха още зверове и приковаха ръцете и краката ѝ.

Елизабет се съпротивляваше, но безполезно.

Беше се провалила — не само в опита си да освободи Томи, но и като не умря. Със смъртта ѝ Искариот щеше да изгуби емоционалния си контрол над Томи. И момчето можеше да му откаже.

Искарриот явно си даваше сметка за това.

Тя загледа как една пеперуда изпълзя по бузата ѝ и после литна, размахала изиящните си криле.

Искарриот я искаше жива.

07:10

— Спрете! — извика Томи и се обърна към Искарриот. По бузите му се стичаха сълзи. — Прави, каквото ще правиш!

— Легни — каза му Юда. — По гръб. Главата ти в долната част.

Томи отиде до черния камък. Всяка клетка в тялото му крещеше да бяга, но той седна отгоре и се завъртя да легне по гръб, като темето му се намести във вдлъбнатината на жертвеника — нямаше никакво съмнение, че това е жертвеник.

Под главата му имаше голяма черна пукнатина, бълваща серни изпарения, по-зловонни дори от реката. Дробовите му се свиха от противната миризма. Горещи сълзи обляха бузите му. Той обърна глава, за да погледне Елизабет.

Знаеше, че тя не разбира. Беше гледал как майка му и баща му умират в ръцете му, как кръвта ври в очите им — а той беше жив, излекуван от рака си. Не можеше да позволи отново друг да умре в агония вместо него. Дори ако от това зависеше спасението на света.

Елизабет също се взираше в него. Една-единствена сълза се търкулна от гневните ѝ очи.

Тя не знаеше и за добротата в себе си. Томи разбираше, че тя е чудовище като онези, които я държаха, но някъде дълбоко в нея все още съществуваше нещо по-светло. Дори тя все още да не го виждаше.

Искарриот коленичи до него и метна върху тялото му рибарска мрежа с тежки каменни тежести. Завърза четирите краища за железните халки в пода. След като приключи, Томи вече не можеше да се движи и единствено главата му оставаше свободна.

Беше легнал с краката нагоре и кръвта нахлуваше надолу и зачервяваше лицето му още повече.

Искарриот постави хладна длан върху бузата му.

— Намери покой. Вършиш нещо добро. Жертвата ти ще оповести завръщането на Христос.

Томи се опита да свие рамене.

— Аз съм евреин. Какво ми пука? Просто приключвай.

Искаше да го каже храбро и дръзко, но думите му излязоха като измъчен шепот. Сребърната пластина, отнета от жената, проблесна отново. Светлината на факлите танцуваше по острия ръб. Всичко друго в залата изчезна, с изключение на малкото острие.

Искариот се наведе към ухото му.

— Може да заболи и...

И заби парчето метал в гърлото на Томи преди той дори да се подготви за удара. Макар че може би целта на Искариот беше именно тази, за да му спести болката.

Не успя.

Томи изкрещя, когато огънят премина през него и сякаш изгори цялото му тяло. Кръвта напълни гърлото му, гореща като магма. Той се загърчи и се замята под мрежата с такава сила, че скъса единия край. Завъртя глава и видя как кръвта му тече по камъка, прелива през ръба и капе в черната пукнатина на пода.

Зави от болката, която така и не отслабваше.

Периферното му зрение се изпълни с мрак. Томи искаше да потъне в него, да избяга от тази агония. Усети как камъкът затрепери под гърба му. Скалата започна да стърже и да се пука.

— Портата се отваря! — прогърмя някъде отдалеч гласът на Искариот. — Както е предречено!

Вързаната жена отговори и гласът ѝ успя да достигне до Томи през болката.

— Още има време да покажеш милост. Можеш да сложиш край на това!

— Късно е. Когато цялата му кръв се излее долу, никой не може да сложи край.

Томи усети как потъва в мрак — и осъзна, че *мракът* се издига да го погълне. Черна мъгла се надигна от пукнатината и го обгърна, сякаш бе живо същество. С всяка капка кръв мракът се надигаше все повече и изпълваше света.

Томи се взираше в източника, гледаше как пукнатината се разширява. Спомни си помещението в Масада, другата пукнатина, която разцепи земята, другия дим, бълващ от нея.

„Не... не отново...”

И тогава земята се разтресе — точно като миналия път, на огромни спазми, достатъчно силни да раздробят планини. Врящата река преля от коритото си, изригна на гигантски фонтан и се разплиска навсякъде. През цялото това време мощният тътен ставаше все по-силен и по-силен, изпълни света и избухна навън.

Томи го остави да премине през него — докато не останаха единствено тишина и мрак.

Вече го нямаше.

[1] Превод: Георги Батаклиев. — Б.пр. ↑

43.

20 декември, 07:15

Средиземно море

Стомахът на Ерин внезапно се разбунтува, сякаш получаваше пристъп на морска болест, и тя залитна и се подпря на една витрина, за да запази равновесие. Обърна се към Джордан, който тъкмо затваряше вратата на кабинета, като внимаваше някоя оцеляла пеперуда или буболечка да не го последва.

Погледите им се срещнаха и в същия миг цялата платформа започна да трепери зловещо, сякаш по палубата препускаше цяло стадо слонове.

— Земетресение! — извика Джордан и се втурна към нея.

Ерин се обърна и вида Рун и Бернар да помагат на Кристиан да се изправи. Кардиналът явно бе успял да съживи младия сангвинист с новоосветеното вино, поне дотолкова, че да се държи на крака.

Подът под нея подскочи и я запрати на цяла стъпка във въздуха. Ерин се приземи на коляно, докато Джордан залиташе покрай нея. От рафтовете започнаха да падат книги. От скарата на камината се разлетяха искри.

Стоманата в стените застана. Висока тясна витрина се килна и се разби с трясък на счупено стъкло. Джордан вдигна Ерин и я помъкна към другите.

— Трябва да се разкараме оттук!

Бернар продължи да гледа към високите прозорци, сякаш не го беше чул, и Ерин се обърна да види какво е привлякло така силно вниманието на кардинала. Хоризонтът на изток бе изсветлял пред изгряващото слънце, настъпващо в потоци от розово и оранжево. Но красотата бе опетнена от черен облак, който се издигаше високо и се разпълзяваше встрани, сякаш се опитваше да погълне новия ден.

— Вулкан — каза Джордан.

Ерин си припомни посоката, в която бе отлетял Искарот с Томи. Пръстите ѝ смачкаха листа със старата рисунка. Беше излязла в салона да я покаже на Рун и Бернар.

„Дали не сме закъснели?“

Сякаш за да подчертае тревогата ѝ, нефтената платформа се разтресе отново и те изпопадаха на пода. Светлините угаснаха. Отдолу се чу оглушителен трясък на разпукваща се скала. Цялата платформа започна бавно да се накланя.

Ерин си представи един от бетонните крака на платформата, счупен в коляното.

— Хайде! — изрева Джордан. — Бързо!

И почти повлече Ерин. Рун и Бернар помъкнаха Кристиан между себе си.

Изтичаха от салона и хукнаха по централния коридор. Трусозете продължаваха и ги запращаха към облицованите с ламперия стени. Тъмнината засилваше допълнително ужаса на Ерин. Накрая стигнаха изхода и се озоваха в свят на люлееща се стомана и разпадащ се бетон. Стрелата на един кран прелетя неуправляема над главите им.

— Катерът! — каза Джордан и посочи към стълбите, докато се препъваха напред. — Трябва да стигнем до него! И да се разкараме колкото се може по-далеч от тази купчина боклуци.

Кристиан се освободи от двамата си събратя.

— Аз... ще се погрижа за това.

Дори в сегашното си състояние беше бърз и изчезна като черно размазано петно надолу по стълбите. Бернар го последва, а Рун остана с Ерин и Джордан.

Като тичаха презглава, тримата стигнаха до стълбите и се понесоха надолу. Трусозете ги подмятаха. Около тях валяха отломки и падаха с плясък във водата. Ерин забеляза, че морето наоколо е станало неестествено спокойно, без никакви вълни; повърхността само леко потръпваше подобно на вода, която всеки момент ще заври. Това я накара да продължи още по-бързо. Стигна тежко следващата площадка, блъсна се в отсрещния парапет и отскочи назад.

Продължаваха да се спускат по спирала, а платформата продължаваше да се накланя бавно, натрошавайки стълбата още повече. Хвърчаха парчета бетон.

Поредният силен трус я хвърли към парапета. Пръстите ѝ се опитаха да се хванат преди тялото ѝ да излети от другата страна — и в последния момент железните пръсти на Рун сграбчиха коженото ѝ яке и я задържаха на стъпалата.

— Благодаря — каза тя задъхано.

Втурнаха се отново надолу. Светът около тях се сригваше. Още един стълб от другата страна внезапно се покри с пукнатини, които бързо запълзяха нагоре.

През хаоса изведнъж се разнесе нов шум — ревът на двигател. Последен завой около стълба и стигнаха дока. Няколко части от него бяха разбити от падащите отломки. Прескачаха зейналите дупки, докато катерът на подводни криле бавно се обръщаше заднешком от кея. Той също не беше останал невредим — един висящ мост бе паднал на задната му палуба.

Внезапно нечия ръка подхвана Ерин през кръста и я метна напред през последния участък от дока. Изкривена метална греда падна като копие и проби метала точно там, където се бе намирала преди миг.

Отново Рун.

Джордан прескочи смъртоносната стомана и се озова при тях.

Катерът приближи дока и те се качиха, като се провряха под падналия мост.

— Давай! — изрева Джордан към кабината отпред.

Двигателите изреваха и тласнаха катера напред. Ерин залитна назад в обятията на Джордан. Двамата погледнаха нагоре, докато съдът се измъкваше изпод прекатурващата се платформа. Гигантски стоманени шрапнели се сипеха около тях, но най-сетне се измъкнаха от смъртоносния им обстрел и стигнаха до открити води.

— Не намалявай! — извика Джордан. — Дай газ!

Ерин не разбра защо е тази настойчивост, докато не погледна назад. Цялата платформа падаше към тях и щеше всеки момент да ги смаже. Кристиан се вслуша в Джордан, даде пълна газ и катерът се повдигна на двете си криле и полетя над водата.

Ерин гледаше с ужас и трепет как платформата падна в морето и вдигна огромна вълна, която се понесе след тях като водна стена. Но скоростта им вече беше такава, че с лекота ѝ избягаха. Вълната изостана и изгуби височина.

Ерин най-сетне си позволи да си поеме дъх и изтри сълзите от очите си.

— Хайде — каза Джордан. — Да идем при Кристиан и Бернар.

Тя кимна. Не беше в състояние да говори.

Влязоха в рубката и видяха Кристиан зад щурвала. Бернар стоеше до него. Двамата се взираха напред, към брега.

Черен облак изпълваше света и се носеше към тях. В сърцето му танцуваше малък огнен фонтан. Нямаше съмнение, че е вулкан. От небето започна да се сипе пепел и да се трупа по стъклото като мръсен сняг.

Ерин знаеше, че тази част на италианското крайбрежие е геотермична гореща точка. Помисли си за руините на Помпей и Херкулан в сянката на Везувий. Но дори онази смъртоносна планина беше безобидна в сравнение с чудовището, което се спотайваше под целия район — супервулкана Кампи Флегреи, чиято калдера бе с диаметър шест и половина километра. Ако този спящ дракон се събудеше, щеше да унищожи по-голямата част от Европа.

Вулканична пепел се плъзна по стъклото и остави след себе си тъмна диря.

— Червена е — каза Бернар.

Беше прав. Дирята определено бе тъмночервена.

Като кръв.

Вероятно се дължеше на цвета на местните скали, които бяха богати на желязо и вулканична мед.

Въпреки това Ерин цитира откъс от глава 8 на Откровение:

— „Първият Ангел затръби, и се появи град и огън, смесени с кръв, и паднаха на земята.“

Бернар я погледна.

— Началото на края на света.

Ерин кимна и продължи нататък:

— „И третата част от дърветата изгоря, и всичката зелена трева изгоря.“

Представи си калдерата на Кампи Флегреи. Ако тя изригнеше, доста повече от една трета от Европа щеше да изгори.

— Можем ли да го спрем? — попита Джордан, който нямаше намерение да се предава без бой.

— Може би все още има време — отвърна Бернар. — Ако успеем да намерим Първия ангел, може би ще успеем да поправим белята.

— Но той може да е къде ли не — каза Рун.

— Не съм сигурен — възрази Джордан. — Ако Искариот по някакъв начин е задействал това — а това е голямо „ако“, между другото — то едва ли е отишъл някъде далеч. Хеликоптерът летеше на изток. Минали са само деветдесет минути, откакто ни свали.

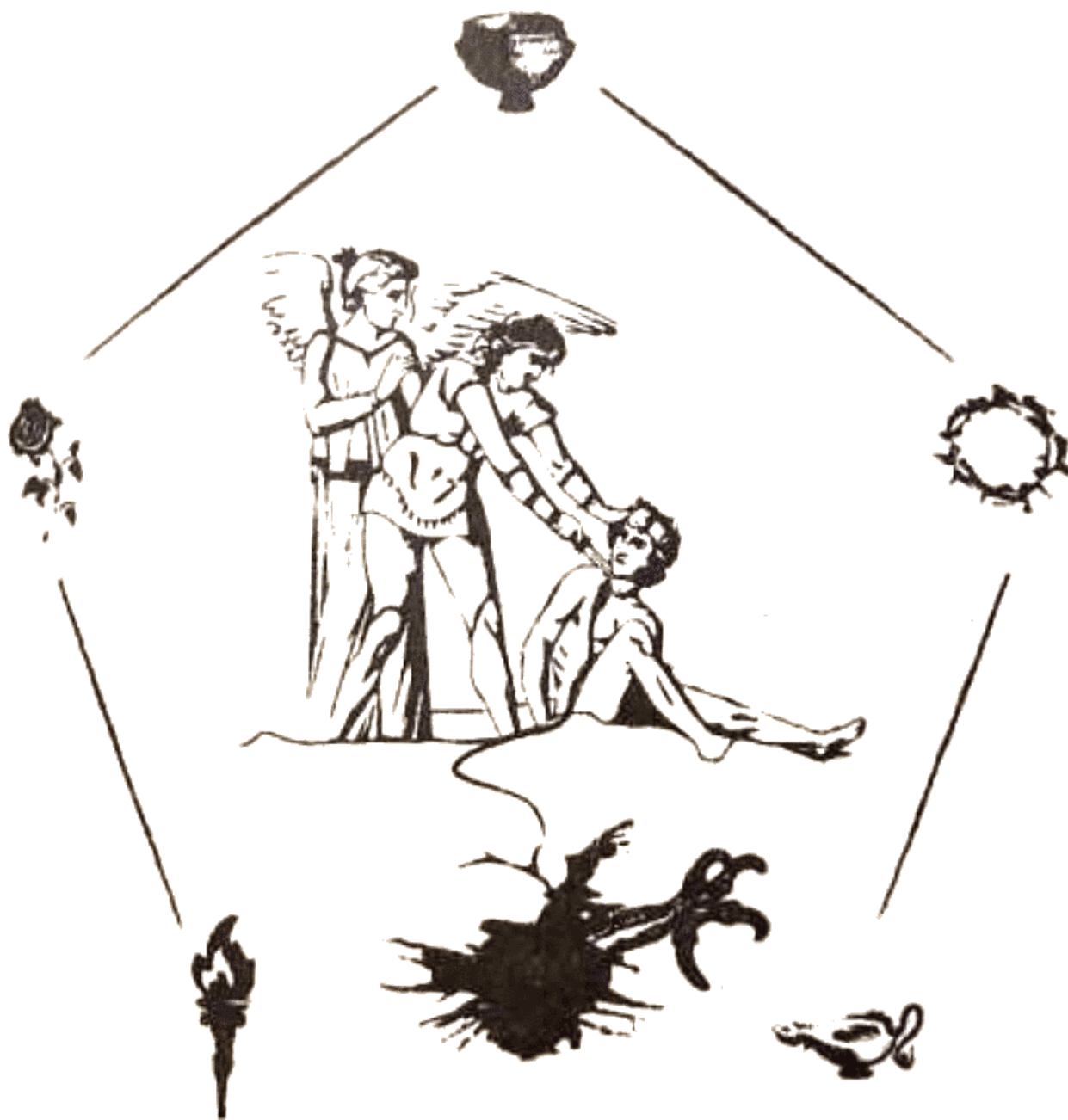
— А на Искариот ще му трябва време за подготовка, след като стигне брега — съгласи се Рун. — Вероятно е нагласил графика с изгрева на слънцето.

Бернар посочи към бликащата лава в сърцето на облака пепел.

— Трябва да е някъде там, но къде?

Елизабет бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади рисунката, която бе отмъкнала от сейфа. Сложи я на масата и я изгледа.

— Вижте това.

На рисунката бяха изобразени двама мъже, по-възрастен и по-млад, в жертвена поза. Над рамото на мъжа гледаше ангел със загрижено лице — и с пълно право. По тялото на младежа се стичаше струя кръв и капеше в черна пукнатина в долната част на листа. От пукнатината се подаваше лапа с четири хищни нокътя.

— Какво означава това? — попита Джордан.

Ерин посочи двамата мъже. По-възрастният бе с тъмна коса, младежът — с по-светла. Иначе изглеждаха почти еднакво, сякаш бяха роднини.

Тя посочи младежа, или по-скоро порасналото момче.

— Ами ако това е Томи?

Рун се наведе над рамото ѝ.

— Излиза, че кръвта му се пролива на пода, в онази черна пукнатина. — Погледът ѝ срещна неговия. — Мислиш, че Искариот го принася в жертва ли?

— И кръвта му отваря портата. По същия начин, по който вашата кръв отваря скритите врати.

— А онова нещо с ноктите, което се подава от пукнатината? — попита Джордан. — Тази работа не ми харесва.

07:26

Бернар се взираше в изпълзяващия от ямата демон. Обзе го отчаяние. Как можеха да се надяват да спрат Армагедон, ако той вече е започнал? Обърна се към пушека и пламъците. Дори не знаеха откъде да започнат.

Изрече мислите си на глас.

— Дори да си права, Ерин, това не ни казва къде се извършва жертвоприношението.

— Напротив, казва ни.

Той се вторачи в нея.

Тя посочи последователно петте символа около жертвеника — маслена лампа, факла, роза, трънен венец и купа.

— Пет символа. Знаех си, че не са просто декоративни елементи. Нищо в тази рисунка не е сложено случайно.

Бернар се вгледа в тях. Знаеше, че е права, символите бяха тормозещо познати, но не можеше да се сети откъде. Но пък, от друга

страна, той не нямаше толкова познания по стара история като д-р Грейнджър.

— Символите представят пет прочути пророчици от далечното минало — обясни тя. — Пет жени, пет древни *сибили*.

Бернар се вкопчи в ръба на масата. Ама разбира се!

— От Сикстинската капела — с трепет рече той. — Тези пет жени са изобразени там.

— Защо? — попита Джордан.

Бернар хвана с благодарност ръката на Ерин.

— Това са петте жени, предrekli раждането на Христос. Те са от различни времена и места, но всяка е предсказала идването му.

Ерин докосна всеки символ, като ги изреждаше на глас.

— Персийската сибила, еритрейската сибила, делфийската сибила, либийската сибила...

Накрая спря при символа на върха.

— Купата винаги е символизирала кумската сибила. Твърди се, че тя представлява раждането на Христос. — Тя се вгледа в брега. — Домът ѝ се намирал край Неапол. И в много стари извори, от Вергилий до Данте, се казва, че тронът ѝ пазел самите врати на Ада.

Бернар погледна хищната лапа, показваща се от пукнатината.

— Май се опитва да освободи Луцифер, Падналия.

— И по този начин възнамерява да отприщи Армагедон — каза Ерин.

Докато приближаваха брега, пепелта започна да вали върху стъклото като киша. Небето над тях бе скрито от пушека и не позволяваше на деня да покаже лицето си. Бернар трепна пред неминуемата гибел, която щеше да последва.

Джордан прочисти гърлото си и се наведе над изображението.

— Ако всичко в тази рисунка е важно, какъв е този ангел, който наднича над рамото на Юда и не прави нищо, но пък изглежда тъжен?

Бернар откъсна вниманието си от горящия бряг и отново погледна рисунката.

— Лицето ѝ — продължи Джордан. — Прилича много на жената от картината в кабинета на Искарот. Би могла да е една и съща жена. На портрета Юда я е прегърнал през раменете, сякаш са съпруг и съпруга.

Бернар и Ерин се вгледаха по-внимателно в рисунката. Кардиналът изведнъж разпозна образа и за момент се вцепени.

„Как е възможно...?“

Ерин забеляза реакцията му.

— Познавате ли я?

— Аз самият съм се срещал с нея — тихо каза той, връщайки се мислено в онази плетеница от тунели под Йерусалим, при прелестната жена, която буквално сияеше край черното езеро. Спомни си, че сърцето ѝ не биеше, но въпреки това от нея се излъчваше силна горещина в онази студена пещера. — По време на Кръстоносните походи.

Ерин го изглежда със съмнение и се намръщи.

— Как... къде сте се срещнали?

— В Йерусалим. — Бернар докосна разпятието на гърдите си. — Тя пазеше тайна, нещо скрито дълбоко под крайъгълния камък на древния град.

— Каква тайна? — попита Ерин.

— Релефно изображение. — Той кимна към скицата пред тях. — Историята на живота на Христос, разказана чрез чудесата му. История, която трябваше да разкрие оръжие, способно да унищожи всяко зло. Търсех го, но платих огромна цена.

Писъците на умиращите жители на града отново изпълниха ушите му.

— Какво стана? — сякаш някъде отдалеч попита Ерин.

— Тя ме намери за недостоеен. Унищожи най-важната част преди да успея да я видя.

— Но коя е тя? — попита Джордан. — Ако я е имало по времето на Кръстоносните походи и после през Ренесанса с Юда, трябва да е безсмъртна. Това означава ли, че е стригой? Или някой като Юда или момчето?

— Нито едното, нито другото — осъзна на глас Бернар и посочи нарисуваните над раменете ѝ криле. — Мисля, че тя е ангел.

Погледна Ерин и очите му се напълниха със сълзи.

„И ме намери за недостоеен.“

44.

20 декември, 07:38

Недалеч от италианския бряг

Катерът се носеше към брега. Следвайки съвета на Ерин, бяха начертали курс на северозапад от Неапол, към един тъмен залив в Тиренско море, в сянката на вулканичния конус, където се намираше домът на кумската сибила.

Черните вълни кипяха покрай корпуса и пепелта шибаше лицето на Рун. Не миришеше на кръв, а само на желязо, сгурия и сяра. Когато я изтри от челото си, пръстите му се покриха с песъчинки.

Трусовете бяха спрели, но изригването продължаваше, изхвърляше пушек и пепел и запращаше струи огнена лава в мрака. Ерин им беше казала, че тази калдера се намира в центъра на по-голям супервулкан на име Кампи Флегреи, и ги предупреди, че ако този малък фитил подпали чудовищния магмен кладенец отдолу, по-голямата част от Европа ще бъде обречена.

С колко време разполагаха?

Вдигна поглед към небето в търсене на отговор — и не намери. Слънцето изгряваше, но под покривалото на вулкана си оставаше безлунна нощ. Светлините на катера прорязваха черния сняг.

Вътре в кабината Ерин и Джордан бяха покрили носовете и устите си с накъсани ивици плат, подобно на някакви крадци в безкрайна нощ, за да се предпазят от пепелта.

Джордан извика и посочи.

— Наляво. Онова там на плажа не е ли хеликоптер?

Рун видя, че той е прав, и леко се подразни, че войникът го е забелязал пръв. С по-острото си зрение различи уникалната форма и опознавателните знаци, които отговаряха на формата и знаците на машината, която ги бе атакувала.

— Хеликоптерът на Искарот! — потвърди той.

Кристиан насочи катера към него и освети корпуса му с лъчите на прожекторите.

В отговор по тях откриха огън. Куршумите улучиха един прожектор и засвистяха през носа. Джордан и Ерин се снишиха. Кристиан даде газ, сякаш се канеше да вземе хеликоптера на таран.

— Дръжте се! — извика младият сангвинист.

Вместо това Рун отстъпи от вратата и тръгна към носа. Чу как подводните криле заораха в пясък и камъни — и катерът рязко спря. Отхвърлен напред, Рун скочи високо, като използва инерцията да прелети над носа и останалата тясна ивица вода. Приземи се плавно на мекия пясък до хеликоптера. Забеляза движение в сенките и се хвърли натам. Стрелецът носеше кожен пилотски костюм и имаше кучешките зъби на стригой.

Рун замахна със своя карамбит към гърлото на звяра и благословената стомана разсече плътта до кост. Пилотът рухна на колене, после по очи. Тъмно петно се разпълзя по пясъка, докато черната кръв се мъчеше да изкипи светостта от прокълнатото тяло, отнемайки и живота със себе си.

Рун бързо претърси покрития с пепел плаж и махна на останалите да слязат.

Когато те се събраха около него, Рун вдигна поглед от трупа към тъмното небе. Денят се беше превърнал в нощ и всякакви създания можеха да бродят необезпокоявани наоколо.

Джордан вдигна нещо проблясващо в черната пепел.

— Една от пеперудите на Искарот. — Той насочи лъча на фенерчето си към други ярки точки, които проблеснаха на светлината като пръснати в прахта изумруди. — Тази в ръката ми изглежда невредима. Обзалагам се, че предавките и часовниковият механизъм не са издържали на цялата тази пепел.

— Въпреки това внимавайте къде стъпвате — предупреди Ерин другарите си. — Сигурно още са пълни с отровна кръв.

Основателно предупреждение.

Кристиан оглеждаше земята особено предпазливо.

Рун отиде при него.

— Как си?

Кристиан нервно облиза устни.

— По-добре. Малко вино, малко свеж въздух... — Той махна сардонично към черния снеговалеж. — Кой не би се почувствал силен като вол?

Рун го изглежда преценяващо.

Кристиан се поизправи и го погледна сериозно.

— Справям се... добре.

Рун определено нямаше забележки за начина, по който се бе справил с кораба — беше ги докарал до брега за по-малко от двайсет минути.

Зад тях Бернар претърсваше плажа, вероятно не толкова за информация за Искарот, колкото за подкрепленията, които беше извикал. Екипът не можеше да очаква кой знае каква непосредствена помощ, при това само от сангвинистите в района на Неапол. Рим беше твърде далеч, за да стигнат навреме.

Ерин извика с приглушен от маската глас. Двамата с Джордан бяха приближили скалите.

— Следи! Намерихме следи в пясъка!

Бернар отиде при тях, следван от Кристиан и Рун.

Тя посочи и Джордан освети с фенерчето си. Макар и покрити с пепел, пресните следи се виждаха ясно върху мекия пясък. Ерин вдигна глава. Лицето ѝ лъщеше от пот. Тук самият въздух сякаш гореше.

— Май са продължили към онези канари.

Рун кимна и тръгна пръв. Намери път между камъните и стигна отвора на малък тунел в отвесната скала. Въпреки пепелта, която изпълваше въздуха и запушваше носа му, успя да долови миризмата на жупел от тунела.

Джордан вдигна фенерчето си и лъчът му освети дълго гърло в черна скала, покрита с жълти серни жилки.

— Този тунел минава под вулканичния хълм — каза Ерин. — Сигурно води към руините на Куме и трона на сибилата на североизток.

„И към портите на Ада под него.“

Бернар докосна рамото на Кристиан.

— Оставаш тук с Ерин и Джордан. Чакай пристигането на онези, които повиках. Щом дойдат, тръгнете след нас. — Поряза пръста си. — Оставям ви кървава диря.

Ерин пристъпи напред.

— Съгласна съм, че Кристиан трябва да остане, за да поведе другите, но аз идвам с вас. Зная за сибилата и за местната история най-

много от всички ви. Това знание може да ви е нужно в лабиринта долу.

Джордан кимна.

— Права е. Аз също идвам.

Бернар отстъпи доста лесно. На Рун му се искаше да възрази по-настоятелно, но той също знаеше колко безсмислено е да спори с Ерин.

Влязоха в тунела, като оставиха Кристиан да им пази гърба и да очаква подкрепленията.

Рун водеше, следван от Бернар. Забеляза как Джордан държи Ерин в безопасност пред себе си. Тук нямаше пепел и двамата свалиха маските си, за да дишат по-лесно, но лицата им бяха мокри от солена пот.

Рун продължи напред. Не се нуждаеше от светлина. На всяко разклонение душеше въздуха. Острото му обоняние долавяше и други миризми през вонята на сяр — на пот, на познат парфюм, на афършейв. Дирята го водеше в мрака сигурно, сякаш имаше карта.

Проходите се виеха и разклоняваха. Раменете му остъргваха стените, но той не забавяше крачка. Бернар го следваше по петите или вървеше до него, когато можеше. Явно кардиналът също наддушваше следата, като на свой ред оставяше диря с капки кръв.

Рун изключи тази алена следа, като в същото време се опитваше да не слуша уплашеното туптене на сърцето на Ерин. Въпреки страха си тя продължаваше напред, непоколебима в решимостта си. Сърцето на Джордан също препускаше, но Рун знаеше, че войникът се страхува повече за нейната безопасност, отколкото за своята.

Лъчите на фенерчетата им осветяваха от време на време пътя. Докато навлизаха все по-дълбоко, Рун забеляза черни пипала да се вият по тавана, подобно на димни лози. Колкото повече напредваха, толкова по-дебели ставаха те и сякаш се надигаха от дълбините под тях.

Рун подуши едно от тези пипала и се закашля. Вонеше на сяр, но също и на гниеща плът, на поквара, на мрака на древна крипта.

Двамата с Бернар се спогледаха разтревожени.

Изведнъж Бернар рязко обърна глава напред.

Разсеян, с притъпени от черния дим сетива, Рун едва не го пропусна. Шум от боси крака, шумолене на плат — и в следващия миг им се нахвърлиха, а в мрака проблеснаха остриета.

Стригои.

Капан.

Рун и Бернар посрещнаха внезапната атака със сребро и бързина, със синхронизирани и мълниеносни движения. Бяха се сражавали рамо до рамо много пъти през дългия си живот. Повалиха първите двама с лекота, но от тунелите пред тях прииждаха много други и изпълваха мрака с проклетия и свирепото съскане.

За щастие тунелите бяха тесни и това ограничаваше броя на противниците, които можеха да ги нападнат едновременно. Глутницата като че ли целеше повече да ги задържи и изтощи. Може би убиването на сангвинистите не беше необходимо, за да може Искарриот да постигне победа. Достатъчно бе само да ги забави, за да си осигури достатъчно време да изпълни задачата си.

А това даваше надежда на Рун.

Щом Искарриот беше изпратил тези зверове да ги забавят, значи за това забавяне имаше причини.

„Може би не сме закъснели.“

Рун стисна зъби и продължи да се бие.

Зад тях проехтяха изстрели. Бърз поглед показва, че още стригои са им излезли в гръб. Или ги бяха пропуснали, или бяха намерили обиколен път през лабиринта. Картечният пистолет на Джордан направи на решето първите. Ерин също беше извадила пистолет и стреляше над рамото на войника.

— Помогни им — каза Бернар. — Аз ще удържа фронта.

„Но за колко време?“

Рун се обърна и се включи в битката отзад. Тримата заработиха като ефективен екип. Ерин забавяше противника с точни изстрели в коленете и краката. Джордан пръскаше глави. Рун поваляше всичко, което приближеше твърде много.

Удържаха позицията си, но времето течеше.

А целта на Искарриот несъмнено бе точно такава.

Изведнъж сред масата стригои се появиха фигури с черни раса, които започнаха да посичат противниците със сребърните си мечове.

Сангвинисткото подкрепление.

Кристиан ги водеше със саби в двете ръце. Разчисти си път през останалите стригои и стигна до тях. Джордан го тупна радостно по рамото.

Още сангвинисти се завтекоха покрай тях да помогнат на Бернар.

Рун ги последва.

Бернар посочи към лабиринта.

— Разпръснете се. Разчистете фланговете!

Рун удвои усилията си, като посичаше противниците и си пробиваше път напред. Тунелът се разшири и излезе при подземна река, мост и осветена от факли зала от другата страна.

Рун и Бернар изблъскаха останалите стригои през ръба в кипящата вода и реката ги отнесе. Подкрепленията се събраха зад групата, прикривайки тила им.

Ерин отиде при Рун и посочи през серните изпарения на реката. В далечината се движеха смътни фигури, но ясно личеше, че се извършва жертвоприношение.

— По-бързо!

Екипът се втурна по хлъзгавите камъни на извития мост.

Веднага щом Рун стъпи на другия бряг, самият въздух сякаш се промени и стана студен като в гробница посред зима. Дъхът на Ерин и Джордан излизаше на пара. Но много по-смразяваща беше ужасната гледка, която ги очакваше.

В центъра на залата имаше черен камък, върху който лежеше бледа фигура, прикована на място от въжета. Черната мъгла обвиваше напълно фигурата, виеше се около нея, издигаше се до тавана и продължаваше до всеки тунел, пращайки пипала, търсейки открито пространство.

Вонеше на смърт и разложение.

Искарриот стоеше очертан на този ужасен фон с ликуващо изражение.

Зад олтара имаше жена, увиснала до стената. Тъмната ѝ кожа блестеше, очите ѝ сякаш светеха със собствена светлина.

— Това е тя! — каза Бернар и се вкопчи в ръкава на Рун.

Той обаче не му обърна внимание: гледаше последната фигура в мрачната сцена.

Отдясно Елизабета лежеше на пода в локва черна кръв, която обаче май не беше нейна. И се бореше под половин дузина стригои. Около нея лежаха други, вече мъртви. Шепа пеперуди пърхаха безпомощно по пода със заскрежени от студа криле.

Погледът ѝ срещна неговия. Очите ѝ бяха изпълнени с ужас — но не за собствения ѝ живот.

— Спаси момчето!

07:52

Джордан застана до Ерин и бързо прецени положението.

В този момент на безсилие още стригои изскочиха от най-близките тунели от двете страни. Бернар пое онези отляво, а Рун се втурна надясно.

Джордан блъсна Ерин напред, далеч от нападателите.

Насочи се към единствената друга заплаха в залата.

Вдигна картения си пистолет и се втурна към фигурата в сивия костюм. Искариот се обърна. Джордан си спести остроумните забележки и изстреля три откоса в гърдите му, като се целеше в сърцето.

Искариот падна по гръб на пода, яркочервената му кръв се просмука през бялата риза и костюма и потече върху камъка.

— Бях ти длъжник, копеле — промърмори Джордан, като разтъркваше собствените си гърди.

Продължи да държи оръжието си насочено към мъжа. Искариот беше безсмъртен и най-вероятно щеше да се възстанови, но колко време щеше да му е нужно? На момчето му трябваше известно време, за да си възвърне силите. Джордан се надяваше същото да се отнася и за кучия син, но въпреки това остана нащрек. Струя алена кръв течеше по камъка и като че ли се насочваше към черния вихър.

Замръзна, преди да го стигне.

Ерин пристъпи напред към момчето.

Джордан я хвана за ръката и я спря.

— Чакай малко.

Тя го погледна.

— Мислиш, че е отровно ли?

— Мисля, че е нещо много повече — каза той. — Аз ще ида.

Докато приближаваше, усети как постоянното парене в рамото му отслабва. С всяка крачка краката му ставаха все по-тежки. Сякаш нещото, бълващо отдолу, можеше да угаси огъня в него — и да изсмуче всичките му сили. Внезапно го прониза болка в гърдите и пръстите му посегнаха към мястото, където беше прострелян. Погледна надолу, очаквайки да види кръв.

— Джордан?
— Не мога...
Рухна на колене.

07:53

Рун чу изстрелите и видя Искариот да пада, изваден за момента от строя. Зад него Бернар се биеше при отвора на тунела, като удържаше нападащите стригои. Рун скочи към онези, които държаха в плен Елизабета. Докато летеше, посегна надолу, откъсна двама от нападателите ѝ и ги запрати към устремилата се към него глутница.

Приземи се, размазвайки механични пеперуди. Творенията бяха станали странно безсилни поради студа.

Втурна се към глутницата и оръжието му проблесна зловещо.

Нападателите му изпопадаха, кръвта им се плисна върху камъните.

Деряха го нокти, зъби се мъчеха да се доберат до него, но Рун продължи да се бие и отблъсна противниците обратно в тунелите. Накрая те сякаш изгубиха желание да се бият и побягнаха в мрака.

Рун се възползва от затишието и бързо се обърна. Елизабета се бореше с четиримата останали противници, гърчеше се като уловена лъвица и кървеше от стотици рани, също като нападателите ѝ.

За момента бяха в патово положение.

Рун се хвърли напред.

45.

20 декември, 07:54

Куме, Италия

Ерин издърпа Джордан от студения стълб черен дим. Силите му се върнаха достатъчно, за да се изправи, но продължи да разтрива гърдите си. Да не би да се напрягаше прекалено много след неотдавнашното изпитание? Заля я вълна на облекчение, когато усети, че потните му ръце се стоплят в нейните.

— Не можете да приближите повече — изрече глас зад облака.

Гласът идваше от прикованата за стената жена. Тя беше облечена в проста бяла дреха и кожени сандали и изглеждаше така, сякаш е слязла от някаква рисунка върху древногръцка ваза.

Ерин заобиколи черния облак, за да разгледа по-добре лицето ѝ. Нямаше грешка — това бе жената от рисунката, от маслената картина на Искарот и най-вероятно жената, която Бернар беше видял в Йерусалим. Беше завързана за халка в каменната стена и несъмнено бе пленничка.

Но какво беше тя?

Мислите ѝ бяха прекъснати, когато Рун запрати един стригой високо във въздуха към мъглата над жертвеника. Щом звярът попадна в облака, от гърлото му се изтръгна ужасяващ писък. Тялото моментално замръзна в поза на агония. За момент на Ерин ѝ се стори, че вижда как мъгливият мрак експлодира от устните и ноздрите му, за да се влее в чернотата над Томи. Спомни си рисунките на Елизабет в страховития ѝ дневник, как беше описала същата димна същност, свързана с всички стригои.

После тялото се блъсна в отсрещната стена и се пръсна като китайски порцелан.

Ужасена, Ерин отстъпи крачка назад.

„Как можем да спасим момчето? Живо ли е изобщо то?“

— Аз мога да стигна до него — каза жената, сякаш бе прочела мислите ѝ.

Ерин впери поглед в нея.

Тя вдигна вързаните си ръце.

— Освободи ме.

Ерин погледна Джордан.

Той сви рамене, като продължи да държи оръжието си насочено към битката в другия край. Рун се сражаваше рамо до рамо с Бернар и Елизабет срещу последните стригои.

— В този момент всеки враг на Искарот е мой приятел — каза той.

Въпреки това Ерин се поколеба, когато си спомни картината с Искарот, който я беше прегърнал и я гледаше влюбено.

— Някой трябва да влезе там и да спаси момчето — напомни й Джордан.

Ерин кимна, забърза и срязва с ножа на Джордан дебелото въже, с което бяха вързани ръцете на жената. Джордан продължаваше да ги прикрива.

Жената погледна Ерин, докато тя работеше. В очите й блестеше спокойствие сред цялата касапница.

Ерин преглътна. Знаеше кого освобождава, но искаше да чуе потвърждение.

— Ти си кумската сибила.

Жената кимна.

— Това е едно от многото имена, които имах през вековете. За момента предпочитам Арела.

— И ще помогнеш на момчето? — Ерин хвърли поглед към слабата фигура върху камъка.

— Трябва... както помогнах на едно друго момче преди много години.

Ръцете на Арела най-сетне се освободиха и тя събра длани като в молитва. Показалците почти докосваха лицето й.

Джордан и Ерин се дръпнаха, когато усетиха как нещо се натрупва в нея.

Внезапно от тялото на сибилата засия златна светлина, която ги накара да отстъпят още повече. Светлината докосна Ерин и я стопли до костите, подобно на топлината на лятното слънце, ухаеща на трева и детелина. Ерин се потопи в нея. Изпълни я радост, която й напомни за момента, когато Кървавото евангелие се превърна от прост блок олово в том, съдържащ думите на Христос.

Изведнъж откри думата, която описваше състоянието ѝ.

Святост.

Намираше се в присъствието на истинска святост.

Джордан до нея се усмихна, несъмнено изпитващ същото. За момент наред битката се възцари покой. Ерин се облегна на Джордан, споделяйки с него топлина, сила и любов.

— Можем ли да помогнем с нещо? — попита тя.

Погледът на сибилата се спря върху нея.

— Не. Нито вие, нито свещениците могат да спасят момчето. Единствено аз мога.

Жената — Арела — се отдели от стената и тръгна към издигащия се стълб студен мрак. Малкото черни филизи по краищата изчезнаха, изгорени от приближаващото ѝ сияние. Други се загърчиха и се прибраха в облака, сякаш уплашени от докосването ѝ.

А после тя влезе в самия облак и светлината ѝ засия още по-ярко, прогонвайки виещия се около нея мрак. Светлината се понесе нагоре от двете ѝ страни, разпръсна чернотата и образува позната форма.

Ерин си спомни рисунката от сейфа.

„Криле.“

Как беше възможно да има подобно създание на земята?

Осъзна, че ѝ е много по-лесно да повярва в съществуването на стригои, на нечистото въплътено зло, отколкото да приеме наличието на добро. Но не можеше да отрече онова, което виждаше с очите си.

Арела пристъпи към жертвеника и момчето на него.

Мракът се спусна около нея, сякаш се мъчеше да разкъса светлината ѝ.

— Не... Арела... не... — разнесе се вик от другата страна.

Искариот се изправи, целият окървавен. Отстъпи към тунела зад него и изчезна.

Джордан понечи да се втурне след него, но Ерин го хвана за ръката. Искаше го до себе си.

— Той знае, че е изгубил, но момчето може да има нужда от нас.

Джордан се намръщи безсилно, но кимна и насочи оръжието си към отвора на тунела.

Арела коленичи на грубия под. Крилете ѝ се свиха, образувайки около момчето защитен покров.

Томи лежеше по гръб, притиснат от тежка мрежа. Кожата му бе като от восък, сивкава, сякаш вече беше мъртъв.

„Закъсняхме.“

Гърлото на Ерин се стегна.

Сибилата докосна бледото лице на момчето и под пръстите ѝ се появи цвят, който се разпълзя по лицето, обещавайки поне някаква надежда.

Арела вдигна главата на Томи от камъка, като го подхвана за врата, и се видя остра сребърна пластина, която пронизваше бледото гърло. От раната течеше кръв. Другата ѝ ръка отметна края на мрежата, който май вече беше освободен. После тя внимателно подхвана момчето, за да го вдигне.

Мракът обаче нямаше намерение да позволи на жертвата си да се измъкне толкова лесно. Докато Арела се изправяше, чернотата се събра в клещи, които се забиха дълбоко в светлината ѝ, като разкъсваха и деряха.

Арела изпъшка и падна на едно коляно.

Гърбът на дрехата ѝ се разкъса и по раменете ѝ се видяха черни драскотини.

Ерин посегна да ѝ помогне, но ръцете ѝ се отпуснаха сами и тя разбра, че не може да направи нищо.

Арела се изправи с мъка, понесла момчето на ръце. Златната ѝ светлина вече бе по-слаба, проядена по краищата като оръфана дантела. Арела се присви срещу черната буря, която ставаше все по-свирепа около нея. Облакът се затвори, като се мъчеше да удави сиянието ѝ, да го разкъса.

Арела с мъка направи крачка, после още една.

И сякаш съсредоточи последните остатъци от светлината около момчето, оставяйки себе си беззащитна.

Направи още една крачка — и най-сетне се изтръгна от мрака и падна на колене, като държеше момчето в скута си. Дрехата ѝ бе станала на парцали, кожата ѝ бе покрита с тъмни петна и драскотини, черната ѝ коса бе станала призрачно бяла.

Ерин се втурна към нея, грабна Томи за подмишниците и извлече отпуснатото му тяло по-далеч от мрака.

Джордан хвана Арела и направи същото.

— Трябва да ги махнем оттук — каза Ерин. — Колкото се може по-далеч от това ужасно място.

Междувременно битката в залата беше приключила.

Оцелелите стригои като че ли бяха избягали след измъкването на Искарриот.

Рун и Бернар дойдоха при Ерин, но графинята ги изпревари.

— Сърцето му — каза Елизабет и ги погледна с уплаха. — Отслабва.

Рун кимна, сякаш чуваше същото.

— Не може да се излекува, докато това продължава да е в него — каза Елизабет.

И преди някой да успее да реагира, графинята хвана металното парче, извади го от гърлото на момчето и го запрати през залата. От раната на Томи продължаваше да тече кръв.

— Защо не се възстановява? — попита Ерин.

Обърнаха се към захвърленото острие.

От мрака на съседния тунел се появи някой.

Искарриот. Изглежда ги с ледена ярост.

После погледна лежащата Арела, вдигна пластината от пода и в бързината се поряза.

От раната на пръста му вместо кръв захапах златни капки светлина.

Той отстъпи назад и ахна изумено.

Джордан стреля по него и куршумите му вдигнаха искри от камъните.

Рун се втурна напред със скорост, на която бе способен единствено сангвинист. Карамбитът му проблесна на светлината на факлите.

В следващия миг Искарриот бе сграбчен и запратен обратно в тунела.

А вместо него срещу Рун се изправи друг.

08:06

Рун рязко спря, смразен от шок и изумление. Впери поглед в монаха, в познатото кафяво расо, в броеницата, в очилатото лице, което завинаги си бе останало момчешко.

— Брат Леополд?

„Завърнал се от мъртвите!“

Леополд вдигна меча си. На лицето му бе изписана сурова решимост.

Рун го зяпна. Умът му се опита да обясни действията на Леополд, факта, че все още е жив. Хиляди обяснения преминаха през главата му, но Рун знаеше, че всички те са неверни. Трябваше да се изправи пред суровата истина.

Пред него стоеше сангвинистът предател, от самото начало бил в съюз с Искарот.

Колко жертви тежаха на съвестта на този, когото бе наричал приятел?

Лица и имена проблеснаха във вцепенения му ум. Всички онези, които беше оплакал. Други, които почти не познаваше. Помисли си за машиниста на влака и колегата му.

Но едно име разпали най-силно яростта в него.

— Надя умря заради теб.

Леополд прояви благоприличието да го погледне с болка, но въпреки това намери оправдание.

— Във всяка война има жертви. Тя разбираше това по-добре от теб и мен и го беше приела.

Рун не можеше да търпи подобни изтъркани фрази.

— Кога започна да предаваш ордена? От колко време си предател?

— *Винаги* съм служил на по-висша цел. Преди да се закълна като сангвинист, преди да изпия първата си чаша Христова кръв, аз вече бях насочен по този път от Дамнатус. Да му помогна да върне Христос на земята.

Рун се намръщи. Как бе възможно това? Защо Леополд не беше изгорял като другите стригои, опитващи се да измамят ордена, полагайки фалшиви клетви?

Откри отговора във всеотдайността, която блестеше в очите на Леополд.

Леополд не се беше заклел лъжливо. Той с цялото си сърце *вярваше*, че служи на Христос.

— Оплакахме те — каза Рун. — Погребахме броеницата ти с почести в Светилището, сякаш си паднал в служба Нему.

— Аз *наистина* Му служа — твърдо рече Леополд. — Ако не го правех, защо осветеното вино ме благословява дори и сега?

Рун се поколеба. „Наистина ли всеотдайността на Леополд е толкова пълна?“

— Трябва да разбереш истината в думите ми — каза Леополд. — Можеш да се присъединиш към нас. Той ще те приеме.

Рун не можеше да повярва на ушите си.

— Искаш да напусна Църквата и да се присъединя към този предател на Христос? Към човека, обединил силите си със стригои?

— Нима вие не сте сторили същото? — Леополд посочи Елизабет. — Сърцето трябва да следва онова, за което знае, че е право.

Рун беше зашеметен — а коварният Леополд целеше точно това.

Хвърли се към Рун бързо, свиреп, с насочен напред меч.

Рун се извъртя в последния момент — инстинктите му се задействаха по-бързо от ума му. Мечът на Леополд го улучи отстрани, разряза бронята и стигна до ребрата му. Рун реагира също така необмислено и замахна с карамбита си.

Леополд залитна назад и изпусна меча. Хвана се за гърлото и между пръстите му бликна кръв. Той падна на колене и очилата му отлетяха. Очите му обаче останаха насочени към Рун — и в тях блестеше не гняв, не мъка, а единствено всеотдайност.

46.

20 декември, 08:09

Куме, Италия

С ръка на гърлото и сълзи в очите Ерин гледаше как тялото на Леополд се свлича на земята. Помнеше така внимателния мъж, бръчките от четене около очите му, хапливата му самоирония. Спомни си как се събужда в тунелите под Рим, сигурна, че с нея е свършено, когато той я хвана за ръката и използва медицинските си умения, за да я върне към живот.

Този човек я беше спасил.

А в същото време тайните му бяха убили толкова много други.

Внезапно земята се разтърси, сякаш някакъв гигантски юмрук се бе стоварил в пода под краката им. Черният облак около жертвеника се завихри и замята. От всички тунели отекна грохот на разцепващи се скали и падащи камъни.

— Време е да се изнасяме! — извика Джордан.

Затичаха към моста. Ерин помагаше на Елизабет с Томи. Рун водеше, а Бернар и Джордан го следваха, понесли Арела. Земята продължи да се тресе. В арката над реката се появи пукнатина, а водата плисна още по-високо от каменното си корито.

— По-бързо! — извика Ерин.

Спринтираха. Елизабет бързо я изпревари, макар да носеше момчето, прелетя през моста, като задмина дори Рун. Стигнаха до неколцината сангвинисти, които пазеха тунелите към повърхността. Кристиан ги чакаше там.

Ерин се затича още по-бързо и сякаш се блъсна в стена от сярна жега, която я изгори след студа в залата. Страхуваше се от хлъзгавите камъни, но не забави крачка, особено когато част от моста се отчупи и падна във врящата река. Под краката ѝ плъзнаха още пукнатини.

Внезапно силен трус я просна по корем. Точно пред пръстите ѝ последната част от моста се отчупи и падна в реката. Ерин погледна непреодолимата пропаст. Отдолу се вдигаше облак пара.

Изведнъж Рун прелетя през облака като някакъв черен гарван. Стъпи до нея, изправи я, после я пое на ръце и скочи напред. Падна от другата страна, като пое удара с рамото си и се претърколи.

„Джордан...“

Бернар скочи над реката със сибилата на ръце. Джордан се носеше във въздуха до тях. Двамата се приземиха на крака, макар че Джордан едва не изгуби равновесие.

Зад тях целият мост се натроши на парчета и се срина в реката.

Жега и пара оцавиха кожата на Ерин и изгориха дробовете ѝ.

— Не спирайте! — нареди Бернар.

Втурнаха се обратно през лабиринта. Трусовете продължаваха. Ерин си представи бушуващия отдолу мрак. Защо този ужас не спираше?

Нима бяха закъснели?

Нима портите на Ада продължаваха да се отварят?

08:15

Рун тичаше до Елизабета, която носеше на ръце Томи, предсказания Първи ангел. Спомни си как тя му извика, когато влязоха в студената зала.

Спаси момчето!

От мъката в гласа ѝ бе разбрал, че не само пророчеството подхранва нуждата ѝ да защити Томи. Тя го притискаше към гърдите си, стиснала тревожно устни. Сърцето на момчето продължаваше да бие слабо, но решително. Рун следеше всяка нейна крачка, готов да я подхване, ако залитне. Кръв течеше от стотици драскотини по тялото ѝ, но тя сякаш черпеше сили от някакъв много по-дълбок извор, отколкото имаше един стригой.

Изворът на майка, решена да спаси детето си на всяка цена.

Ерин и Джордан тичаха след тях, следвани от кардинала, който носеше тъмнокожата жена. Рун си спомни златната светлина, която струеше от нея, спомни си убеждението на Бернар, че тя е ангел. Въпреки това тя несъмнено познаваше Искарיות и бе имала някаква връзка с него. Но защо му е било нужно на един ангел да търси Предателя на Христос?

Кой изобщо би се обърнал към него?

Рун впери поглед в кръвта по ръкава си.

Кръвта на Леополд.

Толкова много неща си оставаха неизвестни!

Най-сетне стигнаха края на тунела и се измъкнаха през канарите на плажа. Небето си оставаше черно и скриваше слънцето. Той погледна Елизабета. Засега тя бе в безопасност от светлината на деня, но накрая рухна на колене с момчето. Изгрялото слънце несъмнено ѝ се отразяваше и изсмукваше дори нейната огромна сила.

Рун отново погледна небето. Пушекът достигаше до хоризонта. Каквото и да бе задействал Искарот, извеждането на Първия ангел от храма не го беше спряло.

Бернар, който изглеждаше не по-малко разтревожен, дойде при тях и положи жената на пясъка. Тя не отвори очи, но едната ѝ ръка се вдигна немошно към лицето ѝ, сякаш да махне паяжини.

Още беше жива.

Елизабета внимателно остави момчето до себе си, като положи главата му на пясъка и огледа раната на гърлото. От нея продължаваше да тече кръв, макар и не така силно. Но дали това се дължеше на възстановяването му, или просто животът му изтичаше?

Елизабета хвана ръката му. Рун не се съмняваше, че би убила всеки, който се опита да посегне на момчето. Спомни си с какво ожесточение пазеше собствените си деца дори когато убиваше децата на другите. Верността ѝ бе необяснима за него.

Вятърът развя наметалото ѝ и мътен слънчев лъч падна на бузата ѝ. Рун се втурна към нея, но кожата ѝ не се запали. Явно във въздуха имаше достатъчно пепел, която да позволява на един стригой да върви под това страховито небе.

Представи си как облакът пепел обикаля земята и събужда ужаси, отдавна заспали в крипти, гробове и други места, до които не достигат слънчеви лъчи.

Елизабета също усети промяната и вдигна лице към сивото небе. Макар и скрита от пепелта, това бе първата дневна светлина, която виждаше от векове. Продължи да я гледа един дълъг момент, след което пак насочи вниманието си към раненото момче на пясъка.

Бернар застана от другата страна на Томи, свали горната си дреха и разкопча окървавената си риза над скритата отдолу броня. Дръпна

ципа на херметично затворен джоб над сърцето си и извади от него подвързана в кожа книга.

Рун го зяпна невярващо.

Кардиналът държеше в ръцете си Кървавото евангелие.

08:21

Щом видя евангелието в ръцете на Бернар, Ерин коленичи до главата на момчето. Усети как вековете на пророчеството тежат върху бледото му чело. Все още детски меката му коса беше посипана с пепел; още люспи падаха по бузите и устните му. Тя ги избърса, оставяйки по кожата му петна с цвета на ръжда.

Той не реагира на докосването ѝ. Дишането му бе прекалено бавно.

Кристиан клекна до нея.

— Какво му е? — попита тя. — В Стокхолм се възстанови много по-бързо. Защо не оздравява сега?

— Не зная — тихо прошепна Батори и я погледна. Мъката в очите ѝ изненада Ерин. — Но Искарот каза, че с онова острие можел да убива ангели. И в момента чувам как младото му сърце продължава да утихва. Сигурно е нещо свързано с ножа.

Графинята махна няколко кичура от челото на момчето.

Бернар се отпусна на коляно.

— Ще сложа евангелието в ръцете на Томи — каза той. — Може би неговата милост ще го спаси.

Батори го изгледа намръщено.

— На поредната свещена книга ли се уповаваш, свещенико? Нима другата ни послужи?

Въпреки това не се възпротиви, докато Бернар поставяше ръцете на момчето на гърдите му. Дори тя знаеше, че всяка надежда е по-добра от никаква.

Бернар благоговейно постави книгата в ръцете му. Когато тя докосна кожата му, корицата засия за момент в златна светлина, след което угасна.

Клепачите на Томи трепнаха и се повдигнаха.

— Мамо...?

Графинята се наведе над него и една сълза се отрони от окото ѝ и падна върху бузата на Томи.

— Аз съм Елизабет, храброто ми момче — рече тя. — Свободни сме.

— Отвори книгата, синко — подкани го Бернар. — И спаси света.

Пророчеството отекна в Ерин.

„Тримата от пророчеството трябва да занесат книгата при Първия ангел за неговата благословия...“

Тя местеше поглед от Рун към Джордан и Батори.

Томи се помъчи да седне, за да изпълни ролята си.

Батори му помогна да се надигне и подпря внимателно слабия му гръб.

Томи остави книгата в скута си и я отвори на първата страница. Наведе се немощно напред и се помъчи да разчете думите на старогръцки.

— Какво пише? — попита дрезгаво.

Ерин изрече думите по памет:

— „Предстои голяма война на Небето. За да победят силите на доброто, от това евангелие, написано със собствената ми кръв, трябва да се изкове оръжие. Тримата от пророчеството трябва да занесат книгата при Първия ангел за неговата благословия. Само така те могат да осигурят спасението на света.“

Гледаха и чакаха, а върху отворените страници се сипеше пепел.

Не се случи нищо.

Томи погледна затъмненото небе, после неспокойното море с цвят на олово.

— Какво друго се очаква от мен? — попита той. Гласът му прозвуча неуверено и отчаяно.

— Ти си Първият ангел — тихо каза Рун. — И ти е писано да благословиш тази книга.

Томи примигна, за да махне пепелта от дългите си мигли, и го изгледа със съмнение. После се обърна към единствения човек, на когото като че ли имаше доверие.

Към Батори.

Графинята избърса кръвта от гърлото му. Раната все още си беше там. На лицето ѝ се изписа тревога и тя отчаяно се вкопчи в надеждата.

— Може и да е така.

— Не съм никакъв ангел — намръщи се Томи. — Ангели няма.

Батори му се ухили, показвайки острите върхове на кучешките си зъби.

— Щом има чудовища, защо да няма ангели?

Томи въздъхна и леко завъртя очи — не с насмешка, а от слабост. Беше на път отново да изгуби съзнание.

Батори сложи длан на бузата му.

— Независимо дали вярваш, или не, нищо не ти пречи да изпълниш желанието им и да благословиш проклетата книга, нали?

Бернар го сграбчи за рамото.

— Моля те, опитай.

Томи примирено поклати глава и вдигна ръка над отвореното евангелие. Ръката му се разтрепери дори от това слабо усилие.

— Благославям... тази книга.

Отново зачакаха; пепелта продължаваше да се сипе, а земята все още трепереше.

Не се случи никакво чудо. Нямахме златна светлина, не се появиха нови думи.

Безпокойството на Ерин се засили.

Бяха пропуснали нещо. Но какво?

Джордан се намръщи.

— Може би е нужна някаква специална молитва.

Кристиан огледа опустошения ландшафт.

— Или може би е заради това прокълнато място.

Бернар замръзна за миг, след което сграбчи ръцете на Кристиан.

— Разбира се! Кървавото евангелие може да бъде превърнато единствено над светите кости на Петър в базиликата! Трябва да откараме момчето в Рим. Само там книгата може да бъде благословена!

Томи внезапно се отпусна върху графинята. Краткият му прилив на сили бе секнал. Капка кръв изби от раната, която продължаваше да зее.

— Няма да успеем да стигнем до Рим — каза Батори. — Едва усещам туптенето на сърцето му.

Рун погледна Ерин и кимна, потвърждавайки думите на графинята.

Тиха въздишка накара Ерин да погледне лежащата на пясъка Арела. Жената се бе обърнала на една страна, но сега падна отново по гръб, но не преди Ерин да види блестящите ѝ очи, пълни със същата онази тъга, която се виждаше на рисунката, същата мъка, с която бе гледала Искариот.

Ерин разбра посланието, което Юда така и не бе разбрал.

„Грешите.“

Сякаш уверила се, че са я разбрали, сибилата затвори очи и тялото ѝ се отпусна.

Разтревожената Ерин се премести до нея и взе ръката ѝ. Беше топла. Върховете на пръстите ѝ бяха покрити с пясък. Ерин погледна там, накъдето се бе обърнала Арела, и видя нарисуван върху пясъка символ.

Беше факла — нарисувана набързо, щрихована с пепел, представляваща вързан и подпален сноп тръстики.

— Можем да превържем момчето тук и да притискаме раната му по пътя — каза Бернар зад нея. — Томи ще... *трябва* да оцелее при полета до Рим.

Кристиан посочи втория хеликоптер на плажа, онзи, който беше докарал извиканите от кардинала подкрепления.

— Ще взема комплекта за първа помощ. Машината би трябвало да има достатъчно гориво, за да стигне до Ватикана. Пътят е не повече от час. Щом излетим, ще предупредя докторите да са в готовност.

Батори махна презрително с ръка.

— Момчето не е получило нормална рана. Не може да бъде излекувано от модерната ви медицина.

Като никога Ерин бе съгласна с графинята. Дори без възстановителните сили на Томи кръвта по раната би трябвало вече да започне да се съсирва.

Тя отново погледна символа.

„Всички грешите=“

Докато Кристиан тичаше за медицинския пакет, Бернар се опита да налее осветено вино в раната, като мърмореше молитви на латински. После избърса раната с ръкав.

Кръвта се надигна, този път по-гъста.

Ерин забеляза слабо златисто сияние, което се виждаше единствено благодарение на сумрака. Може би то бележеше специалната ангелска същност на момчето, чудото, което поддържаше живота му — същото чудо, което вероятно бе спасило Джордан в Стокхолм.

— Не знаете какво правите — каза Батори и изблъска ръцете на Бернар от момчето. После посочи Арела. — Тя носеше острието, което го нарани. Трябва да знае нещо повече за него. Събудете я.

Ерин се опита, като разтърси жената за рамото, но не получи отговор.

— Трябва да махнем момчето от тези прокълнати пясъци и да го откараме в Рим — настоя Бернар, когато Кристиан се върна. — Там ще го спасим.

Ерин си спомни предупреждението на Арела.

„Нито вие, нито свещениците могат да спасят момчето. Единствено аз мога.“

Обърна се към Бернар и каза на глас онова, в което беше започнала да вярва.

— Всички грешите.

Сякаш чула собственото си послание, Арела се размърда. Ръката ѝ немощно се вдигна към Томи и окървавеното му гърло. При докосването ѝ капката кръв престана да расте на раната и остана там. После пръстите ѝ се плъзнаха на земята, капката се надигна и се търкулна по бледата кожа.

— Тя може да го излекува — настоя Ерин.

Батори кимна.

— Прониза го ангелско оръжие. Ще е нужен ангел, за да се излекува.

— Но как? — попита Бернар.

Ерин се вторачи в символа. Знаеше, че е важен. Жената не би го нарисувала просто така. Сибилата никога не рисуваше нещо, което не е важно. Представи си скицата от сейфа на Искариот.

— Факла! — Ерин махна на другите да приближат и посочи пясъка. — Това е един от петте символа от рисунката, представляваща Петте сибили.

— И какво? — попита Бернар.

— Тя се опитва да ни каже къде да идем, как да го излекуваме. Пламтящата факла е символ на *либийската сибилата*, друга пророчица, предрекла идването на Христос. Според митологията на онази епоха водите имали чудодейни лечебни средства. Някои смятат, че Христос е останал там с Мария и Йосиф, след като избягали от клането на Ирод.

— Зная тези истории — рече Бернар. — Но седалището на либийската сибилата е било в Сива, един оазис в пустините на днешен Египет. Далеч оттук, от другата страна на Средиземно море. Момчето няма да издържи такова дълго пътуване.

Ерин видя истината в думите му и млъкна.

Бернар сметна това за приемане на становището му и се поизправи.

— Ще откараме и двамата в Рим. — Махна на Кристиан. — Носи момчето. Аз ще взема жената.

Батори застана между Кристиан и Томи.

— Няма.

Бернар я изгледа свирепо.

— Щом момчето не може да бъде излекувано тук, щом не може да стигне до Сива, тогава какво? — остро попита той. — Поне ако го откараме в базиликата в Рим, може да остане жив достатъчно дълго, за да благослови книгата и да разкрие тайните ѝ.

— Значи всъщност не ти пука дали детето ще живее, или ще умре, така ли? — попита Джордан и сложи ръка на рамото на Ерин. — Достатъчно е само да достави стоката си.

Гневното изражение на Бернар отговори на въпроса.

Ерин застана до Батори.

— Животът на детето е по-важен от всички тайни.

Бернар се обърна към тях и махна с ръка към разстилящата се в небето пелена.

— Пепелта продължава да пада. Повреденото все още не е поправено. Видяхме как портата на Ада се открява под момчето. Процесът беше забавен, но продължава. Отвореното трябва да се затвори. Имаме време до залез-слънце, за да го спрем.

— Защо до залез-слънце? — попита Ерин.

Бернар погледна небето.

— Четох историите за това място. Ако се отвори през деня, портата на Ада трябва да бъде затворена преди падането на мрака, в противен случай нищо няма да може да я затвори. Това е по-важно от всеки *отделен* живот, включително този на детето. Ако не *действаме* веднага, със сигурност ще загинат безброй невинни.

— Но аз намирам за подозрително точно това *действие* — каза Ерин.

— Аз съм с Ерин — подкрепи я Джордан.

— Аз също — твърдо заяви графинята.

Рун ги погледна неуверено, разколебан между тях и Бернар, който имаше подкрепата на дузина сангвинисти зад себе си.

— И какво предлагаш да правим, Ерин?

— Забравяме за евангелието, за пророчеството и за спасяването на света. Насочваме цялата си сила да спасим това момче, което понесе невъобразими страдания. Дължим му го. Бил е заразен с безсмъртие само заради това, че се е опитал да спаси ранен гълъб. За мен той е този гълъб. Няма да позволя да загине.

Студената ръка на Батори стисна нейната. Топлите пръсти на Джордан хванаха другата ѝ ръка.

— Според легендата лечебните води на Сива са толкова силни, че самата сибила ги използвала, за да се подмладява и да остава безсмъртна. — Ерин погледна жената и се зачуди как един ангел може да изглежда толкова блед и крехък. — Все още можем да ги закараме там преди залез-слънце. Да излекуваме и двамата.

— Момчето със сигурност ще умре преди да стигнете там — възрази Бернар. — Рим е само...

Рун го прекъсна.

— Как смяташ да излекуваме момчето в Рим?

— Имаме доктори. Имаме свещеници. Но дори да ги нямахме, най-важното е благославянето на книгата в „Свети Петър“.

Рун се намръщи недоволено.

— Откъде си сигурен, че книгата ще разкрие тайните си в Рим?
— Защото трябва. — Кардиналът докосна кръста на гърдите си.
— Или всичко ще бъде наистина изгубено.

Погледът на Рун се премести от Ерин върху Батори.

— Бернар, залагаш прекалено много на стигането до „Свети Петър“.

— Защото точно там беше отворено и върнато на света Кървавото евангелие.

— Но книгата беше отнесена там заради думите на Ерин и на Батори Дарабонт. А сега отново Ерин и друга Батори ни казват да отнесем момчето в Сива. Макар да не знаем със сигурност коя е Жената на Познанието, в този случай това няма значение. И двете настояват момчето да отиде в Египет.

— Не сме само ние — добави Ерин и посочи Арела. — Друга жена също иска това. При това ангел, който според собствените ви думи ви е намерил за недостоеен в миналото.

Бернар отстъпи крачка назад, но думите й като че ли само разпалиха гнева му.

— Рим е *само* на един час път — настоя той. — Отиваме в „Свети Петър“ и полагаме необходимите грижи за момчето. Ако греша, там ще го подготвим за дългото пътуване до Сива.

— Може да е твърде късно — рече Ерин и махна с ръка към забуленото слънце.

Кристиан също погледна небето и каза:

— Решавайте, аз отивам да запаля двигателите. Вие ще кажете накъде да карам.

— Кристиан е прав — каза Джордан. Пепелта продължаваше да вали. — Замърсеният въздух може да вземе решението вместо нас. Ако пепелта стане по-плътна, няма да можем да идем никъде.

Останалите видяха истината в думите му и тръгнаха след Кристиан. Рун носеше Арела, а Батори пое момчето. След секунди двигателят на хеликоптера се разкашля, задавен от пепелта, след което изрева и се събуди. Ерин вдигна ръка да предпази очите си от вдигнатия от перките пясък.

Стана невъзможно да се разговаря.

Всички се качиха. Батори предаде Томи на Ерин, докато Бернар помагаше на Рун да настанят Арела на един ред седалки. Кристиан

едва ги изчака да седнат и наду измъчените двигатели. Хеликоптерът се издигна над плажа и полетя над оловните води, бягайки от урагана от огън и пушек.

— Накъде? — извика Кристиан назад.

— Към Рим! — извика в отговор Бернар и изгледа останалите в кабината, сякаш ги предизвикваше да възразят.

Батори погледна Ерин и очите ѝ проблеснаха дяволито. Ерин се дръпна назад, като се опасяваше от най-лошото. Но не тя бе мишената на графинята. С мълниеносно движение Батори се извъртя към съседа си, сви ръка около китката му, блъсна вратата до него и тя се отвори. И двамата още не си бяха сложили коланите, така че изхвърчаха навън, все така вкопчени един в друг.

Кристиан наклони хеликоптера и ремъците се впиха в Ерин. Вратата се отвори съвсем и после се тресна от вятъра. Ерин видя как двамата падат във водата долу и след малко излизат. Продължаваха да се бият.

Джордан хвана вратата и я затвори.

— Май това урежда нещата — каза той и се ухили, оценил по достойнство дръзкия ход на Батори, с който беше сложила край на безизходното положение.

Тримата се спогледаха.

Кристиан се обърна и ги изгледа въпросително със зелените си очи.

Ерин се наведе напред. Докосна младия сангвинист по рамото и каза твърдо:

— Сива.

Кристиан хвърли поглед към Рун и Джордан и получи утвърдително кимане и от двамата. Сви рамене и каза:

— Кой съм аз, че да споря с тримата от пророчеството?

20 декември, 08:38

Куме, Италия

Юда стоеше нащрек в една пукнатина високо в отвесната скала. Намираше се в дълбоките сенки, недостъпен за остриите сетива на сангвинистите на плажа, скрит от вонята на сярата и грохота на земята, съпътстващ отварянето на портите на Ада. Едва беше успял да се измъкне от тунелите, преди те да се срутят около пълната с черен дим каверна и да я запечатат. Сега дори сангвинистите не можеха да стигнат навреме до портата.

Вече никой не можеше да спре неизбежното.

Въпреки това преди минути бе видял как хеликоптерът се издига в тежката димна завеса и изчезва, отнасяйки със себе си момчето и Арела.

Сърцето му се сви, когато я видя в това състояние, когато осъзна колко много е рискувала тя, за да спаси момчето. Представи си съсипаното ѝ тяло, побелялата ѝ коса. Въпреки това, дори от това разстояние, продължаваше да вижда прелестта ѝ, докато тя лежеше на пясъка.

„Любов моя...“

От скривалището си сред скалите гледаше как кардиналът и графинята излизат от оловните води с полепнали по телата дрехи. И двамата гледаха към небето, където беше изчезнал хеликоптерът.

Но къде отиваха другите?

Беше видял как Бернар и Елизабет падат от машината, изхвърлени като ненужен багаж.

— Ти обрече всички ни! — достигна до него викът на Бернар.

Вместо отговор Елизабет просто махна пясъка от мократа си дреха.

— Ще идем след тях! — настояваше кардиналът. — Нищо не си променила!

Тя свали едната си обувка и изтръска пясъка от нея.

— Не си ли в състояние да допуснеш, че може и да грешиш, свещенико?

— Няма да позволя да ме съдиш.

— Защо не? Ти ме създаде толкова, колкото и Рун. Твоите занимания с пророчества в миналото доведоха до това Рун и аз да се срещнем.

При думите ѝ тялото на Бернар се скова. Той гневно се отдалечи, извика другите сангвинисти и се махна от плажа, като преди това нареди да закопчаят отново графинята.

Юда изчака четвърт час, преди да се спусне по скалите на плажа. Имаше конкретна цел. Беше видял Арела да пише нещо по пясъка и как реагираха д-р Грейнджър и другите. Отиде на мястото, където бяха положили Арела. Видя отпечатъка в пясъка, където бе главата ѝ.

Клекна и докосна вдлъбнатината с пръсти.

Тревогата за нея го измъчваше.

Видя какво е нарисувала в пясъка. Винаги би разпознал ръката ѝ, след като цяло столетие бе преписвал думите и скиците ѝ. Сега погледна рисунката с опитно в пророчествата око.

Горяща факла.

Усмихна се разбиращо.

Арела беше начертала на другите карта, за да им каже къде да идат.

Увереността успокои ума му. Той познаваше всички символи, свързани с нея през вековете, включително и този.

Беше ги прилъгала да отидат в Сива.

Юда се изправи и ѝ благодари мислено. Беше сигурен. Знаеше, че посланието е било оставено в пясъка колкото за тях, толкова и за него.

Тя викаше и него.

Но защо?

ПЕТА ЧАСТ

Ето, Ангел Господен се явява насъне Иосифу и казва: стани, вземи Младенеца и майка Му, и бягай в Египет, и остани там, докле ти кажа; защото Ирод ще търси Младенеца, за да Го погуби. Той стана, взе Младенеца и майка Му нощем, и замина за Египет; и там стоя до смъртта Иродова, за да се сбъдне реченото от Господа чрез пророка, който казва: „от Египет повиках Сина Си“.

Матей 2:13-15

48.

20 декември, 13:49

Във въздуха над Египет

Джордан опря чело на прозореца на поредния хеликоптер. Бръмченето на двигателя и безкрайната еднообразна шир на пустинята го унасяха. Настоятелното парене в лявото рамо и по продължение на татуировката му пречеше да заспи. Не беше толкова болезнено, колкото дразнещо — като упорит сърбеж, който не минава, колкото и да се чешеш.

Въпреки това отново разтърка мястото, без изобщо да забелязва какво прави.

Някой обаче забелязваше.

— Нещо не е наред с рамото ли? — попита Ерин.

— Ммм... — неопределено смънка той. Не искаше да я тормози с подобни дреболии, когато имаха по-големи грижи.

Като момчето, лежащо на седалките до Ерин.

Тя бе положила главата на Томи в скута си и с едната си ръка държеше марля на шията му. През петте и отгоре часа на пътуването усилията ѝ като че ли бяха намалили кървенето, но въпреки това се налагаше редовно да сменя марлите с нови.

За щастие вече почти бяха стигнали целта си.

След като излетяха от плажа, Кристиан се върна в Неапол, взе самолета, който вече бе зареден с гориво, и излетяха незабавно за малкото градче Марса Матрух на египетския бряг, където се прехвърлиха на този хеликоптер — бивша военна машина, която сега се използваше за чартърни полети. Оттам Кристиан продължи на юг над пясъците.

Джордан се беше нагледал на пустини при мисиите си в Афганистан и Ирак, но нищо не можеше да се сравнява по размери с тази. Сякаш бяха заменили сивото на Средиземно море за жълто-кафявото на Сахарския океан. Колкото и дълго да летяха, пейзажът под тях не се променяше.

Но най-лошото бе, че облакът пепел продължаваше да ги преследва през морето и след това в пустинята. Според съобщенията по радиото се бе разпрострял на огромна площ, при това по-бързо, отколкото предсказваха синоптичните прогнози. Бяха се измъкнали от европейското въздушно пространство в последния момент, след което по-голямата част от района бе затворена за полети поради лошото време.

Вече нямаха проблем да повярват, че цялата пепел е избълвана направо от Ада.

Поне момчето бе все още живо — макар и на косъм. Дишането му бе плитко, а сърцето му биеше толкова слабо, че Джордан не можеше да долови пулс. Рун обаче го увери, че пулс все пак има.

Нещо на хоризонта привлече вниманието на Джордан — зелена ивица.

Той разтърка уморените си очи и погледна отново.

Ивицата си беше там.

„Поне очите не ми въртят номера.“

Загледа се в Рун и в жената до него, завита с тъмносиньо одеяло. Също като Томи, тя не помръдваше. Бяха дошли тук, следвайки неизречената й дума.

„Дано да не е напразно.“

Ако момчето си отидеше, Ерин щеше да бъде съсипана, тъй като именно тя бе настояла да предприемат дългата разходка до нищото с едно умиращо дете.

Джордан отново се обърна към прозореца и загледа как зелената ивица става все по-голяма.

Според Ерин Сива беше оазис недалеч от либийската граница. Имало вода, палми и малко село. В пустинния изумруд имаше и древни обекти, сред които руините на прочутия оракул, както и група гробници, известни като Гебел ал Мавта, или Планината на мъртвите.

Джордан се надяваше, че няма да им се наложи да погребват двамата си спътници на въпросното място.

Не знаеше с какво могат да се сблъскат в Сива и затова се обърна към единствения човек, който можеше да му отговори. Погледна завитото с одеяло тяло на сибилата срещу него — и откри, че тя е отворила очи и също го гледа.

Джордан овладя изненадата си и докосна ръката на Ерин.

Тя се обърна и също се изненада.

— Арела...?

После погледна Томи, но той не беше дошъл на себе си.

Рун разкопча коланите, които държаха жената, и ѝ помогна да седне.

Въпреки горещината в кабината тя остави одеялото около раменете си — явно още ѝ беше студено и се възстановяваше. След като седна, махна с треперееща ръка.

— Как си? — попита Джордан, като повиши глас, за да надвика шума на хеликоптера.

Тя погледна през прозореца към носещата се към тях ивица дървета.

— Сива.

— Почти стигнахме — каза Ерин.

Арела затвори очи и вдиша дълбоко.

— Надушвам го.

Пред очите им цветът ѝ постепенно започна да се връща и кожата ѝ от пепелносива отново стана тъмна. Дори призрачно бялата коса започна да придобива сиви нюанси. Арела определено се съживяваше, подобно на вехнещо растение след поливане.

— Сигурно събира сили с приближаването до оазиса — прошепна седящата до Джордан Ерин.

— Идва от водата — каза Арела и отвори очи. В тях отново можеше да се долови предишният блясък. — Във въздуха е.

Джордан погледна навън. Палмите вече се носеха под тях наред с цъфнали храсти, градини и проблясък на синя вода от фонтани и изкуствени водоеми, всички захранвани от един и същ водоносен пласт.

Кристиан насочи хеликоптера към езерото на запад и се понесе към един от съседните хълмове. На върха му се бяха скупчили рушащи се каменни сгради около стара кула, която стърчеше в небето като обвинително вдигнат пръст.

Това бе останало от някогашния храм на оракула.

Ерин беше инструктирала Кристиан да ги откара там.

Джордан погледна отново Арела, която продължаваше да се взира навън. По съвършената ѝ буза се търкулна сълза.

— Не съм виждала това място от много време — каза тя.

Джордан не знаеше как да отговори.

— Това твой дом ли беше? — попита Ерин.

Жената кимна утвърдително.

— Това означава, че си била едновременно сибилата от Куме и либийската сибилата. — Ерин се ококори, когато ѝ просветна. — *Петте* символа, петте пророчици, предrekli раждането на Христос... това си *ти*!

Арела отново кимна.

— Направих свои домове на много места в Древния свят. — Погледна с копнеж навън, докато Кристиан насочваше хеликоптера към руините. — Този бе един от любимите ми. Макар че навремето бе много по-великолепен, разбира се. Да можехте да го видите по времето на Александър.

— Александър Велики ли? — изненадано попита Рун.

Ерин погледна Арела и каза:

— Според историческите извори той е идвал тук. И се е съветвал с теб.

Арела се усмихна.

— Беше прекрасен мъж, с къдрава кафява коса и блестящи очи, толкова млад, толкова изпълнен с желание да намери съдбата си, да я осъществи. Подобно на многото други, които дойдоха преди... и след него.

Тя се умълча тъжно.

Рун реши, че си мисли за Юда.

Арела въздъхна.

— Младият македонец дойде да се увери, че е синът на Зевс, че го чака съдба на завоевания и слава. И аз му казах, че това е вярно.

Джордан знаеше, че Александър е създал една от най-големите империи в древния свят когато е бил на трийсет, и е умрял, без да претърпи нито едно поражение.

— Ами другият божествен син? — попита Ерин. — Според легендата Светото семейство е дошло тук, за да се спаси от гнева на Ирод.

Арела се усмихна.

— Такова красиво детенце...

Рун се размърда неспокойно. Джордан не можеше да го обвинява. Нима тя помнеше Христос като детенце?

Ерин се вгледа в Арела.

— Според Библията един ангел се явил да Мария и Йосиф и ги предупредил да бягат в Египет, за да се спасят от предстоящото клане. Пак ли си била ти?

Арела се усмихна. Обърна се към прозореца и се загледа към дърветата и езерата.

— Аз Го доведох тук, за да израсне в мир и безопасност.

От неделното училище Джордан знаеше за *последните години* на Христос, как е изчезнал в Египет малко след раждането си, за да се появи отново след дванайсетина години, когато посетил храма в Йерусалим и сгълчал някакви фарисеи.

Ерин също гледаше през прозореца и сигурно си представяше Христос като момче, как тича по тези улички и лудува в езерото.

— Искам да знам всичко...

— Дори аз не мога да твърдя това — рече Арела. — Но ще споделя с теб първото чудо на Христос. За да разбереш всичко, трябва да започнеш от него.

Ерин сви озадачено вежди.

— Първото му чудо ли? Когато превърнал водата във вино на сватбата в Кана?

Арела обърна тъжните си очи към Ерин.

— Това *не беше* първото му чудо.

14:07

„Не е било първото му чудо?“

Ерин беше потресена. Искаше да зададе още въпроси, но тази тайна трябваше да почака. Беше укорила Бернар, че поставя подобни тайни по-високо от живота на едно момче. Нямаше намерение да прави същото.

— Ами Томи? — попита тя и сложи длан на студеното му чело.

— В онази зала каза, че можеш да го спасиш. Това вярно ли е?

— Мога — потвърди Арела. — Но трябва да го направим незабавно.

Сибилата се обърна и се наведе към Кристиан. Заговори бързо и посочи на запад, зад останките на храма.

Кристиан кимна и насочи хеликоптера натам.

Прелетяха над село от кирпичени къщи, които съществуваха от деветстотин години и някои бяха обитавани непрекъснато. Ерин се опита да си представи какво е да живееш в подобна постройка поколение след поколение. Сегашният ѝ университетски апартамент бе по-млад от нея и определено не можеше да се похвали със секващото дъха срастване с историята, което виждаше тук.

Но пък, от друга страна, Египет създаваше усещане за безвремие и мистерия — страна на велики царства и паднали династии, дом на безброй богове и герои. Тя докосна кехлибара в джоба си и си спомни интереса на Ейми към египетската история. Подобно на всеки археолог, тя бе искала някой ден да копае в Египет, да остави следата си тук.

Уви, този ден никога нямаше да настъпи.

Хеликоптерът направи завой покрай руините на храма.

„Никога повече“ — обеща си Ерин.

Храмът растеше пред нея. Стените бяха порутени, покривите ги нямаше, помещенията бяха отворени към пепелявото небе. Дори в сегашното му състояние се долавяше намек за някогашното му великолепие. Нима седящата срещу нея жена наистина бе живяла между тези каменни стени и бе определяла участието на хиляди с пророчествата си? Нима бе убедила Александър Велики, че може да завладее света? Дали се бе срещала с Клеопатра, докато тя се беше къпала в тези води? И ако да, какво беше казала на царицата?

Измъчваха я хиляди въпроси, но те трябваше да почакаат.

Кристиан прелетя над руините и продължи към пустинята.

Накъде ги водеше Арела?

Жената продължаваше да упътва Кристиан.

Не по-малко обърканият Рун погледна озадачено Ерин, но тя само сви рамене. Бяха дошли чак дотук, следвайки думата на жената ангел. Вече бе твърде късно да не ѝ се доверяват.

Хеликоптерът прелиташе над хълмове и полегати пясъчни дюни. Над тях небето продължаваше да става все по-сиво от настигащия ги облак.

Накрая хеликоптерът започна да се снишава. Ерин се огледа за някакви отличителни белези, но сякаш бяха избрали съвсем случайно място. Перките вдигнаха облаци пясък от най-близките възвишения.

Тонът на двигателите се промени и машината увисна във въздуха.

„Но защо точно тук?“

Джордан също изглеждаше изпълнен с подозрение.

— Това място прилича досущ на стотиците километри пустиня, над които прелетяхме.

Ерин беше готова да се съгласи с него, но точно тогава започна да забелязва едва доловимите разлики. Хребетите на най-близките дюни не следваха модела на пустинята наоколо. Тя погледна през двата прозореца, за да се увери. Билата се затваряха в кръг, образувайки гигантска купа с диаметър трийсетина метра и дълбочина около шест.

— Прилича на кратер — каза тя.

— Пак ли вулкан? — попита Джордан.

— По-скоро ми прилича на паднал метеорит.

Ерин погледна Арела за отговор, но тя просто направи знак на Кристиан да се сниши.

След секунди плъзгачите докоснаха пясъка. Хеликоптерът кацна малко наклонен в купата, недалеч от центъра. Кристиан остави перките да се въртят, сякаш искаше да издуха пясъка от кратера.

„Интересен начин на разкопаване.“

Златистокафявият пясък се вихреше около тях и за момент скри всичко от очите им.

Накрая двигателите спряха и въртенето на перките намаля. След многото часове постоянно бръмчене тишината ги блъсна като вълна. Вдигнатият пясък заваля като някакъв златен дъжд.

Арела най-сетне ги погледна отново, като постави ръка върху рамото на Кристиан в знак на благодарност.

— Вече можем да тръгваме.

Рун отвори вратата и скочи пръв. Даде им знак да останат в кабината: оставаше си все така предпазлив — и с право според Ерин.

— Тук няма от какво да се боим — увери ги Арела.

След като Рун потвърди, че всичко е чисто, тя също слезе, следвана от Ерин.

Ерин се протегна и пое дълбоко дъх, изпълни дробовете си със сухия въздух и каменистата миризма на чистата пустиня. За момент се наслади на горещината. При разкопки пясъкът бе лукс — прекарваш

часове наред на слънце, за да изровиш тайни, отдавна скрити под търпеливите песъчинки.

Сега нямаше този лукс.

Присви очи към слънцето. По това време на годината то щеше да залезе в пет, след по-малко от три часа. Спомни си предупреждението на Бернар за отварящата се порта на Ада, но реши засега да пропъди тези страхове.

Томи определено не разполагаше дори с тези три часа.

Джордан скочи до нея и помогна на Кристиан да свали тялото на Томи в този странен кратер наред пустинята.

— Къде сме? — попита Кристиан и присви очи на слънцето, макар светлината му да бе приглушена от облака пепел.

— Не знам — тихо каза Ерин. Неясно защо, но ѝ се струваше, че трябва да шепне на това място.

Огледа стените на кратера и забеляза, че ръбът не е толкова гладък, колкото ѝ се бе сторило от въздуха, а по-неравен, образуващ естествена палисада. Земята под краката ѝ излъчваше по-силна топлина, отколкото можеше да се очаква в този сумрачен ден. Горещият въздух трептеше в покрития с пясък кратер и пращинките танцуваха в него.

Арела тръгна към центъра на кратера, като каза само:

— По-бързо с момчето.

Те я последваха, озадачени и объркани — особено когато тя коленичи и започна да копае с ръце.

Джордан повдигна вежда.

— Май няма да е зле да ѝ помогнем.

Ерин се съгласи. Кристиан остана с Томи на ръце, а тя, Рун и Джордан клекнаха и започнаха да копаят горещия пясък. За щастие, колкото по-дълбоко копаеха, толкова по-хладен ставаше той.

Арела се дръпна и ги остави да работят. Личеше си, че още е слаба.

На петнайсетина сантиметра дълбочина пръстите на Ерин напипаха нещо твърдо. Изпълни я почуда, смесена с трепетно очакване. Какво беше скрито тук? Колко пъти е било погребвано и разкривано от пясъчните бури?

— Внимавайте — предупреди тя останалите. — Може да е чупливо.

Започна да разравя по-бавно. Искаше ѝ се да има инструменти, метлички и четки. В този момент от небето падна люспа пепел и ѝ напомни, че трябва да побързат.

Отново заработи енергично и останалите последваха примера ѝ.

— Какво е това? — попита Джордан, когато стана ясно, че под тях има слой стъкло, неравно и грубо, наглед естествено, сякаш нещо беше стопило пясъка.

— Мисля, че се е образувало при удара на метеорита. — Ерин почука повърхността с нокът и тя звънна. — В Либийската пустиня има много метеоритно стъкло. Жълтият скарабей медальон на Тутанкамон е изработен от него.

— Страхотно — промърмори Джордан и продължи да разравя.

Ерин спря за момент да си поеме дъх и да избърше челото си с ръка. Джордан и Рун продължаваха да разчистват пясъка и тя осъзна кой работи толкова усърдно, за да разкрие онова, което лежеше погребано тук.

Те бяха предреченото трио... отново заедно.

Тази мисъл я накара да заработи с подновени сили и след още няколко минути бяха разчистили достатъчно, за да намерят ръба на стъклото — макар че то продължаваше и нататък. Ерин се огледа.

Да не би целият кратер да беше стъклен?

Дали тук наистина не бе паднал метеорит, създал тази съвършена купа?

Възможно ли беше това?

Изглеждаше малко вероятно. Когато преди двайсет и шест милиона години бе ударил Либия и бе създал материала за накита на Тутанкамон, метеоритът бе пръснал разбитото стъкло на площ от много километри.

Не разполагаше с отговор и затова насочи вниманието си отново към онова, което бяха разкрили. Сякаш някой бе взел диамантен нож и бе изрязал съвършен кръг в стъкления под, образувайки диск с диаметър метър и двайсет.

Донякъде приличаше на запушалка на вана.

Ерин се наведе да огледа по-внимателно, като въртеше глава. Дискът бе като прозрачен кехлибар, по-тъмен от едната страна; двата нюанса бяха разделени от S-овидна сребриста линия, образуваща стопена версия на символа ин-ян.

Забеляза, че същият мотив продължава и нататък.

Стъклото в източната половина на кратера приличаше на тъмен кехлибар, докато западната част бе определено по-светла.

Но какво беше това в центъра?

— Прилича ми на капак на гигантска шахта — каза Джордан.

Ерин си даде сметка, че е прав. Внимателно опипа ръбовете на голямата стъклена плоча. Някой можеше да я повдигне, стига да беше достатъчно силен.

— Но какво има отдолу? — Ерин погледна Арела. — И как това може да помогне на Томи?

Арела гледаше небето на север, но се обърна, кимна на Ерин и каза:

— Сложете момчето при краката ми. После вдигнете камъка.

Кристиан внимателно положи Томи на пясъка. После двамата с Рун застанаха от двете страни на кръглата запушалка, пхнаха пръсти в процепа и я повдигнаха.

Дискът беше дебел трийсетина сантиметра и сигурно тежеше десетки, ако не и стотици килограми, което за пореден път напомни на Ерин за херкулесовата сила на сангвинистите.

Понесли запушалката на височината на кръста, те се дръпнаха на няколко крачки и я пуснаха върху пясъка. Ерин изпълзя до ръба и погледна надолу. Наистина приличаше на шахта. На няколко стъпки под нея имаше огледало, което отразяваше небето и лицето ѝ.

„Не е огледало“ — осъзна тя.

А неподвижна водна повърхност.

Тя погледна Арела.

— Това е кладенец.

Жената се усмихна и пристъпи напред. Изглеждаше видимо по-силна, по-сияйна, сякаш тялото ѝ реагираше на някаква същност от този кладенец.

Арела коленичи почтително на ръба и спусна ръка надолу. Когато я вдигна, от нея капеше сребриста вода.

Сигурно бе естествен извор, може би част от оазиса в миналото.

Арела отиде при Томи и намокри раната на врата му, после внимателно почисти гърлото. Кръвта се махна и спря да сълзи от разреза. Дори розовите краища на раната започнаха да зарастват.

Ерин гледаше изумена. Ученият в нея искаше да разбере какво става, а жената просто възликува и се отпусна с облекчение на колене.

Арела се върна при кладенеца, загреба вода в шепи и я вдигна над Томи.

Ерин затаи дъх.

Когато бистрата вода плисна върху бледото лице, очите на Томи рязко се отвориха, сякаш някой го е стреснал и го е събудил от дрямка.

Томи изпръхтя, избърса лице, огледа се и изграчи:

— Къде съм?

— В безопасност — отвърна Ерин и приближи към него с надеждата, че казва истината.

Погледите им се срещнаха и той се поотпусна.

— Какво стана?

Ерин се обърна към Арела.

— Аз не мога да обясня, но вероятно тя може.

Арела се изправи и избърса ръце в дрехата си.

— Отговорите са написани на стъклото. Историята е пред очите на всички.

— Каква история? — попита Ерин.

Жената обгърна с жест целия кратер.

— Тук се намира неразказаната история на Иисус Христос.

49.

20 декември, 15:04

Сива, Египет

Рун се завъртя бавно в кръг. Оглеждаше покрития с пясък кратер и си представяше основата му от мистериозно стъкло. Още докато помагаше на Ерин и Джордан в разчистването на отвора на кладенеца лечебна вода бе почувствал леко парене от стъклото. Искаше му се да го обясни с нагорещения пясък и жарещото слънце, но разпозна познатото бодване от безбройните докосвания на разпятието си през вековете.

Това стъкло гореше със *святост*.

Чувстваше същото от кладенеца... и от тази странна жена ангел. Когато тя мина покрай него да излекува Томи, от пръстите ѝ капеше вода и падаше на пясъка с такава святост, че Рун уплашено отстъпи назад.

Кристиан очевидно бе доловил същото и я поглеждаше с почуда и страхопочитание.

Рун трепереше — усещаше огромната тежест на светостта на този кратер.

Самата му опетнена кръв сякаш гореше на това божествено място.

— Трябва да разчистим пясъка! — извика Ерин.

Вече беше коленичила и чистеше една ивица, разкривайки нещо гравирено в стъклото. Махна им да се пръснат в кръг около извора.

Всички се захванаха за работа, дори Томи.

Единствено Арела не прояви никакъв интерес. Но пък тя знаеше тайните, погребани тук от векове. Вместо това продължаваше да гледа забуленото в пепел небе — взираше се на север почти с очакване.

— По-лесно е, ако не се борите с пясъка — каза Ерин. — Използвайте естествената му тенденция да се стича.

И им показва, като започна да изхвърля пясъка между краката си като куче. Рун и другите последваха примера ѝ. Песъчинките пареха дланите им, нагорещени от нещо повече от слънцето в небето.

Рун стигна до стъклената основа на кратера. Появиха се още части от шарката, открита от Ерин, врязана дълбоко в повърхността. Той махна пясъка и разкри правоъгълен панел, съдържащ една-единствена сцена.

Другите също откриха подобни панели, гравирани в златистата повърхност. Те образуваха пръстен около извора и разказваха отдавна скрита история.

Всички се изправиха, като се мъчеха да разберат изображенията.

Арела пристъпи към най-близкия до Ерин панел, наведе се и внимателно махна пясъка от една фигурка. Малкото момче ги гледаше, но лицето му бе изобразено в профил, в типичния египетски стил.

— Прилича на йероглифи — промърмори Томи.

Но разказът не бе за египетски царе или богове. Момчето с къдравата коса се изкачваше по стилизирана дюна, от другата страна на която имаше водоем.

Но това не беше *което и да е* момче.

— Това Христос като дете ли е? — попита Ерин.

Арела се обърна към тях.

— Тук се разказва как едно малко момче отишло само в пустинята да намери скрит извор. Още нямало единайсет години и си играело сред пясъците и езерцата като всички други момчета.

При мисълта, че Иисус е можел да си играе в пустинята като всяко друго невинно дете, Рун трепна.

Арела пристъпи към следващия панел и те я последваха. Тук момчето бе стигнало водоема. На отсрещния бряг бе кацнала птица, от чието тяло излизаха някакви линии.

Ерин се загледа в изображението и сбърчи чело.

— Какво е станало?

— Ти си Жената на Познанието — отвърна Арела. — Ти трябва да ми кажеш.

Ерин клекна, огледа рисунката и каза:

— Момчето носи прашка в дясната си ръка и камъни в лявата. Значи ловува... или може би си играе. Прави се на Давид, който се бие с Голиат.

Арела се усмихна, излъчваше ведро спокойствие.

— Точно така. Само че в пустинята не е имало *Голиат*. А само малък бял *гълъб* с яркозелени очи.

Томи ахна и впери поглед в Арела.

— Видях такъв гълъб в Масада... със счупено крило.

Усмивката ѝ се изпълни с тъга.

— Както и един друг човек много преди теб.

— Имаш предвид Юда... — Томи клекна до Ерин, за да разгледа птицата по-добре. — Той също каза, че е видял гълъб. Когато бил момче. Сутринта, когато срещнал Иисус.

Ерин погледна Томи, после Арела.

— За Църквата гълъбът винаги е бил символ на Светия Дух.

Рун се мъчеше да разбере как е възможно тази птица да свързва трите момчета. И което бе още по-важно — *защо?*

Арела просто се обърна с безстрастна физиономия и продължи към следващия панел. Те я последваха.

Тук камъкът беше полетял от прашката, бе улучил птицата и беше счупил крилото ѝ.

— Улучил е птицата — промълви Ерин.

— Искал е камъкът просто да падне до нея и да я подплаши. Но намеренията не са достатъчни.

— Какво означава това? — попита Томи.

Ерин обясни:

— Само защото искаш нещо да се случи по определен начин, не означава, че ще се получи точно така.

Рун долови мъката в сърцето на Томи. Момчето вече беше научило добре този урок.

„Както и аз.“

Следващият панел показваше мрачната развръзка от детската игра. Тук кърдокосото момче държеше гълъба, чиято шия висеше безжизнено.

— Камъкът не е счупил само крилото — рече Ерин. — Убил е гълъба.

— Колко му се искаше да може да върне времето — каза Арела.

Рун разбираше и това чувство. Представи си лицето на Елизабета под лъчите на слънцето.

Томи се обърна към Арела и присви едното си око.

— Откъде знаеш какво е правил Иисус и какво си е мислел?

— Бих могла да кажа, че е защото съм стара и мъдра, или защото съм прорицателка. Но в действителност зная тези неща, защото той ми

ги *разказа*. Втурна се при мен, целият в пясък и сажди, и ми *разказа* какво се е случило.

Ерин се облещи.

— Значи не просто си довела светото семейство в Сива. А и си останала тук и си бдяла над тях.

Арела сведе глава.

Кристиан се прекръсти. Дори ръката на Рун несъзнателно се вдигна към кръста на гърдите му. Тази жена бе познавала Христос и бе споделяла първите му радости и мъки. Тя бе наистина свята.

Арела обгърна с жест кратера.

— Иисус стоеше точно тук, където стоим ние в момента.

Рун си представи извора. А също и птицата и момчето на брега. Но какво бе станало след това?

Арела продължи напред. Следващата картина показваше момчето с вдигнати високо ръце. От дланите му излизаха лъчи, изрязани в стъклото. И сред тези лъчи летеше гълъбът с широко разперени криле.

— Излекувал го е — каза Ерин.

— Не — отвърна Арела. — Върна го към живот.

— Неговото *първо* чудо — ахна Рун.

— Точно така. — Гласът на Арела не бе ликуващ. — Но светлината на това чудо привлече тъмния поглед на друг, който го търсеше, откакто ангелът се яви на Мария с радостната вест.

— Цар Ирод ли? — попита Джордан.

— Не. Много по-голям враг, на когото дори Ирод не би могъл да съперничи.

— Значи не е човек, ако не се лъжа? — предположи Ерин.

Арела ги отведе при следващия панел, на който момчето беше изправено срещу фигура от дим с огнени очи.

— Наистина не е човек, а неумолим враг, който издебна момчето не поради омраза към самото него, а защото винаги се е мъчил да разруши направеното от баща му.

— Говориш за Луцифер — тихо каза Ерин. Гласът ѝ бе изпълнен с ужас.

Рун се взираше в стъклото, в тъмния ангел, предизвикващ младия Христос — както щял да направи Сатаната, подложил на

изкушения Христос в пустинята по-късно, когато Спасителят бил вече мъж.

— Бащата на лъжите дойде тук, готов за битка — каза Арела. — Но някой друг се притече на помощ на момчето.

И пристъпи към следващия панел, на който момчето бе обгърнато от крилете на ангел, точно както сибилата бе обгърнала Томи днес сутринта.

— Друг ангел му е дошъл на помощ. — Ерин се обърна към Арела. — Ти ли беше?

Лицето на сибилата омекна.

— Искане ми се да беше така, но не е.

Рун разбираше съжалението в гласа ѝ. Каква привилегия би било да спасиш Христос.

— Тогава кой? — попита Ерин.

Арела кимна към панела. Изображението беше частично закрито от пясъка. Рун помогна на Ерин да го разчистят и светостта отново опари дланите му.

Ерин махна още няколко песъчинки и видя, че момчето е предпазено не само от криле, но и от меч в ръката на ангела.

Ерин погледна Арела и каза:

— Архангел Михаил. Ангелът, който се сражавал с Луцифер във Войната на Небето. Единственият, който успял да рани Луцифер, като го поразил с меч.

Арела пое дълбоко дъх.

— Михаил винаги е бил първият и най-добрият меч на Небето, както се доказва и този път. Той слезе и защити момчето от бившия си противник.

— Какво стана? — попита Джордан.

Арела сведе глава, сякаш не ѝ се разказваше. Рун се вслуша в шепота на вятъра по пясъка, в сърдечните удари на хората. Звуци, вечни като самата сибилата.

Когато разбра, че тя няма да каже нищо повече, пристъпи към следващия затоплен от слънцето панел. Той изобразяваше експлозия, излизаща от момчето — линиите излизаха от слабото му телце, заграждайки всичко друго извън панела.

Рун вдигна очи и погледът му обхожда ръба на кратера. Опита се да си представи достатъчно силен взрив, че да остъкля пясък. Какво

би могло да оцелее при подобна експлозия? Представи си ангелските криле, закриващи смъртното тяло от взрива.

Но какво бе станало със защитника на Христос?

Обърна се към Арела.

— Как е успял Михаил да издържи на подобен чудодееен взрив от детето?

— Не успя. — Тя въздъхна тихо и обърна гръб на пръстена от изображения. — Беше разкъсан на парчета.

„Разкъсан на парчета?“

— От него оцеля единствено мечът му. Тук, в кратера.

Рун стигна до последния панел. На него бе изобразен нащърбен меч, забит в кратера. Рун погледна подредения в дъга картинен разказ, като се мъчеше да го проумее изцяло.

Милостивата постъпка на Христос да върне живота на един обикновен гълъб бе довела до унищожаването на ангел. Как би могло момчето да си прости? Дали мисълта за станалото го беше преследвала непрекъснато?

Откри, че е паднал на колене пред последния панел и е закрил лицето си с ръце. Беше унищожил Елизабета, обикновена жена, и чувството за вина го преследваше през вековете. Беше отговорен за унищожаването на нейния живот и на всички онези животи, които тя бе отнела. Но въпреки това в този момент ръцете му не криеха мъката или срама му, а облекчението, когато откри мъничка утеха в този разказ.

„Благодаря ти, Господи.“

Да научи, че самият Христос е можел да направи грешка, облекчаваше товара му. Това осъзнаване не опрощаваше греховете му, но му помагаше да ги носи по-лесно.

— Какво стана с меча на Михаил? — попита Ерин.

— Момчето дойде при мен след това. Носеше парче от меча.

Арела докосна гърдите си.

— Пластината — каза Ерин. — С която беше заклан Томи.

Арела погледна извинително към момчето.

— Да.

„Парче от ангелски меч.“

— Къде е останалата част? — попита Джордан, който си оставаше воин докрай.

Спокойният глас на Арела затрепери, сякаш споменът я тревожеше.

— Момчето ми каза, че е съгрешило, когато убило гълъба... и е съгрешило отново, когато го е върнало към живот. Че не е готово за тази отговорност на чудесата.

— Нима искаш да кажеш, че първото чудо на Христос е било грях? — попита Джордан.

— Той така мислеше. Но пък в много отношения той бе просто едно уплашено, измъчвано от чувство за вина момче. Не съм аз онази, която да съди.

— Какво стана после? — попита Ерин.

— Той ми разказа всичко. — Тя махна с ръка. — После го успокоих, сложих го да си легне и отидох да проверя дали думите му са истина. Намерих кратера и меча в димящия му център. Потърсих наоколо и открих следите на Луцифер на юг, изцапани с капки от черната му кръв.

Рун погледна на юг. Едва сега откри по-тъмна дияра, която прорязваше светостта. Беше слаба, но все пак различима.

„Дали капките са още тук?“

— А от Михаил — продължи Арела — не намерих нито следа.

— А мечът му?

— Остава скрит — рече тя. — Докато Първият ангел не се върне на земята.

— Но това не съм ли аз? — попита Томи.

Тъмните очи на Арела се задържаха безмълвно върху него за момент, след което тя каза:

— Ти носиш в себе си най-доброто от него, но не си Първият ангел.

— Не разбирам — каза Томи.

Ерин погледна Рун.

„Никой от нас не разбира.“

Нищо чудно, че момчето не можеше да благослови книгата.

Горчиво разочарование изпълни Рун. Всички жертви, за да може Томи да стигне тук, се оказваха напразни. Толкова много бяха страдали и проливали кръвта си в търсене на неправилния ангел. А портата на Ада продължаваше да се отваря и гибелта на света вече бе неминуема.

Бяха се провалили.

— Хеликоптер — каза изведнъж Кристиан.

Арела погледна на север, накъдето поглеждаше често, сякаш беше очаквала подобно нещо, и каза:

— Значи всички най-сетне идват. Да видят дали онова, което някога е било повредено, може да бъде поправено.

— Ами ако не може? — попита Ерин.

Слънцето вече се беше спуснало над хоризонта. До залеза оставаше малко повече от час.

Рун зачака с ужас отговора.

— Ако не може — Арела приглади мръсната си бяла рокля, — с царството на човека на земята е свършено.

50.

20 декември, 15:28

Сива, Египет

„Да имах слуха им...“

Джордан наклони глава. Мъчеше се да различи звука на приближаващ хеликоптер, но чу единствено шепота на вятъра по пясъка. Огледа се, но видя само еднообразен жълто-кафяв хоризонт и дюни във всички посоки. Небето бе станало тъмносиво, слънцето бе като малко по-светло петно в сумрака, увиснало ниско над хоризонта.

Джордан прецени способността на екипа да издържи на атака, в случай че към тях приближава ударен отряд.

„Кого залъгвам? — помисли си. — Разбира се, че ще последва удар.“

Определено нямаха никакво прикритие тук, а двамата сангвинисти бяха най-добрата им защитна — както и нападателна — сила.

Но колко противници идваха?

Ако беше Искарот, той разполагаше с безгранични ресурси — хора, стригои, дори чудовищните бласфемари.

Обърна се към Кристиан.

— Не можем ли да отлетим на някое по-удобно за защита място?

— Почти нямаме гориво, а и дори да имахме, хеликоптерът ни не е достатъчно бърз, за да избяга.

Джордан си представи изстреляни по тях ракети и каза с въздишка:

— Ясно.

Свали картечния пистолет от рамото си. Мунициите му бяха на привършване. Ерин също провери пистолета си и сви рамене. Същото положение като при него.

Джордан й се усмихна окуражаващо — или поне се надяваше да е така.

Ако се съдеше по изражението й, не беше успял.

И тогава чу далечно буботене. Очите му различиха тъмно петънце на фона на пясъците. Към тях се носеше малък хеликоптер, летеше ниско и бързо. Можеше да побере най-много петима или шестима противници. И определено не бе въоръжен с ракети.

Поне това беше нещо.

Пилотът като че ли изстискваше максимално силите на машината, която оставяше зад себе си бяла диря. Джордан леко разкрачи крака, вдигна оръжието си и се прицели в кабината. Ако успееше да улучи пилота, може би хеликоптерът щеше да се разбие и да реши всичките му проблеми.

Докато хеликоптерът приближаваше, Джордан се прицели в дясната половина на издутата като мехур предна част, където би трябвало да е пилотът. Пръстът му докосна спусъка.

— Чакай! — Кристиан избута дулото надолу.

Джордан отстъпи крачка назад.

— Защо?

— Това е Бернар — каза Рун. — Отпред, до пилота.

„Ох, искам и зрението им.“

Джордан не би разпознал и собствената си майка от това разстояние.

— Това добра новина ли е, или лоша?

— Малко вероятно е да открие огън по нас, ако питаш това — каза Кристиан. — Но не мисля, че и изгаря от радост.

— Е, значи новината е предимно добра.

Хеликоптерът се насочи към тях и тромаво кацна на ръба на кратера. От опашката му избълва пушек, двигателят се закашля и млъкна.

Бернар скочи навън, съпровождан от едър пилот, същинско добиче в пилотски костюм. Здравенякът свали шлема си и се видя тъмночервена грива. От кабината зад тях се появиха две жени. Първата имаше дълга черна коса, вързана на плитка, и носеше броня на сангвинист. Втората беше с джинси, сребриста риза и дълго наметало, което се изду от вятъра, когато жената се отдели от групата. Джордан забеляза между китките ѝ проблясък на вериги.

Батори.

Тя приближаваше плашещо бързо, спускаше се по склона, като едва не се пързеляше по задник, без да я е грижа, че представлява

недостойна гледка. Лицето ѝ бе загрижена маска, погледът ѝ не се откъсваше от един член на групата им.

— Елизабет! — Томи изтича да я посрещне и я прегърна.

Тя го изтърпя за момент, след което грубо повдигна брадичката му и огледа шията му.

— Изглеждаш добре — каза строго, но тонът ѝ не успя да скрие истинските ѝ чувства.

Джордан се наведе към Ерин.

— Не разбирам какво вижда в нея момчето.

Бернар дойде и също погледна Томи.

— Успели сте да излекувате и двамата — изсумтя той, като погледна към Арела. — Много добре.

Другите двама сангвинисти спряха зад него. Лицата им бяха безизразни.

Бернар посочи едрия мъж. Отблизо изглеждаше още по-грамаден, същински танк, с гърди като бъчва и ръце, покрити с къдрави червени косъмчета.

— Това е Агмундър.

Новодошлият тупна месест юмрук в гърдите си и се ухили на Кристиан. После вдигна другата си ръка и гордо посочи димящата машина.

Кристиан въздъхна и поклати глава.

— Май съсипа още един хеликоптер. А аз си мислех, че съм те научил на това-онова, Агмундър. Това не е викингски дракар. А фино настроен механизъм.

— Дразнеше ме — избоботи Агмундър с гърлен северняшки акцент. — Много е бавен.

— Всичко те дразни — сгълча го Кристиан, но двамата се здрависаха топло и Кристиан си спечели тупване по гърба, от което едва не рухна на колене. Джордан реши, че този Агмундър е симпатяга.

Бернар посочи другия сангвинист, жена.

— А това е Вингу.

Беше чернокожа и по-висока от Джордан. Сивата ѝ плитка бе украсена с пера и вързана с връв с разноцветни мъниста. Лицето ѝ беше строго, покрито с племенни белези — малки точки по бузите.

Тя просто му кимна, но тъмните ѝ очи не пропуснаха нищо.

— Нямаме време за любезности — каза Бернар и огледа небето. — Трябва да съберем книгата и момчето. Щом Томи може да се излекува на това място, може би ще може и да я благослови тук.

— Това е свято място — каза Ерин. — Може би по-свято и от „Свети Петър“.

Бернар се намръщи към кратера.

— Тук Христос е извършил първото си чудо — обясни Ерин. — Като дете.

— Усещам голяма святост тук — прошепна Вингу.

Бернар явно също усещаше нещо и бавно кимна, но после се изправи и даде знак на Томи.

— Тогава да видим дали книгата може да бъде благословена тук.

Батори остави Томи да иде при тях, макар и с неохота. Не че би могла да направи нещо. Въпреки че бе в състояние да се движи под това забулено от пепел небе, ясно си личеше, че слънцето е изпило силите ѝ — или може би това се дължеше на светостта под краката ѝ. Така или иначе, тя несъмнено си даваше сметка, че не може да се опълчи на сангвинистите — още повече на място, което им даваше сили.

Батори се загледа в подредените като на филмова лента изображения. Интересът ѝ най-сетне привлече вниманието на Бернар и той също приближи и се завъртя в кръг, като местеше поглед от панел на панел, сякаш четеше по някаква бърза система.

После се обърна към Арела.

— Това е историята, която унищожи в Йерусалим. — Отиде до последния панел и коленичи, за да докосне изображения там меч. Гласът му бе пълен с болка. — Защо скри това от мен?

— Светът не беше готов — просто обясни тя.

— Коя си ти, че да съдиш за какво е готов светът? — Бернар се изправи и пристъпи към Арела с ръка на собствения си меч.

Джордан повдигна оръжието си.

Рун препречи пътя на Бернар.

— Спри, приятелю. Остави миналото в миналото. Сега трябва да се изправим пред настоящето и бъдещето.

— Ако можехме да се доберем до подобно оръжие... — Бернар поклати глава. Рун никога не го беше виждал толкова разстроен. — Представи си какви страдания бихме могли да спестим на света.

— Помисли за страданията, които вие бихте причинили — каза Арела. — Бях в джамията, след като напусна Йерусалим. Видях какво са направили хората ти в името на Бог. Не бяхте готови. Светът не беше готов.

Рун докосна кръста на гърдите си и каза:

— Нямаме време. Слънцето ще залезе след час.

Думите му като че ли най-сетне проникнаха през мъката и гнева на Бернар.

— Прав си. — Той бръкна в джоба на бронята си и отново извади Кървавото евангелие. — Моля те, дете мое. Преди да е станало твърде късно. Трябва да благословиш тази книга.

Томи я взе. Беше смутен. Книгата изглеждаше огромна в малките му ръце.

— Миналия път не се получи. И не забравяйте, че аз не съм Първият ангел.

Бернар го погледна озадачено. Кардиналът бе преживял дълъг ден на изненади, повечето лоши. Джордан знаеше какво е чувството.

— Какво означава това?

— Въпреки това опитай, Томи — каза Ерин. — Нищо лошо няма да стане.

— Добре — със съмнение рече Томи, отвори книгата и приближи длан към страниците. — Аз, Томас Болар, благославям тази книга.

Всички се наведоха напред, сякаш очакваха чудо.

Отново не се случи нищо.

Нямаше златна светлина, нито нови думи.

Сякаш това съсипано място бе изтощило потенциала си за чудеса.

16:04

— Както каза Томи — започна Ерин, усетила чувството за поражение у сангвинистите, — той не е Първият ангел.

— Тогава кой? — попита Бернар.

Ерин знаеше, че пропуска нещо, но имаше чувството, че се мъчи да подреди пъзел в тъмното и слепешком разбърква парчетата.

— Арела каза, че Томи носи *вътре* в себе си най-доброто от Първия ангел. Така че мисля, че той си остава ключът към загадката.

Като чу това, Рун се поизправи. Ерин предположи, че мисли за всички, изгубили живота си, за да може Томи да се озове тук.

„Не може да са умрели напразно.“

Загърби тази мисъл. Работа на сангвинистите бе да се занимават с грехове и изкупление. Тя имаше реален проблем, който трябваше да бъде решен, и не можеше да си позволи да се разсейва.

— Щом Първият ангел е вътре в Томи, как можем да го изкараме навън? — попита Джордан.

— Може би трябва да бъде изрязан — предположи Бернар.

Ерин го изгледа намръщено.

— Мисля, че ще оставим това като последна възможност. — Впери поглед в Томи. — Може би ангелът ще се освободи чрез екзорсизъм.

Томи преглътна. Предложението ѝ не му харесваше повече от това на Бернар.

Раменете на Рун се сковаха.

— Не можеш да подложиш на екзорсизъм ангели, Ерин. А демони.

— Може би. А може би не.

Май всички бяха попаднали на непозната територия.

Ерин погледна Арела.

— Ти не можеш ли да ни помогнеш?

— Разполагаш с всички отговори, които са ти нужни.

Ерин се намръщи. Започваше да разбира раздразнението на древните от техните оракули. Понякога можеха да са направо непоносими. Но Ерин знаеше, че сибилата казва истината. Отговорът беше някъде в нея. Като Жена на Познанието тя трябваше да разреши загадката. Освен това трябваше да повярва, че за мълчанието на Арела има причина и че сибилата не се прави на сдържана, за да ги отчае.

Дали това също не означаваше нещо?

— Може би все пак ще трябва да отведем Томи в Рим, след като вече е по-добре — каза Джордан.

— Не — отвърна Ерин. — Каквото и да става, трябва да стане тук.

Бавно се завъртя в кръг. Знаеше, че отговорът се намира някъде в този кратер със златист пясък. Погледът ѝ се местеше от панелите към

неравните ръбове, приличащи на пръски замръзнала вода по ръба на кратера.

— Сигурна ли си, че трябва да стане тук? — не мирясваше Джордан.

Ясно беше, че търси някакво оправдание да се махне от тази пустиня и да я отведе на безопасно място. Ерин оценяваше чувствата му, но портата на Ада продължаваше да се отваря и безопасни места вече не съществуваха.

Получи подкрепа от най-неочаквано място.

Агмундър изсумтя:

— Тя е права. Трябва да останем тук.

— Защо? — Ерин се обърна към него. — Какво знаеш?

Агмундър посочи на север.

— Нищо мистично. Онзи хеликоптер „Чинук“, за който си мислех, че ни следи... — Той погледна Бернар. — Май в крайна сметка не сме успели да му избягаме.

Ерин погледна димящия хеликоптер. Приличаше на кон, язден до смърт.

Агмундър наклони глава.

— Ако се съди по звука, скоро ще е тук.

Рун и останалите също се опитваха да го чуят, но личеше, че викингът има по-остър слух от техния.

— Сигурен ли си? — попита Бернар.

Агмундър повдигна гъста вежда. Май се чудеше как кардиналът може да се съмнява в него.

Джордан направи кисела физиономия и Ерин сложи ръка върху неговата.

— Още малко напрежение, само това липсваше — рече той.

— Работя най-добре под напрежение.

Естествено, не чак такова напрежение.

16:08

Рун завиждаше на Ерин и Джордан как намират утеха един в друг, как простото докосване може да успокои разтревоженото сърце.

Погледна към Елизабета, която беше прегърнала закрилнически Томи, след като Вингу бе свалила веригите ѝ. В предстоящата битка

щяха да са им нужни всички сили. Рун чувстваше, че Елизабета ще направи всичко, за да защити момчето.

Погледите им се срещнаха. Като никога той не прочете в очите ѝ враждебност, а единствено загриженост за детето. Колко по-различни биха могли да бъдат съдбите им, ако той я бе срещнал като обикновен човек, а не като опетнен стригой. Или може би най-добре щеше да е, ако изобщо не се бяха срещали.

— Колко войници може да побере един „Чинук“? — попита Кристиан, връщайки Рун в настоящето.

— Това е транспортен хеликоптер — отвърна Джордан. — Петдесетина. Повече, ако ги натъпчеш добре.

„Петдесет?“

Рун огледа тъмното небе и най-сетне забеляза масленозеленото петънце на сивия фон. Наистина беше голяма машина с ротори в предната и задната част и дълъг корпус. Двигателите пулсираха силно и заплашително.

Помисли си за малката им група. Сангвинистите бяха опитни воители, но бяха твърде малко.

Джордан следеше машината с оръжието си, но не стреля.

— Бронирани са — промърмори той, когато хеликоптерът приближи. — Всъщност трябваше да се очаква.

Голямата машина обиколи кратера от разстояние, като преценяваше обстановката. После бавно се спусна и кацна на стотина метра от тях.

Роторите вдигнаха облак пясък, който скри хеликоптера. Рун обаче успя да види как от задната му част се спуска рампа. По нея заслизаха сенки. Рун преброи две двайсетици. Все пак бяха по-малко от петдесет. Но изглеждаха силни, във форма и свирепи, някои с кожени брони, други с униформи на различни армии, както и неколцина с обикновени джинси и тениски. Ясно беше, че не са дисциплиниран боен отряд, но и не им беше нужно да бъдат.

Ослуша се за туптене на сърца — и не чу нито едно.

Всички бяха стригои.

Рун пристъпи напред, прикривайки с тялото си Ерин и Джордан. Той беше довел двамата до този момент — още от Масада, когато им бе разкрил истинската си същност. Той ги беше насочил по този кървав

път и най-малкото, което можеше да направи, бе да ги защити с цената на живота си. Боеше се само, че това няма да е достатъчно.

Но пък този път не беше сам.

Кристиан застана от едната му страна, а Бернар от другата. Агмундър и Вингу застанаха в двата края. Елизабета остана приклепнала назад с Томи, оголила остриите си зъби.

По някакъв нечути сигнал цялата глутница стригои се понесе под страховитото сиво небе с недостижима за човешко същество скорост.

Сърцето на Ерин затуптя по-бързо, но тя остана на мястото си. Джордан стоеше спокоен до нея, храбростта му личеше във всеки силен удар на сърцето му.

Рун извади оръжието си и зачака.

Избра първата си жертва — най-едрия воин, висок мъж в средата. Кристиан проследи погледа му, кимна и си избра друг. Рун гледаше как останалите също избират мишените си.

С дисциплината и тренировката си сангвинистите можеха да пречупят първата вълна атакуващи. Освен това групата му имаше преимущество да се бие на свята земя.

Тя би могла да отслаби достатъчно стригоите.

Би могла.

И тогава в борда на хеликоптера се отвори друга врата и от сенките изскочиха смътни силуети.

Искрицата надежда у Рун помръкна.

Бласфемари.

Първи бяха сиви чакали с дълги муцуни и големи уши, чийто вой пронизваше въздуха. Зад тях се появи прайд черни лъвови — движеха се с плавна грация, подобно на олио в пясъка.

Всяко създание бе превърнато в страховито и чудовищно възплъщение на естествения си вид, родено от черна кръв и жестокост.

Той се вслуша в ударите на сърцата им — бавни и дълбоки, свидетелстващи за възрастта и силата им. Рун се съмняваше, че отрядът му би могъл да издържи дълго на тези създания, дори да нямаше други стригои.

Преглътна и прошепна бърза молитва.

Бяха обречени.

Както беше предречено в деня, в който бе превърнат в стригой, той щеше да умре в бой.

Но Ерин заслужаваше по-добра участ.

16:31

„Сега пък и бласфемари.“

Джордан изстена. Стисна по-здраво картечния пистолет, макар да съзнаваше, че той е безполезен като тапешник срещу тези зверове.

Графинята избута Томи зад себе си и каза:

— Не рисувай дявола на стената.

„Това пък какво означава?“

Томи явно също не я разбра.

— Ъ?

Момчето гледаше към носещата се към тях менажерия. Обстановката беше такава, сякаш дяволът наистина беше дошъл. При това не нарисуван, а лигавеща се виеща орда в цялото ѝ кинематографско великолепие.

— Означава... *не губи надежда* — обясни тя.

На Джордан му се стори доста странно да чуе графинята да говори за надежда, когато самият той почти не виждаше такава. Все пак беше мило от нейна страна да се опита да успокои момчето.

Ордата стригои стигна първа ръба на кратера и вместо да прелее през него, се раздели и продължи настрани, като обкръжи напълно купата в земята. Или може би също бяха доловили светостта на тази падина от пясък и стъкло.

Графинята изсъска гърлено и отново придърпа Томи зад себе си. Сангвинистите се прегрупираха в отговор на маневрата на противника, като заобиколиха останалите в защитен кръг.

Арела заговори в ухото на Джордан и го стресна с безшумното си приближаване.

— Графинята говори мъдро — прошепна тя. — Все още всичко може да бъде спечелено.

И преди Джордан да успее да попита какво означава това, Арела сграбчи Томи зад гърба на Батори, дръпна го към зеещия отвор на кладенеца — и го бутна в него. Той извика и цопна във водата.

Батори се хвърли върху нея и я изблъска настрани. Пръски от кладенеца обаче паднаха върху ботушите ѝ. Тя извика и отскочи, сякаш бе стъпила в разтопена лава.

Арела остана при отвора, докато Томи риташе долу.

— Внимавайте — предупреди тя. — Само обладаните от ангели могат да докосват тези води. Всички други ще бъдат унищожени. Дори хората.

И с тези думи скочи във водата, хвана Томи и го повлече надолу.

Графинята отстъпи покрушена назад.

Нищо чудно, че кладенецът бе запечатан така сигурно и оставен на пясъците и вековете.

— Поне момчето е в безопасност — успокои я Рун.

„А ние?“

Джордан впери поглед в събралата се около тях орда. Противниците стригои засъскаха и изтеглиха дълги извити мечове. Бласфемарите клечаха и дебнеха. Поне кучите синове нямаха пушки — и тогава си спомни *защо* не използват подобни оръжия.

„Защото ядат жертвите си живи.“

51.

20 декември, 16:33

Сива, Египет

Някакво движение накара Ерин да погледне към ръба на кратера.

Един гигант с кафява кожена броня излезе напред и пристъпи в купата. Бе чернокож, с бръсната глава, целият в стоманен пиърсинг, и мъкнеше дълъг широк меч зад себе си. Наведе се да вземе щипка пясък и я захвърли с отвращение, явно усетил свещената земя. Изплю се презрително и погледна към тях.

Към нея!

По гърба ѝ пробягаха ледени тръпки.

Гигантът направи втора крачка, после трета.

Не идваше сам.

Два лъва бласфемари вървяха плътно от двете му страни, като мятаха опашки и гледаха групата пред тях. Гривите им бяха черни, а не златисти, разрошени от горещия пустинен вятър. Очите им блестяха ужасяващо червени в пепелносивия ден. Изръмжаха, оголвайки зъби, които изглеждаха по-подходящи за саблезъби тигри. Черните им нокти се забиваха дълбоко в пясъка.

Гигантът замахна с лекота с меча си и изписа във въздуха цифрата 8, сякаш дългото острие бе продължение на мускулестата му ръка.

Внезапно на Ерин ѝ се прииска да не бе настоявала да дойдат в Сива.

Пропъди тези мисли и стисна здраво пистолета. Каквото и да се случеше през следващите няколко минути, тя знаеше, че бе *правилно* да дойдат. Чувстваше се виновна не защото бе довела всички тук, а защото не бе успяла да разреши навреме загадката на тези пясъци, скрита зад спокойните очи на Арела.

Сангвинистите около нея бяха извадили мечовете си. Бернар носеше старо извито оръжие, което блестеше като вода: бе изработено от дамска стомана с острие от сребро, най-вероятно осветено. Кристиан също размахваше крив меч, но той беше модерен непалски

кукри. Агмундър извади дългия меч от ножницата на гърба си. Вингу вдигна две по-къси оръжия, по едно във всяка ръка, и ги развъртя с изящество и сила.

Рун просто държеше своя карамбит, чието криво острие беше смъртоносно като нокътя на бласфемари.

Гигантският стригой пристъпи още крачка напред, следван от лъвовете — и отново спря.

Зад него се появи позната среброкоса фигура. Вместо обичайния си сив костюм Искариот носеше кожена ризница, боядисана в бяло и скроена елегантно по мускулестото му тяло.

Джордан насочи картечния пистолет към него.

Искариот забеляза движението и на лицето му за миг се мярна презрителна усмивка. Явно се беше възстановил от миналия път, когато Джордан го беше прострелял със същото оръжие.

Искариот вдигна ръка и пусна пеперуда с изумрудени криле.

Сангвинистите се размърдаха предпазливо, без да изпускат от поглед творението. Колко отровни пеперуди имаше той? Ако бяха достатъчно, можеше да победи цялата група сангвинисти и без армията си.

Но пеперудата прелетя само няколко стъпки в кратера и падна на земята — едното ѝ изумрудено крило се пръсна на мънички парченца. Дали заради пепелта във въздуха, или от пясъка, деликатните ѝ зъбни колелца не можеха да функционират в тази среда.

Или пък причината беше в светостта на мястото.

Независимо от причината, поне една заплаха беше неутрализирана.

Гласът на Искариот се понесе в кратера. Погледът му се плъзна по тях и той забеляза кой липсва.

— Май сте изгубили двата си ангела.

Ерин си заповяда да не откъсва поглед от врага и да не поглежда към кладенеца, в който Арела бе изчезнала с Томи. Надяваше се, че момчето ще се измъкне, че водоемът има някакъв таен изход, водещ до далечно езеро. Томи беше безсмъртен и би трябвало да остане жив дори под вода.

— Може и да сме изгубили ангелите си — извика в отговор Джордан. — Но затова пък виждам, че ти си намерил демоните си.

Искариот се разсмя и посочи сангвинистите.

— Ти също си имаш свои *демони*, Воине на Човека.

— *Приятели* — поправи го Джордан. — А не демони.

Искариот се намръщи. Търпението му очевидно се изчерпваше.

— Къде го криете? — попита той; несъмнено говореше за Томи.

Очевидно знаеше, че докато Томи е на свобода, планът му да отприщи ада на Земята си остава застрашен.

Мълчанието се проточи няколко секунди.

Погледът на Юда се спря върху Ерин и той вдигна ръка и я посочи.

— Никой да не я наранява — каза високо. — Тя е моя. Тя ще ми даде отговора.

По ръба на кратера се понесе вълна от ръмжение и съскане.

— Убийте останалите!

16:34

Дълбоко долу в кладенеца Томи риташе с всички сили и потъваше още повече. Първоначалният шок след като странната жена го метна долу и го повлече със себе си, беше изчезнал. Сега той просто се опитваше да не изостава от нея. Странно, но й вярваше.

Не знаеше дали тя наистина е ангел, но беше спасила живота му, така че засега щеше да ѝ се довери.

Стените на кладенеца бяха като от издраскано стъкло — грубо, но твърде гладко, за да е камък. Представи си експлозията, оставила следата си горе, битката между Луцифер и Михаил. Взривът очевидно бе достигнал дълбоко под земята, запечатвайки водоема, край който е стоял Христос, и превръщайки пясъците наоколо в стъкло.

Искаше му се да не вярва и на тази история, ако не бяха две неща.

Първо, колкото по-дълбоко се спускаше, толкова по-топла ставаше водата.

И второ, някъде отдолу го приканваше златисто сияние, което осветяваше пътя му и очертаваше стройните крака на жената.

Той продължи след нея, а дробовете му сякаш щяха да се пръснат и ушите му пищяха от налягането.

Спускаше се надолу и надолу.

Накрая стигна до дъното. Отчаяно се нуждаеше от глътка въздух.

Жената посочи странична каверна, чийто отвор зееше на няколко метра от тях. С горящи дробове Томи влезе в късия проход, като се отблъсна от гладките стени и се отгласна от дъното. Източникът на светлината беше някъде там и го привличаше като нощна пеперуда, привлечена от пламъка на свещ.

Но той не търсеше пламък.

А въздух.

Беше се гмуркал с баща си на Каталина до многобройните подводни пещери на острова. Помнеше как веднъж се промъкнаха в една цепнатина в скалата и се озоваха в пещера, в която имаше въздух под тавана.

Молеше се да попадне на подобно нещо и тук — някаква тайна пещера, където да остане с жената, докато битката не приключи и не бъде в безопасност.

„Безопасност...“

Кога за последно се бе чувствал в безопасност?

Дробовете му щяха да се пръснат, докато изминаваше последните метри. Причерня му и пред очите му затанцуваха искри. Знаеше, че не му остава достатъчно въздух, за да се върне на повърхността. Нямаше връщане назад. Баща му беше казал веднъж, че най-важното в живота е да намериш правилния път и да не се отклоняваш от него.

„Май нямаше предвид точно това, тате.“

Паниката вля нови сили в ръцете и краката му. Томи изхвърча в малката зала със стени от златисто стъкло и пясъчен под. Знаеше, че горе трябва да има въздух — *защо иначе да го замъква тук?* — и се оттласна от дъното.

Полетя нагоре — и главата му се тресна в тавана.

Започна да го опипва, търсеше поне глътка въздух, поне мехурче. Нямаше.

16:35

Стригои и бласфемари се понесоха по склоновете на кратера като мръсна вълна.

Джордан стисна оръжието си, като се мъчеше да не обръща внимание на носещия се към него черен гигант, следван от лъвовете с

тъмни гриви.

Ерин се прицели в единия от зверовете.

Джордан си избра друга цел, тъй като знаеше, че оръжието му е безполезно срещу онова, което се изливаше в кратера. Оставаше му да се надява, че сангвинистите ще се справят с първата вълна.

Вместо това се прицели настрани, към края на пясъчната купа. Изчака тъмната армия да стигне там — и стреля.

Горещият куршум пробви резервоара на хеликоптера им.

От експлозията машината се разлетя на горящи отломки и перките прорязаха дия през нападащите стригои и се стовариха в отсрещната стена на кратера. Внезапният взрив и ударната вълна спряха нападението и принудиха бласфемарите да отскочат назад, като съскаха и виеха към димящите отломки. Няколко стригои се гърчеха в пясъка с отрязани крайници. Други бяха несъмнено мъртви.

Рун го погледна одобрително.

Джордан използва момента на изненада и насочи оръжието си към Искарот, който продължаваше да стои на ръба на кратера. Прицели се в гърдите му — не искаше да рискува с изстрел в главата от това разстояние, още повече че мунициите му бяха ограничени. Не биваше да губи нито един патрон.

Дръпна спусъка с намерението да повали кучия син отново, та било то и за малко. Останала временно без водач, армията му можеше и да бъде победена.

Но точно в този миг един чакал скочи пред Искарот, пое куршумите и спаси копелето. Черната кръв бликна от тялото на звяра, но той не обърна внимание на раните и продължи да пристъпва напред-назад, защитавайки господаря си.

Искарот се оттегли от другата страна на ръба.

„Пъзльо!“

Черният гигант бързо дойде на себе си и отново се хвърли напред, като увлече и онези около себе си. Изръмжа и оголи дългите си кучешки зъби.

Агмундър отвърна на предизвикателството и скочи пред него.

Гигант срещу гигант.

Не беше истински двубой.

Подсилван от светостта, Агмундър замахна с дългия си меч толкова бързо, че острието запя във въздуха и отсече главата от

раменете. Тя отлетя, като продължаваше да се зъби.

Джордан пусна откос по втурналата се отляво орда.

Вингу и Кристиан скочиха надясно.

Рун и Бернар пазеха гърба им.

Елизабет продължаваше да стои до кладенеца, без да заплашва и без да помага — само пазеше бягството на Томи незнайно къде.

Ерин стреля зад рамото на Джордан, улучи един лъв право в окото и той се просна в краката на Агмундър. Огромният меч се заби в гърлото на звяра.

На Джордан му дожаля за прокълнатото създание. То не беше искало да бъде превърнато в онова, което представляваше сега. Но съжалението не означаваше милост.

Продължи да стреля.

Агмундър се обърна към втория лъв и двамата се загледаха, търсейки слабо място у противника. Изведнъж един едър чакал се хвърли към викинга отстрани и заби зъби в бедрото му.

Джордан го простреля в рамото, но чакалът дори не трепна.

Агмундър изръмжа, падна на пясъка и се претърколи по гръб. Чакалът пусна дебелия му крак и се хвърли към гърлото му. Джордан насочи оръжието си към муцуната му и дръпна спусъка — и откри, че патроните му са свършили.

„Майната му...“

Втурна се напред с вдигнат картечен пистолет, готов да го използва като сопа. Преди да успее да замахне, челюстите на чакала изщракаха и жълтите зъби се впиха в гърлото на викинга.

Агмундър се дръпна назад — и се отпусна, когато чакалът рязко дръпна глава нагоре и разкъса гърлото му.

Студена кръв оплиска ръката на Джордан.

Той залитна и падна назад.

Чакалът се обърна към него. Кръв и пяна капеха от сивата му муцуна на златния пясък. Задните му крака се присвиха — и той скочи право към него.

Целият свят се превърна в жълти зъби и ужасяващ вой.

Рун се завъртя да помогне на Джордан. С периферното си зрение беше видял как Агмундър пада и войникът му се хвърля на помощ само за да се озове срещу същите челюсти, които бяха отнели живота на могъщия викинг.

Стовари се странично върху огромния чакал. Челюстите изщракаха на сантиметър от лицето на Джордан. Звярът отлетя настрани и се обърна към него. Ноктите му задраскаха в стъклото под пясъка.

Рун вдигна окървавения карамбит и се замоли за сила да защити другите. Самият въздух бе пълен с кръв, алената й мъгла пееше на собствената му кръв, умоляваше го да пие жадно от този извор.

Рун затаи дъх.

Чакалът го погледна с гневните си червени очи. Сивата козина на сведения му врат настръхна. Звярът изръмжа и се хвърли напред.

Рун замахна и заби карамбита между острите зъби дълбоко в устата на създанието. С цялата си сила заби острието нагоре през небцето, достигайки мозъка — и рязко дръпна ръка назад.

Звярът рухна на земята и черната кръв бликна от устата му. Чакалът заскимтя от болка.

Рун се изпълни със съжаление при вида на Божие творение, превърнато в такова чудовище — а сега страдащо чудовище. Кървавочервените очи на чакала помътняха и станаха жълтеникави, когато звярът бе освободен от проклятието.

Рун нямаше време да се радва на освобождаването му.

Силен удар отзад го просна на пясъка и лицето му се зарови в тъмната кръв на чакала. Нокти задраскаха гърба му, разкъсваха броня и кожа...

Рун изкрещя — а лъвът отгоре му изрева триумфиращо.

52.

20 декември, 16:37

Сива, Египет

Обхванат от паника, Томи се замята. Затисна устата си с ръце. Не успя да се сдържи и конвулсивно пое дъх, при което дробовете му се напълниха с вода и гърдите му пламнаха. Зарита слепешком и заудря стените, тялото му се бореше да изхвърли този огън, да се изкашля, да се задави. Но на мястото на водата нахлуваше само още вода.

Продължи да се съпротивлява, докато не остана без сили и не увисна неподвижно.

Удавен.

Но той беше момчето, което не можеше да умре.

Дробовете го боляха, но вече не се бореха да изхвърлят водата. Томи отвори очи и се огледа. Идеше му да заплаче.

Вече знаеше, че няма да умре, така че се огледа пак.

Жената явно го беше домъкнала тук поради някаква причина.

Спомни си как тя сочеше към пещерата.

Защо?

Източникът на светлина се издигаше от някаква издупчина в стъклото в средата на залата, подобно на миниатюрен вулкан. Светлината бе толкова ярка, че Томи трябваше да присвие очи. Въпреки това забеляза в сърцевината ѝ нещо сребристо.

Спусна се по-дълбоко в това сияние и успя да различи една-две стъпки сребро, стърчащо от блока и завършващо с дръжка с предпазител. Забеляза, че дръжката е на гънки, за да могат пръстите да я стискат по-здраво.

Протегна дясната си ръка, за да направи точно това — и си спомни разказа горе, за меча на архангел Михаил. Вгледа се внимателно и дори успя да различи дългата неравност отстрани, откъдето беше отчупено парче.

Спомни си болката и другата му ръка посегна към шията му.

Протегна пръст към дръжката и когато докосна метала, по тялото му премина ток, сякаш бе пипнал оголен проводник — само че от

допира се почувства *по-силен*. Имаше чувство, че може да разбие планини с голи юмруци.

Разгледа острието. По-голямата му част бе забита в стопения на стъкло пясък.

„Като Екскалибур на крал Артур.“

Томи знаеше какво се очаква от него. Този меч бе носен от ангел и именно Първият ангел трябваше да го освободи, да го върне на слънце, да го използва срещу мрака горе.

Но той отдръпна ръка.

Не искаше да го докосва.

Какво му пукаше за света горе? Беше отвлечен, измъчван, отново отвлечен — само за да бъде принесен в жертва на някакъв олтар.

Внезапно осъзна, че мечът може да сложи край на всичко това.

„Може да ме освободи.“

Острието можеше да нанесе много по-голяма рана от онази на шията му. Можеше да го хване с две ръце и да го забие в гърдите си...

Можеше да умре.

„Ще видя отново мама и татко.“

Лицето на майка му изникна в ума му, такова, каквото го помнеше — как късата ѝ къдрава коса беше прибрана зад ушите, как кафявите ѝ очи сияеха от загриженост всеки път, когато го болеше. Поглед, който виждаше често, докато се бореше с рака. Спомни си също как му пееше приспивни песни в болницата, макар че той бе вече голям за тях, как го караше да се разсмее, макар той да знаеше, че ѝ се иска да плаче.

„Тя ме обичаше.“

И баща му също. Неговата обич бе по-практична — опитваше се да натъпче колкото се може повече живот в тези последни няколко години. Научи го да кара колата, научи го да стреля по панички, а когато беше твърде слаб, сядаше по турски до него на дивана и му помагаше да избива зомбита на „Заразно зло“. И понякога разговаряха — наистина разговаряха. Защото и двамата знаеха, че ще дойде време, когато няма да могат да го правят.

Знаеше и едно друго нещо със сигурност.

„Аз трябваше да умра пръв.“

Такова беше положението. Той беше болен; те бяха здрави. Той щеше да умре, а те — да живеят. Той бе приел това, беше се примирил,

макар и трудно — докато тъпият гълъб не съсипа всичко.

Впери поглед в меча и взе решение.

Можеха да си водят войната и без него.

Посегна към меча, готов да си проправи кървава пътека обратно в прегръдката на родителите си. Спря ръка над дръжката, като събираше кураж. Щом се почувства готов, рязко посегна към нея.

През тялото му сякаш мина токов удар. Мечът засия все по-ярко и по-ярко, докато не заблестя като свръхнова. Томи затвори очи, уплашен, че ще ослепее. Светлината прониза клепачите и изпълни черепа му.

След което бавно помръкна.

Той отвори едното си око, после другото.

Стъклото под краката му се беше стопило. Огромният меч в ръцете му светеше в глухо оранжево. Тежестта му държеше Томи като закотвен на пясъчното дъно.

Той доближи палец до острието. Поряза се дълбоко преди дори да усети, че го е докоснал. Кръвта се издигна нагоре на червен облак. Томи проследи дирята. Разбираше колко лесно е да прокара острието по китките си.

„Парене в най-добрия случай... и после всичко ще свърши.“

Приблужи острието към китката си.

„На кого ще липсвам?“

Откъсна очи от невъзможно острия ръб, погледна към тавана и си представи горещата пустиня. Спомни си студените пръсти, които повдигаха брадичката му, докосваха гърлото му, уверяваха се, че е в безопасност.

„Елизабет.“

Щеше да липсва на нея. Щеше да я ядоса.

Представи си другите — Ерин, Джордан, дори мрачния монах Рун. Те бяха рискували всичко, за да го доведат в тази пустиня, да спасят живота му. И може би точно в този момент умираха.

„Умират за мен.“

14:39

Останала без патрони, Ерин грабна дългия меч на Агмундър. Трябваше да го държи с две ръце, за да го вдигне. Замахна ниско и

разсече въздуха между себе си и най-близкия стригой.

Чудовището се разсмя, отстъпи назад и се втурна към Кристиан, без да ѝ обръща внимание.

Тя затърси кого да нападне.

Никой стригой или бласфемари не я доближаваше в изпълнение на заповедта на Искарот да не я убиват. Бойците му се държаха настрана, докато той самият не дойде да я вземе.

„Може би това е най-доброто ми оръжие.“

Лъвски рев раздра въздуха. На метри от нея Рун се мъчеше да се освободи, прикован за земята от тъмен лъв бласфемари. Джордан се втурна да му помогне, вдигнал картечния пистолет като сопа.

Ерин захвърли тежкия меч и се затича към тях.

Джордан отхвърча назад — ноктите на звяра раздраха коженото му яке и едва не отпраха ръкава му. Той падна по гръб, но моментното разсейване позволи на Рун да се претърколи настрани.

Лъвът се хвърли към измъкващата се жертва.

И Ерин направи най-тъпото нещо в живота си.

Скочи между Рун и лъва, разперила ръце, изкрещя, изпъчила гърди като някакъв панаирджийски боксьор.

Лъвът се сниши и заръмжа, готов за скок. Мяташе гневно опашка.

— Не можеш да ме нападнеш, а? — предизвикателно рече тя.

Лъвът оголи зъби под черните си устни, изръмжа и заотстъпва, особено след като Кристиан ѝ се притече на помощ.

Той я погледна и подметна:

— Не знаех, че имаш опит и в дресировката на лъвовете.

Тя се усмихна и за миг се разсея.

Лъвът скочи срещу Кристиан и в същото време я удари в рамото с лапа и я отхвърли настрани.

Ерин падна на колене и притисна раната си. Гореща кръв бликна между пръстите ѝ и потече по ръката и гърдите ѝ. Осъзна грешката си. Искарот бе казал да не я убиват — но не и да не я *осакатяват*.

До нея Рун и Кристиан се биеха с лъва.

Джордан изкрещя нещо неразбрано. Името ѝ.

Светът сякаш премина на забавен кадър.

Тя падна на една страна в пясъка. Беше приятно. Беше в пустиня. Обичаше пустините.

16:40

Джордан се втурна към Ерин. Знаеше, че е твърде късно да ѝ помогне. От рамото ѝ се лееше кръв и се просмукваше в златния пясък.

Карамелените ѝ очи го погледнаха — и се обърнаха към нещо зад него.

На лицето ѝ се изписа почуда, необяснима при цялата тази кръв, вой и писъци. Тя вдигна окървавена ръка и посочи на рамото му.

Джордан се обърна да види какво се опива да му покаже.

„Какво, по дя...?“

От кладенеца се издигаше оранжев пламък. Въртеше се като вихрушка, насочена право нагоре към тъмното небе.

Джордан не можеше да откъсне очи от него.

Дори битката сякаш забави ход.

Очи и лица се обърнаха с опасение към пламъка.

А той стана висок около метър и под него се появи ръка, която сякаш го буташе нагоре. Огнената струя продължи да се издига и изтегляше странния факлоносец след себе си, за да го издигне от кладенеца и внимателно да го спусне до него.

Томи.

Щом краката му докоснаха земята, огънят угасна и всички видяха високо вдигнат сребърен меч, по чието острие все още танцуваха няколко ярки пламъчета.

Погледът на момчето се спря върху Джордан.

В очите му също танцуваха пламъци.

— Това май е твое! — извика Томи, наполовина момче, наполовина нещо страховито.

Момчето — ако все още беше момче — замахна и запрати високо меча. Той се завъртя във въздуха. На Джордан му се искаше да приклепне и да се скрие, но вместо това лявата му ръка се вдигна сякаш по свое желание. Дръжката легна идеално в дланта му, сякаш бе създадена за нея. Смътното парене на татуировката изведнъж лумна. През раздраното си яке и риза Джордан видя как извитата шарка на стария белег от мълния засиява от вътрешен огън.

Силата потече по цялото му тяло.

Джордан завъртя меча в танц от огън и стомана, сякаш правеше някаква тайна магия. Никога през живота си не беше въртял меч.

Лъвът изрева и се обърна към Ерин.

Джордан скочи и блокира пътя му.

Лъвът замахна раздразнено към него и мечът посрещна лапата му.

Острието посече кожата и лъвът изрева от болка. Пламък последва оставения от меча разрез — и се прехвърли от лапата върху тялото. Подлуден от болка, лъвът скочи назад и побягна през армията на стригите, като подпалваше всеки, до когото се докоснеше.

Джордан погледна меча.

Адски добро оръжие.

Или по-скоро *райски* добро оръжие.

Завъртя се в кръг и рани един стригой в ръката и друг в бедрото. И двамата зареваха, когато от раните им блъвна огън. Джордан се понесе напред, движеше се със скорост, недостижима за кости и мускули.

Бърз като стригой или сангвинист.

Създание сред създание падаха под меча му.

И тогава той тръгна към истинския враг.

Искарот.

16:42

Юда гледаше как Воинът на Човека крачи през бойното поле. Зверове бягаха пред него и се пръскаха в пустинята. Малцината останали ставаха жертва на другите. Видя как графинята грабва момчето; ангелското сияние в очите на детето изчезна, след като то предаде меча на земния му собственик.

Юда не изпитваше страх.

Моментът беше настъпил.

Векове наред се бе мъчил да намери цел в дългия си живот и още векове се бе трудил да докара света до ръба на проклятието, та да може да умре.

И ето че времето беше дошло.

Войникът щеше да го убие, но само ако му окажеше съпротива. Нямаше да съсече невъоръжен човек. Затова Юда се наведе и взе едно

захвърлено оръжие — стар нащърбен ятаган.

Последният му телохранител реши да застане до него и вдигна автомата си. Партньорът му Хенрик беше умрял в пещерата в Куме, но този беше оцелял и бе дошъл тук.

— Махни се — нареди му Искарיות.

— Мястото ми е до вас.

— Прощавай. — Юда замахна с ятагана и го обезглави. Отстъпи от тялото. Никой нямаше да се намесва в съдбата му.

Очите на Воина на Човека се разшириха от изненада, но той не забави крачка.

Другите вървяха зад него, включително и д-р Грейнджър, който притискаше подгизнал от кръв парцал към рамото си.

— Стой назад, Ерин — извика Джордан. — Това е моя битка.

Тя сякаш понечи да възрази, но премълча.

Юда вдигна ятагана и зае защитна поза.

— Колко често трябва да ви убивам, сержант Стоун?

— Мога да те попитам същото.

Мечът му сияеше като нажежен до бяло в ръцете му и от него хвърчаха искри.

Юда потръпна в очакване.

Войникът закръжи около него. На лицето му бе изписано подозрение, сякаш очакваше някакъв гаден номер.

„Трябва да изиграеш ролята си, Воине. Не ме разочаровай.“

За да гарантира това, Юда атакува и Джордан отби удара. Беше неестествено бърз. Щом разбра това, Юда продължи по-ожесточено — вече не беше нужно да се преструва на неумел. Беше се обучавал при много и най-различни майстори през вековете.

Атакуваше отново и отново, като се наслаждаваше на истинското, последно предизвикателство. Беше подобаващо да намери достоен противник. Но не това беше съдбата му. Свали за миг гарда си, сякаш случайно.

Джордан замахна.

Мечът прониза Юда отстрани.

Точно на мястото, където един римски войник бе пробол Христос на кръста.

Юда отправи бърза благодарствена молитва, преди да рухне на колене. Яркочервена кръв бликна от раната и напои ризата му. Той

изпусна ятагана.

Джордан се изправи пред него.

— Квит сме.

— Не — каза Юда, като посягаше към крака му. — Завинаги ще ти остана длъжник.

Падна настрани и после по гръб под сивото небе. Беше го направил. Светът бе потопен в пепел и кръв. Слънцето щеше да залезе след минути. Нищо не можеше да спре онова, което беше започнал.

„Моята смърт възвестява успеха ми.“

Прие го като знак, като награда за отварянето на портата на Ада и идването на деня на Страшния съд.

Изгарящата болка не можеше да се сравни с нищо, което беше изпитвал, но той я посрещаше с радост. Скоро щеше да намери покой. Приемаше я с отворени обятия. Очите му се затвориха.

И тогава над него падна сянка, донесла със себе си аромата на цъфнал лотос.

Арела.

Той отвори очи и погледна прелестта ѝ — още една награда за това, че е изпълнил съдбата си.

Топлите ѝ ръце хванаха неговите.

— Любов моя.

— Стана точно както го предрече — каза той.

Тя се наведе над него и сълзите ѝ закапах по лицето му. Той се наслаждаваше на всяка топла капка.

— О, любов моя — каза тя. — Проклинам видението, което те доведе до това.

Той се взря в тъмните ѝ очи.

— Това бе волята на Христос, не твоята.

— Това бе твоята воля — отвърна тя. — Можеше да тръгнеш по различен път.

Той докосна мократа ѝ буза.

— Винаги съм вървял по различен път. Но съм благодарен за годините, през които вървахме заедно.

Тя се помъчи да се усмихне.

— Не се обвинявай — каза той. — Ако можеш да направиш поне едно нещо за мен, нека бъде това. Ти си невинна.

Тя леко вирна брадичка, както правеше винаги, когато преглъщаше чувствата си.

Въпреки болката той се пресегна и нави на пръста си кичур от дългата ѝ коса.

— Ние сме само Негови инструменти.

Тя постави длан върху раната му.

— Мога да донеса вода от извора и да те излекувам.

Прониза го страх. Затърси думи да я разубеди, но тя го познаваше. Затова се спря върху една-единствена дума, като вложи в нея цялата си воля и остави Арела да прочете истината в очите му.

— Моля те.

Тя се наведе и го целуна по устните, после го прегърна за последен път.

16:49

Когато ангелът заплака за Юда, Ерин изхлипа.

Арела го прегръщаше, галеше сивата му коса и му шепнеше думи на древен език. Той ѝ се усмихваше, сякаш бяха млади влюбени, а не безсмъртни създания, попаднали в края на времето.

Рун докосна Ерин по рамото и погледна смрачаващото се небе.

Докосването му ѝ напомни, че макар битката да е спечелена, войната не е свършила. Тя погледна слънцето, което потъваше зад хоризонта на запад. Почти не им бе останало време да предотвратят онова, което бе задействал Искариот.

Впери поглед в мъжа, който бе започнал всичко това.

Кръвта на Искариот течеше от раната му, а заедно с нея изтичаше и животът му. В сгъстяващия се мрак Ерин забеляза мекото сияние в алената течност и си спомни, че го бе видяла и когато той случайно поряза пръста си в пещерата под руините на Куме с парче от същия меч, който го беше пронизал сега.

Спомни си как Арела излъчваше същото златно сияние, когато спаси Томи. И как кръвта на Томи светеше слабо на плажа на Куме.

Какво означаваше това?

Погледна Томи, който още стоеше до кладенеца, после пак погледна Юда.

Нима и двамата имаха ангелска кръв?

Спомни си, че и двамата се бяха натъкнали на гълъб, символа на Светия Дух, птицата, която убил Христос. И че и двамата по онова време са били горе-долу на възрастта на Христос.

Спомни си и думите на Арела.

„Михаил беше разкъсан на парчета. Ти носиш в себе си най-доброто от Първия ангел.“

Започна да разбира.

Томи не носеше *целия* Михаил в себе си, а само най-доброто, най-сияйното и яркото, силата, способна да дава живот.

Друг съсъд носеше най-лошото, най-мрачното от него, сила, която убива.

Сега видя, че сиянието на кръвта на Искарот е по-тъмно от кръвта на Томи.

Два различни нюанса на златното.

Обърна се и се загледа към кратера, към стъклото, което бяха разчистили, към кръглата запушалка на кладенеца. Подобно на самия кратер, едната половина бе тъмно злато, а другата — по-светло.

Спомни си, че ѝ беше заприличал на източния символ ин-ян.

Двете части, които правеха едно цяло.

— Трябват ни и двамата — промълви Ерин.

Впери поглед в Арела. Сибилата бе мълчала, защото знаеше, че Искарот също трябва да дойде тук. Дали беше нарисувала онзи символ в пясъка, за да го упъти накъде да се насочи?

Бернар се приближи до Ерин. Дрехите му бяха разкъсани и окървавени, но той явно беше усетил растящата ѝ увереност.

— Какво каза?

Рун също я погледна.

Ерин ги поведе, като повика и Джордан. Трябваше да чуят това, да ѝ кажат, че греши.

„Моля те, нека греша.“

Рун я погледна с тъмните си неумолими очи.

— Какво има, Ерин?

— Първият ангел не е Томи. А архангел Михаил, небесното същество, разкъсано на парчета. Разделено на две. — Тя посочи стъклото на кратера. — Трябва да бъде събран в едно. Трябва да поправим онова, което е било повредено тук.

Точно това ги беше предупреждавала Арела — или царството на човека щеше да приключи.

— Но къде е другата половина? — попита Бернар.

— В Юда.

На лицата на всички се изписа изумление.

— Дори да си права — каза Джордан, — как ще ги накараме да се съберат?

Ерин погледна Искарриот, който умираше на пясъка.

Знаеше и този отговор.

— Трябва да бъдат лишени от безсмъртните си обвивки.

Ченето на Джордан увисна.

— Значи трябва да умрат?

Тя сниши глас до шепот.

— Това е единственият начин. Именно затова мечът е бил оставен тук, затова трябваше да дойдем тук.

— Искарриот вече е ранен смъртоносно — каза Рун. — Значи мечът трябва да посече и момчето?

— Смеем ли да го направим? — попита Джордан. — Струва ми се, че в Куме решихме, че животът на Томи е по-важен дори от спасяването на света.

На Ерин й се искаше да се съгласи с него. Момчето не бе направило нищо лошо. Опитало се да помогне на невинен гълъб, а в замяна видяло как семейството му умира пред очите му, а след това го подлагат на безброй мъчения. Нима беше справедливо да умре тук?

Не можеше да прати това дете на смърт.

Но в същото време това беше един живот срещу живота на всички добри и лоши на света.

Джордан се взираше в нея.

Ерин знаеше, че ако му нареди, той ще се подчини, макар и с неохота. Джордан бе войник и разбираше жертването в името на по-голямото добро. Нуждите на мнозинството бяха по-важни от тези на отделния човек.

Тя скри лицето си с ръце.

Не можеше да гледа как се пролива още невинна кръв. Беше гледала как сестра й става жертва на лъжлива вяра. Бе причинила смъртта на Ейми със собственото си незнание за опасността, на която я

беше изложила. Нямаше да отнеме още един невинен живот, независимо какво й говореше разумът.

— Не — отсече тя, взела решение. — Не можем да убием едно дете, за да спасим света.

Бернар рязко пристъпи към Джордан и посегна за меча. Но Джордан вече беше бърз като него: вдигна оръжието и опря острието в гърдите на кардинала, точно над безмълвното му сърце.

— Това ще те убие толкова сигурно, колкото и всеки стригой!

Бернар хвърли поглед към Рун за помощ. Този меч му трябваше.

Рун скръсти ръце на гърдите си.

— Вярвам на мъдростта на Жената на Познанието.

— Момчето трябва да умре — настоя Бернар. — Или светът ще умре с него. В ужаси, надхвърлящи всяко въображение. Какво е животът на едно дете срещу това?

— Всичко — каза Ерин. — Убийството на дете е зло. *Всяко* зло дело е от значение. *Всяко*. Ако не се изправяме срещу злото, какви сме самите ние?

Бернар въздъхна.

— Ами ако не е нито добро, нито зло, а само необходимост?

Ерин стисна юмруци.

Нямаше да позволи Томи да бъде убит.

— Ерин!

Разтревожените сини очи на Джордан я гледаха. Той кимна към кладенеца.

Томи каза нещо на Елизабет — явно я молеше да остане там — после дойде при тях.

— Знам — каза изтощено. — Когато докоснах меча и реших да го извадя от кладенеца... разбрах.

Ерин си спомни огъня в очите му, докато бе държал меча.

— Всичко опира до избор — продължи Томи. — Аз трябва да *избера* това. Само тогава нещата ще се оправят.

Ерин осъзна, че са били на крачка да съсипят всичко. Ако беше казала на Джордан или ако Бернар се бе добрал до меча, ако някой от двамата беше забил меча в момчето без съгласието му, щяха да погубят всичко.

Тази мисъл донесе известна утеха, но съвсем малка.

Думите на Томи означаваха, че крайният резултат ще е същият.

Мъртво момче на пясъка.

— Но Искариот не се съгласи да го убият — възрази Рун.

Ерин се вцепени. Рун беше прав.

„Нима вече сме изгубили?“

Джордан преглътна и отпусна меча — Бернар вече не можеше да насили нещата.

— Мисля, че все пак се съгласи — каза той. — По време на двубоя отвърщаше на всеки мой удар. И изведнъж свали гарда си. Тогава не го осъзнах, а само реагирах и го промуших.

— Подозирам, че винаги е търсил смъртта — каза Рун.

— Тогава какво ще правим? — попита Джордан. — Имам предвид оттук нататък?

Ерин забеляза, че Джордан не може да погледне момчето в очите.

Томи се размърда, после погледна през рамо към Елизабет. Забеляза, че Ерин го наблюдава, и каза:

— Тя ще се опита да попречи.

А после хвана меча и го опря в гърдите си. Погледна Джордан и се опита да се усмихне, но долната му устна трепереше от страх, макар да се мъчеше да изглежда храбър и сигурен пред лицето на неизвестното.

Джордан най-накрая намери сили да погледне момчето в очите. Ерин никога не бе виждала такава болка и мъка.

— Не мога да го направя — изстена той.

— И това знам — тихо, с треперещ глас каза Томи. Погледът му се насочи на запад, към слънцето, към последната светлина, която виждаше.

Откъм кладенеца се надигна плач.

— Не-е-е-е...

Елизабет се втурна към тях, внезапно усетила какво предстои.

Томи въздъхна и се наниза на меча — и взе със себе си последната светлина на деня, докато умираше.

53.

Рун хвана Елизабета през кръста. Томи се свлече на земята, изниза се от острието и червената му кръв потече по тъмния пясък и се озари в златисто сияние. В другата страна на кратера се виждаше подобно сияние — по-тъмно златисто, на чийто фон се очертаваха фигурите на Юда и Арела.

— Защо? — хлипаше вкопчилата се в Рун Елизабета.

Двамата коленичиха до момчето.

Мечът бе пронизал сърцето му. Рун чу последното му слабо потръпване.

Джордан рухна на колене, изпусна меч и се хвана отляво.

Ерин се наведе към него.

— Какво...?

Рун го усети миг преди да се случи — натрупване на невъобразима сила, вдигна ръка към очите си и прикри Елизабета с тялото си.

Последва ослепителна експлозия.

Блясъкът изгори очите му.

Кръвта закипя във вените му.

Елизабета изпищя в обятията му и звукът бе подет от другите в хор на болка и страх.

Повален от ярката светлина, Рун се замоли за прошка. Всеки негов грях беше като петно върху това свято сияние, от което не можеше да бъде скрито нищо. Най-големият му грях бе чернота без граници, способна да го погълне напълно. Дори тази светлина не можеше да я заличи.

„Моля те, престани...“

Накрая, сякаш след цяла вечност, светлината се смени с милостив мрак. Рун отвори очи. Безжизнените тела на стригои и бласфемари бяха осеяли кратера; дори избягалите извън него бяха убити от експлозията. Рун се размърда, макар че болката продължаваше да отеква в тялото му.

Гореше с най-свят огън.

Огледа кратера. Ерин се беше свила до падналия Томи, а Джордан бе коленичил до нея й се държеше за рамото. И двамата изглеждаха потресени, но незасегнати от ярката светлина. Като неопетнени най-вероятно не бяха почувствали изгарящата й сила.

Елизабета лежеше неподвижна в обятията му.

Тя беше стригой и не бе приела Христовата любов, която да я защити от този огън. Сигурно беше мъртва също като другите прокълнати създания.

„Моля те, само не и Елизабета“ — замоли се той.

Притисна я към гърдите си. Беше я откраднал от нейното време, от замъка й, за да я затвори за стотици години само за да умре в пустинята, далеч от всичко и всички, които бе обичала.

Колко пъти я бе наранил с постъпките си?

Погали къс къдрав кичур на бялото й чело и махна пясъка от бледите й бузи. Преди много време я беше държал по същия начин, докато тя умираше на каменния под на замъка Чахтице. Трябваше да я остави още тогава, но дори сега дълбоко в себе си знаеше, че би направил всичко, за да я върне.

Дори би съгрешил отново.

Сякаш в отговор на богохулната му мисъл тя се размърда. Сребристите й очи се отвориха и устните й се извиха в колеблива усмивка. За момент погледът й сякаш се отнесе някъде извън времето и пространството.

И точно в този момент той разбра истината.

Въпреки всичко тя го обичаше.

Докосна бузата й. Но как бе преживяла изгарящата светлина в прокълнатото си състояние? Нима тялото му я беше защитило? Или любовта му към нея?

Така или иначе, радостта го изпълни и той потъна в очите й. Точно сега тя бе единственото, което имаше значение. Ръката й се повдигна. Нежните й пръсти докоснаха бузата му.

— Любов моя... — прошепна тя.

17:03

Ерин се извърна от Рун и графинята. Още бе заслепена от ярката светлина. Беше готова да се закълне, че за миг бе видяла криле да се

издигат от пясъците. Погледна нагоре към звездите.

„Звезди?“

Изправи се, огледа се и видя как мръсната пелена се вдига от нощното небе. Представи си как мракът е пометен чак до Куме.

Дали бяха успели да затворят онази порта?

Джордан стоеше до нея. Разкърши лявата си ръка и я тръсна, което подсети Ерин за непосредствената ѝ грижа. Той бе паднал на колене и се бе хванал за гърдите, сякаш получаваше инфаркт.

— Добре ли си? — попита тя.

Той погледна надолу към момчето и кръвта.

— Когато Томи падна, сякаш изтръгнаха нещо от мен. Бях готов да се закълна, че умирам.

„Отново.“

Ерин погледна бледото лице на Томи. Очите му бяха затворени, сякаш просто е задрямал. В Стокхолм момчето и неговата кръв бяха възкресили и излекували Джордан. Забеляза, че кръвта вече не сияе. Просто се просмукваше в пясъка.

Стисна ръката на Джордан. Усети топлината му и се зарадва.

— Мисля, че ангелската същност, с която те е изпълнил Томи, се е върнала отново при светлинното избухване.

— Къде е мечът? — попита Джордан и се огледа.

Мечът беше изчезнал.

Ерин си спомни крилето от светлина.

— Мисля, че се е върнал при истинския си собственик.

Бернар застана до тях, загледан в небето.

— Бяхме пощадени.

Ерин се надяваше да е прав, но не всички бяха такива късметлии.

Тя клекна и докосна подгизналата от кръв риза на Томи. Приблужи пръсти до лицето му, което изглеждаше още по-младо в смъртта. Най-сетне бе намерил покой. Кожата му още беше топла.

„Топла?“

Постави длан на гърлото му и си спомни, че бе направила същото с Джордан.

— Още е топъл. — Тя разкъса ризата му и копчетата се разхвърчаха. — Раната му е изчезнала!

Томи изведнъж трепна, надигна се и се дръпна стреснато от нея. След миг ги позна и страхът в очите му изчезна.

— Здравсти... — каза той и се загледа в голите си гърди.
Пръстите му също докоснаха мястото, където беше била раната.
Елизабет се изтръгна от прегръдката на Рун, падна на колене до Томи и хвана другата му ръка.
— Добре ли си, миличък?
Той стисна пръстите ѝ и се притисна към нея. Още гледаше уплашено.
— Аз... Не знам. Май да.
Джордан се усмихна.
— Изглеждаш чудесно, момче.
Кристиан и Вингу също дойдоха — бяха приключили бързата обиколка на кратера, за да се уверят, че всичко е спокойно.
— Чувам ударите на сърцето му.
Рун и Бернар потвърдиха думите му с кимане.
Вълна на облекчение заля Ерин.
— Слава богу.
— Или по-скоро слава на Михаил. — Джордан я прегърна през кръста.
— Повече да не съм те видяла да правиш такива неща! — скара се графинята на Томи.
Сериозният ѝ тон накара момчето да се усмихне.
— Обещавам. — Погледна я с обич. — Никога вече няма да се нанизвам на мечове.
Кристиан пристъпи към Ерин.
— Кръвта му вече не мирише... *ангелски*. Той отново е смъртен.
— Май защото освободихме духа в него — каза Ерин. — За да може да се съедини с другата си половина. Това означава ли, че и Юда е изцерен?
Кристиан поклати глава.
— Проверих го по време на обиколката с Вингу. Още е жив, но на косъм. Дори в момента долавям, че сърцето му всеки момент ще спре.
Рун погледна към Юда и каза:
— Неговата награда не е живот.

17:07

За първи път от две хиляди години Юда знаеше, че смъртта му наближава. Усещане за изтръпване тръгна от раната му и потече по вените му като ледена вода.

— Студено ми е — прошепна той.

Арела го привлече по-силно в топлата си прегръдка.

С огромно усилие той вдигна ръка пред отслабващите си очи. Беше покрита с кафяви старчески петна. Кожата му висеше на отпуснати гънки.

Беше се превърнал в съсухрен старец.

С треперещи пръсти докосна лицето си и откри бръчки на мястото на гладката кожа — около устата, покрай очите. Беше се превърнал в развалина.

— Още си прекрасен, мой суетни дъртако.

Той се усмихна на думите ѝ, на нежната ѝ подигравка.

Беше сменил проклятието на безсмъртието с проклятието на старостта. Костите го боляха, дробовете му хриптяха. Сърцето му туптеше неравномерно като стъпките на пияница в мрака.

Загледа се в Арела, прекрасна както винаги. Изглеждаше му невъзможно, че някога го е обичала, че продължава да го обича. Беше сгрешил, като ѝ бе позволил да си тръгне.

„Грешах във всичко.“

Беше си втълпил, че целта му е да върне Христос на земята. Всичките му мисли бяха насочени единствено към тази цел. Векове наред се бе посветил на тази свята мисия.

Но не това бе предназначението му — бе само собственото му съмнение.

Христос го бе дарил с този дар не за да сложи край на света, не като наказание за предателството му, а за да поправи грешката, която самият той бе направил като момче.

Да поправи счупеното.

„И ето че го направих.“

Това бе истинското му изкупление и предназначение — и то бе по-добро, отколкото заслужаваше. Беше призван да възвърне живота, а не да носи смърт.

Изпълни го покой, когато затвори очи и мислено изповяда греховете си.

Бяха толкова много.

Когато отново отвори очи, сиви пердета замъгляваха зрението му. Арела бе като размазано петно и вече избледняваше с приближаването на края.

Тя го прегърна още по-силно, сякаш искаше да го задържи.

— Винаги си знаела истината — прошепна той.

— Не, но се надявах — прошепна в отговор тя. — Пророчествата никога не са ясни.

Юда се закашля. Дробовете му се спаружваха.

— Съжалявам само, че не мога да прекарам вечността с теб — изграчи той.

Вече беше много слаб. Затвори очи — за да потъне не в мрак, а в златна светлина. Студът и болката изчезнаха пред това сияние и оставиха след себе си единствено радост.

— Откъде знаеш как ще прекараме вечността? — прошепна тя.

Той отвори очи за последен път. Арела блестеше през пердето в цялото си великолепие, сияйна в небесната си красота.

— И на мен ми беше простено — каза тя. — Най-сетне съм призована у дома.

И се понесе нагоре, отдели се от него. Той посегна към нея и откри, че ръката му е само светлина. Тя го хвана и го издърпа от тленната му обвивка във вечната си прегръдка. Окъпани в любов и надежда, двамата се понесоха към последния покой.

Заедно.

17:09

Никой не проговори.

Всички видяха как Арела избухна в светлина, която заля кратера с топлина, ухаеща на цъфнал лотос. След това изчезна.

Тялото на Юда остана, но вече се разпадаше на прах, която бе подета от пустинния вятър и се смеси с вечния пясък, за да отбележи вечния му дом.

— Какво стана с него? — задавено попита Томи.

— Остаря до естествената си възраст — отвърна Рун. — Само за секунди се превърна от силен мъж в древен старец.

— А какво ще стане с мен? — ужасено попита Томи.

— На твое място не бих се тревожил за това — отвърна Джордан. — Ти беше безсмъртен само два месеца.

— Наистина ли? — Момчето се обърна към графинята.

— Мисля, че да — рече Елизабет.

— Ами ангелът? — Томи се загледа в пустото място в пустинята.
— Какво стана с нея?

— Ако трябва да предполагам — рече Ерин, — според мен двамата с Юда се възнесоха заедно.

— Това би му харесало — каза Томи.

— И аз така мисля.

Ерин и Джордан сплетоха пръсти.

— Но това означава, че ни се свършиха ангелите — каза Джордан. — Не трябваше ли поне един от тях да благослови книгата?

Ерин се обърна към Бернар.

— Може вече да са го направили. Небето отново е чисто.

Бернар бръкна под изпокъсаните си дрехи, дръпна ципа и извади Кървавото евангелие.

Погледна го тревожно.

Подвързаното в кожа томче си изглеждаше по същия начин.

Но всички знаеха, че истината се намира вътре.

Бернар отнесе евангелието до Томи, постави го с благоговение в ръцете му и каза:

— Отвори го. Заслужи си го.

Наистина си го беше заслужил.

Томи бавно повдигна корицата, сякаш се страхуваше какво ще види вътре.

Ерин гледаше над рамото му, също така изнервена, сърцето ѝ биеше бясно.

Томи отвори на първата страница. Оригиналният ръкописен текст сияеше меко в тъмнината, всяка буква беше кристално ясна.

— Нищо ново — каза Бернар. Гласът му бе огорчен и отчаян.

— Може би това означава, че всичко е приключило — каза Джордан. — Не е нужно да правим нищо друго.

„Освен ако...“

Ерин не мислеше така.

— Обърни страницата.

Томи облиза устни и отгърна следващата страница.

Тя бе празна — и изведнъж се появиха алени букви, маршируващи в стройни редове. Ерин си представи как Христос изписва гръцките букви, как потапя перото в собствената си кръв, за да създаде чудодейното евангелие.

Думите бързо изпълваха страницата ред след ред. Бяха много повече от първия път, когато книгата бе разкрила съдържанието си. Появиха се три къси стиха, съпътствани от последно послание.

Томи вдигна книгата към Ерин.

— Можеш да го прочетеш, нали?

— Разбира се, че може — каза Джордан и постави ръка на рамото ѝ. — Нали е Жената на Познанието.

Като никога на Ерин не ѝ се прииска да го поправи.

„Да. Такава съм.“

Взе книгата и някаква странна сила потече от нея през дланите ѝ. Буквите засияха по-ярко пред очите ѝ, сякаш винаги е била предопределена да прочете написаното. Изведнъж изпита собственическо чувство към книгата, към думите ѝ.

Преведе старогръцкия текст и прочете на глас първия стих.

— „Жената на Познанието сега е свързана с книгата и никой не може да ги раздели.“

— Какво означава това? — попита Бернар.

Ерин сви рамене. Нямаше представа.

Джордан взе книгата от ръцете ѝ. Веднага щом евангелието се отдели от пръстите ѝ, думите изчезнаха.

Бернар ахна.

Ерин бързо взе книгата и думите оживяха отново.

Джордан се ухили на Бернар.

— Още ли се съмняваш коя е тя?

Бернар гледаше книгата с болка, сякаш са му отнели любовта на живота. И може би бе точно така. Ерин си спомни как се бе чувствала самата тя, когато я върнаха в Калифорния, след като я бяха обявили за недостойна да има нещо общо с книгата.

— Какво още пише? — попита Томи.

Ерин пое дъх и зачете втория стих:

— „Воинът на Човека... — Тя погледна Джордан с надеждата, че пише нещо добро. — Воинът на Човека пък е свързан с ангелите, на които дължи земния си живот.“

С изричането на последната дума Джордан внезапно трепна и раздра остатъците от левия си ръкав. Изпъшка. Татуировката му сияеше със златиста светлина. В следващия миг угасна и по кожата му останаха само синкавочерните линии.

Той разтърка ръката си.

— Още чувствам онова дълбоко парене. Като онова след като Томи ме съживи.

— Какво означава това? — попита Ерин и погледна останалите.

Ако се съдеше по израженията им, никой не знаеше.

Кристиан предложи единствената утеха.

— Кръвта на Джордан си мирише по същия начин, така че не е безсмъртен или нещо такова.

Джордан го изглежда намръщено.

— Стига си се заяждал.

Ерин остави засега загадката и прочете третия и последен стих.

— „Но Рицарят на Христа трябва да избере. Чрез изречената си дума той може да премахне най-големия си грях и да върне онова, което е смятал за изгубено завинаги.“

Обърна се към Рун.

Погледите им се срещнаха. Тъмните му очи бяха твърди като обсидиан. Тя прочете някакво разбиране в този мрачен проблясък, но не каза нищо.

Томи посочи края на страницата.

— А там долу какво пише?

Ерин прочете останалия текст. Той бе отделен от трите стиха и явно представляваше някакво последно послание или предупреждение.

— „Тримата заедно трябва да се изправят пред последната си задача. Оковите на Луцифер са скъсани и неговият Потир си остава изгубен. Нужна е светлината и на тримата, за да бъде изкован Потирът наново и да го прогони обратно във вечния му мрак.“

Джордан въздъхна тежко.

— Значи имаме още работа.

Ерин продължи да държи топлата книга и прочете още няколко пъти последното послание. Какъв беше този *Потир*? Знаеше, че трябва да прекара дълги часове в опит да разгадае тези няколко реда, да намери някакъв смисъл в тях.

Но това засега можеше да почака.

Джордан погледна Рун и го попита:

— Кой е най-големият ти грях?

Рун не отговори и се обърна към пустинята.

— Най-големият му грях е, когато стана стригой — отвърна Бернар и стисна здраво рамото на Рун. — Синко, вярвам, че Книгата ти предлага възможност да си върнеш душата и да живееш като смъртен.

Но дали Рун щеше да приеме предложението?

Ерин прочете отново последния стих.

„Но Рицарят на Христа трябва да избере...“

54.

20 декември, 17:33

Сива, Египет

Рун чуваше шепота на плата и скърцането на кожената броня, когато наставникът му се движеше. Не чуваше обаче удари на сърце.

Гърдите на Рун бяха също толкова мълчаливи.

Двамата не бяха истински, смъртни хора.

Кръвта му още гореше от експлозията и му напомняше за друга съществена разлика между тях и човечеството.

„Ние сме прокълнати.“

Макар и благословени и обрекли се да служат на Църквата, те си оставаха опетнени създания, свързани с мрака.

Изслуша думите на Бернар, като се питаше дали е възможно да са истина. Можеше ли сърцето му да се раздвижи отново? Можеше ли да си върне душата? Можеше ли да се върне в един по-прост свят, в който да създаде деца, да почувства без страх докосването на женска ръка?

Рядко си позволяваше да мисли за подобни надежди. Беше приел участта си като сангвинист. Беше служил предано дълги години. Смъртта бе единственото възможно избавление от проклятието му.

Но после срещна Ерин, която подлагаше на съмнение всичко и всеки. Тя му даде волята не само да предизвика съдбата си, но и надежда за нещо повече.

„Но дали смея?“

Елизабета пристъпи пред него и той извърна очи от пустинята и погледна спокойното ѝ лице. Очакваше омраза и язвителност, че му се предлага този дар. Вместо това тя направи нещо много по-лошо.

Докосна бузата му.

— Трябва да приемеш този дар. Винаги си го искал. — Студената ѝ ръка се задържа върху кожата му. — Заслужил си го.

Той впери поглед в очите ѝ и видя, че тя наистина му го желае. Кимна леко. Знаеше какво трябва да направи, какво наистина е заслужил.

Хвана ръката ѝ и целуна дланта ѝ в знак на благодарност.

Обърна се към Ерин и книгата, която сияеше в ръцете ѝ — там, където открай време всъщност ѝ бе мястото.

„Всяко нещо си има мястото.“

Знаеше, че е достатъчно само да докосне тази книга, да изрече най-големия си грях и той ще бъде премахнат и ще позволи на душата му да се върне.

Ерин му се усмихна. Радваше се за него.

Бернар — и той жадуваше да види това чудо — каза:

— Гордея се с теб, синко. Винаги съм знаел, че ако някой от ордена ни следва да бъде върнат към Божиата милост, това си ти. Ще бъдеш свободен.

Рун поклати глава.

„Никога няма да бъда свободен.“

Вдигна ръка над книгата и си спомни момента, когато се гърчеше в священото сияние на възстановения ангел, когато всеки негов грях беше изваден на показ — в това число и *най-големият*, онова черно петно, което не можеше да бъде простено.

Думите на евангелието отекнаха в него.

„... той може да премахне най-големия си грях...“

Вдигна глава към небето. Приятелите му грешаха. Рун знаеше най-големия си грях, както го знаеше и онзи, който бе изписал тези думи върху страницата.

Сложи ръка върху книгата.

— Признавам най-големия си грях и се отричам от него — замоли се Рун. — Да бъде той премахнат и да се върне онова, което откраднах.

Ерин изглеждаше разтревожена от думите му — както и трябваше.

Зад себе си чу как Елизабета ахна и рухна на колене.

— Какво направи? — прошепна му Ерин.

Рун погледна Елизабета. Тя бе запушила с длани устата и носа си, сякаш можеше по този начин да спре ръцете на съдбата, но черният дим се изнизваше между пръстите ѝ, излизаше от устата и носа ѝ и се кълбеше на облак пред уплашените ѝ очи. В следващия миг облакът се завихри надолу и изчезна от този свят.

Елизабета премести ръце от устата на гърлото си.

И изпищя.

И продължи да пищи.

Писъкът ѝ отекваше над пустинята.

Рун я взе в обятията си, за да я успокои.

— Така трябва — каза ѝ. — Както винаги е трябвало.

Гледаше как измъченото ѝ уплашено лице порозовява. И за първи път от векове чу сърцето ѝ да бие отново.

Изгуби се в ритъма му. Изведнъж му се доплака.

Елизабета го погледна с широко отворени очи.

— Не може да бъде!

— Може, любов моя.

— Не.

— Да — прошепна той. — Унищожаването на душата ти беше най-големият ми грях. Винаги е бил.

Лицето ѝ почервения, но не от завърналия се живот, а от гняв. Сребристите ѝ очи потъмняха от буреносни облаци. Остри нокти одраха ръката му.

— Направил си ме смъртна?

— Ти си смъртна — малко колебливо отвърна Рун.

Тя го изблъска. Силата ѝ бе частица от предишната ѝ мощ.

— Не го исках!

— Ка... какво?

— Не съм те *молила* да ме превръщаш в звяр, *нито* пък да ме превръщаш в това. — Тя разпери ръце. — В крехко и скимтящо човешко същество.

— Но на теб ти е простено. Както и на мен.

— Изобщо не ми пука за никакви прошки. Нито твои, нито мои! — Тя се отдръпна от него. — Играеш си с душата ми, сякаш е някаква дрънкулка, която можеш да даваш и вземаш, както ти се хареса. И тогава, и сега. Къде е моят *избор* във всичко това? Или той няма значение?

Рун затърси думи, за да обясни.

— Животът е най-големият дар.

— Животът е най-голямото проклятие.

Тя се обърна и тръгна към пустинята.

Томи се втурна след нея.

— Чакай! Не ме оставяй!

Самотният жален вик на момчето я спря, но тя не погледна към Рун.

Томи изтича до нея и я прегърна. Тя го придърпа към себе си и също го прегърна. Опря брадичка на главата му и се разплака. Раменете ѝ се разтресоха.

Бернар сложи ръка на рамото на Рун и каза:

— Как можа да прахосаш такъв дар заради нея?

— Не съм го *прахосал*.

Гневът пламна в него. Как можеше Бернар да е такъв глупак? Нима не разбираше, че най-големите грехове са онези, които извършваме ние самите, а не извършваните върху нас?

Графинята бе все така с гръб към него.

Рано или късно щеше да го разбере и да му прости.

Трябваше да го направи.

17:48

Ерин затвори книгата и се отдели от останалите. Джордан понечи да я последва, но тя го помоли да я остави сама. Загледа се към звездите и изгряващата луна, докато вървеше през кратера към единственото място, където нямаше трупове, далеч от хаоса на емоциите зад нея.

Нуждаеше се от мъничко покой.

Стигна до кладенеца.

Светостта, вероятно родена от пазения долу меч, бе държала битката настрана от това място.

Бяха платили ужасна цена, но бяха преминали през това.

Само че не всички.

Погледът ѝ се спря върху горкия Агмундър и тя си представи широката му усмивка.

„Благодаря ти, че ни защити.“

Спомни си Надя в снега, дори Леополд на пода на пещерата. Те бяха срещнали края си далеч от родните си места и от онези, които ги бяха обичали.

Също като Ейми.

Коленичи на ръба и се загледа в бистрата вода. Звездите се отразяваха долу, лентата на Млечния път също — напомняха ѝ колко

малък и същевременно велик е животът. Звездите горе бяха вечни. Заслуша се в шепота на пясъка в дюните — не се бе променил от хилядолетия.

Беше на място, било мирно и свято открай време.

Загледа се в панелите, разказващи историята на първото чудо на Христос и онова, което бе последвало. Разказът бе напомняне, че всеки може да направи грешка, да стъпи накриво. Подобно на Христос, тя не бе подозирала за фаталните последствия от действията си в Масада, как събитията щяха да доведат до смърт и да предизвикат вълни във времето.

Погледна назад към Бернар. Толкова много кръвопролитие можеше да бъде спестено, ако кардиналът не бе пазил всички тези тайни. Ако знаеше важността на смъртоносната информация, която бе споделила с Ейми, Ерин щеше да е по-предпазлива. А вместо това пазените от сангвинистите тайни бяха стрували живота на Ейми, както и на други хора.

Погледна книгата в ръцете си. Макар че бе готова да приеме мантията на Жената на Познанието, нямаше да позволи да крият истини от нея. Властите от Ватикана трябваше да отворят библиотеките си и да разкрият всичките си тайни, в противен случай нямаше да работи с тях.

Книгата сега бе свързана с нея и тя щеше да я използва, за да разбие всички затворени врати.

Дължеше го на Ейми.

Бръкна в джоба си и извади кехлибареното топче. Вдигна го срещу лунната светлина и се загледа в деликатното перо. Кехлибарът го бе уловил така сигурно, както нейните спомени държаха Ейми — завинаги запазено, лишено от възможност да отлети.

Никога нямаше да забрави студентката си, но може би трябваше да се освободи от нещо.

Протегна ръка и пусна топчето във водата. Наведе се и загледа как разбива отражението на звездите и потъва във вечността.

Сега част от нея щеше да остане завинаги в Египет, на едно от най-святите места на Земята, близо до древните тайни, които може би никога нямаше да бъдат открити.

И докато гледаше в кладенеца се закле: „Никога вече“.

Никога повече нямаше да се пролива невинна кръв, за да бъдат запазени тайните на сангвинистите. Време беше истината да излезе наяве.

Стисна книгата и се изправи.

Готова да промени света.

Рождество

Ватиканът

00:04

Сангвинистите се бяха събрали в просторното подземие дълбоко под „Св. Петър“, на тяхното най-свято място, наричано просто Светилището. Стичаха се тук всяка година, за да отслужат среднощна литургия по случай раждането на Христос.

Рун стоеше в края на конгрегацията. Другите от ордена изпълваха помещението — абсолютно неподвижни, в мълчаливо бдение. Нито дъх, нито туптене на сърце, нито дори шумолене на расо не нарушаваше пълния покой. Той пиеше тази тишина и знаеше, че останалите правят същото. Светът горе ставаше все по-шумен през вековете, но тук Рун намираше спокойствието, за което така копнееше измъченият му дух.

Таванът се издигаше високо над него и гладките му и прости линии привличаха погледа му към Небето. Студеният камък бе изгладен от хиляди ръце през ранните години на Църквата. Липсваше украсата на обичайните църкви. Това място бе отражение на простотата на сангвинистката вяра — твърдият камък и простите факли бяха достатъчни, за да отведат прокълнатите създания при Него. Макар да се намираше дълбоко под улиците на Рим, тук той се чувстваше по-близо до Него, отколкото където и да било другаде.

Рождественската литургия беше известна и като Литургията на ангелите. Името никога не му се бе струвало по-подходящо от тази свята нощ, само няколко дни след като бе вървял с ангели.

Димното благоухание на тамян откъсна погледа му от тавана и го насочи към средата на помещението. Там най-святият свещеник вървеше с бавна грация през конгрегацията. Главата на Ордена на сангвинистите бе облечен в просто черно расо, вързано на кръста с

груба връв. Той избягваше костюмите на кардинали, епископи и папи и предпочиташе да се облича като смирен свещеник.

Но въпреки това бе нещо много повече.

Той бе Възкресения.

Лазар.

Без него те щяха да бъдат прокълнати на живот като долни зверове, убиващи невинни и виновни, докато не срещнат смъртта си от острие на меч или от слънчев лъч. Възкресения беше намерил друг път за тях, път на святост, служба и смисъл.

Рун вече знаеше, че не е *грях* да бъдеш сангвинист.

Бе взел правилното решение в пустинята. Сега съществуването му служеше на Бог и това бе най-истинската му служба от най-ранните му дни. Беше се отклонил от пътя, когато бе покварил Елизабета, но бе получил шанс да изчисти този грях. Сега можеше отново да служи на Христос с чиста съвест.

Лазар мина покрай него.

Рун погледна дългите му пръсти, които бяха докосвали Христос. Тези потънали в сянка очи бяха гледали Него. Това строго лице бе разговаряло с Него, беше се смяло с Него.

Други двама сангвинисти съпровождаха Лазар.

Мъж и жена.

Говореше се, че те са по-стари и от Възкресения, но имената им никога не се изричаха. Древната двойка рядко можеше да се види дори от Уединените, старейшините на ордена, които прекарваха времето си във вечни молитви и медитация. Навремето Рун бе копнял да стане един от тях, но вместо това бе върнат обратно в света на живите.

Мъжът носеше древен кръст, чието дърво бе станало сиво от вековете. Жената размахваше сребърно кадило. Пушекът се кълбеше в помещението и благоуханието му изпълваше ноздрите на Рун. Свещеният аромат го обгръщаше, просмукваше се в расото, косата и кожата му.

Всички запяха и гласът на Рун се извиси в хармония с гласовете на другите. Прекрасният хор отекваше в огромната зала, достигайки недоловими за нормалния слух тонове. В светилището, в компанията на другите от ордена, не му беше нужно да крие, че е различен, и можеше да пее истински.

Лазар спря пред древния каменен олтар и вдигна бледата си ръка за благословия.

— In nomine Patri, et Fill, et Spiritu Sancti.^[1]

— Амин — отвърна конгрегацията.

Познатата рутина го понесе. Рун нито мислеше, нито се молеше. Просто съществуваше във всеки един момент, като оставяше веригата моменти да го тегли напред. Мястото му бе тук, с братята и сестрите му. Това бе благочестивият живот, който бе желал като смъртен, и живот, който бе избрал като безсмъртен.

Стигнаха до причастието и Лазар каза пак на латински:

— Кръвта на нашия Господ Иисус Христос, която бе пролята за теб, запазва тялото и душата във вечен живот. Пий и помни, че Христовата кръв бе пролята за теб, и бъди благодарен.

И вдигна високо древния потир, така че всички да видят източника на тяхното спасение.

Рун отговори с всички и се нареди да получи Светото причастие.

Когато застана пред Възкресения, Лазар го погледна в очите и му се усмихна.

— За теб, братко мой.

Рун вдигна глава, отвори уста и Лазар наля в нея вино.

Рун се наслади на копринения му допир в гърлото си, на начина, по който плъзваше по ръцете и краката му. Тази нощ то не изгаряше. През тази най-свята нощ дори за такива като него нямаше изкупление.

А единствено Неговата любов.

Рим

14:17

Томи прехвърляше каналите на мъничкия телевизор на Елизабет. Навсякъде предаваха на италиански честването на Рождество. Цял ден беше така — нямаше нищо за гледане. Той въздъхна и изключи телевизора.

Елизабет седеше до него на канапето, сякаш бе глътнала бастун. Томи никога не я беше виждал отпусната, а и тя нямаше да му позволи да се излежава.

„Искам да виждам и двата ти крака на пода“ — бе му наредила строго.

— Различни програми ли очакваше? — попита тя.

— Не очаквах. А се надявах.

Освен това той беше евреин и не празнуваше този празник, но беше пропуснал и Ханука. Единственият поздрав, който стигна до него, бе от най-неочаквано място — коледна картичка, изпратена му от Григорий Распутин. Незнайно как руснакът беше открил, че Томи е в този апартамент във Ватикана.

Елизабет се бе намръщила, когато откри картичката залепена с тиксо на вратата.

На плика пишеше: „Весела Коледа, ангел мой!“.

На самата картичка бе изобразен ангел със златен ореол.

Томи не знаеше дали това е заплаха, шега или искрено пожелание.

Като се имаше предвид подателят, *може би и трите*.

Томи подаде дистанционното на Елизабет, но тя го остави на масичката. Беше ѝ обяснил как да го ползва, а тя учеше бързо. Проявяваше любопитство към всичко в модерния свят и той с радост я учеше.

След пустините на Египет Томи се озова в Рим, в осигурен от Църквата апартамент. След връщането им на няколко пъти му взеха кръвни проби, но иначе го оставиха на мира. Сега той бе просто сираче. Бяха му предложили друго временно жилище, където да живее сам до връщането му в Щатите, но той бе предпочел да остане с Елизабет.

Започна да му доскучава.

— Искаш ли да ти покажа как да използваш микровълновата?

— За устройството за готвене ли говориш? — Тя стисна устни.

— Това е работа за слугите.

Томи повдигна вежда. Елизабет определено имаше да учи много неща за модерния свят, не само технологиите.

— Не мислиш ли, че ще ти се наложи да си готвиш сама?

Тя се намръщи.

— Защо да си губя времето с такива глупости?

Той махна с ръка към стаята.

— Не можеш да живееш вечно тук. И когато си тръгнеш, ще трябва да си намериш работа, да изкарваш пари и да си готвиш сама.

— Църквата няма да ме пусне — каза тя.

— Защо? Нали пускат мен. — Щяха да го изпратят при роднините му в Санта Барбара, макар той почти да не ги познаваше.

— Ти си дете. Не гледат на теб като на заплаха. Затова ще те пратят в онази Калифорния без никакъв страх.

Томи въздъхна и потисна желанието си да захленчи. Елизабет мразеше някой да ѝ се оплаква.

— Не искам да ходя там — изтърси накрая той.

Тя го погледна строго.

— Ще отидеш.

— Но аз не ги познавам. Изобщо. Май съм ги виждал само веднъж.

— Те ще се грижат за теб, това е дългът им като роднини.

„Но няма да ме обичат — помисли си той. — Не и като мама и татко.“

— Кога заминаваш? — попита тя.

— Утре. — Той провеси нос.

Тя вдигна брадичката му с пръст.

— Изправи се. Ще се изгърбиш.

Томи разбра, че тя реагира по този начин, за да скрие притеснението си. Явно никой не ѝ беше казал.

— Аз също го научих тази сутрин — рече той. — Весела Коледа и на двама ни.

Тя се намръщи.

— Защо трябва да чувствам нещо друго освен радост, че се връщаш при семейството си?

— Няма причини — промърмори Томи.

Стана и отиде в кухнята. Нямаше какво да прави. Нямаше багаж за събиране, само два костюма, които му бе купил Кристиан, и няколко книги, дадени му от Ерин, преди двамата с Джордан да заминат за Щатите.

— Томи. — Елизабет стана и дойде при него. — Може да ти е трудно да живееш с онези хора, но те са твоето семейство. По-добре е, отколкото да останеш тук... с мен.

Той отвори един шкаф — не защото му трябваше нещо, а просто за да прави нещо. Затръшна го малко по-силно от необходимото.

Тя го хвана за раменете, обърна го и пак повдигна брадичката му.

— Защо си толкова ядосан? Какво има? Да не би да искаш да плача на прощаване? Да те умолявам да останеш с мен?

„Може би мъничко.“

— Не.

— Не помня да съм имала подобни прояви на истерия, когато бях малка — каза тя. — Виждала съм подобни глупости по телевизията ви, но ги намирам за нелепи.

— Наистина са нелепи — каза той.

Тя го погали по ръката.

— Ще ми липсваш. Научи ме на толкова много неща и ми донесе радост.

Томи предположи, че думите ѝ са еквивалент на тръшкане и сълзи на някоя съвременна жена, и каза:

— И ти ще ми липсваш.

Тя извади от джоба си някакъв сив пакет и го тикна в ръката му.

— Подарък за довиждане, щом не празнуваш Рождество.

Томи внимателно разви опаковката. Вътре имаше предплатен мобилен телефон.

— Ако някога ти потрябвам — каза тя, — просто се обади и ще дойда.

— Нали каза, че си пленница.

— Само си мислят, че могат да ме удържат в клетка — презрително отвърна тя.

Томи усети напиралите сълзи и се помъчи да ги удържи.

Тя се наведе и го погледна в очите.

— Малцина са хората на този свят, на които можеш да се довериш. Но аз ти вярвам.

— И аз на теб.

Именно затова беше останал с нея. Другите бяха верни на убежденията си, а тя — на него.

Той я прегърна, за да скрие сълзите си.

— Какви са тия глупости — каза тя, но го притисна още по-силно към себе си.

Де Мойн, Айова
10:12

Ерин седеше на застланите стълби в дома на родителите на Джордан. Скатаваше се от екшъна в дневната долу и събираше сили след хаоса на коледната утрин. Вдиша дълбоко подмамващия аромат на прясно изпечения джинджифилов пай и кафе, но се сдържа.

Загледа се в снимките на стената. Те показваха Джордан на различна възраст, заедно с различни братя и сестри. Цялото му детство бе обезсмъртено тук, от мачовете по бейзбол през рибарските излети до абитуриентския бал.

Ерин нямаше нито една снимка като дете.

Погледна долу, където племенниците на Джордан скачаха из дневната като пуканки, заредени със захар от сладкишите в коледните им чорапи. Беше виждала подобни сцени само по филмите. Когато беше дете, Рождество беше ден на допълнителни молитви, а не на подаръци, чорапи и Дядо Коледа.

Бръкна в джоба на новия си вълнен халат. Другата ѝ ръка беше в клуп. Рамото ѝ бе почти заздравяло от атаката на лъва. Преди малко Джордан бе сменил превръзката ѝ в спалнята ѝ и вече се бе върнал долу, замъкнат там от племенника си Барт. Ерин бе обещала да слезе веднага, но тук на стълбите беше по-спокойно.

Накрая Джордан надникна иззад ъгъла, видя я и дойде при нея. Придърпа ръбовете на халата си между краката, докато седеше. Халатите им бяха подарък от майката на Джордан.

— Не можеш да се криеш вечно — каза ѝ. — Племенниците ми ще те намерят. Много добре надушват страха.

Тя се усмихна и го сръчка с лакът.

— Долу май е доста весело.

— Е, малко прекаляват.

— Напротив, забавни са. — Наистина го мислеше, но семейството на Джордан изглеждаше толкова нормално, така различно от нейното. — Просто ми е нужно малко време да се аклиматизирам.

Джордан погали ръката ѝ с палец и това просто докосване ѝ напомни защо той е толкова важен за нея.

— Да не искаш да кажеш, че можеш да се изправиш срещу лъвовете, вълци, мечки и какви ли не чудовища, но се страхуваш да идеш при четири хлапета, уморените им родители и майка ми?

— В общи линии, да.

Той я придърпа в прегръдката си и тя опря буза в гърдите му. Сърцето му туптеше силно и равномерно под ухото ѝ. Ерин се наслади на звука и си помисли как беше на косъм да го изгуби. Прегърна го силно.

— Знаеш ли... — каза той, — винаги можем да се изнесем на хотел, на някое място с едно легло за двама ни.

Тя му се усмихна. Когато пристигнаха вчера, майка му бе настояла да спят в отделни спални.

— Адски се изкушавам. Но пък е забавно да те гледам в естествената ти среда.

— Къде е чичо Джордан? — чу се отдолу настоятелен детски глас.

— Май госпожица Оливия губи търпение. — Той я задърпа да се изправи. — Хайде. Не хапят. Може би с изключение на малките.

Ръката му бе топла и сигурна, докато я водеше по стъпалата към шумната дневна. Минаха покрай украсената коледна елха и спряха до канапето.

— По-добре стой настрана от бойното поле — предупреди я Джордан.

Майка му, Черил, ѝ се усмихна. Седеше в кафяво кожено кресло с плетено вълнено одеялце на коленете. Изглеждаше бледа и крехка. Ерин знаеше, че Черил се сражава с рака и че никой не е сигурен дали ще види още една Коледа.

— Синът ми е прав — каза тя. — Избягвай елхата, докато не се укротят.

— Бабо! — извика Оливия. — Можем ли вече да отворим подаръците?

Останалите деца се включиха в хора.

Черил вдигна ръка.

— Добре. Действайте!

Хлапетата се нахвърлиха върху подаръците като лъвове върху газела. Разкъсаха се опаковки. Възторжени писъци изпълниха помещението, а един разочарован глас извика:

— Чорапи ли?!

Ерин се опита да си представи що ли за човек щеше да е, ако бе израснала на такова място.

Оливия пусна в скута ѝ пластмасов еднорог.

— Това е Туайлайт Спаркъл.

— Здравсти, Туайлайт.

— Чичо Джордан каза, че имаш шевове. Може ли да ги видя? Колко са? Болят ли?

Джордан ѝ се притече на помощ.

— Оливия, шевовете са под превръзките, така че не можеш да ги видиш.

Оливия изглеждаше така посърнала и разочарована, както може да изглежда само дете.

Ерин се наведе към нея.

— Двайсет и четири са.

Оливия се ококори.

— Толкова много!? — Едното ѝ око се присви подозрително. — Защо те шиха?

Ерин реши да спази клетвата си да е честна. Е, почти.

— Ухапа ме един лъв.

Майката на Джордан едва не изпусна чашата си с кафе.

— Лъв ли?!

— Страхотно! — извика Оливия и подаде на Джордан друго пластмасово конче. — Дръж Епълджак.

И изтича да донесе следващото конче.

— Определено я спечели — каза Джордан.

Оливия се върна и започна да пълни скута на Ерин с понита, като изреждаше имената им — Флътършай, Рейнбоу Даш и Пинки Пай. Ерин направи всичко по силите си да си поиграе с тях, но това ѝ бе чуждо като племенните обичаи на някакви аборигени.

— Джордан каза, че е зачислен към специална защитна част на Ватикана — каза Черил над главата на Оливия.

— Така е — каза Ерин. — Ще работим заедно.

— Мамо, стига си се опитвала да изкопчиш информация от Ерин — намеси се Джордан. — Коледа е.

Черил се усмихна.

— Просто искам да ѝ благодаря, че те е убедила да постъпиш на безопасно място.

Ерин си помисли колко пъти двамата се бяха разминавали на косъм със смъртта, откакто се срещнаха в Масада.

— Не съм сигурна, че думата „безопасно“ е подходящата. Пък и ако беше напълно безопасно, Джордан не би се съгласил.

Черил потупа Джордан по ръката.

— Той никога не избира най-лесния път.

На Оливия ѝ омръзна да не ѝ обръщат внимание. Задърпа ръкава на Ерин и тикна обвинително пръст в лицето ѝ.

— Ти можеш ли да яздиш?

— Да. Дори имам една кобила. Казва се Гънсмоук.

Спомни си Блекджек и споменът за загубата я жегна.

— Може ли да я видя? — попита Оливия.

— Тя живее в Калифорния, където работя — каза Ерин и веднага се поправи: — Където работех.

Снощи се бе чула за малко с Нейт Хайсмит, за да му честити празника. Той вече се бе срещнал с един от професорите, които тя му беше предложила за нов научен ръководител, и горе-долу беше приел напускането ѝ. Каквото и да се случеше с нея оттук нататък, той щеше да е добре.

— Ти какво работиш? — попита Оливия. — И ти ли си войник като чичо Джордан?

— Аз съм археоложка. Изкопавам кокали и камъни и се опитвам да разбера миналото.

— Хубаво ли е?

Ерин погледна спокойното и радостно лице на Джордан и каза:

— Ами... да. Хубаво е.

— Хубаво е да е хубаво — каза момиченцето и след тези дълбокомислени думи се върна при играчките си под елхата.

Джордан се наведе и прошепна в ухото на Ерин:

— Да, хубаво е да е хубаво.

Ерин се усмихна на сините му очи и каза истината:

— Да, хубаво е.

И тогава...

Дълбоко под руините на Куме Леополд ту идваше в съзнание, ту отново изпадаше в несвяст. През последните няколко дни го бяха заливали вълни на мрак и болка, която се надигаше и спадаше отново и отново.

Оръжието на Рун го бе посякло достатъчно дълбоко, за да го убие, но той не умря. Всеки път, когато бе сигурен, че най-сетне ще потъне окончателно в мрака, готов да приеме вечното страдание за провала си, се будеше отново. След това с мъка се влачеше по пода и се хранеше с останалите в залата трупове и от време на време с някой заблуден плъх.

Противните зверчета не му осигуряваха много сили, но му дадоха надежда.

Беше предположил, че е затрупан тук след трусовете и няма как да се измъкне. Но щом някъде беше пропълзлял плъх, можеше да прокопае и по-широк проход. Само трябваше да си възвърне силите.

Но как?

Някъде далеч долу чу грохот на камъни — стържеха като някакви гигантски зъби и сякаш го призоваваха. Леополд с мъка отвори натежалите си клепачи. Факлите отдавна бяха угаснали, но все още миришеше на пушек, смесен с вонята на сярата и гниещи трупове.

Бръкна в джоба си и извади фенерче. Изтръпналите му пръсти се бориха няколко мъчителни секунди, преди да го включат.

Светлината го заслепи. Леополд затвори очи и изчака, докато яркият лъч стана малко по-поносим. После отново ги отвори.

Освети пода около черния жертвеник. Мрежата, която бе държала ангела, още бе там. Пукнатините, отворили се от кръвта на ангела, се бяха затворили. Гърчещият се мрак също беше изчезнал.

„Все знаци за моя провал.“

Слаб като новородено коте, той се претърколи по гръб и бръкна във вътрешния джоб на расото си към тежкото нещо там. Дамнатус го беше натоварил с тази втора задача. Първата бе да хване сибилата и да я затвори тук.

Тази задача трябваше да бъде изпълнена преди жертвоприношението.

А втората — след него.

Не знаеше дали вече има значение, но бе дал клетва и нямаше да я престъпи. Извади от джоба си мъгляв зелен камък, малко по-голям от тесте карти. Той бе ценна вещ на Дамнатус, открита в египетската пустиня, сменила множество собственици, крита и откривана отново и отново, докато не се бе озовала в ръцете на Предателя на Христос.

„А сега в моите.“

Вдигна камъка към светлината. Загледа как мракът вътре потръпва и се дръпва от лъча. Когато отмести фенерчето, петното нарасна и заблещука със страховита сила.

Това бе нещо на мрака.

„Като мен.“

Беше чувал слуховете за този камък, как съдържал една-единствена капка от кръвта на Луцифер. Не знаеше дали са верни. Знаеше само какво му е заповядано да направи.

„Но имам ли силите да го направя?“

През изминалите дни бе търпял мрака и болката, беше се хранил, за да се поддържа, като малко по малко трупаше сили с надеждата, че мускулите и костите му ще изпълнят последната задача, с която го бе натоварил Дамнатус. Така и не му бе разкрито защо е нужно да го направи, но Леополд знаеше, че ако не опита сега, може да стане по-слаб и бавно да умре от глад в мрака.

Завъртя камъка, за да разгледа странната гравюра от едната му страна.

Беше във формата на чаша — или може би на потир. Но това не бе съдът, от който Леополд така често бе приемал кръвта на Христос. Той знаеше, че изобразената тук чаша е много по-стара и от самия Христос и че този камък е само частица от по-голямата мистерия, ключ към нейната истина.

Вдигна високо ръка, замахна и удари кристала в каменния под. Успя да отчупи малко парченце, но това не беше достатъчно.

„Моля те, Господи, дай ми сили.“

Продължи да удря отново и отново, като плачеше от безсилие. Не биваше да се провали пак. Вдигна ръка и замахна отново. Този път усети как кристалът се чупи в ръцете му на две половини.

„Благодаря ти...”

Завъртя глава, за да вижда, и обърна ръката си. Кристалът бе счупен през средата. Сякаш черен петрол потече през изумруденото стъкло и попадна върху кожата му.

Леополд изрева.

Не от болка, а от зашеметяващ екстаз.

В този славен момент разбра, че слуховете са верни.

Гледаше как капката кръв на Луцифер потъва в плътта му, овладява го, изпълва го изцяло с мрака си, оставяйки след себе си единствено целта.

И ново име.

Изправи се, пълен със страшна сила. Бледата му кожа бе станала черна като абанос. Той вдигна глава и заяви новото си име на света, като пръскаше камъните около себе си единствено с гласа си.

Аз съм Легион, унищожителят на светове.

[1] В името на Отца и Сина и Светия Дух (лат.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.